

မန္တလေး ဆီဟာအောင်

သုံးဆောင်တွဲသိုင်းစာစဉ်

ပုဂံပိုက်သခင်မ

တက္ကသိုလ်

သီဟဒေအာဏ်

ပုရပိုက်သခင်မ

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၁၂၁၇၀၆၀၉
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၁၁၂၁၆၀၆၁၀

၂၀၀၆ ခုနှစ်
 ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မိုးကော်ခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
 ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
 မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ
 ဦးသန်းဝင်း (ကျော် ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
 မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- အမျှင်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ခေ့ငံ့ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ဗိုလ်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ဇိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာပြုစီမံပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်ဇာယိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပမေ့ပျက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်

ရှောင်လင်ကျောင်း...

လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော ရှောင်လင်ကျောင်း
တော်ကြီး၏ သိုင်းကျမ်းအဆောင်တာဝန်ခံမှာ ကျင်းခုံး ကိုယ်တော်
ဖြစ်သည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်း၏ ငယ်ဖြူ
ဖြစ်သည်။

လူငယ်ဘဝကပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ရှောင်လင်ကျောင်း
တော်သား ကိုရင်၊ ဘုန်းကြီး စသည်ဖြင့် တဆင့်ပြီးတဆင့် ပြောင်းလဲ
ကာ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်တွင် ရှောင်လင်ကျောင်း၏ အရေး
ပါသော သိုင်းကျမ်းအဆောင်တာဝန်ခံ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ဝါသနာကြီးသူ ဖြစ်သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ သိုင်းပညာရပ် အသီးသီးကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် ပေစာ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သိုင်းကျမ်းများ သို့မိုးထားရှိသည့် သိုင်းကျမ်းအဆောင်ကို ဝဘဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ရလေသောအခါ ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲ ကျသည့်ပမာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် သိုင်းကျမ်းအဆောင်၌ပင် နေထိုင်လိုက်လေတော့သည်။

သိုင်းကျမ်းအဆောင်ထဲမှ သိုင်းကျမ်းများ ပေစာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာသည်။ ကျက်မှတ်သည်။ သိုင်းကျမ်းအဆောင်လုံခြုံရေး သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်သည်။ သူ့တာဝန်ယူထားသည့်အတိုင်း ဘာတခုမှ ပြောစရာမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သိုင်းကျမ်းအဆောင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အပ်ကျသည်ကအစ သိရှိနေပြီး စိတ်ချရလေသောကြောင့် ကျင်းခုံးကိုယ်တော်အား ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တိုင်ကပင် ချီးကျူးခဲ့လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သိုင်းကျမ်းအဆောင်ထဲ၌ပင် အချိန်ရှိသမျှ ကုန်ဆုံးခဲ့သော ကျင်းခုံးကိုယ်တော်အား ရှောင်လင်ကျောင်းမှ လူများကပင် မေ့လျော့နေသည်အထိ ဖြစ်ရလေသည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်ကလည်း သိုင်းကျမ်းအဆောင်ထဲ၌ နေထိုင်ရသည်ကို ပျော်မွေ့ကာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးအား မေ့လျော့နေလေတော့သည်။

တစ်နေ့ ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် ထူးခြားသော စိတ်ကူးတ

ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်များ သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဆရာတစ်ဆူက သတ်မှတ်ခံရသော ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ အခြားပြင်ပမှ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အသီးသီး ပြုစုထားကြသော သိုင်းကျမ်းများကို အတုယူကာ သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူ ရေးသားပြုစုလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် သူ့လေ့လာထားခဲ့သမျှ သိုင်းကျမ်းအသီးသီးမှ သဘောတရား အနှစ်သာရများကို အခြေခံကာ အကောင်းဆုံး သိုင်းကွက်များကို ထုတ်နုတ်ပြီး သိုင်းပညာတရပ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကြံဆခဲ့သည်။

ထို့နောက် သုံးနှစ်လုံးလုံး အချိန်ယူကာ ကျမ်းတစ်စောင် စီရင်ခဲ့လေသည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် ကျမ်းတစ်စောင်ကို စိတ်ကြိုက်စီရင်ပြီး ပေထက်အကွာရာတင်ကာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုသို့ ရေးသားစီရင်ခဲ့ကြောင်း မည်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်။

သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူ ပြုစုခဲ့သည်မှာ သူ၏ ဝါသနာကြောင့် ဖြစ်၍ ဝါသနာပါသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး အများသိစရာ မလိုဟု သဘောထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် ဝါကြွားခြင်း မရှိ နှိမ့်ချတတ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းကျမ်းအသီးသီး၏ တကယ့် အနှစ်သာရကို ထုတ်နုတ်ကာ စီရင်ထားခြင်းကြောင့် အလွန်အစွမ်းထက်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ

ကောင်းစွာ ယုံကြည်လေသည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လာ သောအခါ ကျန်းမာရေး နှိုးယွင်းလာလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်သည် ကျင်းခုံးကိုယ်တော်အပေါ် ဂရုဏာသက်ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်း မပြုစေတော့ဘဲ အနား ပေးခဲ့သည်။

အနောက်ဘက်အဆောင်တွင် သီးသန့်အခန်းတစ်ခုပေးပြီး ကျိုးရွာဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန် ပေးခဲ့လေသည်။

ကျင်းခုံးကိုယ်တော်၏ ကျန်းမာရေးမှာ တစထက်တစ အ ခြေအနေ ဆိုးလာကာ နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့၏။

ကျိုးရွာကလည်း စေတနာထားကာ ဂရုစိုက်ပြီး ဝတ်ကြီးဝတ် ငယ် ပြုစုလေသည်။

နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ကျင်းခုံးကိုယ်တော် ပျံလွန်တော် မူသွားခဲ့လေသည်။

သူ့စီရင်ခဲ့သော သိုင်းပုရပိုဒ်အကြောင်းလည်း မည်သူမျှ မ သိနိုင်တော့ချေ။

ကျိုးရွာက ကျင်းခုံးကိုယ်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းပစ္စယ များကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးရာ၌ ထိုသိုင်းပုရပိုဒ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့သော် လည်း မည်သို့မျှ သဘောမထားဘဲ အခြားပစ္စည်းများနှင့်အတူ ရော နှောသိမ်းဆည်းထားလိုက်လေတော့သည်။

သုံးနှစ်ဟူသော အချိန်ကာလ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျိုးရွာသည် ရှောင်လင်ကျောင်းသားဘဝမှ ကိုရင်ဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုရင်ဘဝရောက်ခြင်းသည် ရှောင်လင် ကျောင်း၏ အတွင်းလူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ခံရခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

ကျိုးရွာကိုရင် ဖြစ်လာပြီး မကြာမီ ရှောင်လင်ကျောင်း၌ ထူး ခြားသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ကို ကျိုးရွာကိုရင် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်လိမ့်မည် မ ဟုတ်ချေ။

ထိုနေ့က ကျိုးရွာသည် ဧည့်သည်များ နားခိုသည့် အဆောင် တွင် တာဝန်ကျခဲ့လေသည်။

ကျိုးရွာက ဧည့်ဆောင်တွင် သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရန် တံမြက် စည်းတစ်ချောင်းယူကာ လာခဲ့စဉ် အဆောင်အနီးသို့ ရောက်လာ သောအခါ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသားအချို့က အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဟန့်တားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်” ကျိုးရွာက ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် တားမြစ်နေသော ကျောင်းတော်သား များအား မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့ကို မတားကြနဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

ယခုအချိန်သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဝတ်ပြုနေချိန်

ဖြစ်၍ မည်သူမျှ တွေ့ဆုံခွင့် မရနိုင်ကြောင်း ကျွန်တို့ သိထားလေ၏။

“ဒီအမျိုးသမီးက ဘာကြောင့်များ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ချင်ရတာပါလိမ့်”

အမျိုးသမီးသည် တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ အဆောင်သို့ သွားရန် ကြိုးစားနေ၏။

ထိုစဉ် ဧည့်ဆောင်တာဝန်ခံ ရှမ်းထိကိုယ်တော် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရှမ်းထိကိုယ်တော်သည် အမျိုးသမီးက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား တွေ့ဆုံတောင်းနေကြောင်း သိလျှင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လေသည်။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဝတ်ပြုနေချိန်မှာ ဘယ်သူမှ တွေ့ဆုံမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် စောင့်ဆိုင်းရပါလိမ့်မယ်။ စောင့်နေတဲ့အချိန်မှာလည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ဆူညံညံ့ ဖလုပ်ရပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ် ကြိုတင်သတိပေးချင်တာက ဆရာတော်ဟာ အမျိုးသမီးတွေကို တွေ့ဆုံတာ အင်မတန်နည်းတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဆရာတော်က တွေ့ဖို့ ငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားစေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မပြန်နိုင်ဘူး။ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် တကာမ၊ ဒီလို ဆူညံအောင် လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ မောင်းထုတ်ရပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မကို မောင်းထုတ်စရာ မလိုဘူး။ ကျွန်မ ထွက်သွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သမီးလေး ဝါးကူးကိုတော့ လက်ခံရလိမ့်

မယ်။ ကျွန်မ သမီးလေးကို ရှောင်လင်ကျောင်းက သိုင်းပညာသင်ကြားပေးရလိမ့်မယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ရှမ်းထိကိုယ်တော် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတေ့ နေထိုင်ကြတာပါ။ တကာမလေးတစ်ယောက်ကို လက်ခံဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်မှလဲ။ ကျွန်မ သမီးလေးကို ရှောင်လင်ကျောင်းက လက်ခံရမယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာ သင်ပေးရမယ်”

ကျွန်တို့ကိုရင်သည် ရှမ်းထိကိုယ်တော်အား ပမာမခန့် ပြန်ပြောဝံ့သော အမျိုးသမီးကို အံ့သြမိလေသည်။

ရှမ်းထိကိုယ်တော်မှာ ဧည့်ကြိုဆောင်၍ တာဝန်ယူရသည့်အပြင် ရှောင်လင်ကျောင်း၏ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်ယူရသည့် အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သူ ဖြစ်သည်။

အလွန်စည်းကမ်းကြီးပြီး တိကျပြတ်သားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရာ ရှောင်လင်ကျောင်းတစ်ခုလုံးက ရှမ်းထိကိုယ်တော်အား လေးစားကြရပေသည်။

ကျွန်တို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး အလွန်ပူဆွေးသောက ရောက်နေသည့်အသွင် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမ၏လက်တစ်ဘက်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဆွဲထား၏။

သူမ လက်ဆွဲထားသော ကလေးမှာ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး အသက်ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်ခန့် ရှိလေသည်။

ကလေးမလေးသည် အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ချစ်စရာလေး ဖြစ်ပြီး အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နှင့်ပင် တူနေသည် ထင်ရ၏။

ကျို့ရွှီ အကဲခတ်နေစဉ် ရှမ်းထိကိုယ်တော်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“တကာမကြီး ဒီက ထွက်သွားပါတော့၊ တကာမကြီး တောင်းဆိုတာတွေ တစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို လာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးသွားပါ”

“ကျွန်မ မသွားဘူး”

“အေးအေးဆေးဆေး မသွားဘူးဆိုရင်တော့ မောင်းထုတ်ရ လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မကို မောင်းထုတ်ရရင် မောင်းထုတ်ကြည့်ပါလား”

“ကောင်းပြီ”

ရှမ်းထိကိုယ်တော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်းသားများအား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“လာကြစမ်း၊ သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ရှောင်လင်ကျောင်းသားများသည် ချက်ချင်းဝိုင်းလာကြပြီး ဆူညံအော်ဟစ်နေသော အမျိုးသမီးအား ဆွဲထုတ်သွားကြလေ၏။

အမျိုးသမီးလည်း အော်ဟစ်ယင်း မောင်းထုတ်ခံလိုက်ရ လေတော့သည်။

ရွေးရေစက်

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျို့ရွှီကိုရင်သည် ရှမ်းထိကိုယ်တော် စေခိုင်းသည့် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ငါးမိုင်ခန့် အကွာတွင် ရှိသော မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

ထိုမြို့ကလေး၌ သူ၏ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြီး နေ့စွန်းမ တည့်မီ ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့အဝင်တံခါးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ရှောင်လင်ကျောင်း၏ မီးဖိုဆောင်၌ တာဝန်ကျသော ရှောင်လင်ကျောင်းသားအချို့နှင့် ဆုံ တွေ့မိလေသည်။

ထိုရှောင်လင်ကျောင်းသားများသည် မီးဖိုဆောင်၌ လိုအပ် သော ပစ္စည်းများ လာရောက်ဝယ်ယူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျို့ရွှီကိုရင်နှင့် ဆုံတွေ့မိသောအချိန်၌ ရှောင်လင်ကျောင်း

သားများမှာ ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က နှောင့်ယှက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
 “အသုံးမကျတဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းက လူတွေ သနားကြင်
 နာစိတ် လုံးဝမရှိဘူး၊ အလကားလူတွေ”
 အမျိုးသမီးကား ကလေးလက်ဆွဲကာ ရှောင်လင်ကျောင်း
 သို့ ရောက်လာခဲ့သူပင် ဖြစ်နေသည်။
 ကျို့ရွံ့ကိုရင်သည် ထိုအမျိုးသမီး လက်ဆွဲထားသော
 ကလေးမလေးကို တွေ့ရလျှင် ရင်ထဲဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ
 ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
 ကလေးမလေး ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေပုံက ကျို့ရွံ့ကိုရင်ကို စိတ်ထိ
 ခိုက်သွားစေသည်။
 “သူတို့ကို တစ်ခုခုလောက် ကူညီနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”
 ဟုလည်း တွေးတောမိလေသည်။ ထိုစဉ်...
 “တော်တော် စော်ကားတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”
 “သည်းခံနေလေ ရောင့်တက်လေလေပဲ၊ ဆုံးမလိုက်မှ ထင်
 တယ်”
 “ဟုတ်တယ် ရှောင်လင်ကျောင်းကို စော်ကားလို့ မရဘူးဆို
 တာ သိသွားအောင် ဆုံးမမှပဲ”
 “ချကွာ”
 ရှောင်လင်ကျောင်းအား စော်ကားမော်ကား ပြောနေခြင်း
 ကြောင့် စိတ်ဆိုးနေကြသော ကျောင်းသားများသည် အမျိုးသမီး
 အား ဝိုင်းဝန်းရိုက်ပုတ်ကြလေတော့သည်။
 “ဖုန်း”

“ခွပ်”
 “အမလေး”
 အမျိုးသမီးမှာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း ရှောင်
 လင်ကျောင်းတော်သားများကို မယှဉ်နိုင်ပေ။
 ကျောင်းတော်သားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် မြေပေါ်ပုံလျက်
 သား လဲကျသွားတော့သည်။
 “မေမေ မေမေ”
 ကလေးမလေးသည် ငိုကျွေးယင်း အမျိုးသမီးအား ပွေ
 ဖက်ထားလေသည်။
 “ဦးကြီးတို့ရယ် မေမေကို မရိုက်ကြပါနဲ့”
 ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သားများသည်လည်း လက်စွမ်းပြ
 လိုက်ရပြီ ဖြစ်၍ ကျေနပ်သွားကြကာ ဆက်၍ ရိုက်ပုတ်ခြင်း မပြုကြ
 တော့ပေ။
 “ရှောင်လင်ကျောင်းကို စော်ကားရင် နောက်တစ်ခါ သည်
 ထက်နာမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”
 “သွားစို့ဟေ့”
 တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောပြီး ထွက်သွားကြတော့သည်။
 ကျို့ရွံ့ကိုရင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေ၏။
 “သည်အမျိုးသမီးမှာ ရှောင်လင်ကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်နေ
 တဲ့အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်”
 အမျိုးသမီးသည် ညည်းတွားယင်း မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထ
 လာလေသည်။
 ထို့နောက် သမီးဖြစ်သူအား လက်ဆွဲကာ ဒယ်ဒယ်ဖြင့်

မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ကျိန္တီကိုရင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ အမျိုးသမီးနောက်သို့ လိုက်သွားမိလေတော့သည်။

မြို့ပြင်တွင် စိမ်းလန်းသောသစ်ပင်ချုံနွယ်များက နေရာယူထားပါသည်။

တောအုပ်ကလေးရှေ့၌ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု ရစ်ခွေစီးဆင်း နေလေသည်။

အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးမလေးသည် စမ်းချောင်းကလေးအနီး၌ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

အမျိုးသမီးက စုပ်သပ်ကာညည်းတွားယင်း စမ်းရေကို ခပ်ယူကာ ခြေလက်မျက်နှာ ဆေးကြောလိုက်သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သားများ၏ လက်ချက်ကြောင့် သူမ၏မျက်နှာ ညိုမည်းဖူးယောင်ကာ နှုတ်ခမ်းများ ပေါက်ပြဲနေလေသည်။

ကလေးမလေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် မိခင်အားတတ်စွမ်းသလောက် ပြုစုပေးနေသည်။

ကျိန္တီကိုရင်သည် ထိုမြိုင်ကွင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်ရင်း ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်လာလေသည်။

“သူတို့သားအမိ ဒုက္ခရောက်နေကြတာ အမှန်ပဲ၊ ငါကူညီနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

သူတွေးတောနေစဉ် အမျိုးသမီး၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။

“သမီးကို သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ ရှောင်လင်ကျောင်းက

တောင် လက်မခံဘူးဆိုရင် တခြားဘယ်သူကမှ လက်ခံကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးဖေဖေအတွက် မေမေတို့ ဘာမှတတ်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်”

အမျိုးသမီးက ကြေကွဲစွာပြောယင်း ငိုကျွေးလိုက်လေသည်။ ကလေးမလေးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး သွက်လက်ချက်ခြာသူလေး ဖြစ်သည်။

“မေမေ သမီးတို့ကို ကူညီမယ့် လူတစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပါ။ ရှောင်လင်ကျောင်းက မကူညီရင်လဲည်း တခြားကို သွားကြတာပေါ့။ မေမေ မငိုနဲ့ တော့နော်၊ စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ ဖေဖေဆန္ဒပြည့်ဝသွားအောင် သမီးကြိုးစားသွားမှာပါ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်”

အမျိုးသမီးသည် သမီးဖြစ်သူအား ဖက်ကာငိုကျွေးလိုက်လေသည်။

ကျိန္တီကိုရင်လေးသည် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ ထိုသားအမိနှင့် ဆုံတွေ့ပြီး ကူညီနိုင်ဖို့ ရေစက်ဆုံအောင် မိုးနက်မင်းကြီးက စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လိုက်လေသည်။

“အဟမ်း”
အမျိုးသမီးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်က အသံကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ကျိန္တီကိုရင်ကိုမြင်လျှင် ဒေါပွသွား၏။

“ဪ ရှောင်လင်ကျောင်းက နှိပ်စက်လို့ အားမရသေးလို့ သည်အဲထိလိုက်လာကြတာပေါ့လေ”

ကျွန်ုပ်တို့ရင် လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“သည်လိုဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ကူညီဖို့ လာခဲ့တာပါလေ။ စိတ်အေးအေးထားပါ။ တကာမကြီးမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရှိနေသလဲပြောပါ။ ကျုပ်ကူညီပါ့မယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မကို ကူညီမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ကိုရင်ကိုလွှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်သဘောနဲ့ ကျုပ် လာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင် ကိုရင်က ဘာများကူညီနိုင်မှာလဲ”

“တကာမကြီးရဲ့ အခက်အခဲကို ပြောပြပါလား။ ကျုပ်တစ်ခုခုတော့ ကူညီနိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

“ကျွန်မရဲ့ သမီးလေး ဝါးကူးဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းက သိုင်းပညာကို ရမှဖြစ်မယ်။ ဒါမှ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် သူ့အဖေကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ရန်သူကို ဆုံးမနိုင်မှာ”

ကျွန်ုပ်တို့ကိုရင်က ကလေးမလေးအား ကြည့်မိသည်။

ဖတဆိုးလေးပါလားဟု ပိုပြီး သနားသွားလေသည်။

“ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးတွေကတောင် မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ လက်မခံဘဲ မောင်းထုတ်ခဲ့ကြတာ ကိုရင်က ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သင်ပေးဖို့ ဆိုတာ မတတ်နိုင်တာ အမှန်

ပါ။ ကျုပ်တောင် ခုမှ အခြေခံသိုင်းပညာကို စပြီး လေ့ကျင့်ရတဲ့ အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရှောင်လင်ကျောင်းဟာ မိန်းကလေး လက်ခံတဲ့အပြင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဖြေရှင်းဖို့ သိုင်းပညာ လာသင်တာမျိုးကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ ဒါဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ စည်းကမ်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုရင်က ကျွန်မတို့ကို ကူညီမယ်လို့ ပြောတာ အလကားစကား ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အလကားစကား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကူညီမှာပါ။ သိုင်းပညာသင်ယူဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာခဲ့ရိုးမှန်ရင် ကျုပ်ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ကိုရင်က ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာလဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်ဟာ သိုင်းကျမ်းဆောင်တာဝန်နဲ့ ကျင်းခုံးကိုယ်တော်ဘဝကျန်း ဖြစ်နေစဉ်က အနီးကပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရပြီး ဖွံ့လွန်တော်မူသွားချိန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သိမ်းဆည်းပေးပေး သိုင်းကျမ်းပုရပိုဒ်တစ်ဆူ တွေ့ရှိထားပါတယ်။ ကျင်းခုံးကိုယ်တော်ဘဝ သိုင်းပညာဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်နဲ့ တန်းတူအဆင့် ရှိပါတယ်။ သူ့စီရင်ခွဲတဲ့ သိုင်းပုရပိုဒ်ကို လေ့လာမယ်ဆိုရင် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

“ကိုရင်က သိုင်းပုရပိုဒ်ကို ပေးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ တကာမကြီးရဲ့ အခက်အခဲ ပြေလည်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်း မြေပေါ်ခူးထောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုရင်အား ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ရှစ်ခိုးကံနီတော့လိုက်လေတော့သည်။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

သမီးငယ်ကို လက်ဆွဲကာ ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည့် အမျိုးသမီးအကြောင်းကို ရှောင်လင်ကျောင်း၌ ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုသတင်းသည် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ထံသို့ပင် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဤသို့ မှတ်ချက် ပြုခဲ့လေသည်။

“သူနဲ့ ပါလာတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အမည်က ဝါးကူးဆိုတော့ ကျုပ်လို “ဝါး” အမျိုးအနွယ်ကပဲ။ သူတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ တူတော်မောင် ဝါးဖုံးနဲ့ ပတ်သက်နေကြပါလိမ့်မယ်”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်မှာ “ဝါး” အမျိုးအနွယ် ဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်က ဝါးရှောင်ဟု အမည်ရှိခဲ့လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်တွင် ဝါးလွေဆိုသော အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ရှိပြီး ဝါးဖုံးမှာ ဝါးလွေ၏သား ဖြစ်ကာ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်နှင့် တူဝမ်းကွဲ တော်စပ်လေသည်။

ဝါးဖုံးသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဆိုးသွမ်းသူဖြစ်ခဲ့ရာ မိဘများက သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး အိမ်မှ မောင်းထုတ်ပြီး သားသမီးအရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခဲ့လေသည်။

ဝါးဖုံးသည်လည်း အိမ်မှထွက်သွားပြီး နောက်ထပ် သတင်းမကြားရတော့ချေ။

“ဝါးဖုံးရဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးပဲ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ် တယ်ဆိုပြီး လာအကူအညီ တောင်းကြတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဝါးဖုံးရဲ့ မိဘတွေကလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြတာ ကြာပြီ။ ဒါကြောင့် ဝါးဖုံးရဲ့

ဇနီးနဲ့ သမီးဟာ ဘယ်ကိုမှ မသွားတတ်ဘဲ ကျုပ်ဆီကို လာကြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံစီမံရာပါပဲ။ သူတို့ကို ကူညီဖို့ ကျုပ်တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အမျိုးသမီးက သူမ၏သမီးငယ် ဝါးကူးအား သိုင်းပညာ သင်ပေးဖို့ ရှောင်လင်ကျောင်း၌ လာရောက် အကူအညီ တောင်းသည်ဖြစ်ရာ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က မည်သို့မျှ ကူညီနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်၏ မှတ်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်မှုကြောင့် ကျိုး၍သည် ကျင်းခုံးကိုယ်တော်၏ သိုင်းပုရပိုဒ်အား ဝါးကူးတို့ သားအမိလက်ထံ ပေးအပ်ခဲ့သည်ကို တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဝါးကူးတို့ သားအမိသည် ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ လာရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ချင်းမသု ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ လူများသည်လည်း သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်အား တဖြည်းဖြည်း မေ့လျော့သွားကြလေတော့သည်။

ဝါးကူးက လိမ္မာသော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် မေမေ၊ သမီး မပင်ပန်းပါဘူး”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်”

ပေကျင်းက သမီးဖြစ်သူကို ဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့ကာ လက်ဆွဲ ခေါ်သွားလေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် စည်ကားနေသော မင်းလမ်းမကြီးအ တိုင်း မြို့ထဲ ဝင်သွားကြပြီးမှ လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုး ကွေ့ဝင်လိုက်ကြ၏။

လမ်းကြားလေးထဲ ရောက်သွားပြီး တဒုတိယမြောက် အိမ် ရှေ့၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအိမ်၌ အိမ်တံခါးမကြီး သာမက ပြတင်းတံခါးများပါ ပိတ်ထားခြင်းကြောင့် လူမရှိဟု ထင်ရလေသည်။

သို့သော် သူမ တွေ့လိုနေသည့် ချိုးယန်မှာ အိမ်ထဲ၌ ရှိနေ ကြောင်း ပေကျင်း နားလည်ထား၏။

သူမ၏ယောက်ျား ဝါးဖုံးနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေများသည် အမြဲ တစေ့ မထင်မရှား နေတတ်ကြပြီး သူတို့အား လူအများ သတိပြုမိ စေမည့် ကိစ္စများကို ဝေးဝေးရှောင်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ပေကျင်းက တံခါးခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဘယ်သူလဲ”

အိမ်ထဲမှ ခက်ထန်သော မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ ပေကျင်းပါ။ အစ်ကိုကြီးချိုးယန်၊ ကျွန်မပါ”

ရန်ကြီး

ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါ၏။

ဝါးကူးတို့သားအမိသည် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ ကြပြီး မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

အမျိုးသမီးကား ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်နှင့် တူဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည့် ဝါးဖုံး၏ဇနီးသည် ပေကျင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပေကျင်းက ချစ်စရာ သမီးလေး ဝါးကူးအား ပြောလိုက်၏။

“သမီးလေး ဝါးကူး ဒီမြို့မှာ သမီးဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေ ချိုး ယန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက မေမေတို့ကို ကူညီပါလိမ့် မယ်၊ အစ်ကိုကြီးချိုးယန်ရဲ့ အိမ်ကို ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြတာပေါ့နော်”

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကြမ်းတမ်းသော ဘဝကို ရှင် ဆိုင်နေရာသည့် သမီးငယ်အား ကရုဏာသက်စွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ် ပေသည်။

သူမ ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်တော့မှ တံခါးပွင့်သွား၏။

“အထဲကို မြန်မြန်ဝင်”

အိမ်ထဲမှ လူက ခပ်လောလော ပြောလိုက်သဖြင့် ပေကျင်းလည်း ဝါးကူးကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲမှ လူက တံခါးချက်ချင်း ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲ၌ အလင်းရောင် အားနည်းနေသော်လည်း ပေကျင်းသည် ချုံးယန်အား ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

ချုံးယန်မှာ မှတ်ဆိတ်မွှေး ပရပျစ်ရှိသော လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ပေကျင်း မင်းတို့သားအမိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာကြတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ သွားစရာ မရှိလို့ ဒီကို လာခဲ့ကြတာပါရှင်”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဒီက ပြေးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ မင်းတို့ကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုကြီး ဘာကြောင့် ပြေးရမှာလဲ”

“မင်းက မသိချင် ဟန်ဆောင်နေတာလား၊ တကယ်ပဲ မသိတာလား”

“မင်းရဲ့ ယောက်ျား ဝါးဖုံးအပါအဝင် ငါတို့ လူစုဟာ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာတယ်၊ သူတို့က ခုခံလို့ တစ်အိမ်လုံး သတ်ပစ်ခဲ့ကြတာ၊ အခု ဒီကိစ္စက ပြဿနာပေါ်နေပြီ သူဌေးကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ဦး

ဆောင်လို့ ဆော်ခဲ့လို့ သိုင်းလောကသားတွေက ကျုပ်တို့ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေကြပြီလေ”

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်”

“မင်းသိရုံမှာပေါ့၊ ဝါးဖုံးတောင် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေ လက်ချက်မိသွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်လည်း မြို့ပေါ်မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ ရှောင်ပုန်းနေရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ကျန်တဲ့လူတွေလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သုတ်သင်ခံနေရတယ်၊ မကြာခင် ကျုပ်အလှည့် ရောက်လာမှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မတို့သားအမိ ဒီမှာ ခဏနားပြီးရင် ထွက်သွားပါမယ်”

“ပေကျင်း မင်းတို့သားအမိကို လက်မခံနိုင်တာ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ ဆိုတာကို မင်း သဘောပေါက်စေချင်တယ်”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းတို့ ခရီးဝေးက လာကြတာဆိုတော့ ဗိုက်ဆာနေမှာပဲ ကျုပ် စားစရာ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ပေကျင်း မငြင်းပါ။

သူမ အမှန်တကယ် ဆာလောင်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူမသည်ပင် ဆာလောင်နေသည်ဆိုလျှင် ကလေးဖြစ်သော ဝါးကူး မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

ချုံးယန်က စားစရာများ ယူလာပေးသောအခါ ပေကျင်းတို့

ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ စားသောက်လိုက်ကြလေ၏။

ခေတ္တအနားယူခွင့် ရသလို ဝဝလင်လင် စားသောက်လိုက်ရ သဖြင့် ပေကျင်းတို့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာကြလေသည်။

ချုံးယန်မှာ အကင်းပါးသူ ဖြစ်လေသည်။

ငွေစအချို့ ထုတ်ပေးသည်။

“မင်းတို့သားအမိ နားခိုစရာ နေရာမရခင် သုံးစွဲဖို့ ယူထား

ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“သူတို့က မင်းတို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ကြသေးတယ် ဟုတ်

လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့က ကျွန်မ ယောက်ျားကို သတ်ပစ် လိုက်ကြတဲ့အပြင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ကြတယ်လေ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆို တာ မင်းသိထားပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ကြည့်ရှောင်ပေါ့”

“စိတ်ချပါရှင်”

ချုံးယန်သည် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်အား ထွက်သွား စေလိုပြီဖြစ်ကြောင်း ပေကျင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်....

“ကျွန်မတို့ကို လက်မခံနိုင်ပေမယ့် ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ခဲ့

တာ ကျေးဇူးပါပဲ”

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်ကို သွားပြီး ရှောင်ပုန်းနေရ မယ် မသိတာကြောင့် လက်မခံနိုင်တာပါ၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမ ထားပါနဲ့”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်”

ပေကျင်းတို့သားအမိသည် ချုံးယန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ အိမ်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် ချုံးယန်က...

“မင်းတို့သားအမိ ဒီအတိုင်း လျှောက်သွားနေကြမယ့်အ စား၊ မြောက်ပိုင်းကို သွားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“မြောက်ပိုင်းကို သွားလို့ ကျွန်မတို့အတွက် အကျိုးထူးမှာ လားရှင်”

“ထူးနိုင်တယ်၊ မြောက်ပိုင်းမှာ ဝါးဖုံးရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ချို့ ရှိ တယ်၊ သူတို့က မင်းကို ကူညီကြမှာ သေချာတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မသွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ယောက်ျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ကျွန်မ သိချင် သေးတယ်”

“မြောက်ပိုင်းက လူတွေဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ရင်းနှီးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝါးဖုံးနဲ့သာ ရင်းနှီးကြတာ၊ ဝါးဖုံး မကြာခဏ ပြောဖူးတဲ့ “လူဝံညီနောင်”ဆိုတာ ရှိတယ်၊ တခြားလူတွေကိုတော့ ကျုပ် မသိ ဘူး၊ လူဝံညီနောင်ဆိုတဲ့ အမည်ကိုပဲ မှတ်မိတယ်”

“ကျွန်မလည်း မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ မြေလတ်ပိုင်းမှာ

အန္တရာယ်များတဲ့အတူတူ မြောက်ပိုင်းကိုပဲ သွားပါတော့မယ်ရှင်”
 “ကောင်းပြီ လမ်းခရီးမှာ ဂရုစိုက်သွားပါ”
 “စိတ်ချပါရှင်”
 ပေကျင်းတို့သည် ချုံးယန်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။
 သူတို့သားအမိ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားချိန်မှာပင်...
 “ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်”
 မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီးသမားတစ်စု ဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 မြင်းစီးသမားများသည် လမ်းကြားထဲ ဝင်ရောက်လာကြပြီး ချုံးယန်၏အိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။
 ချုံးယန်၏အိမ်ကို ချက်ချင်း ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။
 “ချုံးယန် မင်းထွက်လာပြီး အဖမ်းခံရင် ကောင်းမယ်”
 တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်လေသည်။
 သူတို့သားအမိ လက်မတင်လေးဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
 သူတို့သာ ချုံးယန်၏အိမ်ထဲ၌ ရှိကြမည်ဆိုပါလျှင် ဒုက္ခရောက်ရမည် မလွဲချေ။
 သိုင်းလောကသားများသည် ဝါးဖုံးအား သုတ်သင်လိုက်ကြပြီး ဓားပြမှု ကျူးလွန်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့် ဝါးဖုံး၏မိတ်ဆွေများအား လိုက်လံဖမ်းဆီး သုတ်သင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
 ပေကျင်းသည် ရုတ်တရက် ထွက်မသွား ဖြစ်သေးပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ မယောင်မလည်ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ချုံးယန် မင်းထွက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ငါတို့ ဝင်လာမှာပဲ”
 သိုင်းသမားတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်ပြီး သူ၏အဖော်များအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
 “ခြွင်း ခြွင်း ခြွင်း”
 သိုင်းသမားအချို့က ဓားများ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် အိမ်တံခါးကို ကန်ကျောက်ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။
 “ဝုန်း”
 သိုင်းသမားအချို့ အိမ်ထဲ ရောက်ရှိသွားကြပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 “အား”
 “အမလေး”
 “သေပါပြီဗျ”
 စူးရှသော အော်ဟစ်သံများလည်း တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ထို့နောက် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။
 အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားကြသော သိုင်းသမားများ ပြန်ထွက်မလာကြတော့ချေ။
 အပြင်ဘက်၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော သိုင်းသမားများ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည်။
 “ချုံးယန်ကို ချမ်းသာပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”
 “ဟုတ်တယ် ဆုံးမကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြ ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အပြင်ဘက်၌ ရပ်စောင့်နေခြင်း မပြုတော့ဘဲ အားလုံးလိုလို အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အိမ်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။”

“အား”

“အမလေး”

“သေပါပြီဗျ”

အော်သံဟစ်သံများလည်း ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ချုံးယန်က အကြောက်အကန် တိုက်ခိုက်နေခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားများ အခက်ကြုံနေပုံ ရှိလေသည်။

“သူအနိုင်ရပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ပါစေ”

ပေကျင်းက တီးတိုးဆုတောင်းနေမိလေသည်။

မကြာပါချေ။

“ပြေးပြီဟေ့”

“မလွတ်စေနဲ့”

အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူကား ပေကျင်း လွတ်မြောက်သွားစေလိုသည့် ချုံးယန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ချုံးယန်၏အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုကာ ဒဏ်ရာများရထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပါတော့သည်။

ချုံးယန်သည် အသက်လုကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သော်လည်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင်...

“ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာပြီး လမ်းပိတ်ဟန့်ကားထားလိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကာ ဥပမိရုပ် အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် ပေကျင်း ဦးခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လဲကျမတတ် ဖြစ်သွား၏။

“မေမေ”

ဝါးကူး ကပျာကယာ ဖေးမလိုက်ရလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူက လမ်းပိတ်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ချုံးယန် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“သေချင်ပြီထင်တယ်”

အော်ဝေါက်ပြီး ဓားတစ်လက်ဖြင့် တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။

လက်တစ်ဘက်ဆန့် ထုတ်ကာ ချုံးယန်၏လက်ထဲမှဓားကို လုယူပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

“ဒုတ်”

“အား”

ဓားသည် ချုံးယန်၏ရင်ဝ၌ ပြန်လည်စိုက်ဝင်သွား၏။

ချုံးယန် စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာမြေပေါ် လဲကျသွားလေ၏။

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟစောင်

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူက ချုံးယန် သေဆုံးသွားသော်လည်း မည်သို့မျှ ခံစားရပုံ မရှိချေ။

ချုံးယန်ကို ကျောခိုင်းကာ တစ်ဘက်လှည့်လိုက်လျှင် ပေကျင်းတို့သားအမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။

ပေကျင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဝါးကူး၏လက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားမိလိုက်စဉ် ထိုလူသည် ဝါးကူးတို့သားအမိထံသို့ လှမ်းသွား၏။

ပေကျင်း၏ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။

ထိုလူက အနီးသို့ ရောက်လျှင် ပေကျင်းအား သတိပေးလိုက်လေသည်။

“သည်မှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေတာ ကလေးတွေမြင်သွားလို့ ထိတ်လန့်နေပါဦးမယ်၊ ဝေးဝေးရှောင်သွားတာ ကောင်းမယ်”

ပေကျင်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ငြဲလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ပေကျင်းတို့သားအမိကို ကျောခိုင်းကာ လှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

တောင်ကျွန်းတုတ

ရွာအရှေ့ဘက်၌ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုရှိသည်။

ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိလေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးကား ဝါးဖုံး၊ ပေကျင်းနှင့်ဝါးကူးတို့ မိသားစု နေထိုင်ရာ ပျော်စရာကောင်းသော အိမ်ကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။

ဝါးကူးက အိမ်ရှေ့တွင် ဆော့ကစားနေသည်။

ဝါးဖုံးက အိမ်ရှေ့ခန်း၌ထိုင်ကာ စာဖတ်နေသည်။

ပေကျင်းကား မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ချက်ပြုတ်နေလေသည်။

သို့အချိန်တွင်...

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းခွာသံကြောင့် ပေကျင်းကော ဝါးဖုံးပါ အိမ်ထဲမှ ထွက်

လာခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသော မြင်းစီးသမားမှာ ဝါးဖုံး၏ မိတ်ဆွေ မင်းစန်းဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။ မင်းစန်းမှာ မောဟိုက်နေ၏။ သူ၏ဝမ်းဗိုက်၌လည်း သွေးများပေကျဲနေ၏။

တစုံတခုအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့်အသွင်မျိုး ရှိလေသည်။

ဝါးဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

“မင်းစန်း...မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

မင်းစန်းက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရင်း...

“ဝါးဖုံး...ငါတို့ ဓားပြတိုက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြောင့် သိုင်းလောက သားတွေ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေပြီကွ၊ ငါတို့အဖွဲ့က သုံး လေးယောက် လောက် သေကုန်ပြီ၊ ငါလည်း အသက်လုထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့လို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့တာ”

ဝါးဖုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူတို့ ဓားပြတိုက်သည့်အပြင် တစ်အိမ်လုံးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူဌေးကြီး၏မိတ်ဆွေ သိုင်းသမား များက သည်းမခံနိုင်ဘဲ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေကြောင်း သတင်းကြားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခု သိုင်းလောကသားများသည် ဓားပြတိုက်ရာ၌ ပါဝင်ခဲ့ကြသော မင်းစန်းတို့လူစုအား ခြေရာခံမိသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မင်းစန်းက...

“လိုက်ရှာနေတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေထဲမှာ အဖြူရောင် ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက် ပါဝင်နေတယ်၊ အတော်ကို ကြောက်စရာ

ကောင်းတဲ့လူပဲ၊ သူ့ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ငါတို့လူ သုံး လေးယောက် လောက် သေဆုံးသွားတဲ့အပြင် ငါလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့တာပဲ”

“မင်းပြောတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ငါမသိဘူး၊ သူ့ကိုမယှဉ်နိုင်တာနဲ့ ငါလည်း ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

“သူက မင်းနောက်ကို လိုက်လာသေးသလား”

“ငါလည်းမသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူး”

ဝါးဖုံးက ပေကျင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ညီမ...သမီးကိုခေါ်ပြီး ရွာထဲမှာ ခဏသွားရှောင်နေလိုက်ပါ”

“အစ်ကို...ကျွန်မတို့က...”

“ကျုပ် ပြောသလိုလုပ်ပါ၊ ရန်သူက ကျုပ်ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ မင်းစန်းကို တမင်လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ သူက နောက်ရောင်ခံပြီး မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ်၊ ညီမ မြန်မြန်ရှောင်နေလိုက်ပါ”

“ကျွန်မ...”

“ကျုပ်စကား နားထောင်ပါ၊ မြန်မြန်သွား”

ဝါးဖုံးက အော်လိုက်သဖြင့် ပေကျင်း စောဒကမတက်ရဲဘာဘူးချေ။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ချက်ခြင်းပင် ဝါးကူးကိုခေါ်က ထွက်သွားလေသည်။

ဝါးကူးသည် လိမ္မာသောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရာကား ပြဿနာတစုံတရာ ဖြစ်ပေါ်နေမှန်း သိထားသော်လည်း ဘာမှမ

ပြောဘဲ မိခင်နှင့်အတူ လိုက်သွား၏။
ပေကျင်းနှင့်ဝါးကူးတို့ ဝေးဝေးမရောက်သေးပါ။
“ဟူး ဟူး ဟူး”
အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူတစ်
ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပေကျင်းသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်း သိလျှင် သမီးဖြစ်သူ
ကို လက်ဆွဲကာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် နောက်ကွယ်၌ ဝင်ရောက်ပုန်း
အောင်းနေလိုက်လေသည်။

သူမသည်လည်း အနက်ရှောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး၏
သမီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လူယက်တိုက်ခိုက်ခြင်း လုပ်ငန်းများသည် သူမနှင့် စိမ်းမ
နေဘဲ ထမင်းစားရေသောက် အလုပ်များပင် ဖြစ်သည်။

သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲများကိုလည်း မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်
လေသည်။

သစ်ပင်နောက်ကွယ်၌ ပုန်းအောင်းယင်း ဝါးဖုံးနှင့် မင်းစန်း
တို့က ရန်သူကို အနိုင်ရပါစေဟု ဆုတောင်းမိလေသည်။

ရောက်ရှိလာသူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ထားပြီး ဥပမိရုပ် အ
လွန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ သူပဲကွ”
ဟု ပြောလေသည်။

ဝါးဖုံး မလှုပ်မယှက် ရပ်ကာ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။
ရောက်လာသူက လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်လျက် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“အတော်သာယာတဲ့ နေရာပဲ”
ဟု ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ဝါးဖုံးကမူ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ဒုစရိုက်သမားပီပီ ခပ်
ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်
ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာလဲ ပြောပါ”

“မင်းတို့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိကြပါ
ဘယ်၊ ကျုပ်က တောင်ကျွန်းကနေပြီး သိုင်းလောကကို ခဏ အ
လည်အပတ် လာခဲ့တာ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ သူဌေးကြီး တစ်မိသားစုလုံး
ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရတာကြောင့် တောင်ကျွန်းကို မ
ပြန်သေးဘဲ တရားခံတွေကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

“တောင်ကျွန်းက လာတယ်ဆိုတော့ တောင်ကျွန်းရာဇာ
ပုထင်းဟွာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ ပြောပါ”

“ပုထင်းဟွာဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲဗျာ”
“မင်း”

ဝါးဖုံး ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာသည် သိုင်းပညာ အလွန်ထူး
ချွန်ပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသူတစ်
ယောက် မဟုတ်ပါလား။

တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာ၏ သိုင်းပညာသည် ရှောင်

လင်၊ ဂူတန်း၊ ဂူဗီး၊ နမိ အစရှိသော သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများကိုပင် ပခုံးချင်း ယှဉ်နိုင်သည်ဟု သတင်းကြီးလေသည်။

ယခုတော့ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟောသည် သူတို့ရှေ့မှောက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟောဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး”

“ခင်ဗျားကတော့ ဝါးဖုံး မဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ အမျိုးအနွယ်ဟာ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ လူကြီးလူကောင်း မျိုးနွယ်ပါ။ ခင်ဗျားကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူဆိုးဓားပြ အကျော်အမော်ကြီး ဖြစ်လာရတာလဲဗျာ”

ပုထင်းဟောက အံ့ဩသော လေသံဖြင့် ပြောလျှင် ဝါးဖုံးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်းဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့လေ။ ကျုပ်က မကောင်းတဲ့နေရာမှာ ထူးချွန်တာလဲ ပါရမီတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားဟာ မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ နာမည်ကြီးနေတာကို ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဆုံးမဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပြီးသားပါ။ ကျုပ်ကလည်း ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စကားဆုံးလျှင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဓားတစ်လက်ယူကာ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

“ခွင်း”

မင်းစန်းကလည်း ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ပုထင်းဟောအား ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ပုထင်းဟောက လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်ကာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

မင်းစန်းနှင့် ဝါးဖုံးတို့ အချင်းချင်း မျက်စိပုံပြလိုက်ကြ၏။

ပြီးလျှင်...

“ယား”

ညာသံပေးကာ တကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့၏။

ဝါးကူးနှင့် ပေကျင်းတို့ သားအမိသည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ နေ၍ တိုက်ပွဲကို ချောင်းကြည့်နေကြလေသည်။

ဝါးကူး၏ ခြေဖျားလက်ဖျား အေးစက်ကာ မျက်လုံးများ ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေသည်။

ပေကျင်းက ဝါးကူး ဘာမှမပြောသော်လည်း စိတ်ထဲ၌ အလွန်ထိခိုက်နာကျင်နေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“သမီး ဖေဖေတို့ကို မကြည့်နဲ့”

ဟု ပြောကာ သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးဝိုက်ထားလိုက်လေ၏။ တိုက်ပွဲကား ကြောက်မမန်းလိလိ ပြင်းထန်နေပါသည်။

မင်းစန်းနှင့် ဝါးဖုံးတို့သည် အခြေအနေ မဟန်မှန်း ရိုပ်မိသဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

“ယား”

“ခြွမ်း ခြွမ်း ခြွမ်း”

ဓားရောင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားသည်။

ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဓားရိုပ်များသည် ပုထင်းဟွာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းမြဲသွားတော့သည်။

မင်းစန်းနှင့် ဝါးဖုံးတို့ တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသဖြင့် ပုထင်းဟွာအား အနိုင်ယူနိုင်လခမည်ဟု ပေကျင်း ထင်မိလေသည်။

သို့သော် ပုထင်းဟွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ပေကျင်း၏ အထင်နှင့်အမြင် တကွစီ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဓားပေးစမ်း”

ပုထင်းဟွာသည် လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ မင်းစန်း၏ လက်ထဲမှ ဓားကို လုယူလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသည့်ကြားမှ ပုထင်းဟွာက ဓားကိုရအောင် လုယူသွားခြင်းကြောင့် မင်းစန်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း သတိဝင်လာကာ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“မင်းရဲ့ ဓားကို ပြန်ယူပါ”

ပုထင်းဟွာက ဓားကိုင်ထားသော လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်

ရာ ဓားသည် မြားတစ်စင်းပမာ ပစ်လွှင့်သွားပြီး မင်းစန်း၏ရင်ဝဋ်စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဒုတ်”

“အား”

မင်းစန်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပြင်ပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

မင်းစန်း မြေပေါ်လဲကျသွား၏။

သူ့ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော ဓားက သူ၏ရင်ဝဋ် ပြန်လည်စိုက်ဝင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မင်းစန်းသည် သူ၏ဓားဖြင့်ပင် အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်းစန်း”

ဝါးဖုံး လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။

မင်းစန်းက မထူးနိုင်တော့ပါချေ။

ဝါးဖုံးသည် ပုထင်းဟွာအား ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေစာစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ရပြီ”

“သူ့ကြောင့် အပြစ်မဲ့သူတွေ သေဆုံးသွားခဲ့ကြတာ မနည်းတော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူသေသွားတော့ အများပြည်သူအတွက် ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

“ခင် ခင်ဗျား”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လူစုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချေမှုန်းပြီးမှ တောင်ကျွန်းကို ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်ဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဝါးဖုံးက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ တစ်ဖန်...

“ကျုပ်တို့လူစုကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီးမှဆိုရင်တော့ တောင်ကျွန်းကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ”

“သေချာရဲ့လားဗျာ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ဓားကြည့်ထား”

ဝါးဖုံးက အော်ငေါက်ယင်း ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

“ဝှစ် ဝှစ်”

ဓားရိပ်များသည် ပုထင်းဟွာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားပြန်သည်။

ဓားရိပ်များကြားမှ ထိုးထွက်လာသော ဓားဦးသည် ပုထင်းဟွာ၏ ရင်ဝသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ဝါးဖုံးသည် ပုထင်းဟွာအား အနိုင်ယူဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုး

စားအားထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

“ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ပုထင်းဟွာမှာ ဝါးဖုံး၏ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောက်ကျောဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဟင်”

ဝါးဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

ပုထင်းဟွာက သူ၏ ပြင်းထန်သော ဓားချက်များကြားမှ ရှောင်ထွက်သွားနိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း အံ့ဩသွား၏။

ထို့အပြင် နောက်ကျောဘက်မှ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ဝါးဖုံးက လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သော်လည်း ပုထင်းဟွာက သူ့ထက် ပို၍ လျင်မြန်နေပါသည်။

ဝါးဖုံး ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက် တိုးဝင်လာတော့သည်။

ဝါးဖုံး မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် မထူးတော့ဟု သဘောပေါက်ကာ...

“ယား”

ဉာဏ်ပေးယင်း နောက်လှည့်ကာ ပုထင်းဟွာနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သူသေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝါးဖုံး အကြောက်အကန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပုထင်းဟွာ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်က ဦးသွား၏။

ဝါးဖုံး မရှုမလှ ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ဝါးဖုံး အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ပုထင်းဟွာက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်တန့်
လိုက်လေသည်။

ဝါးဖုံး မြေပေါ်လဲကျနေ၏။
တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။
ဝါးဖုံး မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။
ဝါးဖုံးသည် လဲကျနေရာမှ ကြိုးစားပြီး လူးလီခိုထလာလေ
တော့သည်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားပြီ ဖြစ်ရကား မဟန်နိုင်ဘဲ
ဒဏ်ဒဏ် ဖြစ်နေပါသည်။

“ခင်ဗျား”
သို့တိုင် ပုထင်းဟွာကို မကျေမနပ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ချင်နေ
သေး၏။ ပုထင်းဟွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျန်နေသေးတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ကျုပ်
ဆုံးမနှိမ်နင်းသွားမှာပါ။ ငရဲပြည်မှာ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ဆုံတွေ့ကြရမှာ
သေချာပါတယ်”

ဝါးဖုံးသည် ဒေါသတကြီး ပြန်အော်ပြောရာ စကားသံ ထွက်
ပေါ်မလာဘဲ...

“ဝေါ့”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထွက်လာတော့သည်။
တစ်ဖန်...

“ဝုန်း”

မည်သို့မျှ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်ဝုန်းခနဲ လဲကျကာ
မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ပုထင်းဟွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မင်းစန်းကော ဝါးဖုံးပါ နောက်နှောင် မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေး
နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်မိလျှင် ကျောခိုင်းထွက်
သွားလေတော့သည်။

ပုထင်းဟွာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းစန်းက မလှုပ်မယှက်...
သစ်ပင်နှောက်ကွယ်၌ ပုန်းအောင်းနေသော ပေကျင်းက
သမီးဝါးကူးကို လက်ဆွဲကာ ပြေးထွက်လာလေသည်။

“အစ်ကို”

“ဖေဖေ”

ဝါးကူးကလည်း မိခင်၏လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ဖခင်ထံ
ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ဝါးဖုံး အသက်ရှင်နေပါသေး၏။

“အစ်ကိုရယ်”

“ဖေဖေ ဖေဖေ”

ပေကျင်းနှင့် ဝါးကူးတို့ မျက်ရည်လည်၍ ဖြစ်နေကြသည်။
ဝါးဖုံး အကြိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့သမီး ဖြစ်ရင် ဘယ်တော့မှ မငိုရဘူး။ ငါ့အ
လှည့်တုန်းကလည်း ငိုယိုတောင်းပန်တာတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ့အ
ရမ်းမုန်းတယ်။ မင်းတို့လည်း ဘယ်တော့မှ မငိုကြနဲ့။ တောင်ကျွန်း
ရာဇာပုထင်းဟွာကို ဆုံးမသုတ်သင်နိုင်အောင်သာ အဓိကထား ကြိုး
စားကြရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို၊ သူ့ကို ကျွန်မ ချမ်းသာမပေးပါဘူး”

“ပေကျင်း၊ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ကော ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ
ရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ကော ပုထင်းဟွာကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ငါ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ သမီးကို ရှောင်
လင်ကျောင်းရောက်အောင် ပို့ပေးပြီး သိုင်းသင်ခိုင်းပါ။ ကျောင်းထိုင်
ဆရာတော်က ငါ့ဦးလေးဝမ်းကွဲဆိုတော့ ငါ့မရှိတော့ဘူးဆိုတာသိရင်
ညှာတာထောက်ထားပြီး သမီးကို လက်ခံသင်ကြားပေးလိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ရတယ်။ ရှောင်လင်ကျောင်းကို ရောက်အောင် သွားပါ”

ဟု အားတင်းကာ မှာကြားလေသည်။

သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နောင်တမရနိုင်သေးဘဲ ပု
ထင်းဟွာကို လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။
သူတစ်ယောက်ထဲသာ မဟုတ်ဘဲ အပြစ်မဲ့ ကလေးမလေး
ဝါးကူးကိုပါ အဖော်ခေါ်နေသေးတော့၏။

“သမီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“သမီး ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သိုင်းပညာ သင်

ကြားပြီး ပုထင်းဟွာကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ဖေဖေကို ကတိပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ”

ဖခင်ကြီးက ကတိတောင်းသဖြင့် ဝါးကူးလည်း ကတိပေး
လိုက်လေသည်။

ဝါးဖုံး ကျေနပ်သွားတော့သည်။

“ပုထင်းဟွာ မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဟု ကြီးဝါးလိုက်၏။

ပေကျင်းက ခင်ပွန်းသည်ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်နေမိ၏။

ဝါးဖုံးမှာ အားရပါးရ ပြီးယင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာဖြင့် သေ
ဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

လမ်းကြားထဲ၌ လူရှင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲများလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

ပေကျင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိသည်။

ချုံးယန်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်သည့် အဖြူရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူကြောင့် သူမအတွေး နယ်ချဲ့နေမိခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအဖြူရောင်ဝတ်ထားသူကား တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်း
ဟွာ ဖြစ်နေပါသည်။

ပုထင်းဟွာသည် ချုံးယန်အား သတ်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ဝါး

ဖုံးကိုလည်း သတ်ပစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမကော ဝါးကူးပါ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာအား
ကောင်းစွာ မှတ်မိနေကြသော်လည်း ပုထင်းဟွာက သူတို့အား မသိ
သဖြင့် ကံကောင်းနေပါသည်။

“မေမေ မေမေ”

ဝါးကူး၏အသံကြားမှ ပေကျင်း ပြန်လည်သတိဝင်လာလေ
တော့သည်။

“ဟိုလူကြီး ထွက်သွားပြီ မေမေ”

“သမီး သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ။ အဲဒီ လူကြီးဟာ သမီး
ဖေဖေကိုကော ဦးလေးချုံးယန်ကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သမီး ကြီး
ပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်ရမယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

ဝါးကူး ကတိပေး၏။

သူမသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သွေးအေးပြီး ခံစား
ချက်များကို မျှိုသိပ်ထားနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။

“မေမေတို့ မြောက်ပိုင်းက ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေဆိုကို သွား

ကြမယ်။ သူတို့ ကူညီကြမှာပါ။ ကံ သွားစို့”

သူမသည် ဝါးကူး၏လက်ကို ဆွဲကာ ထွက်သွား၏။

ဝါးကူးလည်း ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေ

တော့သည်။

တနယ်တကျေးမှာ

မြောက်ပိုင်းဒေသ...

ပေကျင်းနှင့် ဝါးကူးတို့သည် နှစ်လတိုင်တိုင် ခရီးနှင်လာခဲ့

ကြပြီး မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဝှမ်းတုံးမြို့မှာ မြောက်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားသော မြို့တစ်မြို့

ဖြစ်လေသည်။

ပေကျင်းတို့သည် ဝှမ်းတုံးမြို့သို့ ရောက်လျှင် ခေတ္တအနား

ယူကာ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် လူဝံ့ညီနောင်အား လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။

လူဝံ့ညီနောင်သည် မြောက်ပိုင်း၌ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်း

နေသော အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လူဆိုးများ ဒုစရိုက်သမားများ ကျင်လည်ကျက်

စားသည့်နေရာ၌ သတင်းစုံစမ်းလျှင် ရနိုင်သည်ဟု ပေကျင်း တွက်မိ

လေသည်။

သို့ဖြင့် ဒုစရိုက်သမားများ ကျက်စားနေသည့် လမ်းကြား

တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

လမ်းကြားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး မကြာမီမှာပင် လူတစ်ယောက် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူသည် မြင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှည်မျောမျောမျက်နှာရှိပြီး သွားများပေါ်အောင် ပြုံးနေသည်။

“ညီမကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေနေပုံရတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ရှာဖွေနေတာလဲ ပြောပါ၊ ကျုပ်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါရစေဗျာ”

“ကျွန်မက လူဝံညီနောင်ကို ရှာဖွေနေတာပါ”

“လူဝံညီနောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ညီမဟာ တကယ့် ထိပ်ထိပ်ကျဲတွေကို တွေ့ချင်နေတာကိုး”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ပေကျင်း သဘောကျသွားလေ၏။

ပေကျင်းမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်သာ ရှိသေးပြီး ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် အိမ်ထောင်ကျကာ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ပြီးနောက် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မနေခဲ့၍သာ သူမ၏အလှ မပေါ်လွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ညီမက လူဝံညီနောင်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“ကံ လာ လာ၊ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့”

ပေကျင်းသည် ဝါးကူးအား လက်ဆွဲကာ ထိုလူနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ထိုလူက မြို့စွန်ရှိ ခြံဝင်းပျက်ကြီးတစ်လုံးသို့ ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခြံဝင်းပျက်ထဲ၌ လူရိပ်လူရှောင် မတွေ့ရဘဲ သစ်ပင်ချုံ့ရွယ်များ ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

“လူဝံညီနောင်က ဒီမှာ နေတာလားရှင်”

“ဘယ်က ဒီမှာ နေရာမှာလဲ လူဝံညီနောင်က အထင်ကရ သူဆိုးကြီးတွေပဲ၊ မြို့လယ်က စံအိမ်ကြီးမှာ တကယ့် သူဌေးသူကြွယ်ကြီးတွေလို နေထိုင်ကြတာဗျ”

“ဟင် ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ ဒီနေရာ ခေါ်လာရတာလဲ”

“မင်းတော်တော် ညံ့တာပဲ၊ မင်းဆီက ပစ္စည်းလိုချင်လို့ လိမ်ခေါ်လာတာ ခုထိ မင်းမသိသေးဘူးလား”

“ဪ”

“ဒီလိုကိုး ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်လှယူလို့ ရရင် ယူနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“မဆိုးဘူး မင်း မကြောက်ဘူး ထင်တယ်”

“သတိထားပေတော့”

ကြိုးဝါးယင်း ပေကျင်းထံ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

ပေကျင်းက လက်ဝါးနှစ်ဘက် အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်သည်နှင့်...

ကျောက်ပေါက်မာ ခံပြင်းသွားလေသည်။

“မားကြည့်ထား”

အော်ငေါက်ယင်း ကိုယ်တိုင် ခုန်ဝင်လာ၏။

သူဆင်းရဲ သဘောကျသွားလေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ငယ်သားတွေ လွှတ်မယ့်အစား မင်းကိုယ်တိုင် ဝင်လာမှပေါ့”

ကျောက်ပေါက်မာ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းပြီး လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ကာ မားလုယူလိုက်သည်။ တစ်ဖန် မားဖြင့် ကျောက်ပေါက်မာ၏ရင်ဝသို့ ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ကျောက်ပေါက်မာ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူဆင်းရဲက...

“မင်း မသေချင်ရင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်း”

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်”

“ဘာကွ”

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး”

“ဪ မင်း သေချင်နေပြီကိုး”

“ကျုပ် မကြောက်ဘူးဗျ”

ကျောက်ပေါက်မာသည် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအပေါ် သစ္စာဖောက်ရမည်ကို ပို၍ ကြောက်လန့်နေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်

နေပါတော့သည်။

သူဆင်းရဲ မဲ့ဖြိုးပြီးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လောက် ခေါင်းမာနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

မားဖြင့် ထိုးသွင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ခင်ဗျား သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် မှားမယ်”

ဟန်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူဆင်းရဲ ကြည့်လိုက်ရာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မသိနိုင်ချေ။

“ခင်ဗျားကကော လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

သူဆင်းရဲက ထိုလူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ပိုပြီး အဆင့်မြင့်မယ့်ပုံပဲ”

“မိတ်ဆွေ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပူးပေါင်းရင် မိတ်ဆွေအတွက် အကျိုး ရှိပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က ကိုယ်ကျိုးမျှော်ကိုးခဲ့ရင် သူဆင်းရဲဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကို လက်ခံယူပါ့မလဲဗျာ”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို အာခံမယ်ဆိုရင်တော့ မိတ်ဆွေရဲ့ ကံကြမ္မာ ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပများကြောင့် ဝါးကူး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။
သစ်ပင်များက စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်။
ရောင်စုံပန်းကလေးများ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးဖွင့်နေ၏။
ကျေးငှက်သာရကာလေးများလည်း ဟိုမှသည် ပျံဝဲနေကြ
လေသည်။

ဝါးကူး ပျော်ရွှင်သွား၏။
“ဒီနေရာလေးမှာ တစ်သက်လုံး နေသွားလို့ရရင် ကောင်း
မှာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။
သူမ၏စကားကြောင့် ပေကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်
ခါသွား၏။

သူမ၏မျက်နှာ ချက်ချင်း ခက်ထန်တင်းမာသွားလေသည်။
“သမီးကို ဖေဖေ ဘာမှာသွားသလဲ၊ သမီးကကော ဘယ်
လို ကတိပေးခဲ့သလဲ ပြောပါဦး”

“သမီး သိပါတယ် မေမေ၊ ဒီနေရာမှာ တကယ် မနေပါဘူး”
“အေး သမီး နေချင်တဲ့ နေရာမှာ နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မေမေ
တို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဖေဖေရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ကြိုးစား
သွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”
ပေကျင်းသည် သမီးလေးအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီးမှ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ငါ့သမီးလေး ငယ်ပါသေးတယ်၊ သူ ဘာများ သိတတ်ဦး
မှာလဲ”

အမှန်တော့ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟောအား သူမကိုယ်
တိုင် ရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် တောင်ကျွန်းရာဇာ၏
လက်ချက်ဖြင့် သူမ သေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် ဝါးကူးအား မည်သူက စောင့်
ရှောက်မည်နည်း။

ဝါးကူးအတွက် စိတ်ချလက်ချ ရှိပြီဆိုသည်နှင့် ပုထင်းဟော
အား သူမ ရင်ဆိုင်သွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် တောလမ်းအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်
လာခဲ့ကြရာမှ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။
တောင်ကုန်းပေါ်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

ဝါးကူးကော ပေကျင်းပါ ခြေလှမ်းရပ်သွားကြ၏။

သားအမိနှစ်ယောက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ကြည့်
လိုက်မိကြလေသည်။

သူတို့ နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကလေးကို သတိရလာခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝါးကူးအပေါ် ဂရုဏာ ဖြစ်နေသော ပေကျင်းက သက်ပြင်း
ချလိုက်သည်။

“ဒီတောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ နေတဲ့လူဟာ အတော့်ကို စိတ်
ပင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ သူ့ဆီကို သွားပြီး လည်ပတ်ကြရင်
မကောင်းဘူးလား”

ပုလောင်သောကများနှင့် ခါးသီးစွာ ကြုံတွေ့နေရသဖြင့်
စိတ်ညစ်ညူးနေသော ဝါးကူး အံ့ဩသွားလေသည်။

“မေမေ တကယ် ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်”

“ဒါဖြင့် သမီး ခဏလောက်တော့ သွားကြည့်ချင်တယ်၊ သမီးတို့ အိမ်ကလေးနဲ့ တူနေလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် မေမေတို့ အိမ်ကလေးနဲ့ အတော်တူတာပဲ၊ ကံ လာ လာ သွားကြည့်ကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ”

သားအိမ်နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆွဲကာ တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားရာ လမ်းတလျှောက်၌ ရောင်စုံပန်းများ ပွားပွင့်ကာ သာယာလှပနေပါသည်။

ဝါးကူးတို့ ခပ်သွက်သွက် တက်သွားကြယင်း တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ထိုသစ်လုံးအိမ်လေးရှေ့၌ ထိုင်ခုံတစ်လုံးဖြင့် ထိုင်ကာ ဆေးတံခဲယင်းစာဖတ်နေလေသည်။

ဝါးကူးတို့ ရောက်လာကြသဖြင့် အဘိုးအိုက လှမ်းကြည့်လာလေသည်။

ပေကျင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ တောလမ်းက ဖြတ်သွားယင်း ဒီတောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေတာကို တွေ့ရလို့ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ လာခဲ့တာပါရှင်”

သူတို့ ရောက်လာကြသည့် အကြောင်းရင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ ဪ မင်းတို့ဟာ ရပ်ဝေးက လာခဲ့ကြသူတွေပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ မြေလတ်ပိုင်းက လာခဲ့ကြတာပါ”

“ဒါကြောင့် တောင်ကုန်းလေးပေါ်ကို တက်လာခဲ့ကြတာပေါ့၊ အကြောင်းသိတဲ့ လူတွေကတော့ တက်မလာခဲ့ကြဘူးကွဲ့”

“ရှင်”

“ဘယ်သူမဆို ဒီအနီးတစ်ဝိုက်ကို မလွဲမရှောင်သာဘဲ ရောက်လာရင်တောင် ကျုပ်ရဲ့ တောင်ကုန်းလေးနဲ့ ဝေးဝေးရှောင်သွားတတ်ကြတာ”

ပေကျင်း အံ့ဩနေ၏။

အဘိုးအိုမှာ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသော ဥပမာရုပ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လေသည်။ သဘောမနောကောင်းမည့် အသွင်လည်း ရှိသည်။

အိမ်ကလေးရှေ့၌ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ စာဖတ်နေခြင်းကြောင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်တတ်သူတစ်ဦးဟုလည်း ထင်ရလေသည်။

ယခုတော့ အများက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ဝေးဝေးမှ ရှောင်ကြသည်ဟု သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုကိုယ်တိုင် ပြောပြနေခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ပေကျင်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ အကြောင်းမသိလို့ လာခဲ့ကြမိတာပါ။ ဦးကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”
ယခုတစ်ကြိမ် လူစိမ်းတရံစာရှေ့သို့ ရောက်လျှင် အမြဲတမ်း နှုတ်ဆိတ်နေသော ဝါးကူးက ဝင်ပြောလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာဘဲ ကျွန်မတို့ကလည်း တောင်ကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်မှာ အိမ်ခေတက်နေကြတာ၊ သာသာယာယာရှိပြီး ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ ဒီနေရာကို ရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်က လေးနဲ့ တူနေလို့ တက်လာကြည့်မိတာပါ”

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

ပေကျင်းသည် ယခုမှ အဘိုးအိုအား သေသေချာချာ အကဲခတ်မိလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဥပမိကောင်းပြီး နှစ်လိုဖွယ်အသွင် ရှိပါသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများကမူ ထူးခြားနေ၏။

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံသည် ခံစားချက်ကင်းမဲ့ကာ အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေသည်။

မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးများက အေးစက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် လျှို့ဝှက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သတိပြုမိလာလေတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် လက်ကမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့မြေးက သွက်လက်ချက်ခြာပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဘာဘဲဆိုလားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာဘဲ”

ဝါးကူးသည် ပေကျင်း တားဆီးခြင်း မပြုနိုင်မိမှာပင် အဘိုးအိုရှေ့သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အဘိုးအို ထိုင်ရာမှ ထကာ ဝါးကူးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“အတော့်ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ငါ့မြေးလေးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဝါးကူးအား သူထိုင်ခဲ့သော ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ချကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ငါ့မြေး ခဏထိုင်ဦး ဘာဘဲ မုန့်သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးလျှင် အိမ်ထဲဝင်သွားလေသည်။

ပေကျင်းက...

“သမီး မေမေတို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“အို ရောက်လာမှတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

အဘိုးအိုက မုန့်ခြောက်များ ယူကာ အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာယင်း ပြောလေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ပင် လျင်မြန်သွက်လက်နေလေသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ သိုင်းပညာ ထိပ်တန်းအဆင့်ထက်ပင် သာ

လွန်နေကြောင်း ပေကျင်း နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

အဘိုးအိုက မုန့်ခြောက်များအား ဝါးကူးကို ကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့မြေး စားလိုက်ဦး”

သူ၏လေသံ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေပါသည်။

ယခု သူ၏မျက်လုံးအစုံ၌ နွေးထွေးသော အရိပ်အရောင်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပေကျင်း အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားလေသည်။

“ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ သမီးလေးဝါးကူးကို တကယ်ပဲ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိနေပုံပဲ”

သူမ တွေးတောနေစဉ်..

“ကျေးဇူးပါပဲ ဘာဘ”

ဝါးကူးက ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ မုန့်များ စားလိုက်လေသည်။

သူမ ဗိုက်ဆာသည်ဖြစ်စေ၊ မဆာသည်ဖြစ်စေ၊ မုန့်ခြောက်များကို နှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ အဘိုးအို၏ နှစ်သက်ရာကို လေးစားသည့်သဘောဖြင့် စားသောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝါးကူးနားလည်ထားသဖြင့် အလွန်အကင်းပါးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အဘိုးအို သတိပြုမိလေသည်။

အဘိုးအိုက ပေကျင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြော၏။

“မင်းမှာ ဒီလို သမီးလေးတစ်ယောက် ရထားတာ ကံကောင်းတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျုပ်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သိုင်းလောကထဲ ရောက်ခဲ့တယ်၊ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားယင်း အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က အိမ်ထောင်မပြုဘူး၊ တပည့်မမွေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ တစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့ရ

တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ အထီးကျန်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရလို့ စိတ်ပျက်ခဲ့မိတယ်”

“ခုချိန်ကလည်း တကယ်ကို စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာပါပဲလေ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားလာခဲ့သမျှ နောက်ဆုံး သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားတော့တာပဲ၊ ဒါထက် မင်းတို့ ဒီအရပ်ဒေသကို တယ်လို အကြောင်းကိစ္စနဲ့ လာခဲ့ကြတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးလာကြတာပါ”

“ဪ”

“မင်းတို့ကို အကဲခတ်ရတာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ရိပ်မိတယ်၊ ကလေးရဲ့အဖေနဲ့ ပတ်သက်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“သူကော ပါမလာဘူးလား”

“သူ သေသွားပါပြီ”

“ဪ”

အဘိုးအိုက ဝါးကူးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝါးကူးက အေးအေးဆေးဆေးပင် မုန့်ခြောက်စားနေ၏။

အဘိုးအိုက ပေကျင်းဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီကို ထွက်ပြေးလာပြီး ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ကျွန်မတို့ သားအမိ အန္တရာယ်ကင်းဝေးတဲ့ တစ်နေရာမှာ နိလုံပြီး သမီးလေးကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါ့မယ်၊ သမီးလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့အဖေကို သတ်သွားတဲ့ ရန်သူကို ဆုံးမခိုင်းမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်ရှင်”

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ၊ မင်းက ခင်ပွန်းသည်အတွက် အသက်စွန့်ရမှာ ဝန်မလေးပေမယ့် သမီးငယ်ရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် မျှော်တွေးပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

အဘိုးအိုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောစဉ်းစားမိလိုက်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းသည်။

“ဒါထက် ဒီအရပ်ကို မင်းတို့ ပြေးလာကြတာ မင်းတို့မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိနေလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“လူဝံ့ညီနောင်ပါ”

ပေကျင်းသည် လွတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ အမှန်အတိုင်း မပြောသင့်ဟု သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

လူဝံ့ညီနောင်မှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ရကား သူတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သူမှာလည်း လူကောင်း မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ပေါ်လွင်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

“လက်စသတ်တော့ လူဝံ့ညီနောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေကိုး၊ သူတို့ညီအစ်ကို မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ရှိတဲ့ သိုင်းပညာထက် ပိုပြီး ဝါကြွားနေကြတာက ခက်တယ်၊ ဒီနယ်မှာတော့ သူတို့ထက် သိုင်းပညာသာတဲ့လူက ရှားတော့ ထင်တိုင်းကျနိုင်တာပေါ့”

အဘိုးအိုသည် လူဝံ့ညီနောင်အကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေလေသည်။

ပေကျင်း လွတ်ခနဲ မေးလိုက်မိသည်။

“ဦးနေထိုင်တဲ့ ဒီတောင်ကုန်းအနီးတစ်ဝိုက်ကို ဘယ်သူမှ မလာဝံ့ကြဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်များလဲဟင်၊ ကျွန်မ ခုလို မေးမိတာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ အားလုံးက ကျုပ်ကို ကြောက်နေကြတာ၊ ကျုပ်ကလည်း စိတ်ထဲ မထင်ရင် မထင်သလို လုပ်တတ်တာကိုး၊ အားလုံး ကြောက်ရွံ့နေကြတဲ့ လူဝံ့ညီနောင်တောင်မှ ကျုပ်ရဲ့ တောင်ကုန်းအနီးကို မလာဝံ့ကြဘူးလေ”

အဘိုးအိုမှာ ခေသုမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေချေပြီ။ ပေကျင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဦး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေလားရှင်” အဘိုးအိုက ဝါးကူးကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကလေးမလေးမျက်နှာနဲ့ ကျုပ်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျုပ်အမည် ထင်းစုချူးလို့ခေါ်တယ်၊ သိုင်းဇောကသားတွေကတော့ ကျုပ်ကို...”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား၏။ မျက်နှာပေါ်မှ နွေးထွေးသည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ပျောက်

ကယ်ကာ အေးတိအေးစက် ပြန်ဖြစ်သွား၏။ ပေကျင်းအား ပြောလိုက်၏။

“မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းတို့ ရောက်လာလို့ ကျုပ်ကလည်း ကောင်းပြောဖော်ရတာ အတော်အဆင်ပြေသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတော့မယ် မထင်ဘူး၊ ကံ မင်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်နေလိုက်ကြဦး၊ နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့လူကို

ဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

“ရှင်”

“ကလေးကို ခေါ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်နေလိုက်ပါ”

အဘိုးအိုထင်းစုချူး၏ လေသံကလည်း အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေသည်။

ထူးခြားမှု ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပေကျင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“သမီး လာခဲ့”

ဝါးကူးကို ခေါ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်လေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ထဲ ရောက်သွားချိန်မှာပင် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးတက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ပြိုင်ဆိုင်

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးတက်လာသည်။ ထိုလူမှာ အလွန်ထွားကြိုင်းပြီး လူဝံကြီးတစ်ကောင်ပမာ အမွှေးအမျှင် ထူပြောသူ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဖို့ ဝန်မလေးသူ တစ်ယောက်အသွင်မျိုးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ထိုလူမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြောင်း ထင်ရားလေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် အဘိုးအိုထင်းစုချူးသံသို့ ဒရောသောပါး ပြေးလာသည်...

“ဆရာကြီး ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး”

ဟု ခူးထောက်တောင်းပန်လာလေသည်။

ထင်းစုချူးက

“လူဝံလေးပါလား မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”
ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည့် လူထွားကြီးကား ဆိုး

သွမ်းသောင်းကျန်းနေသည့် လူဝံ့ညီနောင်မှ လူဝံ့လေး ဖြစ်လေသည်။
လူဝံ့လေးက...

“တောင်ကျန်းသိုင်းရာဇာပုထင်းဟော ရောက်လာပြီး တိုက်
ခိုက်လိုက်လို့ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို လူဝံ့ကြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျုပ်
လည်း အသက်လုပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး
ဆရာကြီး”

“တောင်ကျန်းရာဇာက ဒီနေရာအထိ ရောက်လာပြီး
သောင်းကျန်းဝံ့တာ နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က တောင်ကျန်း
က လူတွေနဲ့ တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်
လာကာ လူတစ်ယောက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ
လေတော့သည်။

အိမ်ကလေးထဲမှ ချောင်းကြည့်နေသည့် ပေကျင်း ထိတ်
လန့်သွားသည်။

ရောက်လာသူမှာ တောင်ကျန်းသိုင်းရာပုထင်းဟော ဖြစ်နေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

ပုထင်းဟောသည် ဝါးဖုံးတို့လူစုအား တစ်ယောက်မကျန်
ချေမှုန်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပုံ ရှိလေသည်။

“တောင်ကျန်းကလူတွေ တော်တော်သတ္တိကောင်းနေပါ
လားဟေ့”

ပုထင်းဟောသည် ထင်းစုချူးကို မြင်လျှင် အံ့ဩသွားလေ၏။
“ခင်ဗျားက သွေးလက်ထင်းစုချူးလားဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ။ မင်းဆရာရဲ့ မိတ်

ဆွေဟောင်းကြီးတွေပေါ့”

ထင်းစုချူးနှင့် ပုထင်းဟောတို့ ပတ်သက်နေမှုန်း သိရသဖြင့်
ချောင်းကြည့်နေသော ပေကျင်း ရိုပြီး အံ့ဩသွား၏။

“သွေးလက်” ဆိုသည့် ထင်းစုချူး၏ဘွဲ့ထူးကလည်း သူမ
အား ထိတ်လန့်သွားစေပါသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းလောကတွင် ရောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်၊ ဝူတန်
ဦးစီးချုပ် အစရှိသည့် ထိပ်သီးသိုင်း အကျော်အမော်များ ရှိကြသကဲ့
သို့ အနက်ရောင်သိုင်းလောက၌လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရသော
ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများ ရှိလေသည်။

ထိုထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများတွင် “သွေးလက်”သည်
လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

သွေးလက်ထင်းစုချူးသည် စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို လူ
သတ်ဖို့ ဝန်မလေးသူ ဖြစ်သည်။

မည်သူ့ ကိုမှအမှုမထားဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေသူလည်း ဖြစ်၏။
သွေးလက်ထင်းစုချူးသည် တစ်နေ့တွင် သိုင်းလောကတစ်

ခုလုံး သူ၏ခြေဖဝါးအောက်သို့ ရောက်လာရမည်ဟု ကြိုးဝါးခဲ့သူ
လည်း ဖြစ်သည်။

သွေးလက်ထင်းစုချူးတွင် စိတ်တူကိုယ်တူ မိတ်ဆွေနှစ်
ယောက် ရှိသေး၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ “သွေးစားရှဲ့ကျန်”နှင့် “သွေးရနံ့”တို့
ဖြစ်သည်။

သွေးစားရှဲ့ကျန်ကော သွေးရနံ့ပါ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုး
နိုင်ဖို့ အစဉ်တစိုက် ကြိုးစားလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟစာအောင်

သုံးယောက်သား မိတ်ဖွဲ့ခဲ့ပြီး သူတို့၏ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားနေခိုက် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

သွေးလက်ထင်းစုချူး၊ သွေးစားရှုံ့ကျန်နှင့် သွေးရနံ့တို့သည် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာ၌ သိုင်းတစ်ကွက်စီ အရေးနိမ့်ခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာမှာ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထိုးပွား၏ ဆရာ ဖြစ်လေသည်။

သွေးလက်ထင်းစုချူးတို့သည် တောင်ကျွန်းသို့ သွားရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ၌ ပုထိုးပွားဆိုသော တပည့်တစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း သိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာကား ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ပုထိုးပွားက ဆရာ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း “တောင်ကျွန်းရာဇာ” ဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ခံယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပုထိုးပွားသည် သွေးလက်ထင်းစုချူးနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သတိထားလိုက်လေသည်။

“မင်းရဲ့ ဆရာဟာ ကျုပ်ရဲ့ တစ်သက်တာမှာတော့ ချီးကျူးစရာ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူသေတာ စောသွားတယ်။ သူဟာ အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူလို့ ရတာပေါ့”

ထင်းစုချူး၊ သွေးစားရှုံ့ကျန်နှင့် သွေးရနံ့တို့သည် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာအား အရေးနိမ့်ခဲ့ပြီးနောက် သိုင်းလောကသို့ မ

ထွက်တော့ဘဲ မထင်မရှား ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏ သိုင်းပညာကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကာ ပို၍ တိုးတက်လာအောင် တီထွင်ကြံဆကြသည်။

တစ်နေ့တွင် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာနှင့် ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ကာ အနိုင်ယူမည်ဟု အားခဲထားကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရာ တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာသည်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပုထိုးပွားက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။

“ဆရာ မရှိတော့ပေမယ့်၊ ကျွန်တော်က ဆရာရဲ့ ကိုယ်စား ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ သိချင်ပါတယ်”

“မင်းက သေချင်နေတာကိုး”

“ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ဟာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြပေမယ့်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးဖို့ ပြန်ပြီး ထွက်ပေါ်လာနိုင်တာကြောင့် တားဆီးသွားရမယ်လို့ ဆရာက မှာကြားသွားခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ”

“မင်း ဘယ်လို ဟန့်တားမလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်သေးဘယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ သတိထားပါ”

ပုထိုးပွားသည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ စတင်စိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ပေကျင်း အံ့သြပြီးယင်း အံ့သြနေပါသည်။

ထင်းစုချူးနှင့် ပုထင်းဟွာတို့သည် ရန်ငြိုးရန်စ ရှိနေကြပြီး သဲကြီးမဲကြီး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ပုထင်းဟွာသည် ဆရာဖြစ်သူနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သူကိုပင် မကြောက်မရွံ့ ရှိနေသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ပုထင်းဟွာက ထင်းစုချူးအား မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ရ သည်မှာ အကြောင်း ရှိလေသည်။

ထင်းစုချူး၊ သွေးစားရှုံ့ကျန်နှင့် သွေးရနံ့တို့သည် အရေး နိမ့်သွားကြပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာသည်အထိ သိုင်းလောက ၌ ထွက်ပေါ်မလာကြချေ။

တိုအတွက် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာက ဤသို့သုံးသပ်ခဲ့၏။
“သွေးလက်၊ သွေးစားနဲ့ သွေးရနံ့ဟာ ဆရာကို သိုင်းတင် ကွက်စီ အရေးနိမ့်ခဲ့ကြတာကို ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ ဇာတ်မြုပ်ထားလိုက်ပြီး သိုင်းလေ့ကျင့်နေကြမှာပဲ။ ဆရာကို အနိုင် ယူနိုင်လောက်ပြီလို့ ယူဆတာနဲ့ သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်လာကြ မှာပဲ။ သူတို့ ထွက်ပေါ်မလာကြသေးတာ၊ သူတို့ရဲ့ ပညာကို စိတ်မ ချနိုင်ကြသေးလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ် မလာခင် သူတို့ကို တွေ့ခဲ့ရင် စိတ်ချလက်ချသာ ရင်ဆိုင်ပေတော့ သူတို့ကို အနိုင်ရမှာ အသေအချာပဲ”

သွေးလက်ထင်းစုချူးတို့ သုံးယောက်အား မည်သို့မည်ပုံ အနိုင်ယူရမည် ဆိုသည်ကိုလည်း သင်ကြားပြသပေးသွားသည် ဖြစ် ရာ ပုထင်းဟွာက ရင်ဆိုင်ဖို့ စိုးရိမ်စိတ် မရှိတော့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းစုချူးသည် သူ၏ အထက်မြက်ဆုံးနှင့် အရက်စက်ဆုံး သွေးလက်သိုင်းကို ထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပုထင်းဟွာကလည်း တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ၏ ပညာဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင် ကြောက်မမန်း လိလိ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော လူဝံလေးသည် အခွင့်အရေး ရပြီဟု ယူဆကာ ပုထင်းဟွာအား နောက်ကျောဘက်မှ အလစ်တိုက် ခိုက်လိုက်လေသည်။

အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

လူရိပ်များ ရောထွေးသွားပြီးလျှင်...

“ပုန်း”

“အား”

“အမလေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုနက် ထွက် ပေါ်လာသည်။

အလစ်ချောင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့သော လူဝံလေးမှာ ပုထင်းဟွာ ၏ လက်ချက်မိကာ မြေပေါ်လဲကျသွားပြီး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ် တော့ချေ။

ထင်းစုချူးနှင့် ပုထင်းဟွာတို့က နောက်သို့ ပြိုင်တူဆုတ် သွားကြလေသည်။

ပုထင်းဟွာက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာ အတော့်ကို ချီးကျူးစရာ ကောင်းပါ တယ်။ နောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထင်းစုချူးက တားမြစ်ခြင်း မပြုချေ။

ပုထင်းဟွာသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဝေးသို့ ရောက်ရှိကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

လှုပ်လေး လဲကျသေဆုံးနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပုထင်းဟွာသည်လည်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ပေကျင်း သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။

သမီးလေးငါးကူးကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ထင်းစုချူးက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ထင်းစုချူးသည် သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသော သိုင်းသမားများတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး လူသုံးယောက်ဟု သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသူများထဲ၌ ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့ကြသော သိုင်းသမားများ ထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးပေသည်။

သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးလိုသူတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာလေတိုင်း သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖရိဖရဲ ဖြစ်သွားတတ်စမြဲပင်...

နောက်ပိုင်းတွင် သိုင်းလောကသားများ စုပေါင်းနှိမ်နင်းကာ သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားရလေအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရစမြဲ ဖြစ်သည်။

သွေးလက်၊ သွေးဓားနှင့် သွေးရနံ့တို့ သိုင်းလောက၌ ပေါ်ပေါက်လာချိန်သည် တရားမျှတမှုဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်

နေသည့် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာသည်လည်း အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးအဖြစ် အထင်အရှား ရှိနေချိန် ဖြစ်သည်။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ၏ပညာမှာ ရှောင်လင်၊ ဂူတန်၊ ဂူဗီး၊ နိမိ အစရှိသည့် ဂိုဏ်းကြီးများမှ ဂိုဏ်းချုပ်များထက်ပင် သာလွန်နေသည်ဟု အားလုံးလက်ခံထားခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန် ကြံစည်နေသည့် သွေးလက်၊ သွေးဓားနှင့် သွေးရနံ့တို့သည် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာအား အဓိကထား ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ပြီး သိုင်းတစ်ကွက်စီ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ကြသဖြင့် ဇာတ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြရာ သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပေကျင်းသည် ထင်းစုချူးက တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာနှင့် ပတ်သက်နေသူ အားလုံးကို မုန်းတီးနေကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

သို့သော် ထင်းစုချူးသည် ပုထင်းဟွာ ထွက်သွားသည်ကို တားမြစ်ခြင်း မပြုဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ပေကျင်း၏အတွေးကို ထင်းစုချူး ရိပ်မိနေသည်။

ပေကျင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသလဲလို့ မင်းတွေနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျုပ်က တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာရဲ့ ဆရာကို သိုင်းတစ်ကွက် အရေးနိမ့်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ပညာကို လိုလေသေး

မရှိ ပြည့်စုံနေအောင် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာကို အနိုင်ယှဉ်နိုင်အောင် နှစ်တွေအကြာကြီး ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်၊ ခုချိန်ထိ ဘာမှအရာမထင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း သိုင်းလောကထဲ မထွက်ဘဲ ဇာတ်မြုပ်နေရသေးတာပေါ့။”

“ခုတော့ ဧတောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာက သေသွားပြီး သူ့တပည့် ပုထင်းဟွာက ဆရာထက်တောင် လက်စောင်းထက်နေသေးတယ်။ ကျုပ် သိုင်းလောကထဲ ပြန်ထွက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

စိတ်ထိခိုက်တာ အလွန်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေသည့် အသွင် ရှိလေသည်။

“ဦးက သူ့ကို”

“ကျုပ် မယှဉ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်”

“ကျုပ်ပြောပြီးပါတော့၊ သူဟာ သူ့ဆရာထက်တောင် လက်စောင်းထက်နေသေးတယ်။ ကျုပ်တို့က အရေးနိမ့်ခဲ့တဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို ပြုပြင်ပြီး အနိုင်ယူနိုင်မယ်။ သိုင်းကွက်ရရှိဖို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး ကြိုးစားနေရချိန်မှာ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာကတော့ ဆထက်တံဖိုးတိုးတက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့တပည့်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် လက်ဆင့်ကမ်းပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အတော့်ကို ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာပဲ”

ထင်းစုချူး၏ ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွား၏။

ထို့နောက်...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားသည်။

“ဟင်”

ပေကျင်း အံ့ဩသွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်သွားရပါသနည်း။

ထင်းစုချူးသည် တောင်ကျွန်းသိုင်းရာဇာပုထင်းဟွာ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ သဘောပေါက်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ”

ချက်ချင်းပင် ထင်းစုချူးထံ ပြေးသွားကာ ဖေးမပွေ့ထူ လိုက်လေတော့သည်။

ကုညီမယိလူ

သုံးရက်လုံးလုံး ပေကျင်း ဂရုစိုက်ကာ ပြုစုပေးမှ ထင်းစု
ချူး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာလေသည်။

ထင်းစုချူး ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

“မင်းတို့သားအဓိက ကျွန်ုပ်ကို ကူညီခဲ့ကြတာပဲ”

ပေကျင်းအား ဝါးကူးက ခံဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ဆောင်ရွက်
ပေးခြင်းကြောင့် ထင်းစုချူးက ဝါးကူးကိုလည်း ချီးကျူးလိုက်၏။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့သုံးယောက် ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလာ
ကြချေပြီ။

ထင်းစုချူးမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ သနားကြင်နာကင်း
မဲ့သူ၊ သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးဟူသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု
မှ လွဲပြီး အခြား ဘာမှ ဂရုမစိုက်သူဟု သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြား
ခဲ့သည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ထင်းစုချူးသည် ပေကျင်း
တို့သားအဓိနှင့် တွေ့သောအခါ သံယောဇဉ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တောင်ပိုင်းသိုင်းဆရာတို့ ဆရာတပည့်ကြောင့် သူ၏ရည်
ရွယ်ချက်များ ပျက်ပြားခဲ့ရပြီး မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားချိန်၌ ပေ
ကျင်းတို့သားအဓိက နွေးထွေးစွာ ကူညီပြုစုခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါ
လား။

အမှန်တော့ ပေကျင်းသည် ထင်းစုချူးအား ပြုစုကူညီနေ
သည်မှာ အကြောင်း ရှိပါသည်။

သူမ၏ခင်ပွန်းသည်အား သတ်ပစ်လိုက်သူမှာ ထင်းစုချူး
၏ရန်သူတော် တောင်ပိုင်းသိုင်းဆရာ၏တပည့် တောင်ပိုင်းရာဇာ
ပုထင်းပဟာပင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ပုထင်းပဟာအား မုန်းတီးနေသည့် အကြောင်း
ချက်များ တူညီနေကြသည်။

တစ်ဖန် ဝါးဖုံး မှာကြားသွားသည့်အတိုင်း ဝါးကူးအား သိုင်း
ပညာသင်ပေးပြီး ပုထင်းပဟာအား ဆုံးမခိုင်းရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဝါးကူးအတွက် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ သိုင်းပုရပိုဒ်တဆူ ရရှိ
ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ရှောင်လင်သိုင်းပုရပိုဒ်သည် အစွမ်းထက်လိမ့်မည်ဟု ပေ
ကျင်း ယုံကြည်ထား၏။

သို့သော် ထိုပုရပိုဒ်မှ သိုင်းပညာအား ဝါးကူးကို သင်ကြား
ပေးဖို့ကိုမူ သူမ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူမသည် အနက်ရှောင်သိုင်းသံမားကြီးတစ်ယောက်၏
သမီးဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာ မညံ့သော ဝါးဖုံးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော်
လည်း သူမ၏ သိုင်းပညာမှာ ဟုတ်တပတ္တိ မရှိချေ။

သူမသည် ပင်ကိုယ်ပါရမီဓာတ်ခံ မရှိသည့်အပြင် သိုင်းပ

ညာနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုးထွင်းသိမြင်တတ်သော အသိဉာဏ်နည်း
လေသောကြောင့် သူမအား သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးသော်လည်း
အနည်းအကျဉ်းမျှသာ တတ်မြောက်ခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမမှတစ်ဆင့် သမီးဖြစ်သူ ဝါးကူးကို သင်
ကြားပေးဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ထင်းစုချူးသည် သိုင်းလောကကို လွမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့သူ
ပီပီ သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွမ်းကျင်ပြီး ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့
ဖြစ်တတ်ပေသည်။

ထင်းစုချူးကသာ ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ရခဲ့သော ပုရပိုဒ်ကို
လေ့လာပြီး ဝါးကူးအား သင်ကြားပေးမည်ဆိုလျှင် ဝါးကူးသည်
နောင်တစ်ချိန်၌ ထက်မြက်သော သိုင်းပညာ ရှိလာမည်ဖြစ်ပြီး ပု
ထင်းပွားအား ဆုံးမနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ပေကျင်းက ထိုသို့ တွေးတောဆင်ခြင်မိခြင်းကြောင့် ထင်း
စုချူးအား ဂရုစိုက် ပြုစုပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဦး လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဒီမှာ နေထိုင်ပြီး ဦးကို
ပြုစုပါရစေရင်၊ တခြား သွားစရာ နေရာလဲ မရှိလို့ပါ”

“မင်းတို့ နေမယ်ဆိုရင် နေလို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ပုထင်းပွား လာ
ပြီး နှောင့်ယှက်မှာကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူ မလာဝံ့တော့ပါဘူး၊ ဒီက
ထွက်သွားတာနဲ့ တောင်ကျွန်းကို ပြန်သွားမှာ သေချာပါတယ်”

“သူက တောင်ကျွန်းကို တကယ်ပဲ ပြန်သွားမယ် ဟုတ်လား
ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သူပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ
ဆက်ပြီး ကျက်စားဖို့ စိတ်မချရတော့ဘူး၊ သူ့ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်

ကျုပ်ခုကွရောက်ခဲ့ရသလို၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သူလည်း ခုကွ
ရောက်သွားပြီလေ”

“ရှင်”

“မင်း နားမရှင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီလိုကွ့”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြတဲ့အခါ ပုထင်းပွား
ရဲ့ တိုက်ကွက်တွေက ကျုပ်ရဲ့ အဓိကကျတဲ့ သွေးကြောတွေကို ထိပြီး
သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင်တော့အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်လေ”

“ဒါ ဒါ အမှန်ပဲလားရှင်”

“အမှန်ပဲကွ့၊ ကျုပ် သိုင်းပညာ အသုံးပြုနိုင်တော့မှာ မ
ဟုတ်ဘူး၊ သွေးလက်ထင်းစုချူးဆိုတာ နာမည်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တဲ့
သဘောပဲ”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ဦးရဲ့ သိုင်းပညာကို ဖျက်
ဆီးပစ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပုထင်းပွား မသိဘူးလား”

“သူ မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ သူသိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူက
ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာ၊ သူ့မှာလည်း ပြဿနာတစ်
ခု ရှိနေလို့ပဲ”

“ဘယ်လိုပြဿနာများလဲရှင်”

“ကျုပ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်နေကြတုန်း လူဝံလေးက ဝင်ပြီး တိုက်
ခိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“လူဝံလေးကြောင့် ပုထင်းပွားရဲ့ သိုင်းအသုံးချတဲ့ အစီအ

စဉ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ စနစ်တကျ တိုက်ခိုက်နေချိန်မှာ နှောင့်ယှက်ခံလိုက်ရတော့ သူ့ရဲ့ အတွင်းအား ပညာကို ထိခိုက်သွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ထွက်သွားတာပဲ”

ပုထင်းဟောသည် လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့ပေးကာ ထွက်သွားမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါချေ။

ထင်းစုချူးအား ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်မှာ အကြောင်း ရှိနေပေမည်။

ယခုတော့ ပုထင်းဟော အဘယ်ကြောင့် ထွက်သွားသည်ကို သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်က သိုင်းပညာ အသုံးပြုလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ တောင်ပိုင်းသိုင်းဆရာရဲ့ တပည့် တောင်ပိုင်းရာဇာပုထင်းဟောလည်း သိုင်းပညာ အသုံးပြုဖို့ အခက်အခဲ ကြုံသွားပြီ။ ကျုပ်အနိုင်မရလိုက်ပေမယ့် ကျေနပ်စရာတော့ ကောင်းတာပဲ။ သွေးစားနဲ့ သွေးရနံ့သာ သိုင်းလောကမှာ ပေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ပုထင်းဟော ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ကျွန်းက လူတွေကို ဆုံးမပြီးပြီ ဆိုရင် သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ဆိုတာ မခဲယဉ်းတော့ပါဘူးလေ”

“တောင်ကျွန်းကို မျိုးဖြုတ်ပစ်ဖို့ ကျွန်မရဲ့ သမီးလေး ဝါးကူးလည်း ရှိပါသေးတယ်ရှင်”

“မင်းက သူ့ကို မျှော်လင့်ထားတယ် ဟုတ်လား”

“သူက တကယ်ပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူ့အတွက် ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သိုင်းပုရပိုဒ်တစ်ဆူ ရထားလို့ ပါပဲ။”

ပေကျင်း၏စကားကြောင့် ထင်းစုချူး စိတ်ဝင်စားသွား၏။
“သိုင်းပုရပိုဒ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ရှောင်လင်ကျောင်းက ရလာခဲ့တာပါ”
“ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ်ရှင်”

ပေကျင်းက သိုင်းပုရပိုဒ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထင်းစုချူးက ချက်ချင်းယူကြည့်လေသည်။

ထို့နောက် စကား မပြောတော့ပါ။

သိုင်းပုရပိုဒ်၌ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားသည့် သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်စားသွားကာ အားလုံးကို မေ့လျော့သွားလေတော့၏။

ငါးရက်...

ထင်းစုချူးသည် ငါးရက်လုံးလုံး မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောတော့ချေ။

အချိန်ရှိသရွေ့ သိုင်းပုရပိုဒ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုလေ့လာနေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ငါးရက်မြောက်သောနေ့ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်တော့မှ ထင်းစုချူးက စကားစလာလေသည်။

“ဒီသိုင်းပုရပိုဒ်ကိုသာ ကျုပ်စောစောစီးစီး ရနံ့မယ်ဆိုရင်

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကျုပ်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက် ရောက်လာမှာ အမှန်ပဲ”

“သိုင်းပုရပိုဒ် ဒီလောက် အဖိုးတန်နေမယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲရှင်”

“ပုရပိုဒ်ပေါ်က သိုင်းပညာက သိုင်းလောကမှာ အသုံးပြု နေတဲ့ သိုင်းပညာရပ် အသီးသီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ထုတ်ဖော် ထားတာပဲ၊ သိုင်းအနှစ်သာရတွေကို ထုတ်နုတ်စုပေါင်းပြီး စွယ်စုံ ပဒေသာ သိုင်းကွက်တွေ စီရင်ထားတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ သမီးလေး ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ နော်”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်က သိုင်းပညာ အသုံးပြုလို့ မရနိုင်တော့ ပေမယ့်၊ ပုရပိုဒ်ပေါ်က သိုင်းပညာကိုတော့ သင်ကြားပေးဖို့ ဖြစ်နိုင် ပါသေးတယ်၊ ကျုပ် မလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို သူလုပ်နိုင်မယ်ဆို ရင် ကျေနပ်စရာပါပဲ”

“မင်းတို့ သားအမိနဲ့ ဆုံတွေ့ရတာ ရှေးရေစက်ပါပဲ၊ တောင် ကျွန်းက လူတွေ မျိုးဖြုတ်ပြီလို့ ဆိုနိုင်တယ်၊ မင်းရဲ့သမီးကို ကျုပ်နဲ့ ဆောင်ပြီး သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်၊ မင်း ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါတယ်ရှင်၊ သမီးလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့ ပုထင်းဟွာကို ဆုံးမနိုင်ရင် ကျွန်မ သေပျော်ပါပြီ”

“စိတ်ချ ပုထင်းဟွာသာမကဘူး တောင်ကျွန်းတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်လိမ့်မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်”
တောင်ကျွန်းအပေါ် အငြိုးကြီးသူနှစ်ယောက် ပူးပေါင်း

သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏လက်ထဲ၌ ရှောင်လင်ကျောင်းမှ သိုင်းအနှစ်ချုပ် ပုရပိုဒ် ရှိနေသည်။

တောင်ကျွန်း၏ ကံကြမ္မာ မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

တောင်ကျွန်း၏ကြမ္မာ

သာယာလှပသော တောင်ကျွန်းတစ်နေရာ၌ ခန်းနားထည် ဝါလှသော စံအိမ်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုစံအိမ်ကြီးအား တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာက တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သည့် တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ချေပြီ။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ၏ အမွေအနှစ်ကို တပည့်ဖြစ်သူ ပုထင်းဟွာက ဆက်ခံခဲ့လေသည်။

ပုထင်းဟွာသည် ဆံရုံးထဲမှ သိုင်းပညာကိုသာမက တောင်ကျွန်းစံအိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အဖြူရောင်သိုင်းသမား စိတ်ထားကိုလည်းကောင်း အမွေဆက်ခံနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပုထင်းဟွာ၏ လုပ်ရပ်များကြောင့် သိုင်းလောကသားများ ကျူးခဲ့ပြီး တောင်ကျွန်းရာဇာဟူသော သွဲ့ထူးကိုပင် ပေးအပ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ပုထင်းဟွာ၏လက်ထက်တွင် တောင်ကျွန်း၏ အရှိန်အဝါကြီးမားလာသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်တော့သည်။

ပုထင်းဟွာသည် တောင်ကျွန်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ပုကျူးဆိုသော သားတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

ပုကျူး ကြီးပြင်းလာသည့် တစ်နေ့တွင် မိမိ၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်ရမည်ဟု ပုထင်းဟွာ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ငယ်စဉ်ကပင် လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမသွန်သင်ကာ ဘဝပေပညာနှင့် သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ပုထင်းဟွာသည် မိသားစုနှင့်အတူ တောင်ကျွန်း၌ ပျော်ရွှင်စရာ နေထိုင်ယင်း သိုင်းလောက၌ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ သောင်းကျန်းနေကြပြီး သူ၏မိတ်ဆွေ သူဌေးကြီးတစ်ယောက် မတရားသတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရသောအခါ ဇနီးသည်ကို ခွင့်တောင်းကာ လူဆိုးမားပြုများအား ဆုံးမနှိမ်နင်းရန် သိုင်းလောကသို့ ဆင်းသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ပုထင်းဟွာသည် တောင်ကျွန်းစံအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အဟုတ် အဟုတ်”

ချောင်းဆိုးသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေ၏။

ပုထင်းဟွာသည် ခါးကိုင်းသွားအောင်ပင် ချောင်းဆိုးလိုက်လေသည်။

ဇနီးသည်ယဉ်ယဉ်က အနီးမှ ပြုစုနေပါသည်။

“အစ်ကို ဆေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပါဦး”

အသင့်ကျိုချက်ထားသော ဆေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်၏။

ပုထင်းဟွာက ဆေးခွက်ကို ယူကာ မော့သောက်လိုက်၏။

ဆေးသောက်လိုက်မှ ချောင်းဆိုးရပ်သွားပြီး သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ညီမ”

“အစ်ကို ဒီအတိုင်းနေမယ့်အစား သိုင်းလောကထဲ ပြန်သွားပြီး ကျင်းလိမ်သမားတော်ကြီးဆီမှာ ဆေးကုသမှု ခံယူရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

“မဖြစ်ဘူးညီမ၊ ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ဝေဒနာက ဘယ်လိုမှ သက်သာပျောက်ကင်းသွားစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်”

“ကျုပ်က ဆရာလက်ထက်ကတည်းက သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အနက်ရောင်သိုင်း ထိပ်သီးသုံးယောက်ထဲက သွေးလက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ သွေးလက်ကို ဆုံးမဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက်က ကြားဝင်ရှုပ်ခဲ့တာကြောင့် အတွင်းအား ထုတ်ဖော်ထားတဲ့ သွေးလမ်းကြောင်း ထိခိုက်သွားတယ်၊ ညီမသိ

အောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကြောတစ်ချို့ ပျက်စီးသွားပြီး အတွင်းအားကို လုံးဝအသုံးပြုလို့ မရတော့ဘူး”

“ရှင်”

ပုထင်းဟွာ၏စကားကြောင့် ယဉ်ယဉ် ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

“ကျုပ်ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ချိုးဆက် သားလေးပုကျူး ရှိနေလို့ပဲ၊ သားလေးကို ဂရုစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ်၊ ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျုပ်ရဲ့ ခြေရာကို ခင်းပြီး သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာစေရမယ်၊ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်တဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရမယ်”

ယဉ်ယဉ် ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ပုထင်းဟွာသည် သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်၍ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းတော့မည် မဟုတ်ဘဲ တောင်ကျွန်းမှာပင် တသက်လုံး နေထိုင်သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

တောင်ကျွန်းတွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ပုထင်းဟွာ၏ ဆန္ဒတိုင်း ပုကျူးအား နေောင်တစ်နေ့တွင် တောင်ကျွန်း၏ ပညာအမွေ ဆက်ခံနိုင်မည့် သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသွားရမည် ဖြစ်လေ၏။

ယဉ်ယဉ်သည် ပုထင်းဟွာ၏ မွန်မြတ်သော ဂုဏ်ထူးကို သိရှိနားလည်ထားသူပီပီ ပုထင်းဟွာ ပြုလုပ်သမျှကို တားမြစ်ခြင်း

သောတဝလေး စည်းစည်းလုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့်
နေထိုင်ခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိလေတော့
သည်။

ပုထင်းဟောသည် ပုကျူးအား ငယ်စဉ်ကပင် စာပေပညာ
နှင့် သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

အခြေခံ သိုင်းပညာများ တတ်ကျွမ်းသွားသည်နှင့် အဆင့်
မြင့်သော သိုင်းပညာရပ်များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်ကာ သင်
ကြားပေးလေသည်။

ပုကျူးမှာ လိမ္မာရေးခြားရှိသော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
ပါသည်။

ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ပင် သိုင်းပညာ ဝါသနာထုံသူလည်း ဖြစ်၏။
အခြားကလေးများကဲ့သို့ ပျော်ပါးဆော့ကစားခြင်းပင် မရှိ
ဘဲ အချိန်ရှိသရွေ့ သိုင်းပညာကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ လေ့လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိခဲ့ကြပြီး သားဖြစ်
သူ၏ အခြေအနေကို အမြဲတမ်း အကဲခတ်နေသော ပုထင်းဟော
သည် သားဖြစ်သူ ပုကျူးအပေါ် အားရကျေနပ်ခဲ့ရတော့သည်။

ပုကျူးသည် နောင်တစ်နေ့တွင် သူ၏ခြေရာ နင်းနိုင်မည့်
သူ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်လာလေတော့သည်။

ပုထင်းဟောက တောင်ကျွန်းသိုင်းပညာရပ်များကို ပုကျူး

အား သင်ကြားပေးနေချိန်တွင် သွေးလက်ထင်းစုချူးထံသို့ ရောက်ရှိ
နေသည့် ဝါးကူးမှာလည်း ရှောင်လင်ပုရပိုဒ်မှ သိုင်းပညာရပ်များကို
သင်ကြားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးနှင့် ဝါးကူးတို့သည် ရန်သူများအဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့
ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများ သင်ယူခွင့် ရရှိ
ခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြီးပြင်းလာလျှင် မည်သို့ ရှိကြမည်
နည်း။

သူတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်၌ ရပ်တည်နေကြသူများ
ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့ သင်ယူခဲ့ကြသည်မှာလည်း ပြိုင်စံရှားသော သိုင်းပ
ညာရပ်များ ဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍ ကြီးပြင်းလာသော တစ်နေ့ဝယ် သူတို့နှစ်
ယောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြမည်ဆိုပါလျှင်...

တစ်ရက်...

တစ်လ...

တစ်နှစ်...

နေ့ရက် နှစ် လ အလီလီ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

ပုကျူးကော ဝါးကူးပါ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြ၏။

နှစ်ယောက်သား ထက်မြက်သော သိုင်းပညာကိုယ်စီ ရရှိခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ပုကျူး၏ မိဘများ ဖြစ်ကြသော ပုထင်းပွားနှင့် ယဉ်ယဉ်တို့ ကွယ်လွန်သွားကြသလို ဝါးကူး၏မိခင် ပေကျင်းလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ပင် သွေးလက်ထင်းစုချူးက အသက်ရှည်ခဲ့သည်။

ထင်းစုချူးသည် ဝါးကူး၏ အဘိုးအရင်းပမာ ဖြစ်လာ၏။

ဝါးကူးကို ထင်းစုချူးက မြေးအရင်းပမာ ချစ်မြတ်နိုးသကဲ့သို့ ဝါးကူးကလည်း ထင်းစုချူးအား အဘိုးအရင်းပမာ သံယောဇဉ် တွယ်တာခဲ့လေသည်။

ထင်းစုချူးသည် တောင်ကျွန်းမှ လူများအား အလွန်မုန်းတီးနေသည်။

ဝါးကူးကလည်း ဖခင်မှာကြားခဲ့သည့် စကားကို မေ့လျော့သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဝါးကူး အရွယ်ရောက်လာပြီး သိုင်းပညာ ပြည့်စုံလာသော အခါ ထင်းစုချူးက သိုင်းလောကသို့ စေလွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့အတူ တောင်ကျွန်းမှ သခင်လေးပုကျူးသည်လည်း သိုင်းလောကသို့ ဆင်းရန် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ထင်းစုချူး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။
ဝါးကူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။
ဝါးကူးမှာ အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ချောမောလှပသည်ကိုပင် ထင်းစုချူးက သဘောကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူအများက စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝါးကူးသာ သိုင်းလောကသို့ ဆင်းသွားပါက သွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဘဲ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည် ဖြစ်ပေ၏။

ထင်းစုချူးက ရုစိုက်ကာ မှာကြားလိုက်လေသည်။
“ငါ့မြေး မင်းဟာ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ချောမောလှပတဲ့ ရုပ်ရည်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ရနိုင်တယ်။ ဒီအချက်ကို အထူးပဲ ရုစိုက်ရမယ်”

“စိတ်ချပါဘာက ကျွန်မ သတိထားပါမယ်”

“ငါ့မြေး သိတဲ့အတိုင်း ဘာမှာ ရည်ရွယ်ချက် နှစ်ခုရှိတယ်။ ဘစ်ခုက သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးနဲ့ နောက်တစ်ခုက တောင်ကျွန်းကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ပဲ”

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဘာဘ ပြောခဲ့တာကို ခုချိန်ထိ ကြားနေရတုန်းပဲဆိုတော့၊ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ဘာဘရဲ့ စကားတွေကို ကြားနေမှာပါ”
သူမ၏စကားကြောင့် ထင်းစုချူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အေး မင်းစွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားရမယ်။ တောင်ကျွန်းရဲ့ သတင်းတွေကို အမြဲတမ်း နားစွင့်နေခဲ့တာ ဘာဘရဲ့ မဟာရန်သူတော်ကြီး တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာအပြင် သူ့တပည့် တောင်ကျွန်းရာဇာပထင်းဟာလည်း သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် တို့တစ်တွေရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ပထင်းဟာမှာ ပုကျူးဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ပုကျူးဟာ ဖခင်ရဲ့ သိုင်းပညာ အမွေရထားတယ်”

“ပုကျူးဟာ ငါ့မြေးထက် အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးလိမ့်မယ်။ ပထင်းဟာကို မဆုံးမလိုက်ရပေမယ့် ပုကျူးကို ဆုံးမလိုက်ရင် ငါ့မြေး အဖေရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘာ”

“ဒီတော့ အဓိကကျတာက သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ပဲ။ ငါ့မြေး အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါဘာ”

ထင်းစုချူး၏မျက်နှာတွင် လျှို့ဝှက်သော အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝါးကူး”

“ဟုတ်ကဲ့ဘာ”

“သိုင်းလောကမှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေ ဆိုပြီး လက်မထောင် တွင်ကျယ်နေတဲ့ သိုင်းသမားတွေကို ဆုံးမပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ဘာ စဉ်းစားမိထားတယ်”

“ဘာဘရဲ့ နည်းလမ်းက အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ နည်းလမ်း ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပါဌာယ်”

“သေသေချာချာ နားထောင် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကို သူတို့ အသုံးပြုတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ပဲ ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပြီး သိုင်းလောကမှာ ဩဇာထူတောင်ရမယ်”

“သိုင်းလောကထဲကို မင်း ရောက်သွားတာနဲ့ အဖြူရောင် သိုင်းသမားအဖြစ် အားလုံးက အထင်ကြီးလာအောင် စွမ်းဆောင်ပြရမယ်”

“ရှင်”

ယခု ကြားလိုက်ရသော စကားသည် ဝါးကူး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကား ဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာရင် သိုင်းလောက မိတ်ဆွေတွေ ပေါများလာမယ်။ အဖြူရောင်သိုင်းသမားဆိုတဲ့ လူတွေဟာ မင်းရဲ့ နံဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာလိမ့်မယ်။ မင်းကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြမယ်။ မင်းရဲ့ စကားကို အလေးအနက်ထားလာကြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရမှာလဲ”

“အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေကို တွေ့ လှည့်စားဖို့ပဲ။ ငါတို့ဟာ သိုင်းလောကကို ငဲ့ ခမ်းမိုးမယ်ဆိုပြီး အဖြူရောင် ထိပ်သီး သိုင်းသမားတွေကို စိန်ခေါ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတယ်။ နိုင်ပွဲတွေ ရခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲ။ ငါတို့ကို ချေမှုန်းချင်သူတွေ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး ရှုံးနိမ့်ရတာ။ ဒါကို သင်ခန်းစာယူရမယ်။ မင်းက အဖြူရောင်သိုင်းသမားအဖြစ် ခံယူနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး မင်းကို အများက လေးစားလာအောင် လုပ်ရမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ သိုင်းလောကကို

လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ထိပ်ဆုံးကို ရောက်လာပြီဆိုတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ထင်ရာစိုင်းနိုင်ပြီပေါ့။ မင်းက အပြစ်ရှာပြီး တောင် ကျွန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုရင်တောင် လူတွေက မင်းကို ဘာမှ ပြောကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာ အစီအစဉ်က ကျွန်မ တွေးတောထားတာနဲ့ ပြောင် ပြန်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဘရဲ့ အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ သိုင်းလောကမှာ အမြန်ဆုံး ဝင်ဆုံးပြီး ထင်ပေါ် ကျော်ကြားလာအောင် ကြိုးစားသွားပါ့မယ်”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ ငါ့မြေးကို နောက်ထပ် ၁၀ ရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မှာရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဘာ”

“ရှောင်လင်ကျောင်းက ရခဲတဲ့ ပုရပိုဒ်ထဲက သိုင်းကွက်တွေ ဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တာ အမှန်ပဲ။ သိုင်းပညာအရ ယှဉ်ပြိုင် ကြရင် ငါ့မြေးကို ဘယ်သူကမှ မယှဉ်နိုင်ကြတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မြေးရဲ့ ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချို့ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိနေ တာကိုတော့ သတိရှိရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ချို့ယွင်းချက်များလဲ ဘာ”

“အတွင်းအားပညာပါပဲ။ ဘာကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာ အသုံး မပြုနိုင်ဘူးဆိုတော့ အတွင်းအား လွှဲပြောင်းပေးလို့လဲ မရဘူး။ အ တွင်းအားပညာ သင်ပေးဖို့လည်း ခက်ခဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် သိုင်း လောကထဲ ရောက်ရင် အတွင်းအားရအောင် ဦးဆုံးကြိုးစားပါ။ ပြီးမှ ကျန်တာတွေ ဆက်လုပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီဘာ”

ထင်းစုချူးသည် ဝါးကူးအား ကျေနပ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး သိုင်းလောကအား မည်သို့ မည်ပုံ လွှမ်းမိုးရမည်ဆိုသည်ကို အားပါး တရ ပြောဆိုနေလေတော့သည်။

တောင်ကျွန်းစံအိမ်...

သခင်လေးပုကျူး ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေပါသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒုက္ခပဲ လင်းလင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးကြတော့မယ်ဆိုပါ လား။ ငါဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ”

ပုကျူးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပူပင် သောက ရောက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စားမဝင် အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။

တောင်ကျွန်းစံအိမ်၌ မနေနိုင်တော့ပါ။

နောက်ဆုံးတွင်...

“မဖြစ်ဘူး သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားမှပဲ”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အိမ်ဖော်လူထင်

ငွေစားအာမခံဌာန...
 ငွေစားအာမခံဌာနသည် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်း
 တောက် ကျော်ကြားလာသည့် အာမခံဌာနတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။
 ငွေစားကျန်းဖုံးကျင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုကြောင့် ထင်ရှား
 လာခြင်း ဖြစ်သည်။
 ကျန်းဖုံးကျင်းသည် သိုင်းလောက၌ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ
 သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။
 ငွေစားအာမခံဌာန၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပသော
 ဆောက်အံ့ကြီးကို မြင်လျှင် ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားလေသည်။
 သူက အဆောက်အအုံရှေ့၌ ရပ်ကာ ငေးမောနေသည်ကို
 မြင်လျှင် အစောင့်တစ်ယောက်က...

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”
 “ဟို ဟို ကျွန်တော်”
 “ကိစ္စ ရှိလို့လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ဖို့ လာခဲ့တာပါ။ ဒီ
 စာပါ ပါတယ်”
 ယင်ကျင်းသည် စာကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။
 အစောင့်က စာကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကျန်းဖုံးကျင်း
 အမည် လိပ်စာတပ်ထားသည်ကို မြင်လျှင် ဖောက်မဖတ်ဝံ့ဘဲ...
 “ဒီမှာ ခဏလောက် စောင့်နေပါ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ထို့နောက် ယင်ကျင်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး အတွင်းဘက် ဝင်
 သွားလေသည်။
 ယင်ကျင်း ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။
 ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။
 အစောင့် ပြန်ထွက်လာပြီး...
 “ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ သခင်ကြီး စောင့်နေတယ်”
 ယင်ကျင်းလည်း ချက်ချင်း လိုက်ပါသွား၏။
 အဆောက်အုံအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ သန့်ရှင်း
 ဝပ်ရပ်ပြီး နေချင်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့
 ခြင်းရလေသည်။
 စာဖတ်ခန်းနှင့် အသွင်တူသော အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ အ
 ညိုရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူ တစ်
 ယောက် ထိုင်စောင့်နေ၏။

ထိုလူ၏ လက်ထဲ၌ စာကို ကိုင်ထားသဖြင့် အာမခံဌာနပိုင် ရှင် ကျန်းဖုံးကျင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

အစောင့်က...

“ခေါ်လာပါပြီ သခင်ကြီး”

ဟု ဦးညွတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူက ယင်ကျင်းအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယင်ကျင်းသည် အလွန်ရိုကျိုးသည့်အသွင်ဖြင့် ထိုင်လိုက် လေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ် အစ်ကို နေထိုင်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလာသည်။ ထိုလူမှာ ကျန်းဖုံးကျင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာတော် ကျန်းမာပါတယ်”

“သူက သာသနာ့ဘောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေသွား တော့မှာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အင်း အစ်ကိုက ခဏဆိုပြီး အခုတော့ တစ်သက်လုံး နေ တော့မယ် ဆိုပါလား။ အခုလို အချိန်မှာ သူသာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ”

“အင်း မင်းက အစ်ကို့ဆီက လာတဲ့ လူဆိုတော့ လက်ခံရ မှာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး အစောင့်ဘက်လှည့်ကာ...

“ကဲ ဟေ့ သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး စားဖိုမှူးကြီးဆီ အပ်လိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အစောင့်က...

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

“ကဲ လိုက်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယင်ကျင်းသည် အစောင့်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့ သည်။

သုံးရက်...

ယင်ကျင်း ငွေဓားအာမခံဌာနသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ သုံးရက် ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မီးဖိုဆောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအဝဝတွင် တာဝန်ယူ သည့် စားဖိုမှူးကြီး၏ လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ရလေသည်။

စားဖိုမှူးကြီးသည် သူ့ကို ငဲ့ညှာသည့်အနေနှင့် ပေါ့ပါး သော အလုပ်တာဝန်များကိုသာ စေခိုင်းလေသည်။

သုံးရက်အတွင်း ငွေဓားအာမခံဌာနမှ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ကျန်းဖုံးကျင်းအပေါ် အလွန်သစ္စာ ရှိကြပြီး အလွန်စည်းကမ်း သေဝပ် ကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

လူ့ဘဝကြမ္မာမှာ မျှော်လင့်သလို မဖြစ်ဘဲ မမျှော်လင့် ပုံသည်များ ဖြစ်လာတတ်သော သဘော ရှိလေသည်။

ယင်ကျင်း ရောက်လာပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့ ညမှာပင် မထင်မှတ်သော ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ည...

လရောင် ဖြာကျနေသည်။

နေဝင်မိုးချုပ်သွားပြီး မကြာမီ မီးဖိုဆောင်မှ ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။

တစ်နေ့တာလုံး မီးဖိုဆောင်၌ တာဝန်ကျခဲ့သူများသည် ညအချိန်တွင် ကောင်းစွာ အနားယူခွင့် ရကြလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် စားသောက်ပြီးစီးသွားသည်နှင့် သူ့အတွက် ပေးထားသည့် အခန်းသို့ ပြန်ကာ အနားယူနေခဲ့လေသည်။

အိပ်ရာထက်၌ လဲလျောင်းယင်း ဘဝရှေ့ရေးအတွက် တွေးတောနေလေသည်။

သူ့အတွက် ခြေကုပ်တစ်ခု ရထားသည်ဖြစ်ရာ ရှေ့ဆက်တက်လှမ်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရုံသာ ရှိပေတော့သည်။

သူ့အတွေးကြွယ်နေစဉ်...

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယင်ကျင်း ကပျာကယာ လူးလို့ခွဲထကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စားဖိုမှူးကြီးကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ဟင် ဦးလေး ဘာကိစ္စ...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ စားဖိုမှူးကြီးက...

“မင်းပစ္စည်းတွေ သိမ်းထား မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ငွေသုံးထောင် လာထုတ်ပြီးရင် သည်ကထွက်သွားတော့”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရလျှင် ယင်ကျင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

စားဖိုမှူးကြီးကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း...

“ကျွန်တော်ထွက်သွားရမယ် ဟုတ်လား ဦးလေး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ လောလောဆယ် နောက်အလုပ်တစ်ခု ရှာသေးခင်စပ်ကြား သုံးနိုင်အောင် ငွေသုံးထောင် ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်...ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုအပြစ်ရှိလို့ မောင်းထုတ်ရတာလဲဗျာ”

စားဖိုမှူးကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်သမားအားလုံး ထွက်သွားကြရမှာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ စားဖိုမှူးကြီးက... “ငွေမားအာမခံဌာန ပိတ်လိုက်ပြီ၊ အားလုံးထွက်သွားရတော့မယ်၊ ငါလည်း သွားရမှာပဲ”

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘာ..ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲဗျာ”

“မပြောတတ်ဘူး၊ သခင်ကြီးမှာ အခက်အခဲတစ်ခုခုတော့”

ရှိနေလိမ့်မယ်။ ငါတို့က ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်သလို၊ နောင်ယုတ်စွဲလည်း မကောင်းဘူးသခင်ကြီးက သွားဆိုသွားရမှာပဲ။ ကဲ စောစောသာအိပ်ပေတော့၊ မနက်နေမထွက်ခင် အားလုံးသည်က ထွက်သွားကြရလိမ့်မယ်”

စားဖိုမှူးကြီးက အခြားအလုပ်သမားများအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ ထွက်သွားလေသည်။

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သည်။

စားဖိုမှူးကြီးက စောစောအိပ်ဖို့ ပြောသော်လည်း ယင်ကျင်း အိပ်မပျော်တော့ပါ။ ယင်ကျင်း သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်၏။

“ငါ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ”

ယင်ကျင်းမှာ မည်သည့်နေရာသွားရမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုမေးခွန်းသည် သူ့ကိုနှိပ်စက်နေ၏။

တွေးရင်းတွေးရင်း စိတ်အိုက်လာသဖြင့် အခန်းတွင်းထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

အာမခံဌာနအဆောက်အအုံ ဝဲဘက်တွင် အပန်းဖြေအနားယူနိုင်ရန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုရှိသည်။

ယင်ကျင်းသည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

လရောင်ဖြာကျနေသည့်ဖြစ်ရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသာယာလှပနေပါသည်။ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များလည်း လွင့်ပွဲ

နေလေသည်။

ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲမှ ပူပင်သောကများ လျှော့ပါးသွားပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာသည်။

စိတ်ပျက်ညည်းတွားနေခြင်းဖြင့် အခက်အခဲများ ပပျောက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။

ကြုံတွေ့လာမည့် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားသွားရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစဉ်...

“လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး”

စကားသံတစ်ချက် နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျန်းဖိုးကျင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ကျောက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကျန်းဖိုးကျင်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ကျန်းဖိုးကျင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဟင် သ သခင်ကြီး”

“မင်းအိပ်လို့ မပျော်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

တစ်ဆက်တည်းပင် ယင်ကျင်းက တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန် ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

ထွက်သွားရန်လည်း ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“နေဦး”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ဟန်တားလိုက်သည်။

“မင်းကို တွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မနက်ဖြန် မင်း ဒီက ထွက်သွားရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ပျော်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ထွက်မသွားချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တာ အမှန်ပဲ၊ ဆက်နေမယ်ဆိုရင် မဆိုင်ဘဲ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ အကျိုးအတွက် ထွက်သွားခိုင်းရတာပါ”

“သခင်ကြီးခင်ဗျာ ကျွန်တော်မေးတာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ သခင်ကြီးမှာ တယ်လို အခက်အခဲများ ရှိနေလို့ပါလဲ”

“အင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ရန်သူတော်တစ်ယောက်ဟာ အခု ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ သူဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ မဆိုင်တဲ့ မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်ရအောင် ထွက်သွားခိုင်းရတာပါ”

ယင်ကျင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းလောကသားများနှင့် ပတ်သက်လာရလေတော့သည်။

“မင်းဟာ ငါ့အစ်ကိုဆီက လာတဲ့လူဆိုတော့ တကယ်လို့ များ ငါ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ငါ့အစ်ကိုဆီ အကြောင်းကြားပေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

“သခင်ကြီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

ကျန်းဖုံးကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တကယ် ပြောတာပါ၊ သခင်ကြီးကို တော်ရုံ ဘန်ရုံ လူက ဒုက္ခပေးနိုင်ပါဘူး”

ကျန်းဖုံးကျင်း ဆက်မရယ်နိုင်တော့ပါ။

ယင်ကျင်းကို တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါက ဘယ်လိုလူစားမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသိလို့လား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ သခင်ကြီးဟာ အန္တရာယ်တွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် တောင် အထင်ကြီးနေရတာလဲ”

“သခင်ကြီးဟာ သိုင်းပညာတော်တယ်၊ ကတိသစ္စာ တည်ကြည်တယ်၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်၊ သခင်ကြီးလို လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအခက်အခဲ အန္တရာယ်မျိုးတုမ ဒုက္ခပေးနိုင်ပါဘူး”

“မင်းဟာ အတော်ကို ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ လောကကြီးကို ဒီလို တစ်သမတ်တည်း တွက်ဆထားလို့ မရဘူးကွယ်၊ သိုင်းလောကဟာ ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေတာပဲ”

သူက ယင်ကျင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“လင်းနို့ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မင်းကြားဖူးသလား”

“မကြားဖူးပါဘူး သခင်ကြီး”

“အေးလေ မင်းဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ အယ်ကြားဖူးပါမလဲ၊ လင်းနို့ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အနက်ရောင်သိုင်း ထိပ်သီးကစ်ယောက်ပေါ့၊ မကောင်းတာ အကုန်လုပ်တယ်၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေက သူ့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့ ကြိုးစားကြပေမယ့်၊ အခုချိန်ထိ မအောင်မြင်နိုင်သေးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကျုပ်အစ်ကိုသာ ကျုပ်နဲ့ အတူ ပါလာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ”

“သခင်ကြီးကို ဒုက္ခပေးမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေသူဟာ လင်းနို့လားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က ကျုပ်တို့ တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ကြပြီးပြီ၊ အဲဒီတုန်းက...”

သူက အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်လေတော့သည်။

ရန်စ

“ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများသည် စည်းချက်ဝါးချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ခြံရံကာ အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ခရီးနှင်နေကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားသည် အလံတစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

အလံပေါ်တွင် ဓားတစ်လက်ပုံ ရေးဆွဲထားပြီး လေထဲ တလူလူ လွင့်နေသည်မှာ ကြည့်၍ အားရစရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။

မြင်းစီးသမားများကလည်း မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးနှင်ပြီးကြတိုင်း

“ငွေဓားအာမခံဌာန”

“ရန်သူဆိုရင် ဝေးဝေးက ရှောင်ကြ”

ဟူ၍ သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးနေကြ၏။

ငွေစားအာမခံဌာနမှ အာမခံပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အဖိုးတန် ရတနာ ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာသည် ဖြစ်၍ ခေါင်းဆောင် ကျန်းဖုံးကျင်းကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် မြင်းလှည်းပေါ်၌ ထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...

“ရှေ့က တောအုပ်ကို ရောက်ရင် သတိထားကြ”

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

သူ၏ သတိပေးစကားသည် တစ်ယောက်မှတစ်ယောက် အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းသွားပြီး နောက်ဆုံး တစ်ဖွဲ့သားလုံး သိရှိသွားကြ၏။

တောအုပ်အတွင်းသို့ သတိကြီးစွာ ထားယင်း ဝင်သွားကြလေသည်။

တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ကျန်းဖုံးကျင်း သတိပေးခဲ့သည့် အတိုင်းပင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် လမ်းပိတ်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည့် အသွင်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

အာမခံအဖွဲ့သားများသည် စည်းကမ်းစနစ်တကျ ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီး ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ကာ...

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး လမ်းဖယ်ပေးရင် ကောင်းမယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

ထိုလူက သဘောကျရာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က လမ်းပိတ်ထားပြီးမှ ဖယ်ပေးရဦးမှာလား။ ခင်ဗျား ရူးနေပြီ ထင်တယ်”

“ကျုပ်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောနေတာကို လက်မခံရင် ခင်ဗျားထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားကံပဲ။ ကဲ ဟေ့ သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြစမ်း”

သူ၏တပည့်များကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ အမိန့် ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သည့် အဖွဲ့သား ငါးယောက်သည် လက်နက်ကုန်စုံ ဆွဲထုတ်ကာ ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာကြပြီး...

“ကဲ ခင်ဗျား သွားမလား ကျုပ်တို့ မောင်းထုတ်ရမလား”

“မင်းတို့က ငါ့ကို မောင်းထုတ်နိုင်ရင် လူတော်တွေပဲ”

ဟု ပမာမခန့် ပြန်ပြောလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း၏ တပည့်ငါးယောက် ဒေါသထွက်သွားကြပြီး...

“ကောင်းပြီ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”
ဟု ကြုံးဝါးကာ ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။
သူတို့ငါးယောက် လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်နှင့် ဓားရောင်များ
ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

ထိုလူမှာ ဓားရိပ်များကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
အဖွဲ့သားငါးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးသွား
ရမည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။ သို့သော်...

“သွားကြစမ်း”
အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်း
မှာပင်...

“ဝုန်း”
“အား”
“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

အဖွဲ့သားငါးယောက်မှာ လူတစ်ခြား ဓားတစ်ခြား ဖြစ်ကာ
လှင့်စင်သွားကြပြီး မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

ထို့နောက် တုတ်တုတ်ဖျှ မလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားကြ
လေသည်။

“ဟာ”
“ဟင်”

အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြသည့် အဖွဲ့သားများ၏ အ
ထိတ်တလန့် ရေရွတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
ကပျာကယာ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး မြေပေါ်၌ လဲကျ
သေဆုံးနေသည့် သူ၏လူများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။
သူ၏လူ ငါးယောက်၏ လည်ပင်း၌ သွေးများ စို့နေသည်
ကို တွေ့ရ၏။

ထိုဒဏ်ရာမှတစ်ပါး အခြားဒဏ်ရာ မတွေ့ရချေ။
သို့သော် ထိုဒဏ်ရာသည်ပင် ကျန်းဖုံးကျင်းအား ထိတ်
လန့်သွားစေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...
“လင်းနီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။
လူတစ်ယောက်၏ သေကွင်းသေကွက်ဖြစ်သော လည်ပင်း
ကိုမှ ရွေးပြီး တိုက်ခိုက်တတ်သည့် အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သူ
ဖြစ်ပေသည်။

လင်းနီသည်သာလျှင် ထိုသို့ တိုက်ခိုက်တတ်သည်ဟု
သတင်းကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟား ဟား ဟား”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ လင်းနီဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ”
ကျန်းဖုံးကျင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

အလွန်စိုးရိမ်စရာကောင်းသည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေ
ရပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။
မည်သို့ဆိုစေ ငွေဓားအာမခံဌာန၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်

ထိန်းခြင်းအားဖြင့် အာမခံပစ္စည်းများကို အသက်ပေး ကာကွယ်ရ လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းဖုံးကျင်း ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ အာမခံဌာနကို တိုက်ခိုက်လုယက်ဖို့ ကြိုးစားတာ အများကြီး မှားသွားပြီဗျ”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ ကျုပ်ကတော့ အချောင်ရတယ်လို့ သဘောထားနေတာ”

“ကောင်းပြီလေ အချောင်ပဲ ရမလား အသက်ပဲ ပေးရမ လားဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ခါးမှစားကို ချွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

သူ၏တပည့်များကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ လေသည်။

အားလုံး လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့် ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

လင်းနို့ကိုလည်း ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်လာခဲ့ကြပါ။ ဒါမှ အချိန်ကုန် သက်သာမယ်”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို ဆုံးမနိုင်တယ်”

အော်ငေါက်ယင်း ဓားဝေ့ယမ်းကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည်လည်း ထူးချွန်သော သိုင်းပညာရှင်တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏ဓားသိုင်း ဆယ့်ခြောက်ကွက်ကို တစ်ကွက်ချင်း ဆက် တိုက် ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏တိုက်ကွက်များသည် ဒီရေလိုင်းများပမာ လင်းနို့ထံ သို့ တစ်ကွက်ချင်း တစ်ကွက်ချင်း တိုးဝင်သွားလေသည်။

တော်ရုံတန်ရုံ လူဆိုလျှင် ကျန်းဖုံးကျင်း၏ ဓားကွက်များ အောက်တွင် အသက်ပျောက်သွားရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လင်းနို့သည် ခေသုတစ်ယောက် မဟုတ်ရကား ငါးပျံတစ်ကောင်ပမာ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းနွဲ့ကာ ပျော်ပါးစွာ ရှောင်တိမ်း

ပေးယင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လင်းနို့၏ တိုက်ကွက်သည် ကျန်းဖုံးကျင်း၏ ဓားကွက်ကို ဆိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။ သူက ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်

လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လင်းနို့၏လက်ငါးသည် သူ၏ရင်ဝကို ရိုက်ချစ်လိုက်လေ တော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျန်းဖုံးကျင်းမှာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားပြီး လဲ ကျသွားလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အာမခံအဖွဲ့သားများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်း အံကြိတ်ကာ လူးလို့မို့ထယင်း...

“ပိုင်းတိုက်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အာမခံအဖွဲ့သားများသည်လည်း ရန်သူမှာ ကြောက်စရာ
ကောင်းမွန် သိထားကြသော်လည်း မကြောက်မရွံ့ ပြေးဝင်တိုက်
ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

လင်းနို့ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သေချင်ရင် လာကြစမ်း”

ဟု ပြောယင်း ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

အာမခံဌာန အဖွဲ့သားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
လဲကျသွားကြလေသည်။

သူတို့၏ သိုင်းပညာမှာ လင်းနို့နှင့် အဆင့်ခြင်း ကွာခြား
လှသည်ဖြစ်ရာ လင်းနို့၏ ရက်စက်သော အသက်ရှေ့သိုင်းကွက်ဖြင့်
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသက်ပေးသွားကြလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် အသက်ကယ်ဆေး တစ်လုံးထုတ်ကာ
သောက်လိုက်ပြီး မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အတွင်းအားဖြင့် ဝေဒနာကို ကုစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။
တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ၏မျက်နှာ သွေးရောင်လွှမ်း

၏။

အသက်ကယ်ဆေး၏ ထက်မြက်လှသော အာနိသင်
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း ကပျာကယာ ခုန်ထကာ အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အာမခံအဖွဲ့သားများ အခြေအနေ ဆိုးဝါးနေသည်
ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အဖွဲ့သား သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်မှာ မြေပေါ်လဲကျနေပြီ ဖြစ်သည်။
ကျန်လူများမှာ တိုက်ခိုက်နေကြသည်ဆိုသော်လည်း ဖရိုဖ

ပြစ်နေကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း အံကြိတ်လိုက်၏။

“ငါတို့အားလုံးကို သတ်ပစ်နိုင်မှ ငါတို့ သယ်လာတဲ့ ပစ္စည်း
များကို ရမယ်”

ဟု အော်ပြောယင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
ကျန်းဖုံးကျင်း ပြန်လည်တိုက်ပွဲ ဝင်လာနိုင်ပြီဖြစ်ရာ အဖွဲ့

သားများ အားတက်သွားကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“လူသာ အသေခံမယ်၊ နာမည် အသေမခံဘူးဟေ့”

ဟု အော်ပြောလိုက်လျှင် အဖွဲ့သားများကလည်း...

“အသက်စွန့်ကြ”

“ငွေစားအာမခံဌာနရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ရှောက်ကြ”

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ဟု အသံကုန် ဟစ်ကြွေးကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းတို့လူစုသည် အသက်ကို ပဓာနမထားတော့ဘဲ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“ဟင်”

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည့် လင်းနို့သည်ပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

လင်းနို့ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်ကို မြင်လျှင် ကျန်းဖုံးကွေးက...

“အားမလျှော့နဲ့ဟေ့ သူထွက်ပြေးတော့မယ် ဝိုင်းထားလိုက်ကြ”

ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏။

အဖွဲ့သားများ ဝို၍ အားတက်လာကြပြီး အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

လင်းနို့ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းတို့လူစုအား သုတ်သင်ပစ်နိုင်သည်ထက် သူလည်း သက်သာမည် မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းတို့လူစုသည် မထူးတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ အသေခံပြီး တိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လင်းနို့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“တောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု အော်ငေါက်ကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ရုလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ပေးဘဲ...

“သေပေတော့”

လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် တအား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဝှစ်”

သူ၏ဓားသည် နောက်ဆုတ်နေသည့် လင်းနို့၏ ဝဲဘက်ပိုင်သို့ တည့်မတ်စွာ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား”

လင်းနို့ တစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ဝေဒနာကို အမှုမထားဘဲ ခုန်ထွက်သွား၏။

“မပြေးနဲ့”

ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ တရကြမ်း လိုက်သွားကြပါသော်လည်း ခံတော့ပါ။

လင်းနို့သည် သုံးခါဆက်တိုက် ခုန်လိုက်လျှင် သစ်ပင်များကြား ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

သိုင်းသုံးကွက်

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာလေသည်။
မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံ့လာသည်။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးမြသာယာနေလေသည်။
ကျန်းဖုံးကျင်းက ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို မော့ကြည့်

နေ၏။

စိတ်မချမ်းမြေ့သည့်အသွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေပါစေ။
ယင်ကျင်းသည် ကျန်းဖုံးကျင်းကို ကြည့်ယင်း တိတ်တန့်
သက်ပြင်းချမိ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ကြည့်ညိုလေးစားစရာကောင်းသူ ဖြစ်
ကြောင်း သူနားလည်သဘောပေါက်မိလေသည်။

ပထမအကြိမ် လင်းနီနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံ
ယူပြီး ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မဆိုင်သူများ ဒုက္ခမရောက်ရလေအောင်

သွက်သွားခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“လင်းနီဟာ ကျုပ်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတာကို မကျေ
နပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ရင်ဆိုင်ဖို့ လာမယ်ဆို
ပြီး သတင်းပို့လိုက်တာပဲ”

“သခင်ကြီး အစ်ကိုက...”

သူက ကျန်းဖုံးကျင်း ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည့်စကား
ကို အစဖော်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်အစ်ကို ကျန်းစုလုံရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ကျုပ်ထက် ပို
ပြီး အဆင့်မြင့်ပါတယ်၊ တကယ်လို့များ သူက ကျုပ်ကို အကူအညီ
ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ လင်းနီကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊
ခက်တာက သူဟာ...”

“သခင်ကြီးရဲ့ စိတ်ဆွေဆီမှာ အကူအညီ တောင်းလိုကော
မဖြစ်ဘူးလား”

“သူများ အကူအညီ ယူပြီး အသက်ရှင်ရမှာထက် သေသွား
ရမှာကို ကျုပ်က ပိုပြီး လိုလားတယ်”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လင်းနီဟာ လူကောင်းတစ်
ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကို ဆုံးမဖို့ သိက္ခာစောင့်ထိန်းနေစရာ
မလိုပါဘူး၊ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ရင် လူ
ကောင်းတွေ ဘယ်လောက်များများ အကျိုးရှိနိုင်မယ်ဆိုတာ သခင်
ကြီး သိပါတယ်”

“ဟင်”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်းကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်
လေသည်။

မီးဖိုဆောင်၌ အလုပ်လုပ်နေသော အိမ်ဖော်လှလင်တစ်ယောက်သည် ယခုကဲ့သို့ အတွေးအခေါ် ရှိနေမည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။
“မင်းဟာ သာမန် အိမ်ဖော်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား”
ကျွန်းဖုံးကျင်း၏ ရေရွတ်သံကို ကြားရသောအခါ ယင်ကျင်း ပြေးလိုက်လေသည်။

“သခင်ကြီး ပြောသလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝတက်လမ်းကို အမြဲတမ်း ရှာကြံနေသူ တစ်ယောက်ပါ။ သိုင်းပညာလဲ အနည်းအကျဉ်း တတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ မင်းက သိုင်းပညာ တတ်တယ် ဟုတ်လား”

“အနည်းအကျဉ်းပါ”

ကျွန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်းအားစိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

“နေပါဦး မင်းကို ဘယ်သူက သိုင်းပညာ သင်ပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရွာကို အလည်အပတ်လာတဲ့ သိုင်းဆရာ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို သဘောကျလို့ သင်ပေးခဲ့တာပါ”

“မင်းဟာ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ သဘောကျတာ မဆန်းပါဘူး၊ ကံ မိုးလင်းလို့ ဒီက ထွက်သွားရင် ကျုပ်အစ်ကိုဆီကို သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟေ”

“မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ သခင်ကြီးနဲ့အတူ လင်းနို့ကို ရင်ဆိုင်မှာ

ပါ”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ အချောင် မသေချင်စမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ ထွက်သွားစမ်းပါ”

ကျွန်းဖုံးကျင်းသည် မိမိ၏ သိုင်းပညာကို အထင်ကြီးပုံ မရကြောင်း ယင်ကျင်း ကောင်းစွာ နားလည်ထားလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာက သူ့ရဲ့ပညာဟာ ရန်သူတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ မယုံရင် ကြည့်ပါ”

ချက်ချင်းပင် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်၏ ကိုယ်နေဟန်ထားကို ပြုလုပ်ပြလိုက်လေသည်။

ကျွန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်း၏ သိုင်းဟန်ကို ကြည့်ကာ အလွန်အံ့ဩ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ယင်ကျင်း၏ သိုင်းကွက်မှာ ထူးဆန်းနေ၍ သူသာ ရရှိမည် ဆိုလျှင် လင်းနို့ကို ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ယင်ကျင်း၏ သိုင်းကွက်ကို စိတ်ဝင်စားကာ လိုချင်လာ၏။

ယင်ကျင်းနေရာမှာ သူသာ ထိုသိုင်းကွက်မျိုးသာ ရပါက အလွန်အစွမ်းထက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်မည် ထင်မိသည်။

ယင်ကျင်းက သိုင်းသုံးကွက် ထုတ်ဖော်ပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ကျွန်းဖုံးကျင်း၏ အမူအရာကို ကြည့်ရုံဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားကြောင်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။
“သခင်ကြီး ကျွန်တော်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“မင်း မင်းကို ဘယ်သူ သင်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဗျာ၊ ဆရာက သူ့မှာမည်
ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြောဘူးလို့ မှာထားလို့ပါ”

ရုတ်တရက် ကျန်းဖုံးကျင်းသည် လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်
ကာ ယင်ကျင်း၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ကျွန်တော် လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ကပျာကယာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် လက်ကို ချက်ချင်းပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး...

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

ခေါင်းတညိုတညိုဖြင့် မှတ်ချက်ချနေ၏။

ယင်ကျင်းမှာမူ သူ့အား မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကြည့်နေ

ပါ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် အတန်ကြာ တွေဝေနေပြီးမှ သက်ပြင်း

ချကာ...

“မင်းရဲ့ပညာဟာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရပ်တစ်ခုပါပဲ၊ မင်း
အနေနဲ့ သိုင်းလောကမှာ ရပ်တည်မယ်ဆိုရင် နာမည်ကြီး သိုင်းသ

မားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပဲ”

“သ သခင်ကြီး တကယ် ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့၊ မင်းရဲ့ အဓိက ချို့ယွင်းချက်ဟာ အတွင်း
အား လုံးဝမရှိတာပဲ၊ တကယ်လို့သာ အတွင်းအား ရှိမယ်ဆိုရင်
သိုင်းလောကမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မှုစရာလိုတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့

ကျုပ်ပြောရဲတယ်”

ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် သူ့အား လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ
လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်မှာ အခက်အခဲ ဘယ်လို ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိတဲ့အ
တိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါလို့ ဓမ္မတ္တရပ်ခံချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် သခင်ကြီးအတွက် အသက်စွန့်ပြီး
ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ပျံ့မယ်”

“မင်းရဲ့ပညာ မဆိုးပေမယ့်၊ အတွင်းအား မရှိတဲ့အတွက်
ရန်သူကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“ကျုပ်ပြောချင်တာက မင်းရဲ့ သိုင်းကွက် ကျုပ်ကို သင်ပေး
ပါ၊ မင်းကျေးဇူးကို ကျုပ်မမေ့ပါဘူး”

ယင်ကျင်းက တွေဝေခြင်း မပြုဘဲ သဘောတူလိုက်လေ၏။

“သခင်ကြီး လိုချင်တယ်ဆိုရင် သင်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ကျုပ်ကလဲ မင်းကို အတွင်းအား
ပညာ ပြန်ဆပ်ပေးပျံ့မယ်”

ယင်ကျင်း မြေပေါ်ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“သခင်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“အို ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်းအား ကပျာကယာ မတ်
တတ်ရပ်စေလိုက်လေသည်။

“ကဲ အခု အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ကို သခင်ကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့

တော့၊ မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တောင် ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဟာ”

“ယင်ကျင်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အသက်အရွယ်ချင်း ကွာ ပေမယ့် မိတ်ဆွေတွေလို ဆက်ဆံကြရအောင်လား”

“ကျွန် ကျွန်တော်”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြုံးမိလိုက်ကြလေ တော့သည်။

အရှေ့ဘက်တွင် အာရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်များ ထွက်ပေါ် လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း အမိန့်ကြောင့် ငွေစားအာမခံဌာနမှ လူများ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြ၏။

နောက်ဆုံး ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့ နှစ်ယောက်သာ လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် အဆောက်အအုံ တံခါးမကြီးကို ပိတ် ပစ်လိုက်ပြီး သိုင်းလေ့ကျင့်ရာ ခန်းမဆောင်သို့ ယင်ကျင်းအား ခေါ် သွားပြီး သိုင်းပညာ သင်ယူစေလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် တတ်မြောက်ထားသော သိုင်းပညာများ အနက် သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကိုသာ သင်ပေးပြီး ကျန်သိုင်းကွက်များ

ကို သင်မပေးဘဲ ထားလိုက်၏။

သိုင်းကွက်အားလုံး သင်ပေးလိုက်လျှင် ကျန်းဖုံးကျင်းအား သူ့ကိုယ်တိုင် မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ ကျန်းဖုံးကျင်းသည် သိုင်းကွက်သုံးကွက် သင် ရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မဆုံးအောင် ဖြစ်နေပါသည်။

တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားပြီး သင်ယူသည်။ ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီး ညဘက် ရောက်လာသည်။

ယင်ကျင်းကား ညစာ စားသောက်လိုက်သော်လည်း ကျန်း ဖုံးကျင်းမှာ အစားအသောက်ကို လုံးဝအမှုမထားဘဲ ချွေးတစ်လုံးလုံး ဖြင့် ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်နေလေသည်။

အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။ ညသန်းခေါင် အချိန်တိုင်သောအခါ ယင်ကျင်း မနေနိုင်

တော့ဘဲ ငိုက်မျဉ်းလာလေသည်။ ထိုအချိန်... “ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း မျက်လုံးကျယ်သွား၏။ “ညအချိန်မတော် ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ညအချိန် ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်မှာ လူကောင်း ဖြစ် နိုင်ပါမည်လော။

ယင်ကျင်းက...

“လင်းနို့ ရောက်လာပြီ ထင်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းလည်း သိုင်းလေ့ကျင့်ရာမှ ရပ်တန့် လိုက်ပြီး

“သူပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ မင်း အနောက်ဘက်မှာ သွားနေ

လိုက်ပါ။ ကျုပ် သူနဲ့ စာရင်းရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးနဲ့ပဲ အတူနေမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် သူ့ကို ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ တကယ်

လို့များ သူက အစ်ကိုကြီးကို အကောက်ကြံမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်

ကူညီနိုင်တာပေါ့”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်းကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ

လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ”

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

တံခါးမကြီး ကျိုးပဲ့သွားသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တောက်”

ကျန်းဖုံးကျင်း၏ တက်ခေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် လူ

တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူမှာ လင်းနို့ ဖြစ်လေသည်။

လင်းနို့သည် ကျန်းဖုံးကျင်းကို မြင်လျှင်...

“ဟား ဟား ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ရောက်လာပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်က မင်းထွက်ပြေးသွားမယ်လို့တောင်

သင်နေတာ၊ မင်းတော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ”

ဟု လှောင်ပြောင်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က မင်းကို ဆုံးမ မလို့ တမင် စောင့်နေတာ”

“ကျုပ်ကို ဆုံးမဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

လင်းနို့ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

“မင်း မယုံဘူးလား”

“ကောင်းပြီလေ ဘယ်သူက ဆုံးမနိုင်မလဲ လက်တွေ့ကြည့်

ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လင်းနို့ က ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်

လာပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစု

သွေးကာ ချက်ချင်းပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူက ယင်ကျင်းပေါ် သိုင်းကွက်ကို အသုံးမပြုသေးဘဲ ကိုယ်

ပိုင်သိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျန်း

ဖုံးကျင်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

လင်းနို့ ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ မင်းကို ငယ်နိုင်လို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတစ်ခါ အလစ်ချောင်းတိုက်ဖို့လဲ အခွင့်အရေးရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းက မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေပါသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း အနိုင်ရပါမှ သူ့အတွက် တက်လမ်းရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် အခြေအနေ မဟန်လျှင် သိုင်းကွက်ပြောင်းကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လင်းနို့ကလည်း တဟားဟား ရယ်မောကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိပြန်လျှင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ကျန်းဖုံးကျင်းမှာ ဒယ်ယိုဗီဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရ ပြန်လေတော့သည်။

သူ၏ပညာဖြင့် လင်းနို့အားရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါလင်းနို့က...

“ကျုပ်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့မယ်ဆိုရင် မင်းကို အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

“အပြောကြီးဖို့ စောပါသေးတယ်လေ၊ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်ကိုကြည့်ပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ယင်ကျင်းထံမှ သင်ယူခဲ့သည့် သိုင်းကွက်ကို ဆုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်၏။

လင်းနို့သည် တဟားဟားရယ်မောနေရာမှ ကျန်းဖုံးကျင်း သိုင်းကွက် ပြောင်းလဲလိုက်သည်ကို မြင်လျှင် ဆက်၍မရယ်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ရင်း...

“မင်းရဲ့သိုင်းကွက်က အဆန်းပါလား”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျန်းဖုံးကျင်း၏ တိုက်ခိုက်မှု ဝင်ရောက်လာသဖြင့် မည်သို့ရင်ဆိုင် ခုခံရမည်ဆိုသည်ကို မသိတော့ဘဲ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

“ပြေးတော့မယ် မလွတ်စေနဲ့”

ယင်ကျင်းက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

လင်းနို့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး...

“ငါ ဘယ်တော့မှ ထွက်မပြေးဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

ဟုကြုံးဝါးရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းမှာ ယင်ကျင်းထံမှ သင်ယူခဲ့သော သိုင်းကွက် သုံးကွက်အနက် ပထမအကွက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်လျှင်ပင် လင်းနို့ နောက်ဆုတ်သွားရသဖြင့် အားတက်လာပြီး ဒုတိယသိုင်းကွက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဒုတိယသိုင်းကွက်မှာ ဘယ်လက်ကိုကွေးထားပြီး ညာလက်က ဆန့်ထုတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းတွင် ကွေးထားသည့်လက်က အရောပင် ဖြစ်လေသည်။

လင်းနို့က နောက်မဆုတ်ဘဲ တရကြမ်းတိုးဝင် တိုက်ခိုက်
ထား၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်းဖုံးကျင်းက ကွေးထားသောလက်ကို ဆန့်
ထုတ်လိုက်သောအခါ...

“ဝုန်း”

လင်းနို့မှာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။
ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ရလာသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်
မခံဘဲ လင်းနို့ထံ ခုန်ဝန်သွားပြီး တတိယသိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်အ
သုံးပြုလိုက်ပြန်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသော လင်းနို့
မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။
လင်းနို့မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်လဲကျနေ၏။
သူ၏ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်နေပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ
သွေးများယိုစီးကျနေ၏။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည့် လူဆိုးစားပြုကြီးတစ်ယောက်
မရှုမလှ ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ပျော်မဆုံးအောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ် အနိုင်ရလိုက်ပြီ”

တုန်ယင်လိုက်လှသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးက သိပ်တော်တာပဲ”

“ဟာ ကျုပ်တော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဆီက သိုင်းကွက်
ခွေလိုပါ”

“ကျွန်တော့်ဆီက သိုင်းကွက်မရလည်း အစ်ကိုကြီးအနိုင်ရ
မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး သူနဲ့ တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မ
နိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ အစ်ကိုကြီးအနိုင်ရသွားပြီပဲ၊ ကံ
ကံ ဒါတွေ ထားပါတော့လေ၊ အစ်ကိုကြီး ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ အာမခံ
ဌာနကို ဆက်ပြီးဖွင့်မလား”

“ဖွင့်ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့အဓိက လုပ်ငန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ၊ သည်တစ်ခါဆိုရင် ငွေစားအာမခံဌာနဟာ
ပိုပြီးကြီးကျယ်လာမှာပဲ”

လင်းနို့အား သုတ်သင်နှိမ်နင်းလိုက်နိုင်သဖြင့် ကျန်းဖုံး
ကျင်း ဝိဉာဏ်တက်လာလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

လူအများသည် ငွေစားအာမခံဌာနကို ဝိပြီးအားထားလာ
ပြီလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ညီလေး ကျုပ်နဲ့အတူ နေသွားပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါ
တယ်၊ ကျုပ်က ညီလေးကိုတစ်လှည့်ပြန်ပြီး ကျေးဇူးပြုပါစေ၊
ညီလေးကို ကျုပ်က အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်းတွေ သင်ပေးမယ်”
ယင်ကျင်း သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ပြီးလိုက်ကြလေသည်။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ခြောက်လ...

ခြောက်လဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ငွေစားအာမခံဌာနသည် ယင်ကျင်း ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ယခင်ကထက်ပိုပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။

သိုင်းလောက၌ ကြည်ညိုလေးစားသူ ပေါများလာသကဲ့သို့ လူဆိုးစားပြုများလည်း ဝေးဝေးမှ ရှောင်ရှားသွားကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်းထံမှ သိုင်းကွက်ကို ပို၍ထက်မြက်လာလေအောင် အဖန်ဖန်အလဲလဲ ကြိုးစားလေ့ကျင့်သလို ယင်ကျင်းကိုလည်း အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်း သင်ကြားပေးလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် မပျော်ဆတ် အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်လေ၏။

သိုင်းပညာတတ်မြောက်လျှင် လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်သည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်ရာ အရိပ်ထဲမရောက်မီ နေပူကို ဖြတ်လျှောက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် သူ့ကို အလွန်အရေးပေးသည်။

အများရှေ့တွင် ညီလေးတစ်ယောက်ဟု ပြောကာ ပွဲထုတ်လေသည်။ အတွင်းအား ပညာတိုးတက်လာစေရန် ပံ့ပိုးကူညီလေသည်။

ခြောက်လအတွင်း ယင်ကျင်း၏သိုင်းပညာ တိုးတက်လာလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ယင်ကျင်း ကံစာတာ စန်းတက်လာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာ တက်စရာအကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အကြောင်းမှာ...

ထူးဆန်းသော အာမခံပစ္စည်း

ယင်ကျင်းသည် အတွင်းအားပညာလေ့ကျင့်နေရာမှ ကျန်းဖုံးကျင်းက ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ဧည့်ခန်းမသို့ လိုက်သွားရလေသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုဧည့်သည်နှစ်ယောက်မှာ ရွှေရောင်အနားကွပ် အပြာရောင်ပိုးဖဲ အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရ အမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြပုံရှိလေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေရာမှ ယင်ကျင်းကို မြင်လျှင်...

“လာ...ညီလေး ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ကျန်းဖိုးကျင်းက ထိုလူနှစ်ယောက်အား...

“ဒါ ကျုပ်ညီလေး ကျန်းဖိုးကျင်းပါ”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။ ကျန်းဖိုးကျင်းက...

“ကဲ ဆက်ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့ သူဌေးမင်းက သခင်မလေးကို ရှမ်းစီးနယ်ရောက်အောင် ဘေးမသိရန်မခ စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပေးစေချင်တယ် သခင်မလေးကို နှောင့်ယှက်မယ့်လူတွေ ရှိနေတာကြောင့်...”

သူ၏ စကားမဆုံးမီ ကျန်းဖိုးကျင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ငွေစားအာမခံဌာနဟာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ စေတာပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူတဲ့ကိစ္စဆိုရင် ဘယ်တုန်းကမှ အတိမ်အစောင်း မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူဌေးမင်းက အားကိုးစာကြီး လွှတ်လိုက်တာပါ။ မိတ်ဆွေတို့ တာဝန်ယူပို့ဆောင်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လားဗျာ”

ကျန်းဖိုးကျင်း အနည်းငယ်တွေဝေသွားလေသည်။

အာမခံပစ္စည်း ပို့ဆောင်ပေးလာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏ လူကို အာမခံပစ္စည်းကဲ့သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မရှိခဲ့ပါ။

“မိတ်ဆွေ တာဝန်ယူပို့ဆောင်ပေးမယ်ဆိုရင် သူဌေးမင်းက ငွေတစ်သိန်း ချီးမြှင့်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

ကျန်းဖိုးကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည် အာမခံပစ္စည်း ပို့ဆောင်ပေးခ ငွေတစ်သိန်းဆိုသည်မှာ များပြားလွန်းလှပေသည်။

ကျန်းဖိုးကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် လက်ခံပါတယ်”

ထိုလူနှစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားကြ၏။ မည်သို့မည်ပုံ ပို့ဆောင်ပေးမည်။

မည်သည့်နေ့ရက်တွင် စတင်ခရီးထွက်ကြမည်ကို ဆက်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုက်ကြပြီးမှ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ထွက်သွားကြပြီးမှ ယင်ကျင်းက...

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့ကို ခေါ်တယ်ဆိုတာက...”

“ဪ ထူးခြားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တွေ့နေလို့ ညီလေးကို လည်း သိစေချင်တာနဲ့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ စောစောက လူနှစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“အေး သူတို့ဟာ သူဌေးကြီး ဝမ်းစီးနန်ရဲ့ လူတွေပဲ”

“သူဌေးကြီး ဝမ်းစီးနန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့ရဲ့သမီးကို ရှမ်းစီးနယ်လိုက်ပို့ပေးဖို့ အလုပ်လာအပ်တာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ငွေများများရတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သည်လိုအလုပ်မျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးလို့ လုပ်ကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပဲရှိတယ်”

“သူတို့ အလုပ်လာအပ်ပုံက ထူးဆန်းလို့ အစ်ကိုကြီး စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် လက်မခံဘဲ နေလိုက်ပါလား”

“သူဌေးကြီး ဝမ်းစီးနန်းရဲ့ နာမည်ကိုကြားဖူးနေတာ ကြာပြီတချို့ကလည်း ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေကို လူမသိအောင်လုပ်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတာလို့ ပြောကြတယ်”

“ဪ အစ်ကိုကြီးက အလုပ်လက်ခံရင်း သူ့အကြောင်း စုံစမ်းချင်စွယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်ရတာကကော”

“သည်တစ်ခေါက် ခရီးထွက်ရင် ညီလေးပါ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဟင်”

မမျှောင်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရသဖြင့် ယင်ကျင်းတအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်က...”

ကျန်းဖုံးကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သူဌေးသမီးမှာ ဘယ်လိုပြဿနာရှိသလဲဆိုတာကို သိရအောင် ညီလေးကိုတာဝန်ပေးရမှာပဲ၊ အာမခံလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံလည်းရတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းပြီ သိုင်းပညာကိုမိပြီး လေ့ကျင့်ထားပါ၊ သုံး လေးရက်အတွင်း ခရီးထွက်ဖို့ ရှိတယ်”

ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွား၏။

သူ၏ဘဝတစ်ဆစ် ချိုးကွေ့ပြောင်းလာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

တောက်ပသော နေရောင်ခြည် အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

ငွေစားအာမခံဌာန အဖွဲ့သားများသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မြီရဲကာ ရှမ်းစီးနယ်သို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်နေကြပါသည်။

မြင်းလှည်းအနီးတွင် ကျန်းဖုံးကျင်းက မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် အနီးကပ်စောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာပြီး ယင်ကျင်းက မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ လိုက်ပါလာလေသည်။

သူဌေးသမီး၏အမည်မှာ ဝမ်းလင်းလင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းသည် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ရကား ခက်ထန်မောက်မာပုံရ၏။

ယင်ကျင်းက သူမနှင့်အတူ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် အတူလိုက် ရန်စီစဉ်သောအခါ အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ခဲ့၏။

ယင်ကျင်းလိုက်ပါခြင်းဖြင့် သူမ၏လွတ်လပ်မှုကို ပိတ်ပင် ရာရောက်သည်ဟု အကြောင်းပြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“မင်းရဲ့အဖေက ကျုပ်ကိုအလုပ်အပ်လိုက်တယ်၊ အခုအချိန်မှာ မင်းအပါအဝင်အားလုံးဟာ ကျုပ်အမိန့်ကို နာခံရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် လိုက်ပို့ဖို့တာဝန် ကျုပ်မယူနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြတ်သားစွာပြောခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှ ဝမ်းလင်းလင်းလည်း ငြိမ်သွားပြီး ယင်ကျင်းကို လက်ခံခဲ့ရ၏။

မည်သို့ဆိုစေ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ခပ်တည်တည် နေခဲ့လေသည်။

ယင်ကျင်းက သူမအား အမျိုးမျိုး စကားစကြည့်ပါသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းက တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း လုံးဝမပြုဘဲ မတူသလို မတန်သလို နေခဲ့ခြင်းကြောင့် ကြာသော် ယင်ကျင်းလည်း စကားပြောဖို့ မကြိုးစားတော့ချေ။

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ လိုက်ပါလာရသည်ကိုပင် ငြီးငွေ့လာလေတော့သည်။

ယင်ကျင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာချိန်၌...

“တူး တူး”

ခရာမှုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မြင်းလှည်းမှာ ချက်ချင်း အရှိန်လျော့ကျသွားပြီး ရပ်တန့်

သွားလေသည်။

မြင်းစီးသမားများ၏အသံ၊ မြင်းခွာသံ၊ အမိန့်ပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အပြင်ဘက်၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြောင်း ယင်ကျင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြတင်းကံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျန်းဖုံးကျင်းသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး...

“ညီလေး သတိထား ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ထားတယ်”

ဟု သတိပေးကာ မြင်းကို ရှေ့ဆက်မောင်းနှင်သွား၏။ ယင်ကျင်းလည်း မနေနိုင်တော့ပါ။

မြင်းလှည်းရပ်သွားလျှင် တံခါးပွင့်ကာ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် လမ်းပိတ်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အာမခံဌာနအဖွဲ့သားများသည် စုရုံးရပ်ကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ပြီး... “ကျုပ်တို့ ငွေဓားအာမခံဌာနက လူတွေပဲ၊ ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ထားရတယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

ဟု အော်မေးလိုက်လေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“သခင်မလေးကို ရှေ့ဆက်ခေါ်သွားရင် ဝမ်းနည်းစရာတွေ

မြန်မာ့နယ်နိမိတ်ကို သတိပေးချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားကြပါ။

ဟု ပြောလေသည်။

သူတို့ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံများကို ယင်းကျင်း အတိုင်းသား ကြားနေရပါ၏။ ထိုစဉ်...

“အစ်ကို”

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ဝမ်းလင်းလင်း၏ မသဲမကွဲ ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယင်ကျင်းက မြင်းလှည်းထဲ၌ ထိုင်ရမလို ထရမလို လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော ဝမ်းလင်းလင်းအား ကြည့်ကာ...

“သခင်မလေးက သူ့ကို သိသလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွား၏။

သူမက ယင်ကျင်းအား စူးရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ အာမခံဌာနဟာ သူများ ခြိမ်းခြောက်တာနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်သွားရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ ပြောမရရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ သဘောပဲပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ထိုလူသည် နောက်လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွား၏။ ကျန်းဖုံးကျင်းသည်လည်း ချက်ချင်းပင် မြင်းလှည်းအနီးသို့

ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး...

“ညီလေး သတိမပြတ်စေနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေပြီ”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး”

သူ မြင်းလှည်းပေါ် ပြန်တက်ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်၏။ ဝမ်းလင်းလင်းက သူ့အား တစ်စက်ကလေး လှည့်မကြည့်ပါချေ။ မကြာပါချေ။

ခရာမှုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ငွေဓားအားမခံအဖွဲ့သားများသည် သတိကြီးစွာထားယင်း ရှေ့ခရီးဆက်သွားကြလေတော့သည်။

ယန်စုမြို့...

ယခု ယင်ကျင်းတို့ ယူစုသည် ယန်စုမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြို့တွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“တို့ ဒီမှာ ခဏနားကြမယ်”

ဟု အားလုံးသိအောင် ကြေညာလေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ငွေဓားအာမခံဌာန အဖွဲ့သားများသည် လမ်းခရီးတွင် ရပ်နားခြင်း မပြုဘဲ ခရီးအပြင်းနှင့်ကြလေ့ ရှိကြသည်။ ယခုလို ရပ်နားနေရသည်မှာ သယ်ဆောင်လာသည့်ပစ္စည်း

မှာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။
သူ့ဌေးသမီးဝမ်းလင်းလင်းအား အနားပေးသင့်သည်ဟု
ကျန်းဖုံးကျင်း နားလည်ထား၏။
ကျန်းဖုံးကျင်း၏အမိန့်သည် တစ်ယောက်မှတစ်ယောက်
သို့ အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းသွား၏။

ပျောက်ဆုံးခြင်း

ယန်စုမြို့၏ မြို့တွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ကျန်းဖုံးကျင်း
က လူရှင်းပြီး နေရာကျယ်ဝန်းသော ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ရပ်နား
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ယခင်ကလည်း ငွေစားအာမခံဌာနသည် ယန်စုမြို့မှ ဖြတ်
ကာ ခရီးနှင့်ခွဲဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် လူရှင်းပြီး အစားအသောက် ကောင်းမွန်သော
ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သိရှိထားကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းကပင် ဦးဆောင်ကာ ထမင်းဆိုင်ဆီသို့ သွား
လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လာရောက်ခြိမ်းခြောက်သွား
ဦးနောက် အာမခံအဖွဲ့သားများမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့၏။

ရန်သူဆိုလျှင် သူ့သေကိုယ်သေ ချက်ချင်းရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်
ခံလိုက်လို့ကြသည်။

တွေ့ရနိုးနိုး စောင့်စားနေရသည်ကို သဘောမတွေ့ကြစေမည်သို့ ဆိုစေ ယန်စုမြို့ ထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်လာပြီး ခေတ္တအနားယူရသောအခါ အားလုံးစိတ်လက် ကြည်လင်သွားသည်။ အားလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းကမူ မြင်းလှည်းပေါ်မှ မဆင်းချေ။

သူမအား အကြိမ်ကြိမ် သွားခေါ်သော်လည်း မရသဖြင့် နောက်ဆုံး ကျန်းဖုံးကျင်း လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းလင်းလင်းအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ကြရလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့နှစ်ယောက်ကား ဆိုင်ထဲဝင်ကာ အနားယူ စားသောက်လိုက်ကြသည်။ စားသောက်ယင်း ကျန်းဖုံးကျင်းက

“ညီလေး ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် မတ်သက်ပြီး တီးခေါက်နေခြင်းဖြင့် ကြောင်း ယင်ကျင်း နားလည်မိလေသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်ပြီး သဘောမကျဘူး၊ သူဟာ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားပုံရတယ်”

ကျန်းဖုံးကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစကတည်းက ကျုပ်လက်မမိရင် အကောင်းသား တော့ အပြင်ရန်သူအပြင် အတွင်းရန်သူကပါ စိတ်မချရဘူး ဖြစ်တယ်”

မှန်ပေသည်။ ဝမ်းလင်းလင်းအား ဒုက္ခပေးမည့် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်သွားရရုံမျှဆိုလျှင် တော်ပေသေးသည်။

ယခုတော့ ဝမ်းလင်းလင်းကပါ သူတို့အား အရောမဝင်ဘဲ ခပ်ထန်ထန်နေနေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ထားပုံရသဖြင့် စိတ်မချနိုင်ပါတော့ချေ။ ကျန်းဖုံးကျင်းက ညည်းညူလိုက်သဖြင့် ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်၏။

“အချိန်နည်းနည်း ပေးပါဦး၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ် ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်”

“ညီလေးကို အားကိုးရတော့မှာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ပြီး စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုစဉ်...

“သခင်ကြီး သခင်ကြီး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အဖွဲ့သားတစ်ယောက် အလောတကြီး ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“သူဌေးသမီး ပျောက်သွားပါတယ် သခင်ကြီး”

“ဟေ့”

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့ ဆက်ပြီး မစားသောက်နိုင်ကြတော့ပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ယင်ကျင်းက မေးလိုက်လေ၏။ လာရောက်သတင်းပို့သူက

“ဟို ဟို သူက နောက်ဖေး သွားချင်တယ်ဆိုလို့ အဲဒါ”

“ဒါ တစ်ပတ်ရိုက်သွားတာပဲ”

ကျန်းဖိုးကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး...

“အားလုံး လိုက်ရှာကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အားလုံး ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြပြီး ဝမ်းလင်းလင်း

အား ရှာပုံတော် ဖွင့်ကြလေသည်။ သို့သော်...

တစ်မြို့လုံး ဝိုက်စိပ်တိုက်ရှာပြီး သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝမ်းလင်းလင်း၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါ။

ဝမ်းလင်းလင်းက ပျောက်ချင်းမလှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီ

ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖိုးကျင်းမှာ တက်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။

မြင်းလှည်းအား စောင့်ကြပ်ခဲ့သည့် အစောင့်နှစ်ယောက်

အား ချက်ချင်း အပြစ်ပေးရန် စိုင်းပြင်လေသည်။

ယင်ကျင်းက ဝင်ရောက်တောင်းပန်သဖြင့် အစောင့်နှစ်

ယောက် ချမ်းသာရာရသွားကြလေသည်။ အစောင့်တို့သည် ယင်

ကျင်းအား အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်သွားကြလေတော့သည်။

ကျန်းဖိုးကျင်းမှာ သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ယခုလို

အဖြစ်မျိုး မကြုံဖူးသဖြင့် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေပြီး ဘာဆက်လုပ်ရ

မှန်း မသိတော့ချေ။

ဤတွင် ယင်ကျင်းက မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်သင့်သည်ကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောပြရာ သူ၏စကားကို လက်ခံလာရ လေတော့သည်။ ယင်ကျင်းက...

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာလို့ မတွေ့တာ တခြား ကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူဟာ ဒီမြို့ကနေ ထွက်မသွားတော့ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မှန်ပေသည်။ မြို့လေးမှာ အဝင်တစ်လမ်း အထွက်တစ် လမ်းသာ ရှိသော မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလင်းလင်းကို မတွေ့ရပါ။

“လမ်းမကြီးအတိုင်း မသွားဘဲ သည့်ပြင်နေရာက ထွက် သွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီမြို့လေးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကိုလည်း ကြည့် ခြည့်၊ တောအုပ်တွေ ဝိုင်းနေတဲ့ မြို့ပဲ၊ တကယ်လို့ သူထွက်သွား တယ်ဆိုရင် ဝေးဝေးသွားရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ညီလေး သဘောက”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီက ထွက်သွားချင် ဟန်ဆောင်ပြီး ညဘက် ညမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ တချို့လူတွေကို တော ရုပ်ဖျက်ပြီး မြို့ထဲမှာ ချန်ထားခဲ့မယ်လေ မကောင်းဘူးလား”

သူ၏အကြံမှာ သင့်လျော်နေသဖြင့် ကျန်းဖိုးကျင်း လက်ခံ လိုက်ရလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် လူစုခွဲလိုက်ကြပြီး အချို့က ရုပ် ချက်ကာ မြို့ထဲ၌ နေရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သိတစောဝ်

အချို့ကား ယင်ကျင်းတို့နှင့်အတူ မြို့ပြင်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

နေဝန်းနိမှာ အရှေ့ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွား၍ ဖြစ်လေသည်။

မြို့ကလေးဆီမှ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းက လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...

“ကျုပ်တို့ သွားသင့်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာကြပြီး တောအုပ်ထဲသို့ စခန်းချကာ မိုးချုပ်မည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မိုးချုပ်သွားသည်နှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းက လောဆော်လာ၏။ ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဝမ်းလင်းလင်း ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး နားထောင်ချီချထားရသလို ခံစားနေရကြောင်း နားလည်မိသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် အသက်သေရမည်ထက် နာမည်ပျက်ရမည်ကို ပိုပြီး စိုးရိမ်သော လူစားမျိုး မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ သွားကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သတိတော့ ထားမယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ အုံနဲ့ ကျင်းနဲ့ သွားရင် ခြောက်လှန့် ထုတ်သလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ လူခွဲပြီး သွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ညီလေး သဘောပဲ”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ယင်ကျင်း၏စကားကို မငြင်းတော့ချေ။ ယင်ကျင်း အကြံပေးတိုင်း လက်ခံနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့က ရှေ့ဆုံးမှ သွားကြပြီး ညွှန်အဖွဲ့သားများ နှစ်ယောက်တတွဲ သုံးယောက်တတွဲဖြင့် မြို့ထဲသို့ ခွဲကာ ဝင်သွားကြလေသည်။

မြို့တွင်းသို့ ရောက်လျှင် သူတို့ ထားခဲ့သော အဖွဲ့သားများနှင့် ချိန်းဆိုထားရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

အဖွဲ့သားများနှင့် သူတို့ စားသောက်ခဲ့ကြသော ထမင်းခင်းရှေ့၌ ချိန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူတို့ ရောက်မလာမီ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က ဝမ်းလင်းလင်းကို တွေ့လျှင်ပင် သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ခြင်း မပြုဘဲ ခုတ်တဆိတ် နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်ရမည်ဟု မိန့်ပေးထားလေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းကို ပြန်တွေ့ရလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိစ္စကို ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ဆောင်ရွက်ကြရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းဆိုင်တွင် လူအဝင်အထွက် အမြဲလိုလို ရှိနေခြင်းကြောင့် ဆုံရပ်နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အာမခံအဖွဲ့သားများ မယောင်မလည်ဖြင့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလျှင်လည်း မည်သူကမျှ အထင်မှားမိကြမည် မဟုတ်ပါချေ။ ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့သည် ခပ်သွက်သွက်

လျှောက်လာကြောင်း ထမင်းဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
ဆိုင်ရှေ့တွင် လူရှင်းနေပြီး အဖွဲ့သားတစ်ယောက်တစ်ယောက်
မျှပင် မတွေ့ရချေ။

ကျန်းဖုံးကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်”

ယင်ကျင်းလည်း အံ့ဩသွားသည်။

“သူတို့ကို မိုးချုပ်တာနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ကို လာခဲ့ဖို့ မှာခဲ့တာပဲ”
သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

ကြလေသည်။

သူတို့အား လာရောက်တွေ့ဆုံကာ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါချေ။

ငွေစားအာမခံဌာနမှ ရုပ်ဖျက်ထားသော အဖွဲ့သားများ
မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြပါသနည်း။

ယင်ကျင်းက...

“ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေပါလား”

ကျန်းဖုံးကျင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ ထမင်းဆိုင်ထဲ၌လည်း လူရှင်းနေ၏။

ဝင်ထွက်သူ မတွေ့ရပေ။ ကျန်းဖုံးကျင်းက မှတ်ချက်မ
လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် လူစုခွဲကာ လိုက်လာကြသည့် အဖွဲ့သားများ
ရောက်ရှိလာကြရာ...

“ဟေ့ တို့လူတွေကို လိုက်ရှာကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အဖွဲ့သားများလည်း အလျှိုလျှို လူစုခွဲကာ ထွက်သွား၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့က ထမင်းဆိုင်ရှေ့၌ပင် မ
သောင်မလည်ဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်ကြ၏။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

နဂိုကျန်ရစ်ခဲ့သူများကော လိုက်လံရှာဖွေကြသူများပါ တစ်
ယောက်မျှ ပြန်ရောက်မလာကြချေ။

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် အချိန်ကုန်သွားသောအခါ ကျန်းဖုံး
ကျင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ကျုပ်တို့လူတွေ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီ ထင်တယ်”

ရေရွတ်လိုက်သည်။ ယင်ကျင်းလည်း အဖြစ်အပျက်ကို မ
တွေးတတ်အောင် ရှိနေပါ၏။

အဖွဲ့သားများ ပျောက်ခြင်းခံလှ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းမှာ
အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရ၍ ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိ၏။

သိုင်းလောကသည် ထူးခြားပြီး ရှုပ်ထွေးနက်နဲသည့် သ
ဘောရှိသည်ကို သူစတင် သဘောပေါက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာကြရင် ကောင်းမယ်”

“ခုချိန်မှာတော့ လိုက်ရှာစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေးရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့လူတွေ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာနိုင်တော့
ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရှိရာကို သူတို့ လိုက်လာကြမှာပဲ”

ကျန်းဖုံးကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထို...

“ဆရာတို့ အထဲကိုကြွပါဗျာ”

နောက်ကျောဘက်မှ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ

သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကျင်းတို့ ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ဆိုင်လူလင်တစ်ယောက် ထွက်

လာပြီး ဖိတ်ခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ဟေ့ ငါတို့ကိုပြောတာလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာတို့ အထဲကိုကြွပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျန်းဖုံးကျင်းက အဘယ်ကြောင့် ခေါ်ရသည်ကို မေးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းက...

“အထဲရောက်တော့ သိရမှာပေါ့။ ကံ ဝင်သွားကြရအောင်”

သူ၏စကားကြောင့် အခြေအနေကို ကျန်းဖုံးကျင်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံး၌ စားသောက်

ဖွယ်ရာများနှင့်အတူ ထိုင်နေသူတစ်ယောက်ကား ရှိနေ၏။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

“မင်းကိုး”

ကျန်းဖုံးကျင်းလိုက်၏။ ထိုလူက...

“ထိုင်ကြပါဦးဗျာ၊ ညစာလည်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ”

သူက အေးအေးဆေးဆေးဟု ပြောနေသော်လည်း ကျန်းဖုံးကျင်းက ခါးမှစားကို ချွမ်းခနဲဖြည့်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီး”

ယင်ကျင်း ကပျာကယာတားလိုက်၏။ ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ညီလေး သူဟာ ဝမ်းလင်းလင်းကို ဖမ်းထားတဲ့လူပဲဖြစ်ဘယ်”

“ခဏနေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူသည် ကျန်းဖုံးကျင်းကိုပြောရင်း မသိမသာ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ သူတို့လက်ထဲမှ ပြေးမလွှတ်နိုင်ပါဟူသော သဘောပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း ဒေါသကို ထိန်းလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဝမ်းလင်းလင်းက ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ မဟုတ်လား”

“သူ အခု လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေပါပြီ၊ သူ့အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့ဗျာ”

“ခင်ဗျား သူ့ကိုခေါ်သွားတာ မှားတာပဲ”

“ငွေစားအာမခံဌာနဟာ နာမည်ကျော်တာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့ကိစ္စတွေမှာ စားမလည်ဘဲ ဝင်မရှုပ်မိဖို့အရေးကြီးတယ်လို့ သတိပေးချင်ပါတယ်”

ကျန်းဖုံးကျင်း ဒေါသထွက်သွားကာ...

“မင်းက ငါ့ကိုစော်ကားတာလား”

“ခင်ဗျားတို့ ပြန်သွားကြပါ။ သခင်မလေးကိစ္စ သူ့ဘာသာ ပြေလည်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဖမ်းထားတဲ့ ခင်ဗျားလူတွေ မကြာခင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်”

ငွေစားအာမခံဌာန အဖွဲ့သားများသည် သိုင်းပညာတော် ကြသူများ၊ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ကြသူများချည်း ဖြစ်သည်။ လွယ်လင့်တကူ အဖမ်းခံရမည့်သူများ မဟုတ်ချေ။

ယခု အဖမ်းခံနေရပြီဆိုသောအခါ ဖမ်းဆီးလိုက်သူ၏ပညာ မှာ အံ့မခန်းထက်မြက်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းက အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်သည့်သဘောဖြင့်-

“ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် ဝမ်းလင်းလင်းကို လိုချင်နေကြတာလဲ”

“ကျုပ်တို့က လိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကအကူအညီ တောင်းလိုပါ”

“ဘာဗျ”

“ကဲပါလေ၊ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကို ခင်ဗျား ပြန်ပြောနိုင်အောင် စကားလက်ဆောင် ပါးလိုက်ပါ့မယ်။ သူ့ရဲ့သမီးဟာ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ မပေါင်းနိုင်လို့ သူ့ရဲ့ချစ်သူနောက်လိုက်သွားပါပြီလို့..ကဲ..ပြန်နိုင်ကြပါပြီ”

“ဟား..ဟား...ဟား”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်ချလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းမှာ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ စကားအရ ဝမ်းလင်းလင်းသည်ဖခင်သဘောတူသူကို မနှစ်မြို့နိုင်ဘဲ ချစ်သူနောက်သို့လိုက်သွားပြီဖြစ်ပုံရလေသည်။

အမှန်တော့ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်သည် သမီးဖြစ်သူ၏ မေတ္တာရေးကို စိတ်ကြိုက်စီမံနိုင်ရန် ငွေစားအာမခံဌာနအား ခုတုံးလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

လူငယ်တို့၏ မေတ္တာရေးရာကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ မသင့်တော်သော ကိစ္စဖြစ်ကြောင်းကို ယင်ကျင်းနားလည်သဘောပေါက်သော်လည်း ကျန်းဖုံးကျင်းက လက်ခံမည့်သူ မဟုတ်ပါ။ ငွေစားအာမခံဌာန၏ ဂုဏ် သိက္ခာမှလွဲပြီး အခြားဘာကိုမှ ဦးစားပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီးလျှင်...

“ငါက မင်းကိုလည်ကုပ်ကနေဆွဲခေါ်သွားမယ်။ မင်းဘာသာသွားပြီး ပြောပြပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိဘဲ...

“ကျုပ်တို့ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှတဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့်ယင်ကျင်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ
လမ်းပေါ်၌ လူရှင်းနေပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကို မတွေ့ရ
တော့ပါ။

ထိုလူကား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။
“တောက်”

ကျန်းဖုံးကျင်း ခံပြင်းစွာဖြင့် တောက်ခေါက်လိုက်လေတော့
သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ကွယ်ပျောက်သွား၍ ကျန်း
ဖုံးကျင်းမှာ ခံပြင်းဒေါသထွက်ကာ မျက်နှာနီ၍ အသားများတ
ဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

“တောက်... ခံပြင်းစေ့ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်မျက်နှာ
ကိုတောင် ဓားနဲ့ လှီးပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းနေပြီ”

ယင်ကျင်းက...

“ဘုမသီဘမသီ... သူတို့အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်တာ အဓိ
ကအမှားပဲ၊ သူဌေးကြီးဝင်းစီးနန်က သူ့ရဲ့အရှုပ်ထုပ်ကြီးကို ကျုပ်တို့
ခေါင်းပေါ် ပုံချလိုက်ပြီး ခုတ်လုပ်လိုက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လက်ခံပြီးပြီ၊ ဝမ်းလင်းလင်းကို ရှမ်းစီး
နယ်အရောက် ပို့ပေးရမှာပဲ”

“အခုမှ ကျုပ်သတ်ရတယ်၊ ရှမ်းစီးနယ်က ဘယ်သူ့ဆီကို
ပို့ပေးရမှာလဲ”

“မြေပိုင်ရှင် ချန်းလုံရဲ့ စံအိမ်ကို ပို့ပေးရမှာ”

“သူ့မှာ သားသမီးရှိလား”

“ချန်းစုဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ ရှမ်းစီးနယ်မှာ တော့ သူတို့ဟာ မျက်နှာဖုံးတွေပဲ။ ကျုပ်က သွားဖူးလာဖူးလို့ သူတို့ နာမည်တွေ ကြားဖူးထားပေမယ့် သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ထားပါတော့လေ။ ကျုပ်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ဒီအ တိုင်း ပြန်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ကျန်းဖုံးကျင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာ...

“ဟာ ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မလဲ”

“ဒါဆိုရင် ဝမ်းလင်းလင်းရဲ့ ချစ်သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရအောင် စုံစမ်းမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းလင်းလင်းရဲ့ ချစ်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ စုံစမ်းလို့ရရင် ဝမ်းလင်းလင်းကို ပြန်တွေ့ရမှာပဲ”

“သူ့ကိုတွေ့တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူက မလိုက်ဘူးဆိုရင် ကော”

“ဟာ ဘယ်ရမလဲ၊ ရှမ်းစီးနယ်ကို ရောက်ပြီးမှ သူ့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် မရောက်ခင်တော့ ကျုပ်ရအောင်ရှာပြီး ပို့ပေးရမှာပဲ”

“သူတို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲပစ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ညီလေး... ကျုပ်ရဲ့ အာမခံဌာန ဂုဏ်သိက္ခာကလွဲပြီး ကျုပ် အသက်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီ။ ထပ်ပြောဖို့ လိုသေးလား”

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ လူမှုရေးအရ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေလို့ပါ”

ယင်ကျင်း၏လေသံနှင့် ဟန်မူရာကိုကြည့်ပြီး ကျန်းဖုံးကျင်း ခိုင်သွားလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ခက်တာက ကျုပ်အသက် လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ ကျုပ်ဘဝ ဘာလျှောက်လုံးမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဝယ်ရွယ်ချိန်က သိုင်းပညာ အပတ်တကုပ်လေ့ကျင်းရင်း အချိန် ကုန်ခဲ့တယ်။ ကြီးပြင်းလာတော့ အာမခံဌာနကိစ္စအဝဝနဲ့ အချိန်ကုန် နေခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နားမလည်ဘူးလို့ ပြောချင်ပြောနိုင် ဘယ်”

“နားမလည်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ နား လည်နေရင် ဝမ်းလင်းလင်းလို့ ဖြစ်နေဦးမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ကျန်းဖုံးကျင်း ရယ်မောလိုက်ရာ ယင် ကျင်းလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု များ လျော့ပါးသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ကြရလေသည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ လူငှ စံစု ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့ မြင်ရလေသည်။

“အဖွဲ့သားတွေ ပြန်လွှတ်လာပြီ”

ငွေဓားအာမခံဌာနအဖွဲ့သားများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ခြံလေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ဟုဆီး၍ ငေါက်လိုက်လေသည်။

အဖွဲ့သားများသည် ချက်ချင်းပင် မြေပေါ် ခူးထောက်ခဲ့
လိုက်ကြပြီ--

“ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အ
ပြစ်ပေးပါ”

ရန်သူ့လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ကြသဖြင့် သူတို့အားလုံး
အပြစ်ရှိသည်ဟု ခံယူထားကြပုံ ရှိလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်...

“မင်းတို့အားလုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်ကြစမ်း”
ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။ ယင်ကျင်း မနေသာတော့ဘဲ...

“ဟာ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူတို့
ကိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဗျာ”

“သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် တာဝန်ကိုပေါ့လျော့သွား ကြ
လိမ့်မယ်၊ ငွေစားအာမခံဌာနမှာ တာဝန်ကျေပွန်အောင် မထမ်း
ဆောင်နိုင်တဲ့လူတွေအတွက် နေရာမရှိဘူး”

“အစ်ကိုကြီး ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ အခုကိစ္စမှာ အဖွဲ့သား
တွေနည်းတူ ကျုပ်မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဟင်”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ အဆုံးစီ
ရင် ရပါလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ငါးချောင်းဖြင့် ငယ်ထိပ်ပေါ်ကုပ်ဆွဲရာ
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ဟာ...မလုပ်နဲ့”

ကျန်းဖုံးကျင်း အထိတ်တလန့်အော်ကာ တားမြစ်လိုက်၏။

ယင်ကျင်းက လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် အဖွဲ့သားတွေလဲ ခွင့်လွှတ်ရ
လိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်
ဖြစ်ပါစေ”

ထိုစကားကြားလျှင် အဖွဲ့သားများ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား
ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းကိုလဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်သွားကြ၏။
အမှန်တော့ ယင်ကျင်းသည် အသက်စွန့်ကာ ရပ်တည်ပုံ

သည်ဆိုသော သဘောဖြင့် အဖွဲ့သားများအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်း
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် သူ့အား လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံမည် မ
ဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားပေသည်။

သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်သည် ငွေစားအာမခံဌာနတွင် သူ၏
ခံခြံ သူ၏လက် ဖြစ်လာစေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ
တော့၏။

အဖွဲ့သားများသည် ကျန်းဖုံးကျင်းအား ဦးညွတ်လိုက်ကြပြီး
ဘဖန် ယင်ကျင်းကိုလည်း ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ သူတို့၏ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွား
ဦးတကား။ ယင်ကျင်းက အဖွဲ့သားများကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး

“ကံ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း
ပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းလင်းလင်းကို လိုက်ရှာကြယင်း အနောက်ဘက်က လေတိုးသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တဲ့အခါ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားပြီး ဘာမှ သတိမရတော့ပါဘူး”

ယင်ကျင်းက နောက်တစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ပြန်သည်။
 သုံးလေးယောက်ကို မေးလိုက်သော်လည်း အဖြေက အတူတူပင် ဖြစ်နေလေ၏။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။
 “အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ”
 ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။
 ကျန်းဖုံးကျင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...
 “ဟေ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မင်းတို့ မတွေ့လိုက်ကြဘူးလား တယ်ညွှံပါလား”
 ငေါက်လိုက်လေသည်။
 ထိုအခါမှ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က မဝံ့မရဲဖြင့်...
 “ကျွန် ကျွန်တော် တွေ တွေ့လိုက်ပါတယ်”
 ပြောလာလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်း မဆိုထားနှင့် ကျန်အဖွဲ့သားများပါ စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီး ထိုလူကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအဖွဲ့သား၏အမည်မှာ ဖန်ရှောင်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက
 “ဖန်ရှောင် မင်း ဘယ်သူ့ကို တွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

ဟု မေးလိုက်၏။
 ဖန်ရှောင်သည် ငွေစားအာမခံဌာန အဖွဲ့သားများတွင် သိုင်းပညာအတော်ဆုံး ဖြစ်သလို ကျန်းဖုံးကျင်း၏ ညာလက်ရုံးလဲ ဖြစ်လေသည်။

ဖန်ရှောင်က
 “ကျွန် ကျွန်တော် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“ဘာကွ”
 မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျန်းဖုံးကျင်း သခုန်လိုက်လေသည်။

“ဟို ဟို မကောင်းဆိုးဝါး”
 “ဟေ့ကောင် လောကပေါ်မှာ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ငါ လက်မခံဘူးကွ”

“ကျွန် ကျွန်တော် တကယ် တွေ့လိုက်တာပါ သခင်ကြီး”
 “မင်း”

ကျန်းဖုံးကျင်းက အော်ငေါက်နေရာ ဒီအတိုင်းဆို ဖန်ရှောင် သံမှ သဲလွန်စရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု တွက်ဆမိလိုက်သဖြင့် ယင်ကျင်းက ကြားဝင်မေးလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘယ်လို တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”
 “ကျွန်တော်က ဝမ်းလင်းလင်းကို မြို့စွန်အထိ သွားရှာပါဘယ်၊ လူပြတ်တဲ့ တစ်နေရာရောက်တော့ နောက်ကျောဘက်က လေတိုးသံကြားရတာနဲ့ ရန်သူဆိုတာ ရိပ်မိပြီး ရှေ့ကို ခုန်ထွက်လိုက်ပါတယ်။ ခြေလေး ငါးလှမ်းလောက် ခုန်လိုက်ပြီးမှ လှည့်ကြည့်လိုက်

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟစအောင်

တော့ ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက နီရဲပြီး ပြူးကျယ်နေပါတယ် သူ သူဟာ...”

ပြောသင်း ကြောက်ရွံ့လာဟန်ဖြင့် အသံတုန်လာသလို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်လာလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“မင်းက ကြောက်လန့်နေတုန်း သူက မင်းကို သွေးကြော ပိတ်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းကွာ ဟိုက မသတ်ချင်လို့ပေါ့ သတ်ချင်ရင် ဆယ် ပြန်တောင် သေရဦးမယ် ယောက်ျားပဲကွ၊ ဒါလောက်တောင် ကြောက်နေရသလား”

ဖန်ရှောင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက် လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ကဲ အားလုံးပြန်ကြ၊ သူဌေးကြီးဝမ်းစိန်နဲ့လူတွေ လာဆေး ရင် ငါနဲ့ ညီလေးယင်ကျင်းက လိုက်ပို့နေတယ်လို့ပြော၊ တခြား ပစ္စည်းအပ်တာ ဘာမှ လက်မခံနဲ့ ငါတို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ဟန်မပျက် စောင့်နေကြ အားလုံးကြားလား”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဝမ်းလင်းလင်းအား ရှာဖွေရာတွင် အဖွဲ့သားများကို မသုံး တော့ဘဲ ယင်ကျင်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသာ ဆက်၍ ကြိုးစားတော့ မည့် သဘော ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလင်းလင်း၏ကိစ္စမှာ နက်နက်ခက်ခက်လှသဖြင့် အဖွဲ့သား

များကို ခေါ်သွားပါကလည်း လူများပြီး ပွဲမစည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက

“ဖန်ရှောင်”

“အမိန့်ရှိပါ သခင်ကြီး”

“ငါမှာတာ ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

“အေး မင်းပဲ တာဝန်ယူပြီး အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ် ဘားလိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ကဲ သွားကြပေတော့”

ဖန်ရှောင်ဦးဆောင်သော အဖွဲ့သားများသည် ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြပြီး ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

အဖွဲ့သားများလည်း တစ်ယောက်မကျန် ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ယင်ကျင်းက

“တကယ်ဆိုရင် သူ့မှာ အပြစ် မရှိပါဘူးဗျာ”

ကျန်းဖုံးကျင်းက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်လဲ သိပါတယ်၊ သူတို့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့လူဟာ မယှဉ်သာ

အောင် တော်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“တောင်းဆိုဝါးတစ်ကောင်နဲ့တူတဲ့ လူစားမျိုး လောက
ပေါ်မှာ ရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“မအံ့ဩနဲ့ ညီလေးရေ တစ်ချို့ဆို ဘီလူးသဘက်ထက်
တောင် ပိုဆိုးသေးတယ်”

ပြောယင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့်...

“ဟာ”

ဟု အော်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သိုင်းပညာလဲ သိပ်တော်တယ်၊ ရန်သူကိုလဲ ကြောက်လန့်
အောင် ခြောက်လှန့်တယ်၊ ဒီလို လူစားမျိုး လောကပေါ်မှာ ဘယ်
နှစ်ယောက်များ ရှိနိုင်လို့လဲ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး သိတယ် ဟုတ်လား”

“ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်သူများလဲ”

“သူဆင်းရဲသိုင်းသမား”

“သူဆင်းရဲသိုင်းသမား...”

ယင်ကျင်းသည် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားဆိုသည့် အမည်ကို
သံယောင်လိုက်ကာ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းက

“ကျုပ် လူတွေကို ဒုက္ခပေးသွားတာ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ သွားတွေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။
သို့သော် သူ၏အသံသည် တစ်မူထူးခြားနေသလို မျက်နှာ

မှာလည်း ထူးခြားနေ၏။

ယင်ကျင်း၏စိတ်ထဲတွင်

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ဟု စံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း

နံနက်စိုးစင်စင် လင်းလာသည်နှင့် မြို့ကလေးမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လာလေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများဖြင့် ပြည့်နှက်သွား၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့သည် လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် ရောနှောကာ လျှောက်လာကြယင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ကျန်းဖုံးကျင်းက လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ယောက်အား...

“မိတ်ဆွေ သိုင်းသမား လုံထင်းရီရဲ့ အိမ်ကို သိသလားဗျာ”
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက

“ဆရာလုံထင်းရီလား သိတာပေါ့၊ ဒီလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်သွားရင် လမ်းကြားလေးတစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ လမ်းကြားအဆုံးက ခြံဝင်းဟာ ဆရာလုံထင်းရီရဲ့ ခြံဝင်းပဲ”

ဟု ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့သည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ထိုလူ ညွှန်ပြရာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြလေသည်။ မကြာပါချေ။

လမ်းကြားလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ရှိုးကွေ့ဝင်လိုက်ကြပြီး လမ်းဆုံးအောင် ဆက်လျှောက်သွားလျှင် ခြံဝင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ နံညားသော အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိလေ၏။

“လာ ညီလေး”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ယင်ကျင်းကို ခေါ်ပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်လျှင် အိမ်ဖော်လုလင်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ဟေ့ ဒါ သိုင်းသမား လုံထင်းရီရဲ့ အိမ် မဟုတ်လားကွ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်လုလင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ဦးတို့က”

“သူရှိတယ် မဟုတ်လား”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ ငွေစားအာမခံဌာနက ကျန်းဖုံးကျင်း ရောက်တာတယ်လို့ သွားပြောလိုက်ပါ”

ကျန်းဖုံးကျင်း၏ စကားပြောသံ မျက်နှာအမူအရာကြောင့်
ကိစ္စတစ်စုံတစ်ခု ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း လှလင် ရိပ်မိသွား၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ချက်ချင်းပင် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွား
လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့က စောင့်နေလိုက်ကြသည်။
မကြာပါချေ။ လှလင် ပြန်ထွက်လာပြီး...

“ဆရာက အိမ်ထဲကြွပါလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”
ဟု ရိုရိုသေသေ ပြောလာလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့လည်း ချက်ချင်းပင် လှမ်း
ဝင်လိုက်ကြ၏။

အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ရောက်လျှင်...

“ထိုင်ပါ ဆရာ အခုပဲ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

လှလင်က နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ရေခွေးကြမ်း၊ မုန့်အချို
များဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

ယင်ကျင်းတို့က လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ကြပါချေ။

သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြရာ မကြာပါချေ။

အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။
ထိုသူမှာ အညိုရောင် ဖျင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး ဥပမိရုပ်

ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အထင်အရှား ပေါ်
လွင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးတာ ကြာပါပြီ၊ ခုမှပဲ လူချင်း
တွေ့ရတော့တယ်၊ လေးစားပါတယ်ဗျို့”

လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ သိုင်းသမားလုံထင်းရီ ဖြစ်
ပါသည်။ လုံထင်းရီက...

“ကျုပ်လဲ မိတ်ဆွေကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊
မိတ်ဆွေဟာ မအားမလပ်နိုင်အောင် အလုပ်များတဲ့လူတစ်ယောက်
ဆိုတာ ကျုပ်ကြားမိပါတယ်၊ ကျုပ်ဆီကို ခုလို စောစောစီးစီး ရောက်
လာတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

“ကျုပ်ရဲ့ဆရာ ဟုတ်လား၊ အယ်လိုကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ
ဗျာ”

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေပါတယ်၊ သူဘယ်
မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဆရာပဲ သိနိုင်တာမို့ပါ”

“နေပါဦး မိတ်ဆွေက ဘယ်သူ့ကိုများ လိုက်ရှာနေတာလဲ
ဗျ”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ
ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆရာရဲ့ မိတ်ဆွေ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကို လိုက်
ရှာနေတာပါ”

“ဪ”

လုံထင်းရီသည် ကျန်းဖုံးကျင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဗျ”

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဆိုပါတော့ဗျာ”

မပြောပြလိုမှန်း လုံထင်းရီ ရိပ်မိလျှင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်ဆရာ ခရီးထွက်သွားတာ သုံးလလောက် ရှိပါပြီ။

ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား စုံစမ်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ချန်အန်းမြို့ကို သွားပါဗျာ။ ကျုပ်ဆရာ အိမ်က...”

လုံထင်းရီသည် သူ့ဆရာ နေထိုင်သည့် နေရာကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ခုလို ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ကိစ္စ

ပြီးပြတ်သွားရင် မိတ်ဆွေကို တစ်ခေါက်လာတွေ့ပါဦးမယ်ဗျာ”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ကဲ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့သည် လုံထင်းရီကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လျှင်...

“ခဏနေကြပါဦးဗျာ”

လုံထင်းရီက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေက”

“ကျုပ် ဆရာ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့

အခက်ကြုံလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားက သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကို လိုက်ရှာနေတာဆိုရင်တော့ ကျုပ်တစ်ခု အကူအညီ ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မိတ်ဆွေ ကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်လို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“တာယင်းလမ်းဆုံမှာ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားရဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့နာမည် ကျားပေါက်လို့ ခေါ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ သူ့ဆီသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်တာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

ဟု အကြံပေးလေသည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သိုင်းလောကသား အချင်းချင်းဝေပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီကြရမှာပေါ့”

“ကဲ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ”

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ရက်...

နှစ်ရက်...

သုံးရက်...

သုံးရက်ဟူသော အချိန်မှာ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့မှာ သုံးရက်တိုင်တိုင် ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ကြပြီးနောက် တာယင်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ကျားပေါက်သည်လည်း ထင်ရှားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကြာကြာမစုံစမ်းလိုက်ရဘဲ နေထိုင်သည့်အရပ်ကို သိလိုက်ကြရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် သွားကြရာ နေမွန်းတည့်အချိန်တွင် ကျားပေါက်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ကျားပေါက်၏အိမ်မှာ သာမန်လူတန်းစားတို့၏ အိမ်မျိုးဖြစ်ပေသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု မရှိသူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျန်းဖုံးကျင်းက

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ကျန်းဖုံးကျင်း ခင်ဗျားရောက်လာပြီလား အထဲဝင်ခဲ့ပါဗျာ”

အိမ်ထဲမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်

ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

သူတို့ ရောက်ရှိလာမည်ကို ကျားပေါက်က ကြိုတင်သိရှိ

နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းဖုံးကျင်းက

“သတိထား ညီလေး”

ဟု တီးတိုး သတိပေးလိုက်ပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းလည်း လိုက်သွား၏။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက် အသင့်စောင့်

ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ

ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းကို မြင်လျှင်...

“ငွေစားအာမခံဋ္ဌာနက ခေါင်းဆောင် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ဟု မေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ ကျားပေါက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆရာကို လိုက်ရှာနေ

တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ”

“ခင်ဗျား ဆရာက ငွေစားအာမခံဋ္ဌာနကို စော်ကားသွား

တယ်ဗျာ”

ကျန်းဖုံးကျင်းမှာ ပြောယင်း အသံတုန်လာလေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်း ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါ

သထွက်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းက မသိမသာ မျက်စိပြကော သတိပေးလိုက်

လေသည်။

ကျားပေါက်က...

“ကျုပ်ဆရာက စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ လုပ်သင့်တယ် မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာကို မတွက်ဘဲ အခကြေးငွေ ရရှိဖို့ တစ်ခုတည်းတွေးပြီး လုပ်သွားကြတာကြောင့် ခုလို ဖြစ်တာပါ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

ကျားပေါက်၏စကားသည် ငွေစားအားမခံဌာနအား အပြင် တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့က ငွေမက်ပြီး မလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီအတိုင်းပဲ”

“သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်က ကျုပ်ဆီလာပြီး သူ့သမီးကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ အပ်တယ်၊ ကျုပ်က လက်ခံတယ်၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး ပို့ပေးတယ်၊ ဒါ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာလို့ ပြောရင် ခင်ဗျားရူးနေလို့ပဲ”

“ကျုပ်မရှားဘူး၊ ဝမ်းလင်းလင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ခင်ဗျား မစုံစမ်းခဲ့လို့ ခင်ဗျားသာ ရူးနေတာဗျ”

“ဒါ ကျုပ်စုံစမ်းဖို့ မလိုဘူး၊ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဝမ်းလင်းလင်းဟာ သက်မဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဖေက သူ့ကို ပိုင်တယ်ဗျ”

သူတို့နှစ်ယောက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြသည်ကို ကြည့်ကာ ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး သူနဲ့ ငြင်းခုံနေလို့ ဆိုးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ဆရာ ဘယ်မှာလဲဆို မေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ကျန်းဖုံးကျင်းလည်း သတိဝင်လာပြီး...

“ခင်ဗျားဆရာ ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ”

“ရပါတယ် ကျုပ်ကို အနိုင်ယူနိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ့မယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

“စိန်လိုက်လေ”

“ကဲ ကျုပ်တို့ ဘယ်နေရာမှာ ယှဉ်ပြိုင်ကြမလဲ”

“အို နေရာတွေ ဘာတွေ ရွေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာပဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လေပြည်လေညင်များ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာလေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည့် ကျန်းဖုံးကျင်းနှင့် ကျားပေါက်တို့၏ အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်းလှုပ်ရှားသွား၏။ ယင်ကျင်းက နောက်ဆုတ်ပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ ကျားပေါက်သည် ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ကျန်းဖုံးကျင်းအား ကျိန်းသေအနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့် စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားအား စိုးရွံ့နေပုံရသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမား၏တပည့် ကျားပေါက်ကိုလည်း အနည်းငယ် စိုးရွံ့နေပုံ ရှိသည်။

သို့သော် ကျားပေါက်၏စကားကြောင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရုံပင်ကြောင်း ယင်ကျင်း အကဲခတ်မိလိုက်လေသည်။

ကျားပေါက်က...

“ကျုပ်က အိမ်ရှင်ဖြစ်နေတော့ ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ ခင်ဗျားပဲ စပါ”

“ကောင်းပြီ ခင်ဗျား သတိထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူကျွမ်းကျင်သည့် ပညာရပ်ကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ကျန်းဖုံးကျင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သဖြင့် လက်ဝါးရိပ်များ

ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကျားပေါက်၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။ ကျားပေါက်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေပါသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း၏တိုက်ကွက်သည် ဟန်ပြတိုက်ကွက်များဖြစ်ပြီး မကြာမီ တိုက်ကွက်အစစ်အမှန် ပေါ်ထွက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မှန်ပေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်း၏သိုင်းကွက်သည် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားပြီး လက်ဝါးတစ်ဖက်ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လာကာ ကျားပေါက်၏ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ကျားပေါက်က ယခုတိုင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသေး၏။ ကျန်းဖုံးကျင်း၏လက်ဝါး သူ၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချမိလှဆဲဆဲ

ခန့်ခန့်ရောက်မှ လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ကျန်းဖုံးကျင်း၏လက်ကောက်ဆက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

တစ်ကွက်တည်းဖြင့် အနိုင်အရှုံးပေါ်သော တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ပေသည်။

“သတိထား”

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း၏အသံကြားလျှင် ကျန်းဖုံးကျင်း ချက်ချင်းသတိ

မိလာပြီး တိုက်ကွက်ပြောင်းလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းထံမှ သင်ယူခဲ့သော သိုင်းကွက်သုံးကွက်အနက်

တစ်ခုသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ... “ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျားပေါက်မှာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

ကျားပေါက်သည် ခန္ဓာကိုယ် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားသည်ကို တော့သည်။ မနည်းပင် ထိန်းလိုက်ရလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ယင်း...

“ခင် ခင်ဗျား”

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီ”

“တောက်”

ကျားပေါက် မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးယင်း...

“ခင်ဗျား မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင် ထပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ်”

တယ်”

“ကျုပ်ယောကျ်ားဗျ၊ ရှုံးရင်ရှုံးတယ်လို့ ဝန်ခံရဲတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဆရာ ဘယ်မှာရှိလဲ”

“စိမ်းလဲ့ရေကန်မှာ ရှိတယ်”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ယင်ကျင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ခုလို ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စိမ်းလဲ့ရေကန်မှာ သူမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ဆရာရှိတယ်”

စကားဆုံးလျှင်...

“လာ ညီလေး”

ယင်ကျင်းအား လက်ဆွဲပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျားပေါက်လည်း အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ

တော့သည်။

သုဘက်ကျိယံဘက်

စိမ်းလဲ့ရေကန်...

အလွန်ကြည်လင်အေးမြသော ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ဖြစ်၏။
စိမ်းလဲ့ရေကန်ပတ်လည်တွင် စိမ်းလန်းသော တောအုပ်
များ ဝန်းရံထားလေသည်။

ရေကန်၏ဝဲဘက်တစ်နေရာ၌ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုရှိ၏။
တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား
သည့် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိလေသည်။

ထိုသစ်လုံးအိမ်ကလေးမှ မီးခိုးလုံးများ တလူလူ လွင့်ကာ
ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့သည် စိမ်းလဲ့ရေကန်သို့
ရောက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်ယင်း သစ်လုံး
အိမ်ကလေးကို တွေ့မြင်သွားကြ၏။

ယင်ကျင်းက...

“ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကလေးမှာ သူဆင်းရဲသိုင်းသ
မား ရှိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောရာ ကျန်းဖုံးကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားကြလေသည်။
တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလျှင် သစ်လုံးအိမ်
လေးရှေ့၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။
ထိုအဘိုးအိုသည် ယင်ကျင်းတို့ကို မြင်လျှင်...

“ဟော ရောက်လာကြပြီ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလာလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

သူတို့ ရောက်လာသည်ကို အဘိုးအိုက ကြိုတင်သိရှိနေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားက သူဆင်းရဲသိုင်းသမားလား”

ဟု ယင်ကျင်းက မေးလိုက်လေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“သူ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ်က စာပေသိုင်းသမားပါ။ သူဆင်းရဲကတော့ နောက်
ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်နေတယ်။ ခုလောက်ဆိုရင် ပြီးလောက်ပါပြီ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ကျုပ် ချက်ပြုတ်ပြီးပါပြီ”

စကားသံနှင့်အတူ အဘိုးအိုတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်းက ထိုအဘိုးအိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် အပြင်ဘက်ရောက်လာသည်နှင့်...

“ဪ ဧည့်သည်တွေတောင် ရောက်နေပြီကိုး ကဲ ကဲ အထဲကို ကြွကြပါ”

ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ စာပေသိုင်းသမားက...

“ဟုတ်သားပဲ အထဲကြွပါ လာ လာ”

နှစ်ယောက်သား မျူးပျူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်ယင်း အိမ်ထဲဝင်သွားကြရာ ကျန်းဖုံးကျင်းက လိုက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက သူ၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ယင်း...

“ဝင်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ ထင်ရှားစိုင်းသုံးဖော်ထဲမှာ ပါတဲ့လူတွေပဲ မတရားတာ လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါ့မလား သူတို့က ဝမ်းလင်းလင်းကို လုယူသွားကြပြီ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ အထဲဝင်သွားမှ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိရတော့မှာပေါ့ လာ လာ”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ဝမ်းလင်းလင်းကိစ္စကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော်လည်း စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားအား လေးလေးစားစား ရှိပုံရလေသည်။

ယင်ကျင်းလည်း ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲလိုက်ပါသွား၏။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက....

“ကဲ ‘အရင်စားသောက်ကြတာပေါ့၊ နောက်မှ ပြောစရာရှိတာ ပြောကြရင် မကောင်းဘူးလား”

စာပေသမားက...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်စိုက်ဆာနေပြီဗျ ဟားဟားဟား”

ရယ်မောယင်း စားပွဲ၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ထိုင်ကြ...ထိုင်ကြ”

ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ကိုလည်း လှမ်းပြောရာ ကျန်းဖုံးကျင်းတို့လည်း ထိုင်ချလိုက်ကြရလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်အား မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

“စားကြ..စားကြ”

သူဆင်းရဲအဘိုးအိုက ပြောလိုက်ရာ ကျန်းဖုံးကျင်းတို့လည်း စားသောက်လိုက်လေသည်။

အစားအသောက်များမှာ အလွန်အရသာရှိလှ၏။

လေးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ဖြန့်ရည်ယှက်ရည်စားသောက်ပြီးမှ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“ကျုပ်က မင်းကိုတောင်းပန်ရဦးမယ်”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်နေလိုက်လေသည်။

သူ့အတွက်အိမ်ထောင်ရေး...

“သခင်မလေးဟာ စိုးရိမ်စိတ် ပိုနေတယ်။ ရှမ်းစီးနယ်ကို ချောင်ရင် စိတ်ဆတ်နိုးနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားမှာကို ကြောက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းခုလတ်မှာ ကြားဖြတ်ခေါ်လိုက်ရ တာပါ။ မင်းရဲ့အာမခံဌာနကို စော်ကားချင်တဲ့ သဘောမဟုတ်ပါဘူး။”

“အဖြစ်အပျက်ကို ခုထိကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သေးပါ ဘူးခင်ဗျာ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကျုပ်တို့က တောင်ကျွန်းရာဇာကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပါ”

“ဗျာ”

ကျန်းဖုံးကျင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

တောင်ကျွန်းရာဇာ ပုထင်းဟွာသည် တချိန်က လျှမ်းလျှမ်း တောက်ကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ယခုမူ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာသည် ကွယ်လွန်သွား ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“တောင်ကျွန်းရာဇာ ပုထင်းဟွာမှာ ပုကျူးဆိုတဲ့ သားတစ် ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သခင်လေးပုကျူးဟာ သခင်မလေးဝမ်း လင်းလင်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ဆုံပြီး မေတ္တာမျှခဲ့ကြတယ်လေ”

ကျန်းဖုံးကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး၊ သခင်လေးပုကျူးအကြောင်း ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးပါတယ်။ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်က သူ့သမီး နဲ့ဘာကြောင့် သဘောမတူနိုင်ရတာလဲ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူဌေးကြီးဝမ်းစီး

နန်ဟာ အများအမြင်မှာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာ ဒုစရိုက်မှုတွေ လုပ်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ တောင် ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာ ရှိတုန်းက သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို တားဆီးဖူး တယ်။ သခင်လေးပုကျူးကလည်း ဒုစရိုက်မှုတွေကို တိုက်ဖျက်နေသူ ဆိုတော့ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး ပေါ့”

ပုကျူးနှင့်ဝမ်းလင်းလင်းတို့သည် မတူညီသော ဘဝနှစ်ခု ကို ပေါင်းစပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ဝမ်းစီးနန်က သခင်လေးပုကျူးတို့အကြောင်းကို သိသွား တော့ ဝမ်းလင်းလင်းကို ရှမ်းစီးနယ်က သူ့မိတ်ဆွေရဲ့သားနဲ့ ပေး စားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝမ်းလင်းလင်းကို ရှမ်းစီးနယ်ပို့တဲ့အခါ သခင်လေး ပုကျူးနောက်ယှက်မှာ စိုးရိမ်လို့ မင်းတို့အာမခံဌာနကို ငှားရမ်းအ သုံးချခဲ့တာပဲ”

“မင်းက လင်းနို့ကိုအနိုင်ယူလိုက်တော့ ဝမ်းစီးနန်က မင်း ကို အထင်ကြီးသွားပုံရတယ်ကွ”

အခြေအနေအရ ဝမ်းလင်းလင်းကို ပြန်ရအောင်ကြိုးစားပြီး ရှမ်းစီးနယ်သို့ ပို့ပေးမည်ဆိုလျှင်လည်း မတရားရာကျပေသည်။

“သခင်လေးပုကျူးကလည်း မင်းကိုတောင်းပန်နိုင်တယ်။ သူတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို မခွဲချင်ပါနဲ့တော့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို မခွဲချင်ပါဘူး ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းလက်ခံပြီပေါ့”
ရုတ်တရက် ကျန်းဖုံးကျင်းသည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးနိုင်

ဘဲဖြစ်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသလို သိုင်းလောကသားများ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံရသူ များဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သူတို့၏အရှိန်အဝါ ပုဂံမျိုး၏အရှိန် အဝါဖြင့် ဝမ်းလင်းလင်း၏ကိစ္စတွင် ကျန်းဖုံးကျင်းက အလျှော့ပေးရ တော့မည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ် ယင်ကျင်းက...

“ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောပါရစေဗျာ”

“ကဲ မင်းကကော သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင် လို့လဲ”

“ဦးတို့ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ သည်ကိစ္စဟာ အားလုံး ပြေလည်သွားကြမှာ အမှန်ပါပဲဗျာ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမယ့် ဦးတို့အနေနဲ့ တစ်ဖက်သတ် မဆန်လွန်းဘူး လား”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငွေစားအာမခံဌာနရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရေစုန်မျှောပစ်လိုက် ရတော့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကများ ထည့်သွင်းစဉ်းစားကြပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဟင်”

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေအဘိုးအိုတို့ လွှတ်ခနဲ ရေ ရွတ်မိလိုက်ကြသည်။

“ညီလေး”

ကျန်းဖုံးကျင်းက အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်၏။

သို့သော် ယင်ကျင်းက အမှုမထားဘဲ..

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ငွေစားအာမခံဌာနအပေါ် အယုံအကြည် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ” သူဆင်းရဲအဘိုးအို မျက်နှာတည်သွားလေသည်။

“မင်းက မတရားမှန်းသိလျက်နဲ့ ဝမ်းစီးနန်ဘက်က ရပ် တည်ချင်တဲ့ သဘောလား”

“အဖေဖြစ်သူက သမီးကိုပို့ပေးဖို့ ငှားရမ်းတယ်၊ ကျွန် တော်တို့က တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပြီး ပို့ပေးတယ်၊ ဒါမတရားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလားဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းကသည်ကိစ္စကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့”

“မကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ငွေစားအာမခံဌာနတစ်ခုလုံး အနာဂတ်မရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ကို ပြောပြနေတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ ပြောပါ”

ယင်ကျင်းက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းကြ တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

သူဆင်းရဲအဘိုးအိုနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့က တစ် ယောက်မှန်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း မျက်နှာပျက်နေ၏။ ယခုအချိန်မှ ယင်ကျင်း ကို တားဆီးရန်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“မင်း ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ၊ ဘာမှအားနာနေစရာ မလိုပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်သဘောက ဝမ်းလင်းလင်းကို

ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ပြန်အပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းစီးနယ်ကို သွား ပါ့မယ်။ ဟိုရောက်မှ ဦးတို့ကြိုက်သလိုလုပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ဝင်မစွက်ပါဘူးဗျာ”

သူ၏စကားသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည့် သိုင်းသ မားကြီးနှစ်ယောက်အား စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“မင်းက ကိုယ့်အရေးကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်တာကိုး”

“ဦးတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ထည့်မ တွက်တော့ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ငွေစားအာမခံဌာနအတွက် ကျုပ်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဝမ်းလင်းလင်းကို ပြန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရအောင်ကြိုးစား ရမှာပေါ့”

အခြေအနေ တင်းမာသွားလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေ၏။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ခြင်းသည် ငွေစား အာမခံဌာန လောကပေါ်မှ ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ အဖြစ် ဆိုးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျန်းဖုံးကျင်း မင်းညီက မခေပါလားကွ၊ မင်းထက်တောင် သတ္တိကောင်းသေးတယ်”

ကျန်းဖုံးကျင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“ကဲ မင်းတို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အရှေ့ဘက်ကိုသွားပါ။ ရေကန်ဘေးမှာ ဝမ်းလင်းလင်းနဲ့ သခင်လေးပုကျူးတို့ ရှိနေကြပါ

တယ်”

ဝမ်းလင်းလင်းရှိသည့်နေရာကို သိလိုက်ရသဖြင့် ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတို့ဆီကို ရောက်အောင်သွားနိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခက်အခဲတွေရှိနိုင်ပါတယ်”

သူတို့က တားမြစ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း အန္တရာယ်ကို မမှုပါဘူး။ ငွေစားအာ မခံဌာနက လူတွေဟာ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အသက်စွန့်ဖို့ ဝန်မ လေး ကြပါဘူး”

“ကောင်းပါပေတယ်ကွယ်၊ သွားကြပေတော့”

ယင်ကျင်း ထိုင်ရာမှ ထဲလိုက်သည်။

“လာ အစ်ကို သွားကြဖို့”

ဟုပြောကာ ကျန်းဖုံးကျင်း၏ လက်ကိုဆွဲပြီး သစ်လုံးအိမ် ကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဘိမ္မိဒကဏ္ဍကဏ္ဍ

သစ်လုံးအိမ်ကလေးသည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှဆင်းပြီး အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်လျှင် “ဒုက္ခပါပဲ”

ကျန်းဖုံးကျင်း မအောင်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ညည်းညူလိုက် လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ် သည်လောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟင် ညီလေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သည်လောက် လည်း မဟုတ်သေးဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ကျန်းဖုံးကျင်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့်...

“ခုဆိုရင် သူတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေလောက်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ကို ဆုံးမဖို့ တိုင်ပင်နေကြလောက်ပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ကြောက်နေရမှာလား၊ သူတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တာကို ခေါင်းငုံ့ ခံနေရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ရှင်းပြတာကို ညီလေးကြားသားပါ၊ တ ကယ်ဆိုရင် သူတို့ ပြောတာကို လက်ခံပြီး ငွေစားအာမခံဌာနကို ပိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“အစ်ကိုကြီးက သူတို့ကို ဦးစားပေးပေမယ့် သူတို့ကတော့ အစ်ကိုကြီးကို ဂရုတောင်မစိုက်ဘူးဆိုတာကော စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ညီလေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးစဉ်းစားကြည့်ပါ။ သူတို့ ရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့် အတန်းနဲ့ ရှမ်းစီးနယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငရဲပြည်ဆိုရင်လည်း လိုက်သွား ပြီး ဝမ်းလင်းလင်းကို ကယ်တင်နိုင်ကြတာပါ။ ဝမ်းလင်းလင်း စိတ်ထိ ခိုက်မှာကို အကြောင်းပြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အနစ်နာခံခိုင်းတာ သဘာဝကျရဲ့လား”

ကျန်းဖုံးကျင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားလေသည်။

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းသင့်တာပေါ့”

“ညီလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အခုတော့ သူတို့က...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

“မင်းတို့ဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင်လဲ မင်းတို့ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ထိတ်လန့်နေတဲ့ ဝမ်းလင်းလင်းကြောင့် အဆင် ပြေသလို လုပ်လိုက်ရတာပါ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ အဘိုးအိုတစ်
ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ သူဆင်းရဲသိုင်းသမား ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

နဂိုကပင် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ခိုး
ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းလင်းလင်းကို ရအောင် ကြိုးစားမယ်
လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဗျ”

“ရပါတယ်၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ မခေဘူးထင်တယ်၊ ကျုပ်
ရဲ့ သိုင်းကွက်သုံးကွက် ခုခံနိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ သဘောပါပဲ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားသည် ယင်ကျင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်
နေမှန်း ကျန်းဖုံးကျင်း နားလည်ထား၏။ ထို့ကြောင့်...

“ညီလေး နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ ဆက်ပြီး မကြိုးစားချင်ပါ
နဲ့”

“မပူပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်က ငွေစားအာမခံဌာန
ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အသက်စွန့်ရပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကို ကြည့်ကာ...

“ကဲ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းကွက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

“ကျန်းဖုံးကျင်း မင်းကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မင်းရဲ့ညီကို နည်းနည်းလောက်တော့ ဆုံးမမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကဲ သတိသာ ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။
ယင်ကျင်းနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့၏ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်

လာချေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်နှင့်...
“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
သူဆင်းရဲသိုင်းသမားသည် ဒဿိးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်

သွားပြီး...

“ဖုတ်”

မြေပေါ်ဖင်ထိုင် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ...

“ခင်ဗျားရှုံးသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမား ကပျာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်ပါ၏။

ယင်ကျင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ယင်း...

“မင်း မင်း”

“ခင်ဗျား ထပ်ပြီး ကြိုးစားချင်သေးသလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ရှုံးသွားပြီ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

တကေအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။
ယင်ကျင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။
ယင်ကျင်းနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့သည် သိုင်းကွယ်တစ်ကွက်တည်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်ကို သိသကဲ့ကဲ့ မတွေ့လိုက်ပါဘူး။ အမှန်တော့ ကျန်းဖုံးကျင်း မဆိုထားနှင့် ယင်ကျင်းကို တိုင်လည်း အံ့ဩနေ၏။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားသည် နာမည်ကြီးသိုင်းသမားဖြစ်မှန်း သိထားသော်လည်း သူသည် သိုင်းလောကသား မဟုတ်သဖြင့် မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားသည် အရေးနိမ့်လာရှောင်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို မပေါ်လွင်စေဘဲ ထိန်းချုပ်ယင်း...

“ကဲ သွားကြစို့။”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ကျန်းဖုံးကျင်းမှာ ယင်ကျင်း၏စကားကို မြေဝယ်မကုန်ထောင်ရသူ တစ်ယောက်ပမာ နောက်ကလိုက်လှာ၏။ နှစ်ယောက်

ဆား ဆယ်လေးငါးလှမ်းမျှ သွားလိုက်မိသည်နှင့်...

“မင်းပညာ မဆိုးပါလား”

နိုးကျူးသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ စာပေသိုင်းသမား ဖြစ်ပါသည်။

“သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကတော့ လက်လျှော့သွားပြီ ခင်ဗျားကော”

“ကျုပ်ကတော့ ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြရအောင်”

“ခင်ဗျားပဲ စပါဗျာ”

သူဆင်းရဲသိုင်းသမား အရေးနိမ့်သွားသည်ကို စာပေသိုင်းသမား သိရှိထားပုံ ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် မပျေဆင့်ဘဲ သတိကြီးစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ သူ၏တိုက်ကွက်မှာ နှေးကွေးလေးလံနေသည် ထင်မှတ်ရသော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်နေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“ညီလေး သတိထား”

ဟု အော်ပြောလိုက်မိလေသည်။

ယင်ကျင်းကလည်း တိုက်ကွက်များကို ဆက်တိုက်ထုတ်ဖော်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စာပေသိုင်းသမား၏သိုင်းကွက်ကို ချေဖျက်နိုင်

သည်အပြင် အထက်စီးယူကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

စာပေသိုင်းသမားသည် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ယင်ကျင်း၏တိုက်ကွက်သည် ဖိစီးလာလေရာ နောက်ဆုံး မရှောင်သာတော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ယခု သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ယေကျင်းအား ရှုံးနိမ့်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားကြီးနှစ်ယောက်အား မျက်နှာစိမ်းလူငယ်တစ်ယောက်က အနိုင်ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေရာ ကျန်းဖိုးကျင်း အံ့ဩမဆုံးအောင် ဖြစ်နေရပေတော့သည်။

ယင်ကျင်းလည်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၏။

သူက ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရာ ကျန်းဖိုးကျင်းလည်း လိုက်သွားရလေသည်။

သစ်ပင်များကြား ဖြတ်ကာ လျှောက်သွားကြလျှင် ရေကန်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

အရွက်ဖားဖားကျနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ လုလင်တစ်ယောက်နှင့် လုံမငယ်တစ်ယောက်တို့ ယှဉ်တွဲထိုင်နေကြ

သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေကန်ပြင်ကို ငေးမောကြည့်ယင်း လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့နေကြဟန် ရှိကြပါတော့၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖိုးကျင်းတို့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြ၏။ နောက်ကျောဘက်မှ ကြည့်ရုံဖြင့် မိန်းကလေးမှာ ဝမ်းလင်း

လင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိလိုက်ကြလေသည်။ ဝမ်းလင်းလင်းမှာ သူတို့လက်ထဲမှ ထွက်မပြေးနိုင်

တော့ပြီ။ ယင်ကျင်းတို့ ကြည့်နေစဉ်...

“အစ်ကို”

ဝမ်းလင်းလင်း၏ ခေါ်သံလေး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လုလင်က...

“ညီမ”

“ညီမကို ခွဲမသွားပါနဲ့နော်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တွတ်တီးတွတ်တာ ခရာသံကို ကြားလျှင် ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

“ညီမ ဖေဖေအတွက်နဲ့ အစ်ကိုသာ ညီမကို မုန်းသွားရင် ညီမတော့ ရင်ကွဲပြီး သေရမှာပါရင်”

“စိတ်ချ ညီမ၊ ဒီတစ်သက် အစ်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

လုလင်မှာ တောင်ကျွန်းရာဇာ၏သား ပုကျူး ဖြစ်ပုံရသည်။ ယင်ကျင်းက...

“အဟမ်း”

ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ရာ ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် ပုကျူးတို့ လှည့်ကြည့်လာကြ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ယင်ကျင်းတို့ကို တွေ့မြင်သွားလျှင်...

“ဟင် ရှင် ရှင်တို့”

ဝမ်းလင်းလင်း ထိတ်လန့်သွားပြီး ပုကျူးအား ဖက်တွယ်ထားလိုက်လေသည်။

“ညီမ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ အစ်ကို ရှိတယ်”

ဟု အားပေးယင်း မတ်တပ်ရပ်ကာ ဝမ်းလင်းလင်းရှေ့၌ မားမားမတ်မတ် အကာအကွယ် ပြုထားလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ပုကျူးအား တွေ့မြင်ရလျှင် နောက်သို့ မဆုတ်မိစေရန် သတိထားလိုက်ရ၏။

ပုကျူးက...

“ခင်ဗျားတို့ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ”

ယင်ကျင်းတို့သည် ဒုက္ခပေးမည့်သူများဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားပုံရလေသည်။ ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ် ကျုပ်တို့”

သူ၏စကားသံ တုန်ယင်ကာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်၏။ ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“သူက တောင်ကျွန်းရာဇာရဲ့သား ပုကျူးပဲ”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်ပါ။

သူသည် မှင်တက်မိသူပမာ ပုကျူးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကျန်းဖုံးကျင်းမှာ ယင်ကျင်း၏အခြေအနေကို သတိမပြုမိ

ပါချေ။

ပုကျူးတို့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့က ဝမ်းလင်းလင်းကို ခေါ်ဖို့ လာခဲ့ကြတာပဲ”
ထိုအခါ ပုကျူးက...

“ဪ ငွေဓားအာမခံဌာနက လူတွေ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်က ကျန်းဖုံးကျင်းပါ။ သူက ကျုပ်ညီ ယင်ကျင်းပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဘာတို့က ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပြပြီးပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က သခင်မလေးကို ရှမ်းစီးနယ် ခေါ်သွားပြီးမှ ဆက်လုပ်ကြပါလို့ ပြောထားပါတယ်”

“ဘာ”

ပုကျူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းက...

“အစ်ကိုလုပ်ပါဦး”

ဟု ထအော်၏။

ပုကျူးက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ရက်စက်ကြပါလားဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲစစ်ချင်တာလဲ”

“သခင်လေးတို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆက်လုပ်ရတာပါ။ ဝမ်းလင်းလင်း ရှမ်းစီးနယ်ကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ပါဘူး၊ သခင်လေးတို့ ဘာလုပ်လုပ် ကျုပ်တို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာပါ။ ကျုပ်တို့က အကူအညီ တောင်ပေးဦးမှာပါဗျာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ညီမဝမ်းလင်းလင်းကို ခင်ဗျားနဲ့ မထည့်လိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်တို့ကလဲ ခေါ်သွားရပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ ကျုပ်ကို အနိုင်ယူနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“အစ်ကို”

ဝမ်းလင်းလင်းက အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်လေသည်။

ပုကျူး လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဘာမှ မပူနဲ့ ညီမ သူတို့ကို အစ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“အစ်ကို ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ ညီမရယ်”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် ယင်ကျင်းက စာပေသိုင်းသမားတို့ ပင် အနိုင်ယူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ပုကျူးကိုလည်း ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်...

“သခင်လေး ကတိတည်ပါစေ”

“စိတ်ချ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ကတိမပျက်ဘူး ကဲ သတိသာထားပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ကျုပ် ညီလေးက သခင်လေးကို ယှဉ်ပြိုင်ပါလိမ့်မယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပုကျူး၏အကြည့်သည် ယင်ကျင်းထံ ရောက်သွားလေ၏။

ယင်ကျင်းက သူ့အား ငေးကြည့်နေပါသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာ ထူးခြားသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

ပုကျူးက...

“ကျုပ်ဟာ တောင်ကျွန်းရာစာရဲ့သားပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် သတိထားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

ပုကျူး ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို သတိပေးပြီးပြီ ကဲ ကျုပ်ရဲ့တိုက်ကွက်ကို ကြည့်ထား”

ညာသံပေးကာ ယင်ကျင်းထံ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ကွက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်နေပါသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့အား မောင်းထုတ်နိုင်မှသာ လျှင် ဝမ်းလင်းလင်းအတွက် စိတ်အေးရမည်ဟု ယူဆကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ပုကျူး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သူ့ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်ကို လုံးဝမသိသည့်အလား။

ကျန်းဖုံးကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“သတိထား”

ဟု ကပျာကယာမှ လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။
သူ၏အသံကြောင့် ယင်ကျင်း သတိဝင်လာသည်။
အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်
ရလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြီး ကာကွယ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
မသဲမကွဲ ညည်းညူသံနှင့်အတူ ပုကျူးမှာ အနောက်ဘက်
လွင့်စဉ်သွားပြီး မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

“အစ်ကို”

ဝမ်းလင်းလင်းက ပြေးသွားပြီး ပွေ့ထူလိုက်လေသည်။
သို့သော် ပုကျူးမှာ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ သတိလစ်မေ့မောနေ
ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေပါ၏။

“ဟား ဟား ဟား”

ကျန်းဖုံးကျင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ငွေစားအာမခံဌာနအကြောင်းကို သိလောက်ပြီ
ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစဉ် လေတိုးသံ တဟူးဟူးမြည်ကာ လူနှစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့ ပုကျူးအနီးသို့ ရောက်သွားကြလျှင် ဝမ်းလင်း
လင်းက...

ရှင်”

“အစ်ကို အစ်ကိုကို ခေါ်လို့လဲ မရတော့ဘူး ကယ်ကြပါဦး

ဟု ဝိုကြွေးယင်း ပြောလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက ပုကျူးကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“ဘယ်လိုလဲ”

စာပေသိုင်းသမားက...

“အတွင်းဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်အန္တရာယ်
စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယင်ကျင်းအား မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“မင်းတို့ ခေါ်သွားနိုင်ပြီ”

“ဟင်”

ဝမ်းလင်းလင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

“ကျွန်မ ကျွန်မ”

“လိုက်သွားပါ သခင်မလေး”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

“သခင်မလေးကို ကျုပ်တို့ လာခေါ်ပျံ့မယ် လိုက်သာသွား

ပါ သခင်မလေး”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း”

ဝမ်းလင်းလင်းက အတင်းငြင်းဆန်နေခြင်းကြောင့် ကျန်းဖုံး

ကျင်း စိတ်ပျက်သွားပြီး...

“သခင်မလေး မလိုက်လို့ မရဘူးဗျ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“သခင်မလေး ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါ

တယ်၊ လိုက်သာလိုက်သွားပါ သခင်မလေး”

ပြောပြောဆိုဆို ဝမ်းလင်းလင်းအား အကြာပိတ်လိုက်၏။

“အင့်”

ဝမ်းလင်းလင်း မသဲမကွဲ ညည်းညူကာ ပျော့ခွေကျသွား၏။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“ကဲ ခေါ်သွားပေတော့”

“သူ့ကို ဖွဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေရဘူးလို့ ကျုပ်တာဝန်ယူ

တယ်”

စကားဆုံးလျှင် ဝမ်းလင်းလင်းကို ပန်းပေါ်ထမ်းကာ လှည့်

ထွက်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

“ညီလေး လာလေ”

ကျန်းဖုံးကျင်းက လှမ်းခေါ်လိုက်မှ သတိဝင်လာပြီး သတိ

လစ်မေ့မြောနေသော ပုကျူးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ချာခနဲလှည့်ကာ

ကျန်းဖုံးကျင်းနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းနှင့်ကျန်းဖုံးကျင်းတို့သည် ဝမ်းလင်းလင်းကို ခေါ်

ကာ ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ကြရာ ရှမ်းစီးနယ်သို့ပင် ရောက်ရှိလာကြ

လေသည်။

တစ်လမ်းလုံး ယင်ကျင်းသည် ငေးဝိုင်ပြီး စကားမပြောချေ။

ကျန်းဖုံးကျင်းက မေးသော်လည်း မပြော၍ မမေးတော့ဘဲ

ခရီးဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းစီးနယ်သို့ ရောက်မှ ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ

လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ညီလေး”

“ဝမ်းလင်းလင်းကို ပြောတာလေ”

“သူ့ကို ခရီးဆုံးအောင်ပို့ပေးရမှာပေါ့”

“သူ့ကို သည်အတိုင်းထားပစ်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားကြမယ်ဆိုရင်

ပြောစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မှန်ပေသည်။ သူတို့သည် အလွန်ခေါင်းမာသူများ၊ မည်

သည့်မျက်နှာကိုမှ မထောက်ထားဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ကြသူ

များ၊ ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်ကြည့်သူများဖြစ် သိုင်းလောကသား

များက ပြောဆိုကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ညီလေး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“သူ့ကို မြေပိုင်ရှင်ချွန်းလုံရဲ့လက်ထဲ ထည့်ပြီးတာနဲ့ ချက်

ချင်းပြန်ခေါ်လာကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ညီလေး သည်ကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ ဆက်မပါတော့ဘဲ အေး

အေးဆေးဆေးဆေး ဘေးဖယ်နေလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့၊ အခုတောင် ကျွန်တော်တို့အပေါ်

မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ညီလေးသဘောပါပဲ”

“ကဲ သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

နှစ်ယောက်သား မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့်သွားကြလေသည်။

မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံသည် ရှမ်းစီးနယ်တွင် မသိသူမရှိသလောက် ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။

ချန်းလုံနှင့် ဝမ်းစီးနန်တို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းစီးနန်က သူ၏သမီးကို မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံ၏သား ချန်းစုနှင့် ပေးစားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချန်းလုံသည် သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကဲ့သို့ လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ နောက်ကွယ်တွင် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်းတို့သည် ဝမ်းလင်းလင်းအား ချန်းလုံ၏အိမ်ဝေဟာသို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးရန် တာဝန်ယူထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရာ ရှမ်းစီးနယ်အတွင်း နှစ်ရက်ခန့် ဖြတ်သန်းပြီး တတိယမြောက်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် မြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ မြို့တော်အတွင်းသို့ ဝင်

ရောက်လာပြီး စုံစမ်းလိုက်ကြရာ ချန်းလုံ၏စံအိမ်နေရာကို သိလိုက်ကြလေသည်။ နှစ်ယောက်သား စံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင်...

“ဟေ့...ရပ်လိုက်စမ်း”

အစောင့်နှစ်ယောက်က ဟန်တား၏။ ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ဟာ ငွေစားအာမခံဌာနကလူတွေပဲ၊ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ရဲ့သမီးကို လာပို့တာ”

“ခင်ဗျားတို့ နောက်ကျတယ်၊ သခင်ကြီးစောင့်နေတာကြာပြီ”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ဝမ်းလင်းလင်းကို ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ဝင်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းကနောက်မှ လိုက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသည့်သတင်းကြောင့် ချန်းလုံနှင့်သားဖြစ်သူ ချန်းစုတို့ ချက်ချင်းထွက်လာကြသည်။

ချန်းစုသည် ကျန်းဖုံးကျင်းက ဝမ်းလင်းလင်းအား ပခုံးပေါ်ထမ်းလာသည်ကို မြင်လျှင်...

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ၊ အခုချက်ချင်း အောက်ချလိုက်စမ်း”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။ ချန်းလုံကလည်း...

“မင်းတို့က သူ့ကိုဂရုတစိုက် ခေါ်မလာဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါ်လာတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလို့ သည်လောက်တောင်ကြာနေတာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မောက်မာသောစကားကြောင့် ယင်ကျင်းနှင့်ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“သူ သည်ကိုရောက်လာတာပဲ ကံကောင်းလှပြီလို့ မှတ်ပါ”
ပြောပြောဆိုဆို ဝမ်းလင်းလင်းအား ပန်းပေါ်မှချကာ သွေး
ကြောဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဝမ်းလင်းလင်းသည် လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့်..

“ကျွန်မကိုပြန်ပို့၊ ကျွန်မပြန်မယ်”

ဟုအော်ရင်း ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဟေ့..ဟေ့..တူမကြီး”

“ညီမ..ညီမ”

ချန်းလုံနှင့်ချန်းစုတို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

ချန်းစုက ဝမ်းလင်းလင်း၏ လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“လွှတ်..လွှတ်..ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

ဝမ်းလင်းလင်းက အတင်းရုန်းကန်ရာ ချန်းစုကမလွှတ်ဘဲ

နေသဖြင့်..

“ရှင်မလွှတ်ဘူးလား၊ ကဲဟာ”

“အမယ်လေး”

ဝမ်းလင်းလင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွား၏။

ကျန်းဖုံးကျင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြစို့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားရာ ကျန်းဖုံး
ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး ယင်ကျင်းနောက် လိုက်သွား
လေတော့သည်။

လမ်းပေါ်တွင် လူစည်ကားနေသည်။

အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ သွား
လာနေကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့၏။

“ညီလေး ညီလေး”

“ညီလေး ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါမလား”

“ဝမ်းလင်းလင်းကိုလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီအတိုင်း မထားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကျုပ်”

ယင်ကျင်း၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်ကို မြင်လျှင်

ကျန်းဖုံးကျင်း ဆက်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပြီးပြီ ပြန်ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ညီလေး”

“ဘာလဲ သူဆင်းရဲသိုင်းသမား အပြစ်တင်မှာကို အစ်ကိုကြီး

ကြောက်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံတို့ သားအဖလက်ထဲ

ရောက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမယ်

ဆိုတာ တွေးမိလို့ပါ”

“မပူပါနဲ့လေ၊ သူ့ကို သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ လာပြီး

ကယ်ကြမှာပေါ့”

“ညီလေး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ”

“ဝမ်းလင်းလင်းကို ခရီးဆုံးရောက်အောင် ပို့ပေးပြီဆို

တော့ ကျုပ်တို့ တာဝန်ကျေပြီ သူ့ကို ပြန်ပြီး ကယ်တင်ဖို့လိုလိမ့် မယ်”

“ညီလေး မလိုက်ချင်ဘူးဆိုရင် တစ်နေရာရာမှာ စောင့်နေပါ။ ကျုပ်ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံ၏ စံအိမ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ယင်ကျင်းက တားမြစ်ခြင်းလည်း မပြု သဘောတူသည်ဟု လည်းမပြော။

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရုပ်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ရိဝေနေ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းမှာ တစ်ခဏအတွင်း မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်သောအလုပ်

မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံ၏စံအိမ်..

ကျန်းဖုံးကျင်း ပြေးလွှားလာခဲ့ရာ စံအိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်က သူ့အား ဟန့်တားလိုက်ကြသည်။
“ရပ်စမ်း”

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျန်းဖုံးကျင်းက

“ကျုပ်က မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ် တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြလေသည်။

“သခင်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ခွင့်မပေးရဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ပြန်ပါ”

ဟု မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

“ကျုပ် သူနဲ့ တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို သွားပြောလိုက်ပါ”

“မလိုချင်ဘူး ခင်ဗျား ပြန်ပါ”

“ကျုပ်”

အစောင့်က...

“ဟေ့ လူ ခင်ဗျား ပြန်မလား မပြန်ဘူးလား”

ဟု ငေါက်လာ၏။

“ကျုပ် မပြန်ဘူးဆိုရင်ကော”

အစောင့်နှစ်ယောက် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

သူတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး-

“ကောင်းပြီ ကျုပ်တို့ မောင်းထုတ်ပေးရမှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ တစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်လာလေသည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း နောက်မှ လိုက်လာလေ၏။

အစောင့်နှစ်ယောက် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်နှင့်

ကျန်းဖုံးကျင်းက လက်ဦးအောင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်မှာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြရုံရှိသေးသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း၏လက်သီးနှင့် သူတို့၏မျက်နှာ မိတ်ပွဲသွားလေတော့သည်။

“ခွပ်”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ အစောင့်နှစ်ယောက် မြေပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက အချိန်ဖြုန်း မနေတော့ဘဲ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက် လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

စံအိမ်ထဲ၌ လူရှင်းနေပါ၏။

ချန်းလုံတို့ သားအဖကိုကော ဝမ်းလင်းလင်းကိုပါ မတွေ့

ရချေ။

ကျန်းဖုံးကျင်းက

“သူဌေးကြီးချန်း”

ဟု အသံပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝဲဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ အော်ဟစ်ရုန်းကန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“လွတ် လွတ် ကျွန်မကို လွတ်”

“ခွေးမ တိတ်စမ်း”

“ဖြန်း”

“အမယ်လေး”

ချန်းစုသည် ဝမ်းလင်းလင်းအား အဓမ္မ သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းပေတကား။

“တောက် လူစိတ်မရှိတဲ့ လူတွေ”

ကျန်းဖုံးကျင်း ဒေါပွသွားလေသည်။

ချက်ချင်း ပြေးသွားပြီး အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ကန်

ကျောက်ကာ ဖွင့်ပစ်လိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် ချန်းစုတို့ လုံးလားထွေးလား ရှိနေပါသည်။

“ခွေးကောင် ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ယင်း ချန်းစုကို ပြေးဝင် ထိုးကြိတ်လိုက်၏။

ချန်းလုံမှာ ဝမ်းလင်းလင်းကို မနေသည်ဖြစ်ရာ ကျန်းဖုံးကျင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မခုခံနိုင်တော့ချေ။

“ခွပ်”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ ပက်လက်လန် လဲကျသွား၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းက ဝမ်းလင်းလင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး..

“မိန်းကလေး လာ”

ဝမ်းလင်းလင်းမှာ အဝတ်အစား ကပိုကရို ဖြစ်နေပါသည်။

သူမသည် ငိုရှိုက်ယင်း ကျန်းဖုံးကျင်းထံ ပြေးလာ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“မိန်းကလေးကို ပုကျူးဆီ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါ

မယ် ဘာမှမပူနဲ့”

ဟု အားပေးလိုက်၏။

ပုကျူးဆိုသည့် အမည်ကို ကြားလျှင် ဝမ်းလင်းလင်း အင်တိတ်သွားလေသည်။

“တ တကယ်ပြောတာလားရှင်”

“တကယ်ပါ မိန်းကလေး။ ကျုပ်ရဲ့ အာမခံဌာန နာမည် ပျက်မှာ စိုးရိမ်လို့ မိန်းကလေးကို ဒီနေရာအထိ လိုက်ပို့ရတာပါ။ အခုတော့ ကျုပ်တာဝန် ကုန်သွားပါပြီ။ လူယုတ်မာတွေ လက်ထဲမှာ

မိန်းကလေးကို ထားမပစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

“ကဲ လာ သွားကြစို့”

ကျန်းဖုံးကျင်းက ဝမ်းလင်းလင်း၏လက်ကို ဆွဲကာ အပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်..

“မင်း မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ ချန်းလုံ ရောက်လာလေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက...

“တိရစ္ဆာန်သာသာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျားတို့ သားအဖ လက်ထဲမှာ သူ့ကို ထားမပစ်ခဲ့နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်။ ကဲ ရှေ့က ဖယ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“တောက် မင်းကများ ငါ့အိမ်ထဲလဲ ဝင်လာသေးတယ်။ ငါ့ကိုလဲ စော်ကားသေးတယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ လာကြစမ်း”

သူ၏အမိန့်ပေးသံ အဆုံးတွင် အစောင့်ဆယ်လေး ငါးယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလျှင်..

“ယား”

“သေပေတော့”

အစောင့်များသည် ညာသံပေးကာ ကျန်းဖုံးကျင်းထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းက ဝမ်းလင်းလင်းကို နောက်ကျောဘက်တွင်

ထားကာ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“သေချင်ရင် လာခဲ့ကြ”

ဟု ငေါက်လိုက်ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရုတ်ခြည်းပင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျန်းဖုံးကျင်း၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်များကြောင့်

အစောင့်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချန်းလုံက အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင်..

“သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ကြိုးဝါးကာ ကိုယ်တိုင် ဓားတစ်လက် ဆွဲပြီး ပြေးဝင်

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချန်းစုကလည်း...

“ဖေဖေ သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့”

ဟု အော်ပြောကာ လုံတိုက်တစ်လက်ဖြင့် ပြေးဝင်လာလေ၏။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းပညာမခေကြချေ။

သူတို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ကျန်းဖုံးကျင်း

အခက်ကြုံသွားလေသည်။

ယင်ကျင်း၏သိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်လျှင် အနိုင်ရနိုင်

ကြောင်း နားလည်ထားပါသော်လည်း ဝမ်းလင်းလင်းကို တစ်ဖက်က

အကူအညီ ပေးနေရသဖြင့် ထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရလေသည်။

ချန်းလုံနှင့် ချန်းစုတို့က ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာကြသည် ဖြစ်ရာ...

“ရွပ်”

“အား”

ကျန်းဖုံးကျင်း၏ပခုံးတွင် ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရရှိသွား၏။

ကျန်းဖုံးကျင်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားပြီး..

“သေဖို့သာ ပြင်ထားကြ”

ဟု ကြိုးဝါးယင်း ဓားဝေယမ်းကာ တကြမ်း တိုက်ခိုက်

လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့သေကိုယ်

သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ဓားချက်ကြောင့်..

“အား”

ချန်းစုမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“သား”

ချန်လုံ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်၏။

ချန်းစု အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြိုရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါချေ။

ယခုတော့ သူ့အလွန်ချစ်သည့် သားချန်းစုမှာ ကျန်းဖုံးကျင်း

၏ လက်ချက်မိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သေပေတော့”

ကျန်းဖုံးကျင်းထံ ပြေးဝင်ပြီး ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်

လေသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ထိုစဉ်
“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ဝင်လာ၏။
မရှေးမနှောင်းမှာပင်..

“ဝုန်း”

“အား”

“အမလေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အ
စောင့်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြပြန်လေသည်။

“ဟင်”

ချန်းလုံ ရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ကျန်းဖုံးကျင်းကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က ချန်းလုံ၏လူများအား တိုက်ခိုက်
နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ညီလေးယင်ကျင်း”

ကျန်းဖုံးကျင်း ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသူမှာ ယင်ကျင်း

ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“အစ်ကိုကြီး ဘာမှမပုနဲ့”

ပြောယင်း ချန်းလုံ၏လူများကို တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ချန်းလုံ၏လူများမှာ ယင်ကျင်းကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် တိုက်ခိုက်ယင်း ဝမ်းလင်းလင်းကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းလင်းလင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်
ဆုတ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“မင်းလဲ မလွှတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ တိုက်ခိုက်ယင်း ဓားမြှောင်တစ်
လက်ကို မသိမသာ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် အစောင့်တစ်ယောက်ကို တွန်းထုတ်
ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

အစောင့်မှာ ဝမ်းလင်းလင်းဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ယင်ကျင်း ၊ ဖစ်လွှင့်လိုက်သော ဓားမြှောင်
သည်လည်း ဝမ်းလင်းလင်း၏ရင်ဝဉ် တန်းတန်းမတ်မတ် စိုက်ဝင်

သွားလေသည်။

“ဒုတ်”

“အင့်”

ဝမ်းလင်းလင်း မသိမကွဲ ညည်းညူကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခ
နဲ လဲကျသွားလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ဟာ ဝမ်းလင်းလင်းကို ထိသွားပြီ”
ကျန်းဖုံးကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။
ဝမ်းလင်းလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို

မြင်လျှင်..

“ဝမ်းလင်းလင်း”
ဟု အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင်..
“သေစမ်း”

ချန်းလုံက ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ယင်ကျင်းက..
“မလုပ်နဲ့”

သူက ချန်းလုံထံ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး ဟန့်တားသလိုမျိုးဖြင့်
ဓားကိုင်းထားသောလက်ကို ကျန်းဖုံးကျင်းဘက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်၏။
ထိုအခါ ဓားဦးမှာ ကျန်းဖုံးကျင်း၏ရင်ဝကို ထိုးဖောက်စိုက်

ဝင်သွားလေတော့သည်။
“အား”
ကျန်းဖုံးကျင်းလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားလေသည်။
ယင်ကျင်းသည် ခဲတစ်လုံးတည်းဖြင့် ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်

လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။
ရှုတ်တရက် အပြင်ဘက်မှ အဝတ်အစား လေတိုးသံများ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
လူရိပ်နှစ်ခုသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာကြလေသည်။
သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။
ယင်ကျင်းက ကျန်းဖုံးကျင်းအနီး၌ ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး..
“အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး”

တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် တကြော်ကြော် ခေါ်လိုက်၏။
“ခွေးကောင်”
ချန်းလုံက သူ့အား ဓားဖြင့် ခုတ်ချရန် ဟန့်ပြင်လိုက်၏။
ယင်ကျင်း မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အကွက်ဝင်လာခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။
သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက....
“ရပ်လိုက်စမ်း”
အော်ငေါက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော ဓားတစ်ချောင်း
ကို ကလော်တင်ပြီး ပစ်ခတ်လိုက်ရာ..

“ဒုတ်”
“အင့်”

ချန်းလုံ ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။
သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ ရောက်လာပြီးလျှင် တိုက်ပွဲပြီးဆုံး
သွား၏။ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ယင်ကျင်းအား လှမ်းကြည့်ကာ..
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်၏။
ယင်ကျင်း၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေ၏။
သူက အံတင်းတင်းကြိုတ်ကာ..

“ကျုပ်တို့ ဒီကို ရောက်လာတာနဲ့ သူတို့က အကောက်ကြံ
လိုက်တာပဲ”
သူ၏လေသံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် တုန်ခါနေ၏။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက အခန်းအား တစ်ချက်စေ့ကြည့်
လိုက်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာတွင် ဝမ်းလင်းလင်း လဲကျသေ
ဆုံးနေပါသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားလေးပင်သာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ
လိုက်လေသည်။

စာပေသိုင်းသမားမှာလည်း ခေါင်းတစ်ခါခါ လည်တစ်ခါခါ
ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းသွားခဲ့ပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း ပြောသော စကားကို ကန့်ကွက်မည့်သူ မရှိ
တော့ပါ။

အမြင်မှန် သိကြသူများသည် လောကကြီးအား ကျောခိုင်း
စွန့်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု ယင်ကျင်း၏ အသွင်မှာ အလွန် ကရုဏာသက်စရာ
ကောင်းလှပေတော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်

သီဟဇာတိ

ပုရပိုက်သခင်မ

(ခုထိထိုင်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၁၇၀၆၀၉
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၁၆၀၆၀၀

၂၀၀၆ ခုနှစ်
 ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
 ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
 ဗဟိုလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ
 ဦးသန်းဝင်း (ကျော် ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း၊
 မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ☆ စိုင်းမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဧဇတ်စီမံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်နံ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး၊
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ခေါင်းဆောင်

ငွေစားအာမခံဌာန..

ငွေစားအာမခံဌာနမှာ မပြောင်းလဲဘဲ တည်ရှိနေ၏။

သို့သော် ခရီးထွက်သွားရာမှ ပြန်လာသော ယင်ကျင်းမှာ
များစွာ ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

သူသည် ငွေစားအာမခံဌာနသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ
ဖြစ်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းနေပြီး အလွန်စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေ
သည့် အသွင် ရှိလေသည်။

အာမခံဌာန၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် ဖန်ရှောင်တို့လူစုမှာ
ချက်ချင်းပင် ဝိုင်းအုံလာကြလေသည်။

“အစ်ကိုလေး သခင်ကြီးကော”

“သူဌေးသမီးကို ရှာလို့ တွေ့သလား”

“ကျွန်တော်တို့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါဦး”
 စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ၏။
 ယင်ကျင်း၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝလာလေ၏။
 သူသည် ဖန်ရှောင်တို့အား တစ်ချက်တစ်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “အစ်ကိုကြီး မရှိတော့ဘူး”
 ပြောကာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။
 “ဟင်”
 “ဟာ”

ဖန်ရှောင်တို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။
 “အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး”
 “ကျုပ်တို့ဟာ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြားက စွန့်စားပြီး
 ဝမ်းလင်းလင်းကို ရအောင် ရှာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို မြေပိုင်ရှင်ချွန်းလုံ
 ဆီ အရောက်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ငွေစားအာမခံဌာနရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
 ကို အဖတ်ဆယ်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ် ဒါပေမယ့်”
 သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်လိုက်၏။

ဖန်ရှောင်က...
 “ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ အစ်ကိုလေး”
 “ချွန်းလုံက ဝမ်းလင်းလင်းအကြောင်းကို သိနေလို့ အ
 ကောက်ကြိတာကြောင့်”
 သူသည် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်၏။ သူပြော
 သည့် စကားများသည် အမှန်တစ်ဝက် အမှားတစ်ဝက် ဖြစ်ပါသည်။
 မုသားသုံးကာ သူလိုချင်သည့် အနေအထားရောက် အောင်
 ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်ရှောင်တို့သည် ယင်ကျင်းအား သူရဲကောင်းကြီးပမာ
 သတ်မှတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

အားလုံးသည် ယင်ကျင်းအကြောင်းကို မသိဘဲ ကြည်ညို
 လေးစားသွားကြလေသည်။
 ယင်ကျင်းက...
 “ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ပဲ ကြုံရကြုံရ ငွေစား
 အာမခံဌာနအတွက် အသက်စွန့်ရမှာပါ။ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းရ
 နာပါ”

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။
 ဖန်ရှောင်က...
 “အစ်ကိုလေး ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို သိုင်း
 လောကသားတွေ အပြစ်တင်တာထက် ဂုဏ်သိက္ခာကျပြီး တစ်သက်
 လုံး အရှက်ရနေမယ့် အဖြစ်က ပိုဆိုးပါတယ်”

ဟု ထောက်ခံလိုက်ရာ...
 “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”
 “သိုင်းလောကသားတွေ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ ဂရုမ
 ခိုက်နိုင်ဘူး”
 “ငွေစားအာမခံဌာနအတွက် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရမှာပဲ”
 စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံလိုက်
 ကြ ပြန်လေသည်။
 ယင်ကျင်းက...

“အစ်ကိုကြီး မတိမ်းပါးခင် အာမခံဌာနကို ဆက်ပြီး ရပ်
 ဘည်သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်လို့ မှာသွားပါတယ်”

သူ၏ လိုအပ်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မြောက်လာစေရန် ပရိယာယ်ဖြင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်လေသည်။

ဖန်ရှောင်က...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သခင်ကြီး အသက်ပေးပြီးမှ ပြိုကွဲသွားရရင် ဘယ်လောက်များ ရင်နာစရာ ကောင်းလိုက်မလဲ”

“ဖန်ရှောင် ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ခေါင်းဆောင်ပါ”

“ဟာ”

“မ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်ကိုလေး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အစ်ကိုလေး ကျွန်တော့်ရဲ့ သိုင်းပညာက”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါတို့လဲ ဝိုင်းဝန်းကူညီပံ့ပိုးကြတာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်ဟာ ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိပါ

ဘူး အစ်ကိုလေး၊ ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတာပါ”

“ခါဖြင့် ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖန်ရှောင်က စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုဘဲ..

“အစ်ကိုလေးပဲ ဦးဆောင်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အစ်ကိုလေးပဲ ဦးဆောင်ပါ”

အဖွဲ့သားများက ချက်ချင်း ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး မရှိတဲ့နောက် ကျုပ်လည်း အတော်စိတ်ကုန်သွားပါပြီ ဒါကြောင့် ဇာတိရပ်ရွာကိုပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

ဟုမုင်သေသေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဖန်ရှောင်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပြီး..

“ဟာ သည်လိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ကိုထားပြီး ထွက်သွားတော့မလို့လား အစ်ကိုလေး”

“အစ်ကိုလေးသာမရှိရင် ကျုပ်တို့အာမခံဌာနကြီး ဆက်ပြီး တည်တံ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖန်ရှောင်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ဦးညွတ်ရင်း..

“အစ်ကိုလေး ကျုပ်တို့ကို ပစ်မသွားပါနဲ့ဗျာ”

“အင်းလေ အာမခံဌာန ပြိုကွဲသွားမှာကိုတော့ ကျုပ်မလိုလားပါဘူး”

“အစ်ကိုလေးပဲ ဆက်ပြီးဦးဆောင်ပါဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အားလုံးရဲ့အကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး အစ်ကိုကြီးတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အာမခံဌာနကြီး မပျက်စီးရလေအောင် ကျုပ်ဆက်ပြီး ဦးဆောင်ပါမယ်”

“ဟေ...ဒါမှ တို့အစ်ကိုလေးကွ”

ဖန်ရှောင်တို့ ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်ကြ၏။

ယင်ကျင်း သည် ငွေဓားအာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းသည် အာမခံဌာနခေါင်းဆောင်အဖြစ်သို့ တက်လှမ်းခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်းမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့လှသည် မဟုတ်ပါ။

ဝမ်းလင်းလင်း၏ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကသားများက ငွေစားအာမခံဌာနအပေါ် မြင်ပြင်းကတ်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

ပစ္စည်း လာရောက်အပ်နှံသူ မရှိသလောက်ဖြစ်သွားပြီး မေးထူးခေါ်ပြော ဆက်ဆံမည့်သူ ရှားသွား၏။

အားလုံးက ဝိုင်းပြီးကျည်ထားလိုက်ကြသည့်သဘောဖြစ်၏။

ထိုအချက်ကို ရှင်းနိုင်မှသာလျှင် အာမခံဌာနသည် ဆက်ပြီးရပ်တည်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းမှာ ပြတင်းပေါက်အနီးရပ်ကာ အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေ၏။

ယင်ကျင်း၏မျက်လုံးအစုံ ရှိဝေနေ၏။ သူ၏အတွေးအိမ်မက်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်က စိုးမိုးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူမှာ... ရုတ်တရက် ခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဖန်ရှောင် ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာ၏။

သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အရေးတကြီး ဖြစ်နေပုံရသည်။ “အစ်ကိုလေးကို ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောချင်လို့ ကျုပ်ပြေးလာခဲ့တာဗျ”

“ဘယ်လိုသတင်းများလည်း ရှင်းပြပါဦး”

“အာမခံပစ္စည်းတစ်ခု လာအပ်သွားတယ်၊ ယန်စီမြစ်ဘက်ကို ဝိုင်းပေးရမှာ၊ ဝိုင်းပေးခ သုံးသောင်းလောက် ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အလုပ်မရှိဘဲ သည်အတိုင်းထိုင်နေရမှာ ထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့”

ပစ္စည်းအပ်မည့်သူမရှိ၍ ထိုင်နေကြရသည်မှာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကြာလျှင်အဖွဲ့သားများအတွက် စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲလာလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဖန်ရှောင်က... “ကျုပ်တောဝန်ယူပြီး လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အလုပ်ကို ဂရုစိုက်ပြီးတော့သာ လုပ်ကြပါနော်၊ နာမည်မပျက်ပါစေနဲ့၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ပြန်ပြီးအသက်ဝင်လာတော့မှာပါ”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုလေး၊ လမ်းခရီးမှာ နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိအောင် အဖွဲ့သားတစ်ဝက်လောက် ခေါ်သွားမယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရင်ပြီးတာပဲလေ”

“စိတ်ချ အစ်ကိုလေး၊ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်” သူတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေစဉ်...

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲ ရပ်” အော်ငေါက်ဟန်တားသံများ ကြားရပြီး မရှေးမနှောင်းတွင် “ဝုန်း”

“အား” စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ

၍ယင်ကျင်းနှင့်ဖန်ရှောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။
 ယင်ကျင်းက...
 “ဘာဖြစ်တာလဲ”
 ဟုလှုတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လျှင် ဖန်ရှောင်က...
 “တစ်ယောက်ယောက် လာပြီးနှောင့်ယှက်နေပြီ”
 ဟုပြောကာ ပြေးထွက်သွား၏။ ယင်ကျင်းလည်း မနေနိုင်
 တော့ပဲ လိုက်သွား၏။
 သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းအပြင်ဘက်စင်္ကြံလမ်းပေါ်သို့
 ရောက်သွားကြလျှင် အဖွဲ့သားတစ်ယောက် ပြေးလာသည်နှင့် ဆုံမိ
 လေသည်။ ထိုအဖွဲ့သားက...
 “အစ်ကိုလေး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လာပြီးနှောင့်ယှက်
 နေပါတယ်”
 “မပူပါနဲ့ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်လိုက်မယ်”
 ဟုပြောပြီး အပြင်သို့ပြေးထွက်သွား၏။
 အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ
 လေတော့သည်။
 “ဝုန်း”
 “အား”
 စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အာမခံအဖွဲ့သားများသည် အဘိုးအိုအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ
 နောက်ဆုတ်လာကြရလေသည်။ အဘိုးအိုက...
 “သွားစမ်း မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြ”
 ထိုအဘိုးအိုမှာ မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အလွန်ဒေါသ

ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာလှ၏။
 သူက မည်သူ့ကိုမျှ ဂရု မစိုက်ဟန်ပေါ်နေသည်။
 ယင်ကျင်းက...
 “နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”
 ယင်ကျင်းထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် အဖွဲ့သားများ
 ဝမ်းသာသွားကြ၏။
 “အစ်ကိုလေး လာပြီဟေ့”
 “အဘိုးကြီး ခင်ဗျားသတိသာထားပေတော့”
 “အစ်ကိုလေး သူက အကြောင်းမဲ့သက်သက်လာပြီး ဒုက္ခ
 ပေးနေတာ”
 “မပူပါနဲ့ဗျာ၊ အာမခံဌာနကို နှောင့်ယှက်လာတယ်ဆိုရင်
 ကျုပ် လက်ပိုက်ကြည့်မနေပါဘူး”
 ဟုပြောကာ အဘိုးအိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။
 အဘိုးအိုက သူ့အားကန်ခတ်လိုက်ပြီး...
 “မင်းက ယင်ကျင်းလား”
 ယင်ကျင်းအုံ့သြသွား၏။
 အဘိုးအိုအား သူ့ ဂမသိသော် လည်း အဘိုးအိုက သူ့အား
 သိနေသည် မဟုတ်ပါလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ..ဦးက”
 “မင်း သေဖို့သာပြင်ထား”
 “ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က ငြိမ်နေ
 မှာမဟုတ်ဘူးဗျ”
 “ငါ့လက်ချက်ကြောင့် မင်းသေသွားရင် ဘာမှန်းညာမှန်း

မသိဖြစ်မယ်၊ ငါလည်း ကျေနပ်မှုရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုဘာကြောင့် သတ်ပစ်ချင်ရတယ်ဆိုတာကို ငါပြောပြမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ နားထောင်ကြည့်ရတာပေါ့”

“မင်းဟာ ဝမ်းလင်းလင်းနဲ့ သခင်လေးပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းသေရမယ်”

သူ၏ပုံဟန်မှာ အလွန်ဒေါသထွက်နေပုံရလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ သည်ကိစ္စဟာ အခုထိတောင် မပြီးပြတ်သေးပဲကိုး၊ ကေန္တတော့ ခင်ဗျားဟာ သခင်လေးပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ပတ်သက်နေရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါသသိုင်းသမားဆိုတာ ငါပဲ”

“စာပေသိုင်းသမားနဲ့ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ဦးကို အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။
“ဟာ”

အဖွဲ့သားများမဆိုထားနှင့် ဒေါသသိုင်းသမားကိုယ်တိုင် သူ၏အပြုအမူကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် လက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ ငါ့ကို ဘာမှဦးညွတ်စရာ မလိုဘူး”

“သခင်လေးပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဦးတို့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ကျန်းဖုံးကျင်းကိုယ်တိုင် အသက်စွန့်ခဲ့ရတာကိုလည်း ထည့်တွက်သင့်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အာမခံဌာနအတွက်တော့ ရွှေတောင်ကြီးပြိုသွားသလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ အမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့လူတွေ အဖြစ်လည်း ရောက်နေပါပြီ၊ ဦးဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုခံစားကြရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ”

သူ၏အသံ တုန်ယင်လာ၏။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါသသိုင်းသမား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ယင်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ဘာမှမပြောချေ။

ယင်ကျင်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းပါဘူး၊ ရန်သူလည်းမရှိပါဘူး၊ အာမခံလုပ်ငန်းကို ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသူတွေပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်ပါပဲ”

“အခြေအနေအရ မင်းတို့ကို အကူအညီတောင်းခဲ့တာပဲ၊ မင်းတို့က လက်မခံဘူးဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“တကယ်ဆိုရင် သူဌေးဝမ်းစီးနန် အလုပ်လာအပ်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့လာပြီး ဆွေးနွေးသင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ခံပြီး လိုက်ပို့တော့မှ လမ်းကဖြတ်ပြီး လူယူလိုက်တာဟာ အင်မတန် အရပ်ဆိုးတဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ပြန်ရအောင် မကြိုးစားဘူးဆိုရင် အာမခံဌာနရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ

ရေစုန်မှာ မျောရတော့မှာပေါ့”

“သခင်လေးပုကျူးနဲ့ ဝမ်းလင်းလင်းတို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားလို့ မင်းတို့ဆီလာပြီး အလုပ်အပ်သွားတာကို ချက်ချင်း မသိလိုက်တာဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကလည်း အရေးတကြီး ဖြစ်နေသလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်သွားတော့ အခုလို ဖြစ်ခဲ့ ရတာပါပဲ။ မြေပိုင်ရှင်ချွန်းလုံတို့ သားအဖဟာ ယုတ်မာမယ်မှန်းသာ သိခဲ့ရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ”

“မလိုဘူး၊ မင်းတို့ ခေါင်းမာလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်

ကြပြီ”

သူ၏လေသံ ပြန်လည်ပြောင်းလဲသွားပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းအား လုံးဝမကျေနပ်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်သက်လုံး စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်ရ တော့မှာပါပဲဗျာ။ သခင်လေးပုကျူးကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါ တယ်”

“မင်းတောင်းပန်လို့ ဝမ်းလင်းလင်းက အသက်ပြန်ရှင်လာ မှာလား။ အခုဆို သခင်လေးဟာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ယခုတစ်ကြိမ် ယင်ကျင်းက အမှန်တကယ် လိုက်လို့က်လို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ ဒေါသသိုင်းသမား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းကို ဆုံးမရမှ ငါကျေနပ်နိုင်မယ်”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းမသိမသာချလိုက်၏။

ဒေါသသိုင်းသမားမှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဒေါသကြီး

လွယ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

“ဦးကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟေ့ တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ ငါ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူနိုင်ရင် ငါ့ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရဲရမှာပေါ့။ မင်းကို ငါအချိန်ပေး လိုက်မယ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး တစ်လပြည့်တဲ့နေ့ မိုးထိတောင်ကို လာခဲ့ ငါ့ စောင့်နေမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ယင်ကျင်း ပြန်ပြောသည်ကိုပင် မစောင့် တော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဦး ခဏနေပါဦးဗျာ”

ယင်ကျင်းက ဟန့်တားလိုက်၏။

သို့သော် ဒေါသသိုင်းသမားသည် လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား လေတော့သည်။

သူ၏ညာဘက်တွင် စာပေသိုင်းသမားက ရပ်နေပေသည်။
နေဝန်းနီမှာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်စထက်တစ်စ မြင့်
တက်လာလေသည်။

မကြာမီ နေမွန်းတည့်ချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလာတော့မည်
ဖြစ်လေသည်။

ဒေါသသိုင်းသမား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

ငွေဓားအာမခံဌာန အဖွဲ့သားများရှေ့၌ ရပ်နေသည့် ဖန်
ရှောင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ခေါင်းဆောင် မလာသေးဘူးလား”

“ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“မပူပါနဲ့ ဗျာ၊ အချိန်တန်ရင် ရောက်လာမှာပါ”

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ အခု ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ”

“ခင်ဗျားက ဒီနေ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်လို့ပဲ ချိန်းထားတာ၊
ဘယ်အချိန်လဲဆိုတာမှ မပြောဘဲ၊ နေမဝင်ခင် ရောက်လာရင် ပြီး
တာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း”

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ ဗျာ၊ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်း ကျိန်းသေလာ
မှာပါ”

“မင်းသေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်၊ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်း ရောက်မလာရင်
ကျုပ်က သူ့ကိုယ်စား ခင်ဗျားနဲ့ ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာဖြင့် ဒေါသသိုင်းသမားအား မည်သည့်

တားဆီးမရနိုင်တဲ့လူ

မိုးထိတောင်သည် သိုင်းလောက၏ အထင်ကရ တောင်
တစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

တောင်ထိပ်တွင် ညီညာသော မြေပြန့်သဖွယ် မြေကွက်
လပ်ကြီး ရှိပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိရာမှ ထင်ရှားကျော်ကြား
လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု မိုးထိတောင်ထိပ်၌ သိုင်းလောကသားများ စုရုံးရောက်
ရှိနေကြလေသည်။

မြေကွက်လပ်၏ ဝဲဘက်တွင် ငွေဓားအာမခံဌာနမှ ဖန်
ရှောင်ဦးဆောင်သော အဖွဲ့သားများ ရပ်နေကြပြီး ကျန်တစ်ဖက်တွင်
သိုင်းလောကသားများ နေရာယူထားကြလေသည်။

သိုင်းလောကသားများရှေ့တွင် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သည့် ဒေါသသိုင်းသမား ရပ်နေ၏။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

နည်းနှင့်မျှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် ငွေစားအာမခံဌာန၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အသက်စွန့်ကာ ရင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏စကားကြောင့် ဒေါသသိုင်းသမား နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

တစ်ဖန် ဖန်ရှောင်ကို ကြည့်ကာ...

“မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတတ်သားပဲကွ”

“ကျုပ် တကယ် ပြောနေတာဗျ။ အစ်ကိုလေးသာ မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီ မင်းက ငါ့ကို ယှဉ်မယ်ဆိုရင် သိုင်းကွက်တစ်ရာ အကျောပေးမယ်”

ဟု ခန့်လိုက်၏။ သူ၏စကားကြောင့်...

“ဟား ဟား ဟား”

သိုင်းလောကသားများ ပွဲကျသွားလေသည်။

ဖန်ရှောင် ခံပြင်းသွား၏။ မျက်နှာကြီး နီရဲသွားသည်။

သူက မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာအောင် အံကြိတ်လိုက်ပြီး..

“အပြောမကြီးနဲ့ ကျုပ်ယှဉ်မယ်”

အော်ပြောယင်း ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းကို မဆုံးမချင်ပါဘူးကွာ”

“စကားမရှည်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ တိုက်ကွက်ကို ကြည့်ထားလိုက်”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ဒေါသသိုင်းသမား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ပြောကာ အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဖန်ရှောင်၏လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ လေထုကိုသာ ရိုက်မိသွား

၏။ ဖန်ရှောင် ဒေါသသွားသည်။

“သေပေတော့”

သူက အော်ငေါက်ကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပို၍ ပြင်းထန်ကာ

ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ထိမိသွားပါက အသက်ဆုံးရှုံးသွားရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒေါသသိုင်းသမားက မမူပါချေ။

“ကျုပ်ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ လာစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဖန်ရှောင်၏ တိုက်ခိုက်မှုအား ပွတ်ကာသီကာ

ရှောင်တိမ်းပြေးလိုက်၏။

မိမိ၏တိုက်ခိုက်မှု လွဲချော်သွားပြန်၍ ဖန်ရှောင် ဒေါသ

ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားတော့၏။

“ခြမ်း”

ခါးမှစားကို လျှပ်တပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး..

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မယုံသေးပဲကိုး၊ ကောင်း

ပြီ သတိထား”

သူက အော်ဟစ် သတိပေးကာ လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်း

လိုက်၏။ ထိုအခါ..

“ဝုန်း”
“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဖန်
ရှောင်မှာ လူတစ်ခြား ဓားတစ်ခြား ဖြစ်ကာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား
တော့၏။

ဒေါသသိုင်းသမားက ပြုံးကာ ဖန်ရှောင်အား ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ဖန်ရှောင်က မြေပေါ်လဲကျနေရာမှ ကပျာကယာ လူးလိုမ့်
ထလိုက်၏။

သူက ဒေါသသိုင်းသမားအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။
ဒေါသသိုင်းသမားက ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်ကို မြင်လျှင်

ခံပြင်းသွား၏။
မထူးတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ သူ့သေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဒေါသသိုင်းသမားထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
လေသည်။ ထိုစဉ်..

“ရပ်လိုက်”

ဟန်.တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဖန်ရှောင်၏ခြေလှမ်း တုန်ခနဲ ရပ်သွား၏။

ဟန်.တားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့လည်း လှမ်းကြည့်
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လူရိပ်တစ်ခု လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူကို မြင်လျှင်..

“ဟာ အစ်ကိုလေး”

ဖန်ရှောင် လွတ်ခနဲ အော်လိုက်၏။

“အစ်ကိုလေး လာပြီဟေ့”

“ဟေး”

အာမခံအဖွဲ့သားများလည်း ဝမ်းသာအားရ ဟစ်ကြွေး
လိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းအား မြင်လျှင် ဒေါသသိုင်းသမား၏မျက်နှာ ခက်
ထန်တင်းမာသွား၏။

စာပေသိုင်းသမားလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။
သူက ဒေါသသိုင်းသမားအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ..

“သူ့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပြမယ်”
ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

သိုင်းလောကကသားများသည် သိုင်းလောကတွင် နာမည် ထွက်လာသော ယင်ကျင်းကို မြင်လျှင် စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ် ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့အား အနိုင် ယူပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ယင်ကျင်း၏နာမည် ထင်ရှားလာသည် မ ဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းက အာမခံအဖွဲ့သားများကို အားပေးနှစ်သိမ့် လိုက်ပြီးလျှင်..

“ကျွန်တော် ရောက်လာပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မြေကွက်လပ်ပေါ်သို့ ထွက်လာကာ ဒေါသ သိုင်းသမားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်လေသည်။

ဒေါသသိုင်းသမားက ယင်ကျင်းအား တစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးကာ..

“ကျုပ်က မင်းမလာရဲတော့ဘူးလို့တောင် ထင်နေတာ”

“ကျွန်တော်လည်း မလာဘဲ နေတော့မလို့ စိတ်ကူးမိပါ သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော် မလာရင် ဦးကို မလေးစားရာကျမှာ စိုးရိမ်လို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

သူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် သိုင်း လောကကသားများ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ငယ်ရွယ်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည်ကို မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောကကသားများသည် ယင်ကျင်းကို ကြည့်ကာ အ ချင်းချင်း တီးတိုးဝေဖန် ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ကဲ မင်းရောက်လာပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြ ရအောင်”

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မယှဉ်ပြိုင်လို့ မရဘူးလား ခင်ဗျာ”

“ဘာ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ ပြီးပါစေတော့လားဗျာ၊ သခင်လေးပု ကျူးကို အများရှေ့မှာ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အာမခံဌာနရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မလွှဲမရှောင်သာ လုပ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟာ”

ယင်ကျင်း၏စကားကြောင့် သိုင်းလောကကသားများသာမက အာမခံဌာနအဖွဲ့သားများပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြကုန်လေသည်။

တော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက်သည် အများရှေ့တွင် ဝန်ချ ခတောင်းပန်မည်ဟု ပြောမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုကိစ္စမှာ ရှက်ဖွယ်လိလိဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါသသိုင်းသမားကိုယ်တိုင်လည်း ယင်ကျင်း၏စကား ကြောင့် အံ့ဩသွားရ၏။

သို့သော် သူက ချက်ချင်းပင် သတိဝင်လာပြီး ခေါင်းသွင်

သွင် ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး”

“အမှန်အတိုင်း ပြောနေရင် ကျွန်တော်က ဦးနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို ကြောက်နေလို့လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ စကားကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်း ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ဦးနဲ့ မဖြစ်မနေ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်ဆိုရင် သူဌေးသမီးဝမ်းလင်းလင်းရဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုဟာ ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်ပါ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဦးလက်ခံလား”

“အေး လက်ခံတယ်၊ ငါ့ရှုံးသွားရင် ဒီကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားပြီလို့ သဘောထားလိုက်ပေတော့”

“ဦးပြောတာ သေချာရဲ့လား”

“ကျုပ်နာမည်နဲ့ရင်းပြီး ပြောတာ အလကား ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဦးသဘောပါပဲဗျာ”

“မင်းယှဉ်ပြိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဒေါသသိုင်းသမားက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

မြေကွက်လပ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

သိုင်းသမားများမှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အားစိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြလေသည်။

“မင်းက ကျုပ်ထက် အများကြီး ငယ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဦးစားပေးပါတယ်၊ ကဲ စပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် သူက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

မိုးထိတောင်ပေါ်တွင် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ စပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းသည် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ကာ သိုင်းကွက်များကို အစီအစဉ်အတိုင်း တကွက်ချင်း ထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ၏ ပထမတိုက်ကွက် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ဒေါသသိုင်းသမားက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ဒုတိယတိုက်ကွက် ထွက်ပေါ်လာသောအခါ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရပြန်သည်။

တတိယ၊ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ၊ အဋ္ဌမ။

သိုင်းကွက်တစ်ကွက် ပြောင်းလိုက်တိုင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် မဆိုထားနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ခုခံရမည်ကိုပင် စဉ်းစားမရဘဲ အသက်လုကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရသဖြင့် သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက် ထုတ်ဖော်ပြီးသောအခါ နောက်ဆုတ်သွားသော ဒေါသသိုင်းသမားမှာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် သိုင်းလောကသားများ ကြားထဲသို့ ရောက်သွားလုမတတ် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ နောက် ဆုတ်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ဒေါသသိုင်းသမား အသက်ရှူချောင်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်စရာလိုဦးမလားဗျာ”

“လိုတာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒီတစ်ခါ ဦးကပဲ စပြီး တိုက်ခိုက်ပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ သတိထားပေးတော့”

စကားဆုံးလျှင် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ အပေါ်ခုန်တက် လိုက်သည်။

လေထဲတွင် ကျွမ်းပစ်လိုက်ပြီး ယင်ကျင်း၏ဦးခေါင်းကို ခြေ ထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ကွက်မှာ အားမာန်ပါပြီး အလွန်လျင်မြန် သွက် လက်လှပေသည်။

အကယ်၍သာ ခြေထောက်ကန်ချက် သိသွားလျှင် ယင် ကျင်း၏ဦးခေါင်းမှာ ပန်းပေါ်မှ ပြုတ်ထွက်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေ တွင် ရှိလေသည်။

ဖန်ရှောင်တို့ ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

“အစ်ကိုလေးက ဘာကြောင့် အလျော့ပေးလိုက်ရတာလဲ မသိဘူး။ တစ်ခါတည်းနဲ့ အနိုင်တိုက်ရမှာ”

အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို အရင် ရန်စတာ ဘာမှညှာနေစရာ မလိုဘူး”

“ခုတော့ သူက တကယ် တိုက်ခိုက်နေပြီ”

စသည်ဖြင့် တီးတိုးဝေဖန် ပြောဆိုနေကြလေသည်။

သိုင်းလောကသားများမှာလည်း..

“ဒီကောင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထက်မြက်နေတာပဲ”

“သူက မယှဉ်ချင်ဘူးလို့ ပြောပါသေးတယ်”

“အင်း ငွေစားအာမခံဥာနဘက်က ကြည့်ရင်လည်း သူတို့ ပြောတာ မှန်နေတာပဲ”

“လူတစ်ယောက်အတွက် နာမည်ဟာ အရေးကြီးဆုံးဆို တော့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

စသည်ဖြင့် အချင်းချင်း ဝေဖန်ပြောဆိုလာကြလေသည်။

အချို့က တိုက်ပွဲ အနိုင်အရှုံးကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေ၏။

ယင်ကျင်းသည် ဒေါသသိုင်းသမား၏တိုက်ကွက် ကြောက် စရာကောင်းမှန်း သိသော်လည်း မကြောက်မရွံ့ ရပ်နေလိုက်ပြီး ကန် ကျောက်လာသည့် ခြေထောက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက် လေသည်။ သူ၏တုန့်ပြန်မှုကလည်း လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်လွန်း လှပေသည်။

အကယ်၍သာ ဒေါသသိုင်းသမားက ဆက်ပြီး ကန် ကျောက်လာမည်ဆိုပါလျှင် ယင်ကျင်း၏ လက်ဝါးစောင်းချက်ဖြင့် သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ သွင်သွင်ကျိုးသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

“ယား”

ဒေါသသိုင်းသမားသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းကို ခိုင်ခံ့ လိုက်သဖြင့် ဆက်၍ မတိုက်ဝံ့တော့ဘဲ ညာသံပေးကာ နောက်ဆုတ် ကျွမ်းပစ်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းက လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်နေလိုက်လေတော့သည်။

ဒေါသသိုင်းသမားသည် မြေပေါ်ပြန်လည် ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်စရာ လိုဦးမလားဗျာ”

“ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ တိုက်ကွက်ကို ကြည့်ပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို ယင်ကျင်းထံ ပြေးဝင်လာပြီး လက်ဝါးဖြင့် တအားရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုက သွက်လက်လှသလို ယင်ကျင်း၏တုံ့ပြန်မှုကလည်း လျင်မြန်လှပါသည်။

လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ယင်း လက်ညှိုးဖြင့် ဒေါသသိုင်းသမား၏ လက်ဝါးပြင်ပေါ် ထောက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

ဒေါသသိုင်းသမား လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ကာ ကပျာကယာ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ယင်ကျင်းအား မယှဉ်နိုင်သဖြင့် ခံပြင်းသွားပြီး နောက်ထပ်သုံးကြိမ်သုံးခါတိုင်တိုင် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်လေသည်။

သူက တိုက်ခိုက်လိုက်တိုင်း ယင်ကျင်း၏ တုံ့ပြန်မှုက ကြောက်စရာကောင်းနေသဖြင့် ဆက်၍ မတိုက်ဝံ့ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားရသည်ချည်းပင်။

နောက်ဆုံး ဒေါသသိုင်းသမားမှာ ယင်ကျင်းအား မည်သို့

တိုက်ခိုက်ရမှန်း မသိအောင် ငှုငှုကြီး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။
အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြသည့် စာပေသိုင်းသမားခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး..

“သူငယ်ချင်း မင်းဆက်ပြီး မကြိုးစားချင်ပါနဲ့တော့ကွာ”
ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါသသိုင်းသမား၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားပြီး..

“တောက်”

တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ပြီးပြီလို့ ဆိုနိုင်ပြီ မဟုတ်လားဗျာ”
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒေါသသိုင်းသမားက ယင်ကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဒီပွဲမှာ ကျုပ် မင်းကို အရှုံးပေးလိုက်ပြီ”
မပြောချင် ပြောချင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်..

“သွားဖို့”

ဒေါသသိုင်းသမားက စာပေသိုင်းသမားအား ပြောကာ တောင်အောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။
စာပေသိုင်းသမားလည်း ယင်ကျင်းအား တချက်ကြည့်ကာ

ဒေါသသိုင်းသမားနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။
ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် ယင်ကျင်းသည် အားလုံးလေးစားလောက်

အောင် သဘောထားကြီးစွာဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများ၏ အမြင်မှာ တစ်မျိုး

ပြောင်းလဲသွားပြီး သူ့အား ပို၍ ကြည်ညိုလေးစားလာကြလေသည်။
ယင်ကျင်းမှာ အဖြစ်အပျက်ကို သဘောကျလျက်နေ၏။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ ယင်ကျင်း၏အမည်မှာ သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာလေတော့သည်။

ပတ်သက်နေတဲ့လူ

မိုးထိတောင်၌ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည့် ပြိုင်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် ယင်ကျင်းသည် ငွေစားအာမခံဌာန၏ ကိစ္စအဝဝကို ဖန်ရှောင်နှင့် လွှဲအပ်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ခရီးထွက်လာခဲ့၏။

ယခု အခြေအနေများမှာ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ သိုင်းလောကသားများသည် ငွေစားအာမခံဌာနအား ကျန်းဖုံးကျင်း၏လက်ထက်ကထက် ပို၍ ဖလားလေးစားစား ဆက်ဆံလာကြလေသည်။

အာမခံလုပ်ငန်းမှာလည်း ပစ္စည်းအပ်နှံသူ များပြားလွန်းလှသဖြင့် မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာရသည် အထိပင်။

ငွေစားအာမခံဌာနဟူသော အမည်ကို ကြားလျှင် လူဆိုးစားပြုများသည် ဝေးဝေးမှ ရှောင်ရှားသွားကြလေသည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာပြီဖြစ်ရာ
ယင်ကျင်း ခရီးထွက်သွားသော်လည်း အာမခံလုပ်ငန်းများသည် အ
ရှိန်အဟုန်မပျက် ဆက်၍ လည်ပတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ယင်ကျင်းကိုယ်တိုင် မရှိလည်း သူ၏အမည်က အာမခံဌာန
အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း ခရီးထွက်သွားခဲ့ရသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။
သူ၏ရင်ထဲ ကိန်းအောင်းနေသော ကိစ္စကြီးနှစ်ခုအနက်
တစ်ခုမှာ ပြေလည်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခုမှာ ကျန်ရှိနေသေး
သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကိစ္စသည် သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပင် ဖြစ်လေသည်။
ယင်ကျင်းသည် ပုကျူးအား ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း
ပင် ဖြစ်ပေသည်။

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပ
နေလေသည်။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်၌ အဘိုးအိုနှစ်
ယောက် ထိုင်ကာ အပြာရောင်ဝတ်ထားပြီး သူ၏အဝတ်အစားများ
မှာ အလွန်ပင် စုတ်ပြတ်နုချာလှပေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် စာ
ပေသမားအသွင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကျားထိုးနေကြသော်လည်း ရွှေ့ကွက်
များမှာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်း
သမားတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကို ကြည့်ကာ..
“ဒီနေ့တော့ ဆက်ကစားလဲ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းတောင် မသိဘူး”
“ကျုပ်တို့က စိတ်မှ မပါတဲကိုး”

“အင်း ပွဲသိမ်းလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”
ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်၍ မကစားကြတော့ဘဲ
ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်အသက် ခြောက်ဆယ် ပြည့်တော့မယ်၊ တစ်ခါမှ ဒီ
လောက် မခံစားခဲ့ရဘူး”

“ကျုပ်တို့က ညံ့လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုကောင်လေးက

ကြောက်စရာကောင်းအောင် တော်နေလို့ပါ”

“အင်း သူ့ရဲ့ ပညာဟာ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေတယ် ကျုပ်ဖြင့် ကြုံတောင်မကြုံဖူးဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။

ဤတွင် စာပေသိုင်းသမားသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ လာဟန်ဖြင့်..

“သူဟာ ရှောင်လင်ပုရပိုဒ်ကိုများ ရထားသလား မသိဘူး”

“ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ဒေါသသိုင်းသမားကတော့ အတော့်ကို ခံပြင်းနေတယ်၊ ဆုံးမနိုင်မယ့် နည်းလမ်းရှာမယ်တဲ့ကွ”

“တွေ့ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယင်ကျင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန် ပြောဆိုလိုက်ပြီး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

အတော်လေးကြာမှ စာပေသိုင်းသမားက...

“သူက သခင်လေးကို တောင်းပန်ချင်တယ်ဆိုတာ တကယ် ပဲလား”

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သူ့ကို ကျုပ်တော့ သဘော မကျဘူး၊ သခင်လေးကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

“အမှန်တော့ ဒုက္ခပေးစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားပြီပဲ၊ ဒုက္ခပေးရင် သူ့မှားသွားမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင်..

“ဝိုး”

“ဒေါက်”

အလင်းတန်းတစ်ခုသည် သူတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ် ကျော်ကာ သစ်ပင်ကြီးကို ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

သူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဓားမြှောင်တလက် သစ် ပင်တွင် စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဓားမြှောင်ရိုးတွင် စာတစ်စောင် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။

စာပေသိုင်းသမားက ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနုတ်ကာ ဓားကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက...

“ဒါ ဒေါသရဲ့ လက်ချက်ပဲ”

“သူကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ၊ မှန်း ဘာတွေ ရေးထား ဘယ်ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”

စာရွက်ကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်၏။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားလည်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီး စာပေ သိုင်းသမားနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စာရွက်ပေါ်တွင်..

“သခင်လေးကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ အခု ထင်းကျွန်းမြို့ကို ရောက်နေပြီ”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

“သူက ဘာကြောင့် သခင်လေးကို ဒီလောက်တောင် တွေ့ ခိုင်နေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သူ့မှာ ဘယ်လို အကြံအစည် ရှိသလဲဆိုတာ သိရအောင် စုံစမ်းမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ထင်းကျန်းမြို့ကို သွားရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ကြီးကို ကျောခိုင်းလိုက်ကြပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာကြလေတော့သည်။

ထင်းကျန်းမြို့သည် တောမကျ မြို့မကျသော တောမြို့ လေးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လမ်းခရီး ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ကုန် သည်ပွဲစားများ အဝင်အထွက် ရှိခြင်းတို့ကြောင့် မြို့ကြီးပြကြီးများကဲ့ သို့ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ထင်းကျန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းကာ တည်းခိုလိုက်၏။

ခရီးပန်းလာသဖြင့် တစ်နေ့လုံး အနားယူနေပြီး ညနေ ဆည်းဆာအချိန်ရောက်မှ မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် သခင်လေးပုကျူး၏ သတင်းကို လိုက်လံစုံစမ်းနေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိမ်းလဲ့ရေကန်၌ တွေ့ခဲ့ရပြီးနောက် ပုကျူးသည် ပျောက် ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

စိမ်းလဲ့ရေကန်တွင် သူ၏လက်ချက်ကြောင့် ပုကျူး ဒဏ်ရာ ရသွားခဲ့သည်။

မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံ၏အိမ်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ စာ ပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့သာ ရောက်လာပြီး ပု ကျူး ပါမလာခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ပုကျူးသည် ဆေးဝါးကုသနေရပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

အတွင်းဒဏ်ရာရထားသူများအား ကုသပေးရာတွင် ထင် ရှားသော သမားတော်ကြီးများအကြောင်း စုံစမ်းယင်း ထင်းကျန်းမြို့ သို့ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် မြို့ထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် လမ်းသွား လမ်းလာ တစ်ယောက်ထဲတွင် မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ ဆေးဝိဇ္ဇာနေ ထိုင်သည့် နေရာသို့ သိလိုက်ရလေသည်။

ဆေးဝိဇ္ဇာသည် မြို့စွန်တစ်နေရာ၌ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်ကျန်းသည် မြို့စွန်သို့ ထွက်လာယင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူနောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ ကြည့်လို၏။ သို့သော်..

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေပြီ”
လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ဟန်မပျက် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား
လိုက်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲမှ ခံစားချက် ပျောက်မဲသွားပါ။

နောက်ယောင်ခံလိုက်သူ ရှိနေသည်ဟု မသိစိတ်က ဖော်ပြ
နေလေသည်။

ယင်ကျင်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး မလှမ်း
မကမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ဆိုင်လှလင်တစ် ယောက်က သူ့အား ကြိုဆိုကာ နေရာချ
ပေးလေသည်။

“ထိုင်ပါ အစ်ကိုလေး ဘာများ သုံးဆောင်မလဲ အမိန့်ရှိပါ”

“ကျွန်တော့် အဖော်တွေ လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့လာမှပဲ မှာ
လို့ မရဘူးလား”

“ဟာ ရပါတယ် ရပါတယ်”

ဆိုင်လှလင်သည် ယင်ကျင်းအတွက် ရေနွမ်းကြမ်း ချပေး
ပြီး ထွက်သွား၏။

ယင်ကျင်းက ဆိုင်အပေါက်ဝဘက်သို့ မသိမသာ အကဲ
ခတ်နေလိုက်သည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ ဆိုင်ထဲဝင်လာသူ တစ်

ယောက်မှ မတွေ့ရပါချေ။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဆိုင်အပြင်ဘက်ကပဲ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေပြီ ထင်
တယ်”

နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသူအား ဖော်ထုတ်နိုင်မည့် နည်း
လမ်းကို စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

မကြာမီ အကြံတစ်ခု ရလာ၏။ ထိုအကြံမှာ..

ဆိုင်လှလင်မှာ ယင်ကျင်းအနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
လေသည်။ ယင်ကျင်းအား ကြည့်ကာ..

“အစ်ကိုလေး အဖော်တွေ ရောက်မလာကြသေးဘူးလား
ဟင်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်၏။

“လာတော့မှာပါဗျာ၊ ဒါထက် ဆိုင်အနောက်ဘက်ကို ခဏ
လောက် သွားလို့ရမလား”

သူသည် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ဖြင့်နှိပ်ကာ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လို့လေသည်။

ဆိုင်လုလင်လည်း နားလည်သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်-
“ရပါတယ် ခင်ဗျာ ရပါတယ်၊ ဒီဘက်က သွားပါ”

ဟု လမ်းညွှန်ပေးလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းသည် ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

သူသည် အနောက်ဘက်တံခါးမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကိုပတ်ကာ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆိုင်ရှေ့ မရောက်မီ တိုင်ထောင့်ကွယ်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းတွင် အတိုးအိုနှစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ သူတို့ကိုး”

သူမြင်တွေ့လိုက်ရသူမှာ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူအေးအေးဆေးဆေး အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့သည် အတန်ကြာသည်အထိ သူထွက်မလာသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက နေရစ်ခဲ့သည်။

စာပေသိုင်းသမားက အရှေ့ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်

သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ကျေနပ်သွားသည်။

“သူ့နောက်လိုက်သွားမှပဲ”

တွေးကာ သူဆင်းရဲသိုင်းသမား မမြင်နိုင်သည့် တစ်နေရာမှ ကွေ့ပတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပြီး စာပေသိုင်းသမားနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ယခု သူ့အား နောက်ယောင်ခံလိုက်လာခဲ့သော စာပေသိုင်းသမားမှာ သူ၏နောက်ယောက်ခံလိုက်ခြင်း ခံနေရပြီကို သိလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု တွေးကာ ယင်ကျင်းမှာ ရယ်ခြင်းစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ရယ်၍ မဖြစ်သေးကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထား၏။

စာပေသိုင်းသမားသည် ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားရာ မြို့စွန်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားလေသည်။

မြို့စွန်တွင် လူနေအိမ်ခြေကျပြီး ခြံဝင်းကြီးများ ရှိလေ၏။

စာပေသိုင်းသမားသည် သစ်ပင်ပန်းမန်များဖြင့် သာယာလှပနေသော ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ယင်ကျင်းက မလှမ်းမကမ်းမှနေပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။ မကြာပါချေ။

စာပေသိုင်းသမား ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူနှင့်အတူ ဒေါသသိုင်းသမားလည်း လိုက်ပါလာလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယင်ကျင်းကို သတိမပြုမိဘဲ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

အတန်ကြာလျှင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။
 ထိုအခါမှ ယင်ကျင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။
 ထို့နောက် ခြံဝင်းအစား အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။
 ယင်ကျင်းသည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လာပြီး ခြံဝင်းအ
 တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။
 ခြံဝင်းအတွင်း၌ ရှေးဆန်သော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု
 ရှိနေသည်။
 မကြာမီ နေဝင်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။
 အမှောင်ရိပ် လွှမ်းလာပြီဖြစ်ရာ အဆောက်အအုံအတွင်း
 မီးများ ထွန်းညှိထားလေသည်။
 ယင်ကျင်းသည် အဆောက်အအုံအနီးသို့ တိတ်တဆိတ်
 ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။
 အဆောက်အအုံအနီးသို့ ရောက်လျှင်...
 “ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲဗျာ”
 မေးမြန်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။
 မမျှော်လင့်သော အသံကြောင့် ယင်ကျင်းမှာ လန့်ဖျပ်
 သွား၏။
 နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်ရှိ
 သော လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ယင်ကျင်းက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...
 “ညီလေး ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ရှိသလားကွ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ဤသည်မှာ သူ၏အထင်နှင့် စွတ်ရွတ်မေးလိုက်ခြင်းပင်

ဖြစ်လေသည်။
 သို့သော် လူငယ်က သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
 ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ဆေးဝိဇ္ဇာ ရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုက ဘယ်လိုကိစ္စကြောင့် သူနဲ့
 တွေ့ချင်တာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ယင်ကျင်းမှာ လူငယ်၏အမေးကြောင့် မည်သို့ ပြောရမှန်း
 မသိ ဖြစ်သွား၏။
 အတန်ကြာလျှင် အကြံတစ်ခု ရလာပြီး...
 “ဒီကိစ္စက ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးဝိဇ္ဇာနဲ့ တွေ့မှပဲ ပြော
 လို့ ရမယ်၊ သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ”
 “ကျေးဇူးပါပဲကွာ”
 သူက လူငယ်နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။
 လူငယ်သည် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။
 ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လျှင်...
 “ဒီမှာ ခဏထိုင်စောင့်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်သွား
 ပြီး အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”
 “ကျေးဇူးပဲ”
 လူငယ် ထွက်သွားလျှင် ယင်ကျင်းက ထိုင်စောင့်နေလိုက်
 လေသည်။ မကြာပါချေ။
 ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဧည့်
 ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ ထိုအဘိုးအိုကို မြင်လျှင် မရယ်မိအောင် မနည်းထိန်းထားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ပုပုဝေ မျက်နှာပြိုပြို ရယ်စရာကောင်းသော ရုပ်သွင်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျုပ်ဟာ ဆေးဝိဇ္ဇာပါ မောင်ရင်လေးက ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် လူနာတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်သူများလဲကွယ်”

“လူရွယ်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့နာမည်ပုကျူးလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဪ...သခင်လေးပုကျူးလား၊ သူက..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

“လက်စသတ်တော့ မင်းက သည်မှာရောက်နေတာကိုး”

ကျယ်လောင်သော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ အဘိုးအိုသုံးယောက် လှမ်းဝင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာပေသိုင်းသမားတို့ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်လေးပုကျူးနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ပါရစေ”

ဒေါသသိုင်းသမားက ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး..

“ရာရာစသ...သခင်လေးကို ဒုက္ခပေးလို့ အားမရသေးဘူး ထင်တယ်၊ အခုချက်ချင်း သည်နေရာက ထွက်သွားစမ်း”

“ကျွန်တော် ဒုက္ခပေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သခင်လေးကို

ဘောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

ဒေါသသိုင်းသမား၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

ဒေါသသိုင်းသမားက ယင်ကျင်းအား စူးရဲသောမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဘောင်းပန်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဒေါသသိုင်းသမားက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်၏။ ယင်ကျင်းနံ့ပြင်းသွား၏။ ဒေါသစိတ်ကို ချုပ်တီးထားပြီး.. “ဆေးဝိဇ္ဇာခင်ဗျား ကျွန်တော် သခင်လေးပုကျူးနဲ့ တွေ့ပါ

စေ”

“ကျုပ်..ကျုပ်”

ဆေးဝိဇ္ဇာက စာပေသိုင်းသမားတို့အားတစ်ချက်ကြည့်ကာ သစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ မင်းအခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း”

ဒေါသသိုင်းသမားက အော်ငေါက်ရင်း ရှေ့တိုးလာ၏။ စာပေသိုင်းသမားကလည်း..

“သခင်လေးနဲ့ မင်းတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ယင်ကျင်းကပြုံး၍ စာပေသိုင်းသမားတို့အားငှေ့ကြည့်ပြီး

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟမောဝ်

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုသည်လိုနည်းနဲ့ မောင်းထုတ်လို့ မရပါဘူး၊ သည်နေရာဟာ ဆေးဝိဇ္ဇာပိုင်တဲ့နေရာပါ။ ဆေးဝိဇ္ဇာက သည်ကိစ္စကို အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားကြားလျှင် သူဆင်းရဲအဘိုးအိုကဆေးဝိဇ္ဇာအား “ဗျို၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ..သူ့ကို သည်နေရာက မောင်းထုတ်လိုက်စမ်းပါ”

ဆေးဝိဇ္ဇာ သက်ပြင်းချပြီး..

“သည်ကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဗျာ၊ ကယယကံရှင် သခင်လေးနဲ့ ပဲဆိုင်တယ်၊ သခင်လေးက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင် သူထွက်သွားရုံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သခင်လေးက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း သည်နေရာကထွက်သွားပါမယ်”

ဒေါသသိုင်းသမားက...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သခင်လေးက မင်းကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဆေးဝိဇ္ဇာခင်ဗျာ၊ သခင်လေးရဲ့ သဘောထားကို မေးမြန်းပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

ချက်ချင်းပင် ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါသသိုင်းသမားတို့နှင့် ယင်ကျင်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလျှင် အဘိုးအိုသုံးယောက်က ယင်ကျင်းကို မသိမသာ ဝိုင်းရံထားလိုက်၏။

“သခင်လေးကိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားရင်မင်းအရင်သေရမယ် ယင်ကျင်းပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် လေသံအေးအေးဖြင့်..

“သခင်လေးကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကျွန်တော် မစဉ်းစားပါဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်တာ တောင်းပန်ရုံသက်သက်ပါပဲ”

စာပေသိုင်းသမားက...

“မင်းကို သခင်လေးက ဘယ်တော့မှတွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

“ဒါကတော့ သခင်လေးအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်၊ အရင်ကမတွေ့ချင်ပေမယ့်၊ အခုတွေ့ချင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သခင်လေးက မင်းကိုတွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”

ယင်ကျင်း၏မျက်နှာ တည်သွား၏။ သူက ဘာမှမပြောပါ။ စာပေသိုင်းသမားတို့မှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ

ကြ၏။

လေးယောက်သား မပြေမလည်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရာ မကြာ မီဆေးဝိဇ္ဇာ ပြန်လည်ရောက်လာလေသည်။

“သခင်လေး ဘာပြောလိုက်သလဲခင်ဗျာ”

ယင်ကျင်းက အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

ဒေါသသိုင်းသမားက..

“သခင်လေးက သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ဆေးဝိဇ္ဇာက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ”

ဒေါသသိုင်းသမားတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

“သခင်လေး ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“သူ့ကို သခင်လေးက တွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”
မမောင်လင့်သော စကားကြားလျှင်...
“ဟင်”

“ဘယ်လို”
ဒေါသသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြစ်သွားကြ၏။

ဆေးဝိဇ္ဇာကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“သခင်လေးက သူ့ကိုတွေ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ပြီးတော့
ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်တစ်နေရာရာကို ရှောင်နေကြပါလို့ မှာလိုက်
ပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။
သို့သော် စာပေသိုင်းသမားတို့ ဝမ်းမသာနိုင်ကြပါချေ။
ဒေါသသိုင်းသမားက ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“သခင်လေးက သည်လိုပဲ ပြောလိုက်သလားဗျ”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
သူ၏စကားကြောင့် ဆေးဝိဇ္ဇာ ဒေါသထွက်သွား၏။
ဒေါသသိုင်းသမားအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် သခင်လေးကို သွားမေးကြည့်ပါ”
ဒေါသသိုင်းသမားက...

“ကောင်းပြီ”
ချက်ချင်းပင် အတွင်းဘက်အခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

ယင်ကျင်းက ခပ်တည်တည်ပင် ရပ်နေလိုက်၏။
သူ့အား လက်ခံတွေ့ဆုံမည်ဟု ပုကျူးက ပြောသဖြင့် ဝမ်း
သာနေပါသည်။

ပုကျူးက အဘယ်ကြောင့် ယခုလို သဘောတူလိုက်သည်
ကို သူ မမှန်းဆတတ်ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ သခင်လေးပုကျူးနှင့် တွေ့ရဖို့သာ သူ့အ
တွက် အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

တအောင့်မျှကြာလျှင် ဒေါသသိုင်းသမားသည် အခန်းထဲမှ
ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နို့မြန်းနေ၏။
သူ့ဆင်းရဲသိုင်းသမား နှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ လှုပ်လှုပ်

ရားရှား ဖြစ်သွားကြပြီး...
“ဘာပြောလိုက်လဲ”

“သခင်လေး ဘာပြောလိုက်လဲ”
“ဆေးဝိဇ္ဇာ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကဲ သွားကြစို့”

ဟု ပြောကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။
စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူ့ဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ တစ်

ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။
ထို့နောက် ဘာမျှမပြောကြတော့ဘဲ ဒေါသသိုင်းသမား

နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားကြလေသည်။
သူတို့သုံးယောက် ထွက်သွားကြလျှင်...

ဆေးဝိဇ္ဇာက ယင်ကျင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...
“ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံပညာအောင်

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ယင်ကျင်းအား သခင်လေးပုကျူးထံ ခေါ်
ဆောင်သွားလေတော့သည်။

သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်

အခန်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ဒေါသသိုင်းသမားသည် ပြတင်းပေါက်ဘက် မျက်နှာမူကာ
အခန်းတွင်းသို့ ကျောခိုင်းထား၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် အလိုမကျသည့် အရိပ်အယောင်များ
အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပါသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့သည် ပု
ကျူး၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ထိုင်နေကြ၏။

သူတို့သည် ပုကျူးအား အကဲခတ်ကြည့်နေကြလေသည်။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ၏သက်ပြင်းချသံကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
အခန်းတွင်း၌ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“သူ့ကို ဘာကြောင့် လက်ခံတွေ့ဆုံလိုက်တယ်ဆိုတာကို သခင်လေး ပြောပြမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် သူ့ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီစကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပြောချင်တယ်”

စာပေသိုင်းသမားမှာ ပုကျူး၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

ဒေါသသိုင်းသမားလဲ ပုကျူးပြောမည့် စကားကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဘာစကားလဲ သခင်လေး”

“သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပါ”

“ဟင်”

“ဟာ”

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဒေါသသိုင်းသမားလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် လှည့်ကြည့်လာပြီး...

“သခင်လေးက သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်မလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သုံးလအတွင်း ယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား သခင်လေး”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဒေါသသိုင်းသမားသည် ယင်ကျင်း လာစဉ်က တွေ့ခွင့်ဖြု

လိုက်သဖြင့် ပုကျူးအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပေသည်။

ယခုတော့ ပုကျူးက ယင်ကျင်းအား ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း သိရလျှင် မကျေမနပ်မှုများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး ပုကျူးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမလိုက်မှာပါ”

“သ သခင်လေး”

“သခင်လေး သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာက အတော့်ကိုကြောက်စရာ ကောင်းတယ်”

“သခင်လေး သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ မသင့်ပါဘူး၊ သခင်လေးပဲ ဒုက္ခရောက်သွားရလိမ့်မယ်”

ဟု ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုလာကြသည်။ ပုကျူး ပြုံးလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ သူက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ တောင်ကျွန်းဒေသမှာ ထူးခြားတဲ့ သိုင်းပညာတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် လေ့ကျင့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သုံးလအတွင်း သူ့ကို ယှဉ်နိုင်မှာပါ”

ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဒေါသသိုင်းသမားတို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အတန်ကြာမှ ဒေါသသိုင်းသမားက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“သခင်လေး တစ်ခါ ပြောဖူးတဲ့ သခင်လေး အဖေရဲ့ သိုင်းကျမ်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖေဖေကိုယ်တိုင် တီထွင်ထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးခါနီးမှာ ကွယ်လွန်သွားပါတယ်”

စာပေသိုင်းသမားတို့ ဝမ်းသာသွားကြ၏။

ဒေါသသိုင်းသမား၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားပြီး...

“အဲဒီ သိုင်းကျမ်းက သခင်လေးဆီမှာ ရှိနေမှာပေါ့”

“အခု မရှိပါဘူး”

“ဟင်”

“ဟာ”

စာပေသိုင်းသမားတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြ၏။

သူတို့အားလုံး ပုကျူးအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားတော့ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိတာကြောင့် မလေ့လာဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဖေဖေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဖေဖေနဲ့အတူ ဝှာသွင်းဖြုတ်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီ သိုင်းကျမ်းလဲ ပါသွားပါတယ်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

စာပေသိုင်းသမားတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

တဖန် ပုကျူးကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

“ကျွန်တော် အခု ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်တွေကိုသာ တမလွန်ဘဝကနေပြီး ဖေဖေ သိနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ”

သူ၏အသံ ဆွေးမြေ့ကြောင့်နေပေတော့သည်။

ဒေါသသိုင်းသမား သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက် ပုကျူးအား ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဒါဆို သခင်လေး တောင်ကျွန်းကို ပြန်ရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စာပေသိုင်းသမားတို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြ၏။

အမှန်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ပုကျူးအား တားမြစ်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ယင်ကျင်းကို ဆုံးမလိုစိတ် ပြင်းထန်နေကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပုကျူးကို တားဆီးခြင်း မပြုဘဲ သဘောတူလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော် သုံးလအတွင်း အရောက်ပြန်လာပါမယ်။ ကျွန်တော် ရောက်လာတာနဲ့ ယင်ကျင်းကို ဆုံးမပါမယ်”

“သခင်လေး ကောင်းကောင်း နေကောင်းသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ခရီးထွက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လမ်းခရီးမှာ အသုံးပြုနိုင်အောင် ဆေးဝါးစွာက အကောင်းဆုံး ဆေးဝါးတွေ စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒေါသသိုင်းသမား ဘာမျှ မပြောတော့ချေ။

အကြောင်းမှာ ဆေးဝါးစွာသည် ပုကျူး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် လုံးဝ တာဝန်ယူထားပေသည်။

ပုကျူး ခရီးထွက်မည်ကို သူကိုယ်တိုင် သဘောတူ ခွင့်ပြုခဲ့

ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သခင်လေး နောက်ကို ကျုပ်တို့လည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်”
ဟု ပြောလေသည်။

ဒေါသသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ကလည်း...

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်တို့လည်း လိုက်မယ်”

ဟု ချက်ချင်းပြောကြလေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာကြဖို့

တောင်းပန်ပါတယ်”

စာပေသမားတို့ အံ့ဩသွားကြ၏။ ဒေါသသိုင်းသမားက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သခင်လေး”

“ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့ သိုင်းကျွမ်းကို လျှို့ဝှက်ထားဖို့လဲ မှာဖူး

ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ နားလည်ပါပြီ”

“ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လိုမှ မထင်မြင်စေချင်ပါဘူး၊ ဖေ

ဖေ မှာခဲ့တဲ့ စကားကို မဖယ်ရှားသင့်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“ကျုပ်တို့ သခင်လေးအပေါ် နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ မလိုက်တော့ပါဘူး၊ သခင်လေး ပြန်

ရောက်တဲ့အထိ စောင့်နေပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ သက်ပြင်း

ချလိုက်ကြသည်။ ဒေါသသိုင်းသမားက...

“ကဲ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး သခင်လေး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဒေါသသိုင်းသမားသည် ပုကျူးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်
သွားလေသည်။

ပုကျူးက စာပေသိုင်းသမားတို့အား ကြည့်လိုက်၏။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့လည်း မနေ

နိုင်ကြတော့ပါ။ ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ကြပြီး...

“ကျုပ်တို့ကိုလည်း ခွင့်ပြုပါဦး သခင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စာပေသိုင်းသမားတို့ကလည်း ပုကျူးအား နှုတ်ဆက်ကာ
ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

နေကျကျတောက် ပူပြင်းနေလေသည်။

အဘိုးအိုသုံးယောက်သည် နေအပူရှိန်ကို လုံးဝအမှုမထား
ကြဘဲ ပန်းချင်းယှဉ်ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာကြလေ၏။

သုံးယောက်သား ပုကျူးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးတောစဉ်း
စားနေကြသဖြင့် စကား မပြောဖြစ်ကြချေ။

ဆေးဝိဇ္ဇာ၏အိမ်နှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားတော့မှ ဒေါသသိုင်းသမားက...

“ကဲ ကျုပ်သွားတော့မယ် နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”
ဟု နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲသွားလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ဒေါသသိုင်းသမားက လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားရာ မကြာမီ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့နှစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ၊ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြရတော့မယ့် အခြေအနေ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“သခင်လေးရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက စိတ်ချရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့ကိုမှ ခေါ်မသွားချင်ဘဲ”

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ဟုတ်ပြီ အကြံပြု”

“ဘာများလဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျ”

“သခင်လေးက ကျုပ်တို့ကို မခေါ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့

က သူ့ကို စိတ်မချတဲ့အတွက် လိုက်သွားချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်တို့က သခင်လေး မသိအောင် သူ့နောက်က တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်သွားကြမယ်ဆိုရင်...”

“ဟင်”

“ကျုပ်တို့က သခင်လေးနောက်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်သွားကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ကျုပ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပဲဗျ”

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ၊ သခင်လေးကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သခင်လေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ့်သူ ရှိမှဖြစ်မယ်၊ တောင်ကျွန်းကို သွားမယ့် လမ်းခရီးက အဝေးကြီးဗျ၊ လမ်းခရီးမှာ အန္တရာယ် မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ယင်ကျင်းကို စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ယင်ကျင်းဆိုသည့်စကားကြောင့် စာပေသိုင်းသမား လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

သူ၏မျက်နှာသည်လည်း ချက်ချင်းပင် ခက်ထန်တင်းမာသွား၏။ သူက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“သခင်လေးကို အဓိက နှောင့်ယှက်မှာ ယင်ကျင်းပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ယင်ကျင်းသာ နှောင့်ယှက်မယ်ဆိုရင် သခင်လေး အခက်တွေ့မှာ သေချာတယ်”

“ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြမယ်၊ ခင်ဗျားဘက်က ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ဟု သူဆင်းရဲသိုင်းသမားအား မေးလိုက်၏။ သူဆင်းရဲသိုင်း သမား သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပုကျူးနောက်သို့ တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ငွေဓားအာမခံဌာနသည် ကျန်းဖုံးကျင်း၏လက်ထက်က သက် ပိုပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားလာလေသည်။

အလုပ်အပ်သူ များလွန်းသဖြင့် လက်မလည်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေရလေသည်။

အမှန်တော့ ထိုသို့ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည်မှာ ယင်ကျင်း၏ အစွမ်းအစကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မိုးထိတောင်ပေါ်၌ ဒေါသသိုင်းသမားအား အနိုင်ယူလိုက် ပြီးနောက် ယင်ကျင်း၏အမည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာ ခဲ့သလို နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် ငွေဓားအာမခံဌာနလည်း အောင် မြင်ကျော်ကြားလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို ရရှိပိုင်ဆိုင် သားပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် အလွန်အားရ ကျေနပ်စရာ ကောင်းသော အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ သို့သော်...

ချောင်းနံဘေး၌ တေတ္တခဏ အနားယူပြီးမှ ရှေ့ခရီးဆက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

ပုကျူး၏ရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသည်။

“ညီမရယ်”

ဝမ်းလင်းလင်းကို သတိရလာပြီး ဆွေးမြေ့ကြေကွဲစွာ ရေ
ရွတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်မှာ ဝမ်းနည်း
စရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်း၏ ပြောဆိုဟန် ရယ်မောနေဟန်လေးများ
ကို မြင်ယောင်လာသလို နှစ်ယောက်သား တွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံများကို
ပြန်ပြီး အမှတ်ရလာသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ပင်။

ပုကျူးသည် ချောင်းလေးနံဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်
၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် ချောင်းရေပြင်ကို ငေးမော
ကြည့်ယင်း အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ရှိဝေလာ၏။

အတိတ်ကာလသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းသည်ဟု
ပုကျူး ထင်မိလေသည်။

မေ့မရနိုင်ပြီ

နေခြည်ဖြာကျနေပြီးဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသာယာလှပနေ၏။
နေရောင်ခြည်အောက်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည်
လှလင်တစ်ယောက်သည် မြင်းညိုကြီးတစ်ကောင်ဖြင့် တောင်ဘက်
သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးနှင်နေလေ၏။

ထိုလူမှာ ပုကျူး ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးသည် ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးသော်လည်း
တောင်ကျွန်းသို့ ပြန်ဖို့ အရေးကြီးနေသဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

တောင်ကျွန်းတွင် သိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ပြီးလျှင် ပြည်
သို့ ပြန်လာပြီး ယင်ကျင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးသည် ခရီးနှင်လာယင်း ချောင်းကလေးတစ်ခု အနီး
သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

နေခြည်ဖြာကျနေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် လူစည်ကားနေ၏။ အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ဥဒါ သွားလာနေကြလေသည်။

ပုကျူးသည် တောင်ကျွန်းမှ ပြည်မသို့ ရောက်လာသည် ဖြစ်ရာ အရာရာတိုင်းသည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာ ငေးမောကြည့်နေပြီးမှ...

“တစ်ခုခု စားဦးမှပဲ”

ဗိုက်ထဲဆာလောင်လာသဖြင့် မွှေးကြိုင်သင်းယုံသော ဟင်းနုများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။ ပုကျူးက ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင်...

“ကြပါ အစ်ကိုလေး”

ဆိုလှလင်တစ်ယောက်က ကြိုဆိုလာ၏။

ပုကျူးက အဆင်ပြေသည့် စားပွဲဟစ်လုံးတွင် နေရာယူလိုက်လေသည်။ ဆိုင်လှလင်က...

“အစ်ကိုလေး ဘာများ သုံးဆောင်မလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ထမင်းနဲ့ ဟင်းနုစပ်ပွဲလောက်ရရင် တော်ပါပြီ၊ ဘာဟင်းစပ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ရပါတယ် အစ်ကိုလေး ခဏစောင့်ပါ”

စကားဆုံးလျှင် ထွက်သွား၏။

မကြာမီ ထမင်းနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာချပေး၏။

ပုကျူးမှာ ဆာလောင်နေပြီမို့ အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လူပြည့်ကျပ်နေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာရခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

အခြားသုံးလေးယောက်နှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူး စားသောက်နေစဉ်မှာပင် လူအများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ပုကျူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

တွေးယင်း မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ထဲသို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

တစ်ယောက်မှာ ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျွန်တစ်ယောက်မှာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မိန်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး အလွန်ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်လေသည်။

ခရမ်းရောင်ဝတ်မိန်းကလေးမှာမူ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ဟန် ရှိလေသည်။

ပုကျူးသည် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးကို မြင်လျှင် အသက်ရှူပင် မှားသွားရလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲတွင်လည်း ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ရဲ့သမီး ဝမ်းလင်းလင်းပဲကွ”

“ကောင်မလေးက တော်တော် ချောတာပဲ”

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟစအောင်

တီးတိုးဝေဖန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူ့နာမည်က ဝမ်းလင်းလင်းတဲ့လား”

ပုကျူး ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆိုင်လုလင်များသည် သူ့ဌေးသမီး ဝမ်းလင်းလင်းအား ဆိုင်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

“ဟွန်း သူ့ဌေးသမီးကျတော့ မျက်နှာလိုက်လိုက်တာ”

“ဒီလို မပြောနဲ့လေ၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ့ဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ဆီက ငွေချေးပြီး ဒီဆိုင်ကို ဖွင့်ထားတာကွ”

“အေးက သူ့ဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကတော့ တစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက်စား မကုန်အောင် ချမ်းသာတာပဲ”

“သူက နောက်ကွယ်မှာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာနေတာကွ”

“ရှူးတိုးတိုးပြော”

ပုကျူးသည် ကြားလိုက်ရသည့် ဝေဖန်သံများကြောင့် သတိဝင်လာလေသည်။

“သူ့ဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ငါကြားဖူးပါတယ်”

မည်သည့်နေရာတွင် ကြားဖူးသည်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။ သူ သတိရလာ၏။

“လက်စသတ်တော့ ဖေဖေ ပြောပြခဲ့ဖူးတာကိုး”

တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟောသည့် သိုင်းလောက်သို့ မကြာခဏ လာရောက်ကာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် သိုင်းလောက်အကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်လေ့ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောက်များအကြောင်း ဒုစရိုက်သမားများအကြောင်း ကောင်းစွာ သိထားသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်သည် မကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိထားပေသည်။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မလွယ်ပါလား”

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး...

“အစ်ကိုလေး ဘာများ အလိုရှိပါသေးသလဲ အမိန့်ရှိပါ”

“ဘာမှ မလိုတော့ဘူး၊ ကျုပ်စိုက်ဝပြီ ကဲ ဘယ်လောက်ကျသလဲ ပြောပါ”

ဆိုင်လုလင်က တွက်ချက်လိုက်ပြီး...

“ငါးဆယ်ကျပါတယ် အစ်ကိုလေး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပုကျူးက ကျသင့်ငွေ ပေးချေလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် စိတ်ထဲ ဟာသွားသလို ဖြစ်သွားရလေသည်။

အမှတ်မထင် ဆိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းအား တွေ့လိုတွေ့ငြား ကြည့်လိုက်မိချေသည်တကား။

သို့သော် ဝမ်းလင်းလင်း၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် လှပသော စိရိမြင်းလှည်းတစ်စီး ရှိနေပါသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် လူတကာ ရန်လိုသည့်အသွင် ရှိသူမျိုး ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်အလား ထိုင်နေ၏။

မြင်းလှည်းသမားကို ကြည့်ကာ ပုကျူး ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“တော်တော် ခက်ထန်မယ့် လူပဲ”

မြင်းလှည်း၏ အဖိုးတန်လှပပုံကြောင့်...

“ဒါ ဝမ်းလင်းလင်း စီးလာတဲ့မြင်းလှည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ့ ဘာကြည့်နေတာလဲကွ”

“မြင်းလှည်းက လှလို့ကြည့်တာပါဗျာ”

“မကြည့်နဲ့ သွား...သွား”

မြင်းလှည်းသမားက မောင်းထုတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်စရာ မလိုဘူးဗျ”

ပုကျူးက ခပ်တည်တည်ပြောရင်း ထွက်လာခဲ့၏။

မြင်းကိုလက်ကဆွဲ၍ ထွက်လာရင်း လူရှင်းသောတစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ...

“ကဲ သွားကြစို့”

မြင်းညိုကြီး၏ လည်ဆံမွှေးကို ပွတ်သပ်ကာပြောလိုက်၏။

မြင်းညိုကြီးသည် သခင်စကားကို နားလည်သည့်အလား...

ရှည်လျားစွာတစ်ချက်ဟီပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မြင်းရွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အဖိုးတန်မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် မြို့ပြင်လမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်လာ၏။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်..

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းလှည်းဆွဲသောမြင်းမှာ ရှည်လျားစွာဟီရင်း တုန်ခနဲ

ခပ်တုန်သွား၏။

မြင်းလှည်းရှေ့တွင် လူဆယ်ယောက်ခန့် လမ်းပိတ်ထား

ကြလေသည်။

မြင်းလှည်းသမားက ခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဟေ့ ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ထားကြတာလဲ၊ မင်းတို့သေ

သွားချင်လို့လား”

“ဟား ဟား ဟား”

လမ်းပိတ်ထားသူများက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းတို့ ဘာရယ်တာလဲ”

လမ်းပိတ်ထားသူများထဲမှ လူတစ်ယောက်က ရှေ့တိုးပြီး..

“သည်မြင်းလှည်းဟာ သူဌေးသမီးဝမ်းလင်းလင်း စီးလာတဲ့

မြင်းလှည်းမဟုတ်လား”

“သူဌေးသမီးဝမ်းလင်းလင်းကို ထားခဲ့ပြီး သည်ကမြန်မြန်

ထွက်သွားပေတော့၊ သည်လိုဆိုရင် ခင်ဗျားအသက်ချမ်းသာမယ်”

“တောက်...မင်းတို့က သခင်မလေးကို ရန်စဉ်တာကိုး”

မြင်းလှည်းသမားက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။
“ဘာရှောင်ဖုံး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ချိုလွင်သောစကားသံတစ်ချက် ထွက်
ပေါ်လာ၏။

ရှောင်ဖုံးဆိုသည့် မြင်းလှည်းသမားက လှည်းအိမ်အနီး တိုး
ကပ်သွားပြီး..

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ကို လမ်းခားပြတော့က ပိတ်ဆိုဟန့်
တားထားပါတယ်”

“အို ဒုက္ခပါပဲရှင်”

“သခင်မလေး ဘာမှမပူပါနဲ့၊ သူတို့ကို ကျုပ်အခုချက်ချင်း
မောင်းထုတ်လိုက်ပါ့မယ်”

လမ်းပိတ်ထားသူများထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက..

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားထွက်မသွားသေးဘူးလား၊ သေချင်နေ
ပြီထင်တယ်”

“မင်းတို့ကို ကျုပ်က ဂရုစိုက်မယ်လို့ များ ထင်နေသလား”

“တောက် ခင်ဗျားက သေချင်နေတာကိုး”

ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုရင်း လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ယား”

“သေဖို့သာပြင်ထား”

သူ၏လူများက အော်ငေါက်ကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ၏။

“မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

အော်ငေါက်ကာ ခါးကြားမှခားကိုလျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်
ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ
သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်လျှင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မျက်နှာ
ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သို့သော် သူကချက်ချင်းပင် ခါးမှခားကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“လူယုတ်မာရဲ့ တပည့်ကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ခင်ဗျား
ကိုလည်း အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟုရှေ့တော်ကာ ရှောင်ဖုံးထံပြေးဝင်သွား၏။

ကျန်လူများကလည်း ရှောင်ဖုံးထံ ပြေးဝင်ကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေတော့သည်။

မြို့ပြင်လမ်းကလေးအတွင်း၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု
ရုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လမ်းပိတ်ထားသူများမှာ ရှောင်ဖုံး၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ရှောင်ဖုံးက...

“က မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗားတို့လို လူယုတ်မာတွေကို ကျုပ်က ကြောက်မယ်များထင်နေသလား”

“မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်လျှင်...

“ခွါမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ လက်ထဲမှ ဓားမှာ မြေပေါ်လွတ်ကျသွားပြီး နောက်သို့ ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြင့် ဆုတ်သွား၏။

ထို့နောက် ရှောင်ဖုံးအား မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ...

“ခင်..ခင်ဗျား”

ရှောင်ဖုံး၏သိုင်းပညာသည် သူထင်တာထက်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

သူနောက်ဆုတ်သွားသည်ကိုမြင်လျှင် ရှောင်ဖုံးက...

“သေပေတော့”

သူ၏ တိကျလျင်မြန်လှသော ဓားချက်ကို ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမရှောင်နိုင်တော့ပါ”

“ဒုတ်”

“အား”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ မချီမဆန်အော်ရင်း မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲလဲကျသွားလေသည်။

“မင်းတို့ရဲ့ မတောက်တခေါက် ပညာလေးတွေနဲ့ ကျုပ်ကို

လာစမ်းလို့ ရမလား”

ထို့နောက် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲပြန်ထည့်ကာ မြင်းလှည်းအနီးသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် အဝေးမှ အော်ဟစ်သံများ၊ ပြေးလွှားလာသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

ရှောင်ဖုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် မြင်းလှည်း ပေါ်ခုန်တက်ကာ...

“သွားစမ်း”

ဟုအော်ငေါက်ကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်လိုက်လေသည်။

ပုကျူးသည် ခရီးဆက်လာရင်း နေဝင်သွား၍ အမှောင်ထု
စိုးမိုးလာသဖြင့် တောအုပ်ထဲ၌ပင် အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မြင်း
ညိုကြီးကို အစာစားရန်လွှတ်ထားလိုက်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မီးပုံတစ်ခုပြုလုပ်ကာ အနားယူလိုက်
၏။ အသင့်ပါလာသော မုန့်ခြောက်များကို စားသောက်လိုက်၏။

စောင်ကြမ်းတစ်ထည်ကို မြေပေါ်ခင်းကာ လဲလျောင်းလိုက်
လေသည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။

လှပချောမောသော ဝမ်းလင်းလင်း၏မျက်နှာလေးကို မြင်
ယောင်နေမိလေသည်။

“မိန်းကလေးရယ် မင်းဘာကြောင့် သည်လောက်တောင်လှ
နေရတာလဲကွယ်”

ဟုတီးတိုးညည်းညူလိုက်၏။

ပုကျူးမှာ ဝမ်းလင်းလင်းအကြောင်း တွေးရင်း ရင်ထဲတ
သိမ့်သိမ့်ခွန်လာ၏။

တောင်ကျွန်းဒေသတွင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေး
များစွာရှိသော်လည်း ရင်မခွန်ဖူးပါ။

ယခု ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် တွေ့ရတော့မှ မကြုံဖူး ထူးကဲစွာ
ခံစားနေရလေသည်။

“ငါ...ငါ သူ့ကို မေတ္တာသက်ဝင်နေမိပြီလား”

ပုကျူးမှာ ခက်ထန်လှသော မြင်းလှည်းမောင်းသမားကို
မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

“ပူး”

ပုကျူး လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ ငါတို့လို သိုင်းသမားမျိုးဆက်တွေနဲ့
ကိုယ့်ထက်ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို
လုပ်ပြီး နီးစပ်နိုင်မှာလဲ”

ဟုညည်းညူပြီး အတွေးစကိုဖြတ်ကာ အိမ်စက်ရန်ကြိုးစား
ရလေသည်။

သူ၏ဖခင်မကွယ်လွန်မီ တစ်နေ့ ပြည်မသို့သွားပြီး သိုင်း
လောကအကျိုး၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရန် မှာကြားသွားခဲ့သဖြင့်
တောင်ကျွန်းမှထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပုကျူးက အိပ်ရန်ကျိုးစားပါမှ..

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”

အဝေးမှ မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိုမိုသံများ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကိုကြားရ၍ ပုကျူး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။

“ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်သူကများ ခရီးသွားနေပါလိမ့်”

လရောင်ဖြင့် တောအုပ်ထဲမှ မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြတ်သန်း
ခရီးနှင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ပုကျူး စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေစဉ် မြင်းလှည်းသည် သူ့
ထံဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်လှပသော
မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြစ်နေသည်ကု တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟင်..ဝမ်းလင်းလင်းရဲ့ မြင်းလှည်းပါလား”

“သူတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာပါလိမ့်”

သူတွေ့တောနေစဉ် မြင်းလှည်းသည် အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဟေ့ ရပ်လိုက်စမ်း”

ကြမ်းတမ်းသော မြင်းလှည်းမောင်းသမား၏ အော်ငေါက်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းလှည်းမှာ ရပ်တန့်သွားပြီး မြင်းလှည်းသမားက ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

ပုကျူးအနီးသို့ ရောက်လာလျှင်..

“ဪ...မင်းကိုး”

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်ကိုရောက်လာတာလဲဗျ”

မြင်းလှည်းသမားက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး..

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့သည်ကထွက်သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာရှောင်ဖုံးရဲ့”

ဗိုလ်လွှင်သော စကားသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ဝမ်းလင်းလင်းဖြစ်လေသည်။

“သခင်မလေး ကျုပ်က သူ့ကိုစိတ်မချဘူးဗျ”

“ဪ ဘာရှောင်ဖုံးရယ်၊ သည်လိုတော့ မပြောပါနဲ့”

ဝမ်းလင်းလင်းသည် ပုကျူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး..

“ဘာရှောင်ဖုံး အပြောအဆို မတတ်တာကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ တောထဲတောင်ထဲဆိုတော့ ဖိုးရိမ်တာ မဆန်းပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်လာယင်း မိုးချုပ်သွားလို့ မီးရောင်တွေ့တာနဲ့ နားခိုစရာနေရာများ တွေ့နိုင်မလားဆိုပြီး ဒီဘက်ကို လာခဲ့မိကြတာ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ ခရီးသွားရင် ဖြစ်သလို နားနေ...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ ဘာရှောင်ဖုံး ကြားဖြတ်လိုက်လေ၏။

“သခင်မလေး သူနဲ့ အရောတဝင် မဆက်ဆံပါနဲ့”

“ဘာရှောင်ဖုံးရယ် တွေ့တဲ့လူတိုင်း အန္တရာယ် ပြုကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ မကောင်းပါဘူးရှင်”

“မဟုတ်ဘူး သခင်မလေး လူတွေက သခင်မလေးတို့ မိသားစုကို ဒုက္ခပေးချင်နေကြတာ သခင်မလေး မသိသေးပါဘူးနော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မကတော့ ဒီမှာပဲ နားတော့မယ်၊ ချင်းချင်းရေ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ခဲ့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်မလေး”

မြင်းလှည်းထဲမှ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ပစ္စည်းပစ္စယများကို သယ်ဆောင်လာလေသည်။

“သခင်မလေး”

“မပူပါနဲ့ ဘာရှောင်ဖုံးရယ်၊ ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပါပြီ အနားယူမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ရှောင်ဖုံး ဘာမှ မပြောသာဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပုကျူးဘက်လှည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်အား မေးပုံမျိုး စစ်ဆေးမေးမြန်း
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပုကျူး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး ဘာမှ မပြော
ဘဲ မီးပုံးအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာဘာရှောင်ပုံးက ကျွန်မအ
တွက် စိုးရိမ်လို့ ခုလို ပြောနေတာပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာမှာ ခဏ
နားမယ်ဆိုရင် ရှင် မကန့်ကွက်ပါဘူးနော်”

“ဒီနေရာဟာ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူမ
ဆို နားနိုင်တာပဲဗျ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ဝမ်းလင်းလင်း ရောက်လာသည်ကိုပင် ပုကျူး ဝမ်းသာနေ
မိပြီ ဖြစ်သည်။

သူမတို့ အဘယ်ကြောင့် ရောက်လာရသည်ကို တွေးမရ
သေးချေ။

ဝမ်းလင်းလင်းက အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေသော်လည်း
အိမ်ဖော်ချင်းချင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်အသွင် ရှိနေသည်
ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“သူတို့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ပုကျူး စိတ်ထဲ ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် ချင်းချင်းတို့သည် မီးပုံးအနီး၌ပင် နေရာ

ထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်လိုက်ကြလေသည်။

အသင့်ယူလာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထုတ်ယူ

ကြရင်း ဝမ်းလင်းလင်းက...

“စားပါဦးလားရှင်”

ဟု ပုကျူးအား လှမ်းပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်စားပြီးပါပြီ”

“ကျွန်မတို့ လမ်းစားပြတွေနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ရသေးတယ်ရှင်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“နေဝင်ချိန်မှာတော့လမ်းစားပြတွေ ဝိုင်းတိုက်လို့ ရှောင်

တိမ်းရင်း သည်ဘက်ကို ရောက်လာကြတာပါ”

“ဪ”

“ကျွန်မရဲ့အဖေက ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်

လူဆိုးစားပြတွေရဲ့ ပစ်မှတ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက

တော့ သူဌေးသမီးဆိုတဲ့ ဘဝကို စိတ်ကုန်ပါပြီ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း

လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်ပါတယ်”

ပုကျူးက သူမကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ ဝမ်းလင်းလင်း၏အသွင်မှာ ပကတိ ဖြူစင်ရိုး

သားသူတစ်ယောက်အသွင် ရှိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသည်ကို တွေ့

မြင်ရလျှင် ရှောင်ပုံးက...

“သခင်မလေးကို ဒုက္ခပေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ မင်းသာ အရင်

ဆုံး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ် မှတ်ထား”

ဟု ငေါက်ပြီး မြင်းလှည်းဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။

အကြောင်းမဲ့သက်သက် အော်ငေါက်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ပုကျူး စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

“တော်တော်ရိုင်းတဲ့လူ”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ တကယ်တော့ ဘာဘရောင် ဖုံးဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် အန္တရာယ်များလွန်းလို့။”

သူမ၏စကား မဆုံးမီ ပုကျူးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသူကြွယ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ညီမတို့ မိသားစုကျမှ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးရှင်၊ ဖေဖေဆိုရင် ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေ များလွန်းလို့ အမြဲတမ်း အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ သွားလာနေရတာ အိမ်ထဲနားနေတာတောင် အစောင့်တွေ ကြားထဲမှာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ကို မုန်းတဲ့ လူများလို့ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူးရှင်၊ ဖေဖေကလဲ အတော့်ကို စိတ်ကြီးပါတယ်၊ သူ့ရဲ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေမှာလဲ ပြတ်သားလွန်းလို့ အပြောခံရတာ တော်တော်များပါတယ်”

ပုကျူး စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ဝမ်းလင်းလင်း၏ဖခင် ဝမ်းစီးနန်သည် မကောင်းမှုဒုစရိုက် လုပ်ငန်းများဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသူဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြီးပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူမုန်းများသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် လူတွေနဲ့ ဝေးတဲ့အရပ်မှာ သွားနေချင်တဲ့ စိတ်တောင် ဖြစ်မိပါတယ်”

“ညီမက အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြောက်ပိုင်းက ကျွန်မ အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီကို သွားမလို့ပါရှင်”

“ဪ”

“ဒေါ်ဒေါ်က သီလရှင်ဝတ်နေတယ်လေ၊ ကျွန်မ သူ့ဆီမှာ” သူမ၏စကား မဆုံးမီ...

“မြန်မြန်လာကြဟေ့”

“ရှေ့မှာ စီးရောင်တွေ့ရတယ်”

“သူတို့ အဲဒီမှာ ရှိမှာ သေချာတယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများကိုလည်းကြားရ၏။ ပုကျူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သူက ဝမ်းလင်းလင်းအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဝမ်းလင်းလင်းကလည်း သူ့အား ကြည့်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်ဖုံး ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး... “သခင်မလေး မြင်းလှည်းပေါ် မြန်မြန်တက်ပါ၊ ဒီက မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ”

“သခင်မလေးကို ရန်ရှာ ဒုက္ခပေးမယ့် လူဆိုးစားပြဲတွေလာနေကြပြီ”

“ဟင် ဒုက္ခပါပဲ”

သူမက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆူဆူညံညံ အသံများသည် ကျယ်လောင်လာပြီးလျှင် လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်သွင်များ ရှိကြ၏။

အားလုံးသည် ဓားလှံလက်နက်များကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူများသည် အရောင်အသွေးစုံလင်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ထိုလူများသည် ပုကျူးတို့အား ချက်ချင်းဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ပုကျူးက ထိုလူများအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းမှာကား မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကြောက်နွံထိတ်လန့်နေပေသည်။

ရှောင်ဖုံး ဒေါသထွက်သွား၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခက်ထန်တင်းမာသွားပြီး...

“မင်းတို့ သေချင်ကြပြီ ထင်တယ်”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ခြွမ်း”

ခါးမှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝိုင်းရံထားကြသူများမှာ လူနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။

လူသုံးယောက်က ဦးဆောင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၊ လူငယ်တစ်

ယောက်နှင့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်

လိုက်ကြ၏။

တစ်ဖန် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဝမ်းလင်းလင်းကို ဝိုင်းရံမိထားပြီ ဖြစ်၍ အကျေနပ်ကြီး

ကျေနပ်နေကြဟန် ရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူဌေးသမီး၊ မင်း အခု ဘာတိုက်နိုင်သေးလဲ၊

ငါတို့ လက်ထဲကနေ ထွက်ပြေးလို့ ရမလား၊ ဒုက္ခရောက်ပြီလို့ သာ

မှတ်ပေတော့”

“မင်းအဖေဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ ငါတို့ကို

ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခပေး နှိပ်စက်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့”

“ကျုပ်ညီမကို ဖျက်ဆီးပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြသလို ကျုပ်ကလည်း လက်တုံ့ပြန်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”
ပြောသင်း ဝမ်းလင်းလင်းကို အဓိပ္ပာယ်ပါဝါ စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်း ကြက်သီးထသွားလေသည်။

“ကျွန် ကျွန်မတို့ကို ချမ်းသာပေးပါရှင်”

ဟုလည်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့က အကြွေးမဆပ်နိုင်သေးလို့ ခဏစောင့်ပါဦးလို့ တောင်းပန်တာတောင် လက်မခံဘဲ၊ ကျုပ်ညီမကို အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ မကောင်းကြံလိုက်တယ်လေ၊ ကျုပ်ညီမက ရှက်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတယ်၊ ကဲ မင်း ဘာပြောမလဲ”

“ရှင် ညီမရဲ့ကိစ္စ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား”

“မင်းအဖေကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောရသေးသလား”

“ဟင်”

“ကျွန်မဖေဖေ ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“မင်းအဖေက မလုပ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဟွန်း ငါ့သားလေး နေထိုင် မကောင်းဖြစ်လို့ ဆေးကုဖို့ ငွေချေးခဲ့တာကို အတိုးကြီးယူတဲ့အပြင် ဝါက ချက်ချင်း ပြန်မဆပ်နိုင်သေးတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါ့အိမ်ကို သိမ်းလိုက်တယ်၊ အခု ငါ့သားလည်း သေပြီ၊ ဝါလည်းအိမ်ခြေ ယာခြေမဲ့ လူဆိုးစားပြဘဝ ရောက်ရပြီ”

“ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ၊ ငါ့မြေးနှစ်ယောက်ဟာ မင်းအဖေရဲ့ မတရားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဝင်ပြောမိလို့ မင်းအဖေက ကြားစားလူမိုက်တွေ လွှတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ၊ မင်းဘာပြောဦးမလဲ”
ဝမ်းလင်းလင်း၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေ၏။
သူမ၏ဖခင်သည် အဘိုးအိုတို့ ဖုပ်စွဲသလို လူယတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်လော။
သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်အား စွပ်စွဲပြောဆိုသံများကို ကြားလျှင် ပုကျူး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။
ဝမ်းလင်းလင်းက ရှောင်ဖုံးအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာရှောင်ဖုံး သူတို့ပြောတာတွေ မှန်နေသလားဟင်”
ဟု မေးလိုက်၏။

သူမ၏လေသံမှာ စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် တုန်ခါနေပေသည်။
သူမ၏အမေးကြောင့် ရှောင်ဖုံး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး...

“သူတို့ပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး သခင်မလေး၊ သူတို့နဲ့ သခင်မလေး အဖေကလဲ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ကြပါဘူး၊ သူတို့က သခင်မလေးကို ခုတ်လုပ်ပြီး သခင်ကြီးဆီက ငွေညှစ်ကြမလို့ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရလျှင်...

“ဟား ဟား ဟား”

အဘိုးအိုသုံးယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

ရှောင်ဖုံး ဒေါသွား၏။

“မင်းတို့ ဘာရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားတွေကို သဘောကျလို့ ရယ်တာ ပေါ့ဗျာ”

“ဟေ့ ငါပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ရယ်စရာ တစ်ခွန်းမှ မပါဘူး ကွ”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားလဲ လူယုတ်မာ သူဌေးကြီးနောက်လိုက်ပီပီ စကားကို ဗလောင်းဗလဲ ပြောတတ်သားပဲ ဟား ဟား ဟား”

ပြောကာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်၏။

“တောက်”

ရှောင်ဖုံး ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်၏။ သူက လူငယ်အား နိရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ မင်းတို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း၊ မသွားရင် သေရမယ် မှတ်ထား”

“ဟား ဟား ဟား”

“ခင်ဗျားဟာ အစ်ကိုရှမ်းယုတို့ကိုလည်း သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

ခင်ဗျား သေသင့်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

အစ်ကိုရှမ်းယုဆိုသူမှာ သူတို့အား လမ်းပိတ်ဟန့်တားခဲ့သည့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်မိသည်။

သူက မှဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငါတို့ကို နှောင့်ယှက်တဲ့ လူမှန်သမျှ သေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

“ဘယ်သူသေရမယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” စကားဆုံးလျှင် ဓားတစ်လက်ဖြင့် ရှောင်ဖုံးထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“သေပေတော့”

ဟု ကြိုးဝါးယင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ဖုံးမှာ အလွန်ဒေါသထွက်နေသည် ဖြစ်ရကား သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်နေပေတော့သည်။

လရောင်နှင့် မီးရောင်အောက်တွင် ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်လျှင်...

“ခြမ်း”

သံသံချင်းထိသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လူငယ်မှာ နောက်သို့ ရွေ့သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရသည်။

လူငယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လာ၏။

ရှောင်ဖုံးကလည်း ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက် အရောက်တွင်...

“ခြမ်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
လူငယ်သည် လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားပြီး မြေပေါ် ခွေခ

နံ့ လဲကျသွားလေသည်။

ရှောင်ဖုံးက...

“မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ဟု အော်ငေါက်ယင်း ဓားဖြင့် တစ်ချက်ထပ်ခုတ်လိုက်၏။
လူငယ်မှာ ညည်းညူခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ အသက်ပျောက်

သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် ချင်းချင်းတို့ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်
ကြလေသည်။

ရှောင်ဖုံးသည် လူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ဖက်ရွက်ပ
မာ သဘောထားသူ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ပုကျူး သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာ ချလိုက်၏။

သူက မလုပ်မယုက် ရပ်ကာ အခြေအနေ အကဲခတ်ကြည့်
နေလိုက်လေသည်။

လူငယ် ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် အဘိုးအိုနှင့် လူသန်ကြီး

တို့ ဒေါပွသွားကြလေသည်။

“တောက်”

“သိကြသေးတာပေါ့”

ဟု အော်ငေါက်ယင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။
ရှောင်ဖုံးက...

“လာကြစမ်း”

ဓားဝေယမ်းကာ ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

သို့သော် အချိန်ကြာမြင့်လှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ကျော် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်လျှင်

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူသန်ကြီးနှင့် အဘိုးအိုတို့ မြေပေါ်လဲကျသွားကြလေ၏။

သူတို့သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားကြသည်ဖြစ်ရာ

မြေပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေကြလေသည်။

ရှောင်ဖုံးက...

“သေစမ်း”

အော်ငေါက်ယင်း ဓားဖြင့် ထပ်မံ ခုတ်ချလိုက်လေတော့၏။

“မလုပ်ပါနဲ့”

ဝမ်းလင်းလင်း ကပျာကယာ အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်၏။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မြေပေါ်လဲကျနေသည့် အဘိုးအိုနှင့် လူသန်ကြီးတို့မှာ မည်

သို့မျှ မရှောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ ရှောင်ဖုံး၏ဓားချက်မိကာ သေဆုံးသွား

ကြလေတော့သည်။

“ဟင်”

ဝမ်းလင်းလင်း မျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။

ရှောင်ဖုံးသည် အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ပုကျူးက...

“သူတို့က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လွန်းလို့သာ လာပြီး ရန်ပြုကြတာ သိုင်းပညာတတ်သလောက် အစွမ်းထက်မြက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...

“တိုက်ကြဟေ့”

လူသန်ကြီးတို့နှင့်အတူ လိုက်လာကြသူများသည် ခံပြင်းဒေါသထွက်လာကြ၏။

သူတို့သည် ရှောင်ဖုံးလောက် သိုင်းပညာ မတော်ကြပါ။

သို့သော် အသေခံ၍ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရှောင်ဖုံးထံ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြလေတော့သည်။

ထင်ရှားစွာသုံးစွဲ

“ဟား ဟား ဟား”

ရှောင်ဖုံး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းတို့ရဲ့ မဖြစ်စေလောက် ပညာလေးနဲ့ ငါ့ကို လာစမ်းရင် သေကုန်ကြမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှပေသည်။

အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

ရှောင်ဖုံး၏ ဓားချက်အောက်တွင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံအများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာသူများ အတုံးအရုန်း လဲကျသွား၏။
ကျန်လူများ ဆက်၍ မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြတော့ပါ။

“ပြေးဟေ့ ပြေး ပြေး”

တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်လျှင် အားလုံး ထွက်ပြေး
သွားကြလေတော့သည်။

ရှောင်ဖုန်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဒုက္ခပေးဖို့ လာကြသူများသည် ဒုက္ခရောက်ကာ ထွက်
ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြေပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းများ ရှိနေ
ပါ၏။

ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် ချင်းချင်းကား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ
စကား မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ရှောင်ဖုန်းက ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်၏။
ထို့နောက် ပုကျူးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းလည်း ထွက်သွားဖို့ ကောင်းပြီ”

“ထွက်သွားရမှာက ခင်ဗျားဗျ”

“ဘာ”

“ဒီနေရာကို ကျုပ်အရင် ရောက်လာတာ ခင်ဗျားတို့က
နောက်မှ လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မမေ့စမ်းပါနဲ့။”

“မင်း မင်း”

ရှောင်ဖုံး ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။
သူက အော်ငေါက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ပုကျူး၏စကား မှန်နေ
သဖြင့် ဘာမှ မပြောသာအောင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ပုကျူးက စီးပုံဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ဒီက ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် အလောင်းတွေကို
ပါ ရှင်းသွားရလိမ့်မယ်”

“ငါက မင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက ငါ့ကို စမ်းချင်တယ်ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ သဟိုထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်

“သူဌေးကြီးဝမ်းဖုံးနံနံရဲ့ လူတွေဟာ တကယ်ကို အော့နု
လုံး နာစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လက်ခံပြီဗျို့။”

“ခင်ဗျားက လက်ခံရုံပဲလား၊ မဆုံးမချင်ဘူးလား”

“ဟာ ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ၊ သိပ်ကို ဆုံးမချင်တာပေါ့
ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်လာ တော်ကြာ ထွက်ပြေးသွားဦးမယ်”
စကားသံများနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက်

လျှောက်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်မှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကာ စာပေသမားတစ်ယောက်အသွင် ရှိလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အညိုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။

သူ၏ အညိုရောင်အဝတ်အစားများ အရောင်လွင့်ပြယ်ကာ ဖာထေးရာများ ဗရပူ ရှိနေ၏။

ထိုအဘိုးအိုနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင်—
ရှောင်ဖုံးက...

“သခင်မလေး၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ သွားနေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ဝမ်းလင်းလင်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ဟော ကျုပ် မပြောဘူလား၊ ကျုပ်တို့သာ နောက်ထု သွားရင် သူတို့ ထွက်ပြေးသွားမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ လူမဆန်လိုက်တာ”

မြေပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသည့် အလောင်းများကို ညွှန်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“သူဌေးဝမ်းစီးနန်ရဲ့ လူတွေက သခင်အားကိုးနဲ့ မည်းမည်း မြင်ရာ လိုက်သတ်နေကြတာပဲဗျာ၊ သခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြော

ဘေးထားတာကိုး၊ ဘယ်လောက်ယုတ်မာလိုက်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်အား ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားလျှင် ရှောင်ဖုံး ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“တောက် ခင်ဗျားတို့ သေချင်ကြပြီ ထင်တယ်”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အအိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သူက ရှောင်ဖုံးအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူက သေချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ဖုံးက...

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ”

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေလေသည်။

သို့သော် အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုနှင့် အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုတို့က လုံးဝအမှုမထားကြချေ။

အညိုရောင်အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒီတစ်ခါ သူ့အလှည့်ဆိုတာတောင် မသိသေးဘဲကိုး”

ဟု ပြောကာ လက်ငှေ့ယမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ လက်နက်မကိုင်ဘဲ လက်ချည်းဗလာ တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ရှောင်ဖုံးမှာ နောက်သို့ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ဆုတ်သွားရလေ တော့သည်။ ရှောင်ဖုံး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

ကြောက်စရာကောင်းသော ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်မိပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုချေ။ အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုဘက် လှည့်ကာ...

“ကျုပ်ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဆုံးမဖို့ ကူတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်ဖုံးမှာ ခန္ဓာကိုယ် အရှိန်သတ်ကာ ရင်လိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်နေပြီး...

“သေစမ်း”

တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည့် အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက မှီပြီးပြီးယင်း အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့နောက်...

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ လက်ဝါးတစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

သူ၏တိုက်ကွက်မှာ ရိုးရိုးစင်းစင်းလေး ဖြစ်သော်လည်း

ရှောင်ဖုံး မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ဝုန်း”

“အား”

ယခုတစ်ကြိမ် လူနှင့်ဓား တစ်ခြားစီဖြစ်ကာ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဘာရှောင်ဖုံး”

ဝမ်းလင်းလင်း အထိတ်တလန့် အော်လိုက်၏။

ချင်းချင်းလည်း နေစရာနေရာ မရှိတော့အောင် ပျာယာခတ်နေပေတော့သည်။

အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက...

“ဟောဗျာ၊ ကျုပ် လက်လွန်သွားပြီ ထင်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ ရှောင်ဖုံးသည် မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာကာ

“ဝေ့”

သွေးများ အန်ထုတ်ယင်း ဒဿိဒယိုင် ဖြစ်နေ၏။

အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက...

“လက်လွန်သွားတော့ကော ဘာအံ့ရေးလဲ၊ လောကပေါ်

မှာ လူယုတ်မာတစ်ယောက် လျော့သွားတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သူတို့ ပြောနေကြစဉ်မှာပင်...

“ဖုတ်”

ရှောင်ဖုံးသည် မြေပေါ်ပြန်လည် လဲကျသွား၏။

အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုကား

ထို့နောက် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်တော့ချေ။
ရှောင်ဖုံးကား လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။
အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုနှင့် အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုတို့

က ဝမ်းလင်းလင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကြ၏။
ဝမ်းလင်းလင်းမှာ ကြက်သေသေနေ၏။
အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက...
“သူဌေးသမီးက အတော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”
“ဟုတ်တယ်”
“ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
ဟု မေးလိုက်၏။
အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက တစ်ချက်စဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်

ပြီးမှ...
“သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားကြတာပေါ့”
“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”
သူ၏စကားကို အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက သဘောတူ
လိုက်လေသည်။
သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံများကြား
လျှင် ဝမ်းလင်းလင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။
သူမက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့်...
“ရှင် ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”
“ကျုပ်တို့လား၊ ကျုပ်တို့က မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူ
ကယ် နေကြသူတွေပေါ့”
“ဒါနဲ့များ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ရသလားရှင်”

“ဟေ့ စကားမရှည်နဲ့ မင်းအဖေက လုပ်ချင်တာတွေ
လျှောက်လုပ်နေလို့ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ၊ ငါတို့က
သူ့ကို ဆုံးမမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

“ကျွန်မ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ် ရှိလို့လဲရှင်”
“မင်းမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပေမယ့် မင်းအဖေကတော့ အ
ပြစ်တွေ အများကြီး လုပ်ထားတယ်”
ဝမ်းလင်းလင်း မျက်နှာညှိုးငယ်သွားသည်။
“ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ
မသိပါဘူးရှင်”

“မလိုချင်ဘူး”
“ကျွန်မ...ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာပါရှင်”
“တိတ်စမ်း ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ငါတို့နောက်ကို မင်းလိုက်
ခဲ့ရမယ်”

အညိုရောင်ဝတ် အဘိုးအိုက ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။
ဝမ်းလင်းလင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။
သူမသည် ကြိရာမပြစ်ကာ ပုဂံကျုံးကို အကူအညီတောင်း
သည့်အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပုဂံကျုံး သက်ပြင်းချလိုက်ကာ အဘိုးအိုဘက်လှည့်၍..
“သူပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ရဲ့ လုပ်
ရပ်တွေဟာ သူနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဘာတစ်ခုမှ သူမသိပါဘူး”
အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက သူ့အားမျက်မှောင်ကြုတ်၍
အကဲခတ်ကြည့်လာ၏။
အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက...

“ဟေ့..မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်၊ မင်းလည်း ဝမ်းစီးနန်ရဲ့
 ကြေးစားလူမိုက် တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”
 “မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”
 “ဟင်”
 “ဒါဖြင့် မင်းကဘယ်သူလဲ၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ
 သလဲ”
 “ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့အခုမှသိကြတာပါ”
 “မင်းနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူးပေါ့”
 “ဟုတ်ကဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ”
 အညှီရောင်ဝတ်အဘိုးအို ခဲ့လိုက်သည်။
 “ဒါဆို အခုချက်ချင်း မင်းသည်နေရာက ထွက်သွားစမ်း”
 “သည်နေရာမှာ ကျွန်တော်အရင်ရောက်နေတာပါ၊ ဒါ
 ကြောင့် ထွက်သွားရမယ်ဆိုရင် ဦးတို့ပဲ သွားရပါလိမ့်မယ်”
 “ဘာ..ဘာပြောတယ်”
 အညှီရောင်ဝတ်အဘိုးအိုနှင့် အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုတို့
 ဒေါသထွက်သွားကြလေသည်။
 “မင်းက ငါတို့ကို မောင်းထုတ်တယ် ဟုတ်လား”
 ပုကျူးက သက်ပြင်းချ၍ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်
 လိုက်ပြီး...
 “ဦးတို့ သူ့ကိုမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”
 ဟုလေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 အညှီရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက...
 “အေးလေ..မင်းက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင့်ရှုပ်ချင်တော့

ကြည့်ရသေးတာပေါ့”
 စကားဆုံးလျှင် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှပေသည်။
 ပုကျူးက သူ၏တိုက်ခိုက်မှုအား ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်
 ဝှိမ်းသွားနိုင်ခဲ့သည်။
 “မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”
 “သတိထား”
 အော်ဟစ်ရင်း ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 ပုကျူး ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
 လိုက်လေသည်။
 နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလည်နှင့်...
 “ဝုန်း”
 ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အညှီရောင်ဝတ် အဘိုးအိုမှာ နောက်ဆုတ်သွားရလေ၏။
 “ဟင်”
 အပြာရောင်ဝတ်အဘိုးအိုကလည်း...
 “သည်ကောင်လေး မခေပါလား၊ ကျုပ်ရင်ဆိုင်မယ်”
 ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်၏။
 “သတိထား”
 အော်ဟစ်သတိပေးရင်း ပုကျူးအား စတင်တိုက်ခိုက်၏။
 ပုကျူးက လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်၏။
 ယခုတစ်ကြိမ်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိ
 သောအခါ...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံထွက်ပေါ်လာပြီး အပြာရောင် ဝတ်အင်္ကျီအိုးမှာ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

အပြာရောင်ဝတ်အင်္ကျီအိုး မျက်နှာပျက်သွား၏။

အပြာရောင်ဝတ်အင်္ကျီအိုးနှင့် အညိုရောင်ဝတ်အင်္ကျီအိုးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

တဖန် ပုကျူးကို မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင်..

“မင်း..မင်း ဘယ်သူလဲ”

“တောင်ကျွန်းရာဇာနဲ့ မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေပါ”

“ဟေ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တောင်ကျွန်းရာဇာ ပုထင်းပွာက ကျွန်တော့်အဖေပါ”

“ဟာ”

အင်္ကျီအိုးနှစ်ယောက် တအုံတဩ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဦးတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားနေတဲ့ ထင်ရာစိုင်းသုံးဖော်ထဲက စာပေသိုင်းသမားနဲ့ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

အင်္ကျီအိုးနှစ်ယောက် အမူအရာ ပြောင်းလဲသွား၏။

သူတို့သည် ပုကျူးအားရန်လိုသည့် အသွင်မရှိတော့ချေ။

အညိုရောင်ဝတ်အင်္ကျီအိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူဆင်းရဲသိုင်းသမား၊ သူကတော့

စာပေသိုင်းသမားပါ”

အပြာရောင်ဝတ်အင်္ကျီအိုး (ဝါ) စာပေသိုင်းသမားက..

“တောင်ကျွန်းရာဇာဟာ ကျုပ်တို့ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ကူညီဖူးပါတယ်၊ သူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ် သခင်လေး”

ဟုရိုသေလေးစားသည့်လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ပုကျူးက..

“ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားပါပြီခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း သတင်းကြားပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး သခင်လေး၊ ကျုပ်တို့ တောင်ကျွန်းဒေသကိုလာပြီး ဂါရဝမပြုနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

သူက ဝမ်းလင်းလင်းကို ညွှန်ပြပြီး...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူ့မှာဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ သူ့ဌေးဝမ်းစီးနန်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သူ့ဘာမှမသိပါဘူးခင်ဗျာ ဒါကြောင့် သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ သခင်လေးသဘောအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“သည်ကောင်မလေး ကံကောင်းသွားတယ်၊ ကဲ သခင်လေး ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျုပ်တို့ကို တွေ့ချင်ရင် ဝုကျွန်းမြို့ကိုလာပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စာပေသိုင်းသမားတို့သည် ပုကျူးကိုနှုတ်ဆက်၍ ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ယခုမှ ဝမ်းလင်းလင်း သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။

ပုကျူးအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း..

“ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေပါ။ ညီမအဖေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မကျေနပ်လို့ အခုလိုလုပ်ကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန် ဖေဖေက..”

ဝမ်းလင်းလင်း၏အသံ တိမ်ဝင်သွားလေသည်။

သူမ ခရီးထွက်လာသည့်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမဖခင် ၏မကောင်းသတင်းများကိုသာ ကြားသိခဲ့ရသည်။

သူမ၏ဖခင်သည် ဒုစရိုက်မှုများဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေသူ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရိပ်စားမိလာ၏။

သူမမှာ အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောနိုင်ဘဲ တွေ ဝေငေးငိုငံသွားလေသည်။

ပုကျူးက...

“မြင်းလှည်းမောင်းမယ့်လူလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ညီမ ရှေ့ခိုးဆက်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မ ဆက်မသွားတော့ပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့်”

“ကျွန်မ အိမ်ပဲပြန်ပါတော့မယ်”

“ဪ”

သူမသည် ပုကျူးကိုအားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး..

“အစ်ကို”

“ပြောပါ ညီမ”

“ညီ..ညီမ မပြန်ရဲလို့ လိုက်ပို့ပေးပါလားရှင်”

ပုကျူးဝမ်းသာသွားသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းကို တိတ်တခိုး မေတ္တာသက်ဝင်နေမိပြီဖြစ်၍ ခြင်းဆန်ဘဲ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ ညီမရဲ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

ဝမ်းလင်းလင်း၏ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးရှင်ရှင်ဖြစ်လာလေသည်။

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”

မြင်းခွာသံက စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်လာ၏။
အဖိုးတန်ပီရိမြင်းလှည်းလေးတစ်စီးသည် တောလမ်းက
လေးအတိုင်း မောင်းနှင်လာ၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ပုကျူးဖြစ်သည်။ သူသည်မြင်း
လှည်းကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် မောင်းနှင်နေ၏။

နောက်တစ်ရက်ခန့် ခရီးဆက်ပြီးလျှင် ဝမ်းလင်းလင်း၏
စံအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိမည် ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်အထိ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းဖြင့် ခရီးဆက်
လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် တောင်ခြေသို့အရောက်တွင်..

“ရပ်လိုက်”

ကျယ်လောင်သော ဟန့်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

လူတစ်စုသည် သစ်ပင်များနောက်ကွယ်မှ အလျှိုလျှိုထွက်
လာကြပြီး မြင်းလှည်းအား ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်အောင် လမ်းပိတ်ရပ်
ထားလိုက်ကြသည်။

“ဟေး”

ပုကျူးက မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ မြင်းလှည်းကိုရပ်
တန့်လိုက်ရ၏။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“လူတစ်စုက လမ်းပိတ်ထားကြလို့ပါ”

“ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေလား
မသိဘူး”

အတားအဆီး

တစ်ရက်ဆိုသောအချိန် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ပုကျူးသည် ဝမ်းလင်းလင်းအား လိုက်ပို့ပေးရင်း ဝမ်းလင်း
လင်းနှင့် တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ခင်မင်ရင်းနှီးလာလေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းမှာ သဘောကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ပုကျူးသိရှိလာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဝမ်းလင်းလင်းအား လိုလေသေးမရှိ
အောင်ဂရုတစိုက်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညနေစောင်းအချိန်တွင် တောင်ခြေတစ်ခုအနီး
သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ယင်းတောင်ခြေသို့ အရောက်တွင် မမွှော်လင့်သော အ
တားအဆီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့မိကြလေသည်။

“ညီမ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ သည်ကိစ္စကို အစ်ကိုကြည့်ရှင်းလိုက် ပါ့မယ်”

လမ်းပိတ်ထားသူများသည် မြင်းလှည်းအနီးချဉ်းကပ်လာ ကာဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ထိုလူများသည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်သွင်များနှင့် ကြပြီး အနက်ရောင်ကိုယ်ကြပ်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ထိုလူများအား အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လူသန်ကြီးတစ် ယောက်က ဦးဆောင်ထားပေသည်။

ပုကျူးက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် လူသန်ကြီးအား တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်ကာ

“မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်သူများလဲဗျာ၊ ဘာကြောင့် လမ်းပိတ် ထားရတာလဲ”

လူသန်ကြီးက မြင်းလှည်းအား တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ပြီး...

“သဋ္ဌေးသမီးဝမ်းလင်းလင်း သည်မြင်းလှည်းနဲ့ ပါလာမယ် ဆိုတာ ကျုပ်သတင်း အတိအကျ ရထားတယ်၊ မသေချင်ရင် မင်း ဒီက မြန်မြန် ထွက်သွားစမ်း”

“မိတ်ဆွေက ဘယ်သူများလဲဗျာ”

“ကျုပ်နာမည်ကြားရင် မင်းလန့်သွားလိမ့်မယ် ဓားဘီလူး ယန့်ထင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဟု ပြောလာ၏။

ပုကျူး အံ့အားသင့်သွား၏။

ယခုတစ်လော ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အလွန်ဆိုးသွမ်း

သောင်းကျန်းနေသော ဓားဘီလူးဓားပြအဖွဲ့ ပေါ်ပေါက်လာကြောင်း သတင်းများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဓားဘီလူးဓားပြအဖွဲ့မှာ အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှ ပေသည်။

သူတို့ လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားရသော ဓရီး သည်များ မနည်းတော့ချေ။

ဓားဘီလူးဓားပြခေါင်းဆောင်ယန့်ထင်းသည် သိုင်းပညာ *တော်သလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍ ရမည် မဟုတ်မှန်း နားလည်သဘော ပေါက်လိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းလင်းမှာ မြင်းလှည်းတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလာ ၏။ သူမက ပုကျူးနံဘေးတွင်ရပ်ကာ ယန့်ထင်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်တို့ကကော ကျွန်မဖေဖေအပေါ် မကျေနပ်ကြတဲ့ လူ တွေပဲလားရှင်”

ဟု အခြေအနေမှန်မသိဘဲ မေးလိုက်၏။

ယန့်ထင်းမှာ ချောမောလှပလွန်းသော ဝမ်းလင်းလင်းအား မျက်တောင်မခတ် ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာ သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်း...

“သူဋ္ဌေးဝမ်းစီးနန်ရဲ့သမီးက အချောအလှလေးပါလား ဟဲ ဟဲ”

“ခင်ဗျားတို့ မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့လို့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါ
တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ထို့”

ယန့်ထင်းက မြေပေါ် တံတွေးတစ်ချက်ထွေးယင်း...

“မင်းက ဘာမို့လို့ မင်းရဲ့စကားကို ငါက နားထောင်ရမှာ
လဲ”

ဟု ခက်ထန်စွာ ပြောလာ၏။

ဝမ်းလင်းလင်းမှာ ခက်ထန်သည့် ရုပ်သွင်ရှိပြီး ဘာမဆိုလုပ်
ရန် ဝန်မလေးသည့် ဟန်ပန်ရှိသည့် ယန့်ထင်းအား ကြည့်ကာ အလို
လို ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။

“ကျွန် ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ရှင်”

သူမက တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ယန့်ထင်း ပြုံးလိုက်၏။

သူက ဝမ်းလင်းလင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“အစကတော့ မင်းကို ဖမ်းပြီး မင်းအဖေဆီမှာ ငွေညှစ်မ
လို့ဘဲ၊ အခုတော့ ကျုပ်စိတ်ထားပြောင်းသွားပြီ၊ ငွေဆိုတာ ကျုပ်က
အချိန်မရွေး ရှာနိုင်တယ်လေ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ မင်းကိုတော့...”

ပြောယင်း ရယ်မောလိုက်၏။

ဝမ်းလင်းလင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ယန့်ထင်း၏ ဆိုလိုယင်းကို သူမ ကောင်းစွာ နားလည်
ကားပေသည်။ ယန့်ထင်းသည် သူမအား သိမ်းပိုက်ရန် ကြံရွယ်ထား
သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမက ပုကျူးအား အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။
ပုကျူးက ပြုံးကာ...

“ညီမ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ အစ်ကို ရှိတယ်၊ သူတို့ကို အစ်
ကို ရင်ဆိုင်ပါမယ်”

ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်၏။

ဝမ်းလင်းလင်း စိတ်အေးသွား၏။

သို့သော် ပုကျူးအတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားရှင်”

“ဖြစ်ပါတယ် ညီမရယ်၊ အစ်ကိုကို ယုံကြည်စမ်းပါ၊ ညီမကို
မဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းရအောင် အစ်ကို ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ
ညီမ မြင်းလှည်းထဲ ပြန်ဝင်နေလိုက်နော်”

ဝမ်းလင်းလင်းမှာ ပုကျူး၏စကားကြောင့် ရင်ထဲနွေးထွေး
သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ပုကျူး၏သိုင်းပညာသည် အဆင့်မြင့်လှကြောင်း သိထား
သည့်အတွက် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားမိလေသည်။

“အစ်ကိုကို ညီမ ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် သတိ
ထားပါနော်”

သူမက စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြောပြီး မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်
နေလိုက်၏။

ပုကျူးမှာ ဝမ်းလင်းလင်းက သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပေးသည့်
အတွက် ပီတိ ဖြစ်နေမိလေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဘာမဟုတ်တဲ့ မြင်းလှည်းသမားက သူ့ရဲကောင်း လုပ်ချင်
နေတာကိုး”

ယန့်ထင်း၏ကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ထို့နောက် သူ၏လူများအား လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းပြကာ
 “ဒီမြင်းလှည်းသမားကို ငရဲပြည် ပို့လိုက်ကြစမ်း”
 ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ...
 “ယား”
 “တိုက်ကြဟေ့”
 ဓားတီလူးအဖွဲ့သားများက ညာသံကိုယ်စီပေးကာ ပြေးဝင်
 တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။
 သူတို့သည် ပုကျူးအား အမဲဖျက်သလို ဝိုင်းအုံတိုက်ခိုက်
 လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 ယန့်ထင်းက...
 “မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ့လူတွေ လက်ချက်နဲ့ စိစိညက်
 ညက် ကြေသွားမယ်”
 ဟု ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်...
 “ဟား ဟား ဟား”
 သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။
 ရုတ်တရက် သူ၏ရယ်မောသံ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်
 တန့်သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ...

“ဝုန်း”
 “အား”
 “အမယ်လေး”
 စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ပုကျူးက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ဓားတီလူးအဖွဲ့
 သားများမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။
 မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ယန့်ထင်း အံ့အား
 သင့်သွားလေသည်။
 “လက်စသတ်တော့ သူက သိုင်းပညာတတ်ထားတာကိုး၊
 မင်းဘယ်လောက် ခံနိုင်မလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”
 ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ရှေ့တတ်ယင်း...
 “ဟေ့ သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့ အသေသာ သတ်ပစ်”
 ဟု သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။
 ထိုအခါ သူ၏လူများက ချက်ချင်းပင် ပုကျူးအား ပြန်လည်
 တိုက်ခိုက်လာကြပြန်သည်။
 သို့သော် ပုကျူးက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...
 “ဝုန်း”
 “အား”
 “အမယ်လေး”
 အားလုံးမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။
 သူတို့သည် ပုကျူးအား အရမ်းကာရော ဝင်ရောက်မတိုက်
 ခိုက်ကြရဲတော့ချေ။
 မလှမ်းမကမ်း၌သာ ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြ၏။

ယန့်ထင်းမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“တောက် အများနဲ့ တစ်ယောက်တောင် နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ဘူးလား။ မင်းတို့ ဟော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေပဲ”

သူ၏တပည့်များအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

ပုကျူးက ယန့်ထင်းအား ကြည့်ကာ...

“သူတို့ကို ပြောနေမယ့်အစား ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကျုပ်နဲ့ လာရင်ဆိုင်ပါလားဗျာ”

ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ပုကျူး၏စကားကြောင့် ယန့်ထင်းမှာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲ သွားတော့သည်။

“မင်းက သေချင်နေတာကိုး”

ပြောယင်း ခါးမှ ဓားပြားကြီးအား ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဓားတီလူးအဖွဲ့သားများက ပုကျူးအား ဝိုင်းရံထား ရာမှ နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ယခု ပုကျူးနှင့် ယန့်ထင်းတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန့်ထင်းက ပုကျူးအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့ ပညာနဲ့ ငါ့ကို အံတုလို့ ရမယ် ထင်ရင် မှားသွား လိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆုံးမပျံ့မယ်ဗျာ”

ယန့်ထင်း ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ပုကျူးအား ဓားပြားကြီးဖြင့် ခုန်ဝင်တိုက် ခိုက်လာလေသည်။

ဓားပြားကြီး ဝေ့ယမ်းရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ယန့်ထင်း၏ဓားချက်သာ ထိမိသွားလျှင် အသက်နှင့် ခန္ဓာ တို့ယ် တကွတပြားစီ ဖြစ်သွားမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပုကျူးက သူ၏ဓားချက်များကို ပျော်ပါးစွာပင် ချောင်တိမ်းပေးလိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှု လွှဲချော်လျှင် ယန့်ထင်းမှာ ပို၍ ဒေါသ ဆွက်လာလေလေ ဖြစ်သည်။

ဒေါသထွက်လာသည်နှင့်အမျှ ယန့်ထင်း၏ဓားချက်များ မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်လာပေ၏။

ပုကျူး မပျော်ဆင့်တော့ပါ။

သူက သတိကြီးစွာထားပြီး ရှောင်တိမ်းကာ ပြန်လည်တိုက် ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ယန့် ထင်းမှာ နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။

ပုကျူးက

“ဘယ်လိုလဲဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာက မစွဲပါလား”

ဟု ခန့်လိုက်၏။

၁၁၈❖ တက္ကသိုလ်သီဟစောင်

ယန့်ထင်းမှာ ဒေါသထွက်လွန်း၍ အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာ၏။

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ပုကျူးအား ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ပုကျူး၏မျက်နှာ တည်ကြည်သွား၏။

သူက ယန့်ထင်း၏ဓားချက်အား ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားကိုင်လက်အား လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဆုတ်ချလိုက်၏။

“ဖျောက်”

“အား”

အရိုးကျိုးသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယန့်ထင်း၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယန့်ထင်းမှာ နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့နေ၏။

သူ၏လက်ထဲမှဓား မြေပေါ်လွတ်ကျကာ ဓားကိုင်လက်မှာ တွဲလောင်းကျနေ၏။ ပုကျူးက...

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား နောင်တရပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ယန့်ထင်းက...

“မင်းသေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ကြိုးဝါးယင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ

ပြန်၏။

ပုကျူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဘယ်တော့မှ အမြင်မှန်ရပြီး နောင်တရမယ့် သူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်သွားပြီ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က မညှာနိုင်တော့ဘူး”

●ကားဆုံးလျှင် ယန့်ထင်းအား ပြင်းထန်စွာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြလျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယန့်ထင်းမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်တော့ပါချေ။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဓားဘီလူးအဖွဲ့သားများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြ၏။

သူတို့၏ခေါင်းဆောင် ယန့်ထင်းမှာ ပုကျူး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ပုကျူးအား ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ပြေးဟေ့ ပြေး”

အော်ဟစ်ကာ ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ပုကျူး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ယန့်ထင်း၏အလောင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။
ဝမ်းလင်းလင်းက မြင်းလှည်းထဲမှ လှမ်းထွက်လာပြီး...

“အစ်ကို ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ညီမရယ်”

ဝမ်းလင်းလင်းက မလှမ်းမကမ်း၌ လဲကျသေဆုံးနေသော
သန့်ထင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဤသည်ကိုမြင်လျှင် ပုကျူးက...

“သူဟာ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေတဲ့
ခားပြခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကြောင့် သေဆုံးသွားကြသူ
တွေ မနည်းတော့ဘူး၊ သူသေသွားလို့ ဝမ်းနည်းမယ့်လူ မရှိတဲ့အပြင်
အားလုံးက ဝမ်းသာနေကြဦးမှာ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ သူဟာ ခားပြခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်
ကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပုကျူးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“တော်သေးတာပေါ့ အစ်ကိုပါလို့ နို့မဟုတ်ရင် ညီမတို့
တော့ မတွေးဝံ့စရာပဲ”

“စိတ်ချပါ ညီမကို ကျုပ်က ဘေးမသိရန်မခန့် အိမ်တိုင်
ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးမှာပါ”

“အစ်ကို့ကို တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်ရှင်”

သူမက ပုကျူးအား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်
လေတော့သည်။

ဆန်ကျင်ဘက်

သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်၏အိမ်သည် ဧကပေါင်း နှစ်ဆယ်မျှ
ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းကြီးအတွင်း၌ ခန့်ညားထည်ဝါစွာ ဆောက်လုပ်
ထားသော စံအိမ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးသည် ဝမ်းလင်းလင်းအား လိုက်ပို့ပေးရင်း သူဌေး
ကြီးဝမ်းစီးနန်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစီးနန်မှာ သမီးဖြစ်သူကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်လေ
သည်။ ဝမ်းလင်းလင်း ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေ၏။

ဝမ်းလင်းလင်းက လမ်းခရီး၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အ
ပျက်များကို ပြောပြယင်း ပုကျူးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ပုကျူး၏ ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်ခုံညားသော အ
သွင်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းစီးနန် သဘောကျသွားလေသည်။

“မောင်ရင်လေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဦးသမီးက လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ဘဲ တစ္ဆေတိုင်း သိပ်လုပ်ချင်တာ၊ မောင်ရင်လေးသာ မကူညီခဲ့ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

“မောင်ရင်လေးကို ကြည့်ရတာ သိုင်းပညာတော်ပုံ ရတယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ပါလား”

“ဗျာ”

“ကျုပ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရိက္ခာအပြည့် အစုံဖြင့် တစ်နှစ်ကို ငွေတစ်သိန်းပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲကွ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကျုပ်ဆီက ကြွေးယူပြီး ပြန်မဆပ်တဲ့ လူတွေကို ဆုံးမပေးဖို့ပါပဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေနည်းလို့လား”

“ငွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးစိုင်းတဲ့ အလုပ်မျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ချင်လို့ပါ”

“ကျုပ်ဆီက ကြွေးယူပြီး ပြန်မဆပ်တဲ့ လူတွေကို ဆုံးမတာ မခက်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ခြေလှန်လက်လှန် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်၊ မောင်ရင်လေး ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်းစီးနန်သည် ပုကျူးအား အံ့သြသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ယင်း...

“မောင်ရင်လေး ငြင်းပယ်တာကို ကျုပ်အတော် အံ့သြမိတယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ တက်လမ်း အများကြီး ရှိတယ်ကွယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“မင်းသဘော မကျဘူးဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ၊ ကဲ ဆိုပါဦး၊ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ခုချိန်မှာတော့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံရအောင် သိုင်းလောကမှာ သွားလာနေတဲ့ သဘောပဲ ရှိပါတယ်”

“အဲဒါ အချိန်ကုန်တာပေါ့ကွယ်”

“ရှိပါစေတော့ ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်လေး မလုပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် မလုပ်နဲ့ဦးပေါ့၊ တကယ်လို့ စိတ်ပါလာပြီဆို ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့ပါ၊ ကျုပ်က အချိန်မရွေး တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုနေပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူက ဘယ်တော့မှ ဝမ်းစီးနန်ထံတွင် အမှုထမ်းမည် မဟုတ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိလေသည်။

ဝမ်းစီးနန်သည် ပုကျူးအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ မရသဖြင့် စိတ်ပျက်နေပြီး...

“ဒါထက် မောင်ရင်လေးရဲ့ မိသားစုက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ

တွေများလဲကွယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထိုးပွားပါ၊
အခုတော့ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ”

“ဟေ”

“ကျွန်တော့် ဖေဖေကို သိလို့လားဗျ”

ဝမ်းစီးနန်၏မျက်နှာ ချက်ချင်း တင်းမာသွားပြီး...

“သိတာပေါ့၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ လူပဲ၊ ငါ သူ့ကို မကျေဘူး

ကွ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလေသည်။

ပုကျူး ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိသွားလျှင် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်
လာလိမ့်မည်ကို ကြိုတင်ရိပ်မိထား၏။

“မင်း အခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွားပေတော့”

ဝမ်းလင်းလင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ဖေဖေ”

“သမီး ဘေးဖယ်နေစမ်း”

“ဖေဖေ သူဟာ သမီးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
လည်း ထည့်တွက်ပါဦး”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့ အဆက်
ဖြတ်လိုက်ရမယ် ဒါပဲ”

“ဖေဖေ”

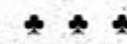
ဝမ်းစီးနန်က ပုကျူးကို စိုက်ကြည့်ယင်း...

“ဟေ့ကောင် မင်း ခုထိ ထွက်မသွားသေးဘူးလား၊ ငါ့လူ

တွေကို မောင်ထုတ်ခိုင်းရမလား”

“ကောင်းပြီ ကျုပ်သွားမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ဝမ်းလင်းလင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပုကျူးမြို့...

ပုကျူးသည် ပုကျူးမြို့သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်သည်။

တောလမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကာ ခရီးနှင့်လာစဉ်...

“အစ်ကို အစ်ကို”

အနောက်ဘက်မှ တကြော်ကြော် ခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ပုကျူး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင် ညီမ”

ဝမ်းလင်းလင်း လိုက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းက...

“အစ်ကို တောင်ကျွန်းကို မြန်မြန် ပြန်ပါတော့ရှင်”

အလောတကြီး ပြောလာလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမရဲ့”

“ဖေဖေက အစ်ကို့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ သူ့လူတွေကို အမိန့်ပေး
စေခိုင်းနေတယ်”

“ဟင်”

ပုကျူး အံ့ညွှားလေသည်။

ဝမ်းစီးနှုန်း၏ အပြုံးကြီးပုံကို တွေးကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိ
လေသည်။

“အစ်ကို မြန်မြန် ပြန်ပါတော့နော်”

“ညီမ ကျုပ်အတွက်နဲ့ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကျုပ်မပူပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို၊ ဖေဖေလူတွေဟာ အင်မတန်
ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါတယ်၊ သူတို့ဟာ လူ့အသက်ကို အရက်
တစ်ခွက်လောက်တောင် တန်ဖိုးထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို
အတွက် အန္တရာယ် များလှပါတယ်ရှင်”

သူမသည် ခေါင်းလေး ငုံ့ထားလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေ လုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်မလဲ သိတန်သလောက်တော့
သိပါတယ်ရှင်”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ပုကျူးမှာ ဝမ်းလင်းလင်းအား ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွား၏။

“ညီမရယ် သိပ်လည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ညီမ ဖေဖေဟာ
ဆိုးသွမ်းနေပေမယ့်၊ ညီမကိုတော့...”

သူ၏စကား မဆုံးမိ...

“ဟား ဟား ဟား”

ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ပုကျူးနှင့် ဝမ်းလင်းလင်းတို့ ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ လူ
တစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟင်”

ဝမ်းလင်းလင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ပုကျူးအား...

“အစ်ကို မြန်မြန် သွားပါတော့ရှင်၊ ဖေဖေလူတွေ လာနေ

ကြပြီ”

ဟု ကပျာကယာ ပြောလိုက်လေသည်။ ပုကျူးက...

“မပူပါနဲ့ ညီမရယ်”

ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ရောက်ရှိလာသူများသည် ပုကျူးအား ဝိုင်း
ရံထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကာ မည်
သို့ ပြုလုပ်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် ပုကျူးအတွက် အလွန်တရာ စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ပုကျူးမှာကား မည်သည့် စိုးရိမ်စိတ်မှ မရှိဘဲ
အေးဆေးငြိမ်မိပင် ရပ်နေ၏။

ဝိုင်းရံထားသူများမှာ ဆယ့်လေးငါးယောက်ခန့် ရှိပြီး လက်
နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

အားလုံးမှာ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး ရက်စက်ရန်

ဝန်မလေးကြသူများဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့်ပင် သိသာလှပေသည်။
သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်က ထိုသူတို့အား လုံးဝပင် အမှုမထားချေ
ထိုစဉ် တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး...

“သခင်မလေး နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

ဝမ်းလင်းလင်းက...

“ရှင်တို့ ပြန်သွားကြပါရှင်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

သူမ၏စကားကို ထိုလူက လက်မခံပါ။

“သခင်မလေး ကျုပ်တို့ကို သခင်ကြီးက လွှတ်လိုက်တာ

ပြန်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ရှင်တို့ ပြန်မသွားဘူးလား”

“ကျုပ်တို့ ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး သခင်မလေး၊ သခင်ကြီးရဲ့
အမိန့်အတိုင်း သူ့ကို ဆုံးမရလိမ့်မယ်”

ပုဂ္ဂိုလ်က မနေသာတော့ဘဲ...

“ညီမ ဖယ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ် သူတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါ
မယ်”

“အစ်ကို”

“ကျုပ်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ သူတို့ကို ကောင်း
ကောင်းကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်”

“သခင်လေး ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ သခင်လေးကိုယ်စား သူ
တို့ကို ကျုပ် ဆုံးမပေးပါ့မယ်”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူမှာ မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်အား ဝိုင်းထားသည့် ကြေးစားလူမိုက်များက...

“တောက် အဘိုးကြီးက မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်နေတယ်”

“ခင်ဗျား သေချင်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟေ့ အဘိုးကြီး မသေချင်ရင် အခုချက်ချင်း ထွက်သွား

ခမ်း”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလာ၏။
အဘိုးအို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“မင်းတို့က ကျုပ်ကို အနိုင်ရမယ်လို့ ထင်နေကြလား”

ကြေးစားလူမိုက်များက...

“ဒီအဘိုးကြီး သေချင်လို့ ဝင်ရှုပ်နေတာကိုး”

“မထူးပါဘူး၊ တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်တာ အေးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ချကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကာ အဘိုးအိုထံ ပြေးဝင်
တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

အဘိုးအိုက...

“လူယုတ်မာတွေ နေရာတကာ ဒုက္ခပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ
ကြတယ်၊ သိကြသေးတာပေါ့”

ဟု အော်ငေါက်ကာပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပင် ပြင်းထန်နေ၏။

ကြေးစားလူမိုက်များနှင့် အဘိုးအိုတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိ

လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကြေးစားလူခိုက်များသည် ဖရိုဖဲ

ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ဘယ်သူက ငါ့ကို ဆုံးမချင်ကြသေးသလဲ”

“လူပါးဝတ် အဘိုးကြီး”

“သေပေတော့”

“ယား”

ဟု အော်ဟစ် ညာသံပေး ကြိမ်းဝါးကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်

လိုက်ပြန်သည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

အော်ငေါက်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်တစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်

လေသည်။ ထိုအခါ...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြေးစားလူခိုက်များမှာ အဝေးသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

အဘိုးအိုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြေးစားလူခိုက်များ လဲကျရာမှ ကုန်းရုန်းကာ ထလာကြ
လေသည်။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များမှာ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေကြသလို
မျက်နှာမှာလည်း ရှုံ့မဲ့နေကြ၏။

သူတို့သည် အဘိုးအိုအား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ် လူမသတ်ချင်ဘူး၊ မင်းတို့ မြန်မြန်ထွက်သွားကြရင်
ကောင်းမယ်”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝမ်းစီးနန်၏ ကြေးစားလူခိုက်များသည် ဆက်၍
တိုက်ခိုက်ရန် မကြိုးစားပုံကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

မကြာမီ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ချောင်းရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်ယင်း အတွေး
နယ်ချဲ့နေမိရာ အချိန်များ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။
ဝမ်းလင်းလင်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဝမ်းစီးနန်းနှင့် စိတ်သဘော

ထားချင်း လုံးဝမဆိုင်သည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ပေသည်။

သဘောမနောကောင်းသည်။ စိတ်ထားဖြူစင်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဗိုတောင်းလှသည့် အချိန်ကာလ
အတွင်းမှာပင် အချစ်ကြီး ချစ်ကြသည့် ချစ်သူများ ဘဝသို့ ရောက်ရှိ
သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ပုဂ္ဂိုလ် အကြိတ်လိုက်၏။ သူက လက်သီး
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင်...

“ယင်ကျင်း မင်းကို ငါ ဒီတစ်သက် မကျေတော့ဘူးဆိုတာ
မှတ်ထားစမ်းပါ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

သူသည် ယင်ကျင်းအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်
လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဝမ်းလင်းလင်းအား ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းသည် ယင်ကျင်း
ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားသည်။

ယင်ကျင်းအား ရင်ထဲမှ မုန်းတီးနေမိလေတော့သည်။

ကြယ်သုံးလုံး

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခရီးထွက်လာခဲ့ရာ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်
တွင် ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူသည် ဤရွာလေးတွင်ပင် တစ်ညတာ တည်းခိုရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်လေသည်။

ရွာထဲ၌ ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရှိနေပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုထမင်းဆိုင်လေးသို့ ဝင်ကာ ဗိုက်ဖြည့်လိုက်
၏။ ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားကာ စား
သောက်လိုက်၏။

သူစားသောက်၍ ပြီးသွားချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ လူသုံး
ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းကာ ထင်ရာစိုင်းမည့် ရုပ်သွင်များ ရှိလေသည်။

သူတို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လျှင် ဆိုင်ရှင် မျက်နှာ ကွက်ခဲနဲ ပျက်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် လှမြေ့ဆည်လိုက်ပြီး...

“ဆရာလေးတို့ ဘာများ သုံးဆောင်ကြမလဲဗျာ”

ဟု ချိုသာစွာ မေးလိုက်၏။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“အကောင်းဆုံး ဟင်းငါးပွဲ ချပြီးရင် အရက်သုံးအိုးပါယူခဲ့”

ဟု ခက်ထန်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်က...

“ဟုတ်ကဲ့”

ချက်ချင်းပင် ထိုလူသုံးယောက် မှာကြားထားသည်များကို ယူဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

ပုကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချကာ ထိုလူများအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူသုံးယောက်စလုံး အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

တစ်ယောက်မှာ နားကွင်းတပ်ထားပြီး တစ်ယောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူသန်ကြီး ဖြစ်သည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာကား ဦးခေါင်းအပြောင် ရိပ်ထားသော ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သော ထိမထင်မျက်နှာ

ထားဖြင့် စားသောက်နေကြ၏။

အရက်များမှာလည်း တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ကုန်သွားလေ၏။

သူတို့ စားပွဲပေါ်တွင် အရက်အိုးငါးအိုးခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုအရက် ငါးအိုးစလုံး ကုန်သွားချိန်တွင် သူတို့၏အသံများ

မှာ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

သူတို့ မူးယစ်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ခေါင်းတုံးကြီးက...

“ဆိုင်ရှင်လာခဲ့စမ်း”

“လာပါပြီ”

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

ဆိုင်ရှင်က တွက်ချက်ယင်း...

“အားလုံးပေါင်း နှစ်ရာကျပါတယ်”

“ဘာ”

ခေါင်းတုံးကြီး၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆိုင်ရှင်မှာ လန့်ဖျပ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးက ဆိုင်ရှင်အား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ကာ...

“နှစ်ရာကျတယ် ဟုတ်လား”

ဆိုင်ရှင်က...

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု မဝံ့မရဲ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက အတော်လောဘကြီးတဲ့ သူပဲကိုး၊ ကျုပ်တို့ကို

ငွေပိုယူလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အတိအကျ တွက်ထားတာပါ”

ပျာပျာသလဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။
ခေါင်းတုံးကြီးက သူ၏အဖော်များဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...
“သူက မတွက်ချက်တတ်ဘူး ထင်တယ်”
“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့စားသောက်တာ နှစ်ရာ မကျဘူး”
စကားဆုံးလျှင်...
“ခွမ်း ခွမ်း”
စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်

လေသည်။
“ဟား ဟား ဟား”
သူ၏အဖော်များသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြ

၏။ ထို့နောက်...
“ခွမ်း ခလွမ်း”
ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ကျန်ရှိသော အရက်အိုးများကို
ပေါက်ခွဲလိုက်ကြ၏။

မကြာမီ စားပွဲပေါ်တွင် ဘာဆိုတာမျှ မရှိတော့ပါ။
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပန်းကန်ခွက်ယောက် အကွဲစများ၊ အ
ရက်အိုး အကွဲစများ ပြန့်ကျဲနေ၏။

ခေါင်းတုံးကြီးက...
“ကဲ ကျုပ်တို့ စားသောက်ထားတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့
ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားက နှစ်ရာကျတယ်လို့ ပြောရဲသ
လား”

ဆိုင်ရှင်အား အော်ငေါက်မာန်မဲလိုက်၏။
ဆိုင်ရှင်မှာ ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် အသားများ တဆတ်

ဆတ် တုန်ယင်နေပါသည်။
လူသန်ကြီးက တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့်...
“ကျုပ်တို့ စားသောက်တာ ဘာမှ မရှိဘဲနဲ့ နှစ်ရာကျတယ်
ဆိုတော့ သူ့ကို ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလာ၏။
နားကွင်းတပ်ထားသော လူကလည်း ထောက်ခံလာ၏။
“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကြယ်သုံးလုံးကို စော်ကားတာ
သည်းမခံနိုင်ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ဆိုင်ရှင်အား ထိုးကြိတ်လိုက်၏။
“ခွပ်”
“အား”

ဆိုင်ရှင်မှာ နာကျင်စွာ အော်ပြီး နောက်သို့ ဒဿိယိုင်ဖြင့်
ဆုတ်သွား၏။
ခေါင်းတုံးကြီးက ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ကန်ကျော့က်လိုက်

လေသည်။
“ဂုန်း”
“အမယ်လေး”
ဆိုင်ရှင်မှာ အော်ဟစ်ကာ ဆိုင်ထောင့်သို့ လွင့်စဉ်သွား၏။
“ဟား ဟား ဟား”

ထိုလူများ သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။
အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးနောက် ခေါင်းတုံးကြီးက...
“ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ ဆိုင်ကိုပါ မီးရှို့ပစ်လိုက်ရအောင်”
ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကို ကျန်လူများကလည်း ထောက်ခံလိုက်ကြ၏။
“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုလုပ်မှ နောင်ကြည့်သွားမှာ”
သူတို့၏စကားကြားလျှင် ဆိုင်ရှင် လူးလဲထလာ၏။

သူက ချက်ချင်းပင်...

“မ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုစရာဆိုလို့ ဒီဆိုင်လေးပဲ ရှိလို့ပါ”

ငိုကြွေးချက်ဖြင့် တောင်းပန်လာ၏။

လူသန်ကြီးက...

“တောက် ခင်ဗျား သေချင်ပြီထင်တယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ ဆိုင်ရှင်ထံ လှမ်းသွားက ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မတရားသည့် မြင်ကွင်းကို သူ မကြည့်ရှုလိုတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့ တော်ကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟင်”

သူ၏စကားကြောင့် လူသန်ကြီး အံ့ဩသွား၏။

ပုကျူးအား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးနှင့် နားကွင်းတပ်ထားသူမှာလည်း မျက်

မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ပုကျူးမှာ ချောင်ကျသော ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာတွင်

ဘိတ်တဆိတ် စားသောက်နေခြင်းကြောင့် သတိမပြုမိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ပုကျူး၏အသံကြားမှ သတိဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။
ပုကျူးက...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ ဆက်မလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်”
ဟု ပြောလာပြန်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် လူသန်ကြီး ဒေါပူသွား၏။

ပုကျူးထံ လျှောက်လာကာ...

“မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ ငါတို့ကို လာပြီး အမိန့်ပေးနေရဘာလဲ သေချင်နေပြီ ထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပုကျူးအား ထိုးကြိတ်လာ၏။

ပုကျူး ပြုံးလိုက်၏။

သူက အနည်းငယ်မျှပင် မရှောင်ဘဲ တိုးဝင်လာသော သက်သီးအား လှုပ်တပြက် ဖမ်းဆုပ်ကာ ဆတ်ခနဲ လိမ်ချိုးလိုက်၏။

“ဖျောက်”

“အား”

အရိုးကျိုးသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လူသန်ကြီး၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ နောက်သို့ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ဆုတ်သွား၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့နေပြီး ညာဘက်လက်မှာ တွဲလောင်းကျနေ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

အဖော်ဖြစ်သူ ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် ခေါင်းတုံးကြီးတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဒေါသ ထွက်လာကြပြီး ထိုင်ရာမှထကာ...

“မင်းက ငါတို့လူရဲ့ လက်ကို ချိုးတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းသေ ရမယ်”

ခေါင်းတုံးကြီးက ဒေါသတကြီးပြောကာ ပုကျူးထံ ပြေးဝင် လာသည်။

ပုကျူးက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော အရက်အိုးပဲ့တစ်ခု အား ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဝှံ”

အရက်အိုးပဲ့လေးမှာ ပြေးဝင်လာသော ခေါင်းတုံးကြီးထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

“ခွတ်”

“အား”

ခေါင်းတုံးကြီး နာကျင်စွာ အော်လိုက်၏။

သူ၏ဦးခေါင်းမှာ သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားလေသည်။

သူက မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ် လိုက်၏။

နားကွင်းနှင့်လူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ မင်းက သိုင်းပညာတတ်ထားတာကိုး”

ပုကျူးက ဘာမှ မပြောပါ။

နားကွင်းနှင့်လူက ခါးမှစားကို ခြမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ငါ့အဖော်တွေအတွက် မင်းကို လက်တုန့်ပြန်ရမှ ကျေနပ် နိုင်မယ် သေပေတော့”

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ စားဝေယမ်းကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက် လာ၏။

ပုကျူး မဲ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ချက် ဝေယမ်းလိုက်၏။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး နား ကွင်းနှင့်လူမှာ ခြေဆယ်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရ၏။

ခေါင်းတုံးကြီးက...

“ဝိုင်းတိုက်ကြမယ်”

ဟု ပြောကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ၏။

သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်ကလည်း ပုကျူးအား တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

‘သူတို့သည် ပုကျူးအပေါ် ဒေါသထွက်နေကြသည် ဖြစ်ရ ကား သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်နေပေတော့သည်။

ဆိုင်ရှင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

သူက မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်၏။

ပုကျူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ဦးစွာ ဝင်ရောက်လာသော ခေါင်းတုံးကြီး

၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှ၏။

ခေါင်းတုံးကြီး မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

“ခွပ်”

“အား”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ယင်း ပက်လက်လန် လဲကျသွား၏။
ထိုစဉ်...

“ဝှစ်”

လေတိုးသံနှင့်အတူ နားကွင်းနှင့်လူ၏စားက နောက်ကျော

ဘက်မှ တိုးဝင်လာသည်။

ပုကျူးက...

“ဘယ်ရမလဲ”

ပြောဆိုကာ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းနွဲ့ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ စားချက်က ပုကျူး၏နံ့ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

ပုကျူးက အရှိန်လွန်လာသော စားကိုလက်အား လက်ခံ

စောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

သူ၏လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ပုကျူးက ခုတ်ချလိုက်သည်

ဖြစ်ရာ...

“ဖျောက်”

“အား”

အရိုးကျိုးသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး နားကွင်းဝတ်ထားသူ နာ

ကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ဝှန်း”

အရှိန်လွန်ကာ လဲကျသွား၏။

နားကွင်းနှင့်လူ လဲကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပုကျူးက
“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ ဘေးသို့ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်လိုက်
လေသည်။

အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာသော လူသန်ကြီးအား
တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ”

လူသန်ကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

သူက ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဝှန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ လူသန်ကြီးမှာ လွင့်စဉ်
သွားကာ စားပွဲကုလားထိုင်များဖြင့် ရောထွေးသွား၏။

ပုကျူးက ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ အေးအေး

ဆေးဆေး ရပ်နေလိုက်လေတော့သည်။

“အင်း အင်း”

ခေါင်းတုံးကြီးတို့သုံးယောက် ညည်းညူကာ လူးလဲထလာကြသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများမှာ နာကျင်မှုကြောင့် ရှုံ့မဲ့၍ နေ၏။ သူတို့သည် ပုကျူးအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ပုကျူးက သူတို့ထံ လှမ်းလာလျှင်...

“ကျုပ် ကျုပ်တို့ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်လာကြလေသည်။

ပုကျူးက...

“ကျုပ်က ကျေနပ်ရမှာလား”

ဟု ခပ်တည်တည်ဖြင့် ငေါက်လိုက်၏။

ခေါင်းတုံးကြီးတို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ခူးထောက်လိုက်ကြပြီး...

“ကျုပ် ကျုပ်တို့ကို မသတ်ပါနဲ့”

“ချမ်း ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ပုကျူး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ဟွန်း ခင်ဗျားတို့ မကောင်းတာတွေချည်း၊ ဒီလိုပဲ ဆက်

လုပ်နေရင် ခက်မယ် ဒီတော့...”

သူက ခေါင်းတုံးကြီးအား အဓိပ္ပါယ်ပါပါဖြင့် စိုက်ကြည့်၏။

ခေါင်းတုံးကြီးတို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြ၏။

လူသန်ကြီးက...

“ကျုပ် ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်ပြီး မဆိုးမခိုက်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျန်လူများကလည်း ထောက်ခံလိုက်ကြ၏။

ပုကျူးက...

“ကောင်းပြီး ခင်ဗျားတို့ ကတိပေးနိုင်မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးကြီးတို့သုံးယောက်က မဆိုးမတွပင်...

“ဟုတ်ကဲ့ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ”

ဟု ကပျာကယာ ပြောလာကြသည်။

ပုကျူးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊

နောက်ထပ် ဆိုးမိုက်ကြဦးမယ်ဆိုရင်တော့၊ ကျုပ်လက်ထဲက ဘယ်

နည်းနဲ့မှ မလွတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ကဲ ခင်ဗျားတို့ သွားကြပေ

တော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြားလျှင် ခေါင်းတုံးကြီးတို့ ဝမ်းသာသွားကြ

လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောယင်း ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် နောက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေး

လွှားသွားကြပေတော့သည်။

ခေါင်းတုံးကြီးတို့ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူတို့သည် မည်သည့်အခါမှ ဆိုးမိုက်ရဲတော့မည် မဟုတ်

ကြောင်း အလိုလို နားလည်ထားပေသည်။ ထိုစဉ်...

“မိတ်ဆွေလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဆိုင်ရှင်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပုကျူးအား ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ကာ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အမြင်မတော်လို့ ကူညီတာပါ”

“မိတ်ဆွေလေးသာ မကူညီရင် သူတို့က ဆိုင်ကို မီးရှို့သွား

မှာ သေချာတယ်”

ဆိုင်ရှင်လည်း ယခုမှ စိတ်အေးသွားဟန် ရှိလေသည်။

“သူတို့ဟာ ဒီရွာတစ်ဝိုက်မှာ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ လူရမ်းတွေ

ပေါ့၊ သူတို့ ဗိုလ်ကျတာကို မခံနိုင်ရင်၊ အဲဒီလူကို ဒုက္ခပေးတော့တာ

ပဲ၊ သိုင်းပညာလဲ တတ်ထားတော့ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ အံ့မတုရဲဘူး

လေ၊ အခု သူတို့ကို ဆုံးမမယ့် လူနဲ့လည်း တွေ့ရာ ခွေးပြေးဝက်ပြေး

ပြေးတာ တန်းနေတာပဲ”

“စိတ်ချပါ သူတို့ ဘယ်တော့မှ ရမ်းကားရဲမှာ မဟုတ်တော့

ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က မိတ်ဆွေလေးကို ကျေးဇူးတင်မိတာ

ပေါ့ဗျာ”

ဟု လှိုက်လှဲသော လေသံဖြင့် ပြောလာလေတော့သည်။

ထောင်ချောက်

ထိုက်ဝမ်မြို့...

ပုကျူးမှာ ရွာကလေးမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် တစ်ရက်အ

ကြာတွင် ထိုက်ဝမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ နေဝင်တော့မည် ဖြစ်၏။

ပုကျူးက တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်း

ကာ တည်းခိုလိုက်လေသည်။

ညစာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ

လှဲလျောင်းနေလိုက်လေသည်။

သို့သော် အိပ်ရာထဲ လှဲနေသော်လည်း တော်တော်နှင့်

အိပ်မပျော်ပါချေ။

ပုကျူးသည် ဝမ်းလင်းလင်း၏မျက်နှာကလေးအား မြင်

ယောင်နေမိသည်။

သူ့အတွက် အရာအားလုံးသည် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင်ဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ယင်ကျင်းအား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေမိသည်။

“ယင်ကျင်း မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ကွာ”

သူက သွားကြားမှလေသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

တောင်ကျွန်းသို့ ပြန်ကာ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ပြီးသည်နှင့် ယင်ကျင်းအား ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးမပစ်မည်ဟုလည်း သန္တိဌာန် ချထားလိုက်မိသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ညဉ့်နက်လာသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် လူရှင်းသွားပြီး ဆူဆူညံညံအသံများ လျော့ပါးသွား၏။

ပုကျူးလည်း မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သို့သော် ကြာကြာမအိပ်လိုက်ရပါ။

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ချက်ချင်းပြန်နိုးလာတော့၏။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့လူတွေပဲ လူမှုရေး နားမလည်ကြပါ

လား”

ဟုစိတ်ပျက်စွာဖြင့် ညည်းညူလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်...

“နင့်ကို ငါသတ်မယ်”

“အမယ်လေး ကယ်တော်မူကြပါရှင် ကျွန်မကို သတ်နေပါ

တယ်”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ တစ်ဖက်ခန်း၌ တည်းခိုနေသူနှစ်ယောက်မှာ ဇနီးမောင်နှံ

များဖြစ်ပုံရလေသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်နေပုံလည်းရှိသည်။

ပုကျူးက သူနှင့်မဆိုင်သဖြင့် သွားရောက်ဖြန်ဖြေဖို့ စိတ်ကူး မရှိချေ။ ထိုအချိန်မှာပင်..

“ဖြန်း”

“အမယ်လေး”

“ကယ်ကြပါဦးရှင်”

အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပုကျူးမနေသာတော့ပါ။ အခန်းတွင်းမှ ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

သူ အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် ကျယ်လောင်သော တံခါးမြည်သံနှင့်အတူ တစ်ဖက်အခန်းတံခါး ပွင့်သွား၏။

တဆက်တည်းပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“နင်ဘယ်ပြေးမလဲ၊ နင့်ကို ငါသတ်ရမှ ကျေနပ် နိုင်မယ်”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာသည်။

အမျိုးသမီးက ထိတ်လန့်သွားပြီး ပုကျူးကိုမြင်လျှင်..

“မောင်လေးရယ် အစ်မကြီးကို ကယ်ပါဦး”

ပုကျူးက စိတ်ရှုပ်သောလေသံဖြင့်..

“ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျို့ လူကြားလို

မကောင်းပါဘူး၊ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

“အမယ်လေး အစ်မကိုသူတကယ်သတ်ပစ်လိမ့်မယ်ကွယ့်”
ပုကျူးက အမျိုးသမီးအား အက်ခတ်ကြည့်ရာ အမျိုးသမီး
မှာ အလွန်ပင်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေဟန်ရှိလေသည်။

“ငါ့ညီ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဘေးဖယ်လိုက်ပါ”
ပုကျူးက အမျိုးသမီးရှေ့တွင် ရပ်ကာ အကာအကွယ်ပြု
ထားခြင်းကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့က ဇနီးမောင်နှံတွေ
မဟုတ်လား၊ ရန်ဖြစ်ကြဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“ညီလေး မင်းဘာမှ မသိပါဘူးကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး
ဘေးဖယ်လိုက်စမ်းပါ”

“မောင်လေးရယ် မမကိုကယ်ပါကွယ်”
သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားကြောင့် ပုကျူးခေါင်းရှုပ်သွား
ရလေတော့သည်။

ထိုအခါ ယောက်ျားကြီးက...

“ညီလေး ဘေးဖယ်လိုက်ပါ၊ ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူး”
ဒေါသဖြင့်ပြော၏။ အမျိုးသမီးကလည်း...

“မောင်လေး ကယ်ပါဦးကွယ်”
ယောက်ျားကြီး ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“ကောင်မ”
သူက အော်ငေါက်ကာ ပုကျူးကိုကျော်၍ အမျိုးသမီးကို
လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

“အမယ်လေး”
ပုကျူး အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ချက်ချင်းပင်..

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”
ဟုပြောရင်း ယောက်ျားကြီး၏လက်ကို ကပျာကယာ
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်...

“သေစမ်း”
အမျိုးသမီး၏လေသံ ပြောင်းလဲသွား၏။
သူမသည် ပုကျူး၏ကျောပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
လေသည်။

“ဟာ”
အမှတ်တမဲ့မို့ ပုကျူး ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”
အလန့်တကြား ရေရွတ်ရင်း ချက်ချင်းပင် ရှောင်တိမ်းရန်
ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

“မင်း လွတ်နိုင်မှာမို့လား”
ယောက်ျားကြီးက အော်ရင်း ပုကျူးကို တိုက်ခိုက်လာ၏။
သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ လျင်မြန်ပြီး ပြင်းထန်၏
ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် အ
ပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

အလစ်တိုက်ခိုက်လုပ်ကြံမှု မအောင်မြင်သည့်အတွက် အ
မျိုးသမီးနှင့် ယောက်ျားကြီးတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

ပုကျူးက စကြိုလမ်းပေါ် ခြေချမိသည်နှင့်..
“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ရန်ပြုရ

တာလဲဗျ”

“ငါတို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိစရာမလိုဘူး၊ မင်းရဲ့သေ
မင်းပဲဆိုတာ သိထားရင် လုံလောက်ပြီ”

“ငါတို့လက်ထဲက မင်းမလွတ်စေဘူး”

ပုကျူးက အမျိုးသမီးနှင့် ယောက်ျားကြီးအား သေသေ
ချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်မသိပါလား၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုမှ မ
ပတ်သက်ခဲ့ကြဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်အန္တရာယ်ပေးချင်ရတာလဲဗျ”

သူက နားမလည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ
အဖြေမပေးပါ။

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ပုကျူးထံပြေးဝင်လာကြ၏။

“ကျုပ်ကို သက်သက်မဲ့ဒုက္ခပေးချင်ကြတယ် ဆိုရင်တော့
ခင်ဗျားတို့ နောင်တရလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင်..

“ပုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကာ
ယောက်ျား ကြီးမှာ နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရသည်။

“မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ သတိသာထားပေတော့”

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ပြင်း
ထန်နေပေသည်။

ပုကျူး သတိကြီးစွာထား၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးကလည်း ပုကျူးထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာ၏။

သူတို့သည် မိမိအား မဖြစ်မနေ သုတ်သင်ပစ်မည်ဖြစ်

ကြောင်း ပုကျူးနားလည်လိုက်၏။

သူက ငဲ့ညှာလိုက်လျှင် အရင်ဆုံးဒုက္ခရောက်သွားရပေလိမ့်
မည်။ ထို့ကြောင့်..

သူက ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ကျော်မျှ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးလျှင်..

“ပုန်း”

ယောက်ျားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးတို့ နောက်သို့ ဒယီးဒယိုင်
ဖြင့်ဆုတ်သွားကြ၏။

ယောက်ျားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးတို့မှာ အခြေအနေ မဟန်

ကြောင်း သဘောပေါက်သွား၍ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

“ဟင်း”

ပုကျူး သက်ပြင်းရည်တစ်ချက် ချလိုက်၏။

သူက မောပန်းစွာ အသက်ဝဝရှုလိုက်၏။

ထို့နောက် မိမိအခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက်တော့သည်။

နေခြည်ဖြာကျလာပြီ ဖြစ်သည်။ . .

နံနက်မိုးစင်စင် လင်းလာသည်နှင့် ပုကျူးသည် ရှေ့ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

ညက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေပါသည်။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။

သူ့အား ဒုက္ခပေးမည့်သူများ အချိန်မရွေး တွေ့ရနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“တောင်ကျွန်းကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် သွားမှဖြစ်တော့မယ်”

ပုကျူးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ခရီးနှင့်လာခဲ့လေသည်။ နေ့စွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်လျှင် မြစ်ဆိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ပုကျူးသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် တောင်ကျွန်းဒေသသို့ သွားမည့် ရွက်လှေကို စုံစမ်းလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

ရွက်နှစ်ထပ်ရှိသော လှေကြီးတစ်စင်း ခရီးနှင့်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

မြစ်ဆိပ်ရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် မြင်းညိုကြီးကို အပ်ထားလိုက်၏။

ယင်းနောက် သူက လှေပေါ်တက်လာခဲ့လေသည်။

ပုကျူး လှေပေါ် ရောက်သွားပြီး မကြာမီ ရွက်လှေကြီးမှာ စတင်ခရီးနှင့်လေတော့သည်။

ရွက်လှေကြီးသည် ရွက်စုံဖွင့်ကာ မြစ်ဆိပ်မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လှေထွက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

ရွက်လှေ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် လူနှစ်ယောက်သည် မြစ်ဆိပ်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရသော် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ရွေရွေ ထွက်ခွာသွားသော ရွက်လှေကြီးကို ငေးမောကြည့်ယင်း...

“ကျုပ်တို့ နောက်ကျသွားပြီ”

စာပေသိုင်းသမားကလည်း ညည်းညူလိုက်၏။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကလည်း...
 “ဟုတ်တယ်၊ သခင်လေးက တောင်ကျွန်းဒေသကို အမြန်
 ဆုံး ရောက်သွားနိုင်အောင် ရေလမ်းခရီးနှင့်သွားတာပဲ”
 ဟု မချီတင်ကဲ ပြောလာ၏။
 ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှမပြော ဖြစ်ကြ
 တော့ဘဲ တွေဝေငေးဝိုင်းသွားကြ၏။
 အတန်ကြာမှ စာပေသိုင်းသမားထံမှ သက်ပြင်းချသံတစ်
 ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။
 သူက သူဆင်းရဲသိုင်းသမားအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက ဘာမျှမပြောချေ။
 စာပေသိုင်းသမားက...
 “ကျုပ်တို့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ်
 လိုက်သွားကြမလား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 သူဆင်းရဲသိုင်းသမား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး...
 “အို အခုမှတော့ မထူးဘူး၊ လိုက်သွားကြတာပေါ့”
 “ကောင်းပြီလေ”
 ယင်းနောက် နှစ်ယောက်သား တောင်ကျွန်းဒေသသို့ သွား
 မည့်လှေကို စုံစမ်းလိုက်ကြလေသည်။
 သို့သော် နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာ စုံစမ်းလိုက်ကြပြီး
 စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ တောင်ကျွန်းဒေသသို့ ထွက်ခွာမည့် ရွက်
 လှေ မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
 စာပေသိုင်းသမား ခေါင်းကုပ်လိုက်၏။
 “ဒုက္ခပဲ၊ နောက်ဆယ်ရက်ကြာမှ တောင်ကျွန်းဒေသကို
 သွားမယ့် ရွက်လှေရှိလိမ့်မယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ သွားမယ့်
 လှေ မရှိဘူးဆိုပါလား”
 သူက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်လေသည်။
 သူဆင်းရဲသိုင်းသမားလည်း အကြံအိုက်သွားလေ၏။
 သူက စာပေသိုင်းသမားအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
 “အကြံရပြီ”
 “ဘာများလဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”
 “လှေနဲ့ သွားမယ်”
 “ဘာ”
 သူဆင်းရဲသိုင်းသမား၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။
 သူက စာပေသိုင်းသမားအား မျက်လုံးဖြူးကာ ကြည့်လိုက်
 မိလေသည်။
 သူတို့သည် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ရေလမ်း
 ခရီး၌ ကျွမ်းကျင်သူများ မဟုတ်ကြချေ။
 တောင်ကျွန်းဒေသသို့ လှေတစ်စင်းဖြင့် သွားမည်ဆိုသည်
 မှာ မစဉ်းစားဝံ့စရာကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။
 စာပေသိုင်းသမားက ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့အား စိုက်ကြည့်
 နေသည်။

သူဆင်းရဲသိုင်းသမားက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး...
“တောင်ကျွန်းဒေသကို လှေနဲ့ သွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...
“ပြီးတော့ ဘယ်လှေသမားမှလဲ လိုက်ပို့ပုံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ဒါကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ တောင်ကျွန်းဒေသကို လှေနဲ့ သွားရမယ်လို့ ကျုပ်ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”
“တောင်ကျွန်းကို သွားမယ့် ရွက်လှေကြီးနောက်ကို လှေနဲ့ လိုက်ကြမယ်လေ၊ ကမ်းရိုးတန်း မြို့တစ်မြို့မှာ ရပ်နားပြီး ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်ဦးမှာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ လိုက်သွားရင် မိနိုင်တယ်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။
သူ၏စကားအား သူဆင်းရဲသိုင်းသမား သဘောကျသွားလေသည်။

သူက ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ပြီး...
“ခင်ဗျား အကြံကောင်းတယ်၊ ကဲ ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”
နှစ်ယောက်သား ရွက်လှေကြီးနောက်သို့ လိုက်နိုင်မည့် လှေသမားအား လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။
မကြာပါ။
လှေသမားတစ်ယောက်က...

“ငွေသုံးထောင်ပေးရင် လိုက်ပါ့မယ်”
ဟု ပြောလာသည်။
သူက အရေးကြီးမှန်းသိ၍ ငွေကို အဆမတန် တောင်းလိုက်လေသည်။

စာပေသိုင်းသမားတို့ကလည်း ဈေးမဆစ်ပါ။
ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ပေးမယ်”
လှေသမား၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား၏။

သူက ချက်ချင်းပင်...
“ကဲ လှေပေါ်တက်ကြ”
ဟု လောဆော်လိုက်၏။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမားတို့ ဘာမှမပြောတော့ပါ။

သူတို့က လှေပေါ်တက်လိုက်ကြ၏။
ထို့နောက် လှေသမားကလည်း လှေကို အပြင်းလှော်ခတ်သွားလေတော့သည်။

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟစာအောင်

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။
ရွက်လှေကြီးသည် ရွက်စုံဖွင့်ကာ ခရီးနှင့်နေလေသည်။
လှေဦး၏ထိုးခွံမှုကြောင့် ရေများ ဖွားခနဲ လွင့်စဉ်သွားသည်။
ဤသည်ကို ပုကျူးက ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်နေ
မိလေသည်။

တောင်ကျွန်းသို့ သွားရာ ခရီးကား စခွဲချေပြီ။
ဆယ်ရက်အတောအတွင်း အရောက်သွားနိုင်မည်မှာ သေ
ချာလှပေသည်။

တောင်ကျွန်းသို့ ရောက်လျှင် ဖခင်၏ အမွေအနှစ် နောက်
ဆုံးပညာကို အပြင်းအထန် ကြိုးစားလေ့လာရမည် ဖြစ်ပေသည်။
လှေကျင့်တတ်မြောက်ပြီးပါလျှင် ပြည်မသို့ ပြန်လာရမည်
ဖြစ်လေသည်။

သူက ယင်ကျင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။
ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။
ရွက်လှေပေါ်တွင် ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ထားသည့်
အပြင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည်များလည်း တစ်ရာကျော်
ခန့် ရှိလေသည်။

ရွက်လှေကြီးသည် ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးနှင့်ရမည်ဖြစ်ရာ
ခရီးသည်များ သက်သောင့်သက်သာ အနားယူနိုင်ရန် အခန်းများ
စီစဉ်ပေးထားလေသည်။

ပုကျူးမှာ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်း၌ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက် ရှိနေပြီး သူလှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ဖျတ်ခနဲ

ကျောခိုင်းသွားလေသည်။

ပုကျူး မျက်မှောင်ကြွတ်သွားလေသည်။
“သူ့ကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ”

ထိုအမျိုးသမီး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အနေအထားကို
ကြည့်ယင်း တွေးနေမိပြန်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ပုကျူး အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကို ခိုဝှမ်း
သွားဟန် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာလွှဲသွားကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား
လေသည်။

ပုကျူးမှာ ယခုထက်တိုင် စဉ်းစား၍ မရသေးပါ။
ထိုစဉ် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လင်မယားနှစ်ယောက်

စကားများ ရန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ရုတ်တရက် ပုကျူး သတိဝင်လာသည်။

“လက်စသတ်တော့ တည်းခိုခန်းမှာ ငါ့ကို အကောက်ကြံခွဲ
တဲ့ မိန်းမကိုး”

ပုကျူး ဒေါပုလာသည်။
“သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

သူက ချက်ချင်းပင် အမျိုးသမီးနောက်သို့ လိုက်သွား၏။
အမျိုးသမီးက သူ့အား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လာ၏။

သူလိုက်လာသည်ကို မြင်လျှင် အမျိုးသမီး၏ မြေလှမ်းများ
မြန်ဆန်သွား၏။

သူမက ခရီးသည်များ၏ အခန်းများဘက်သို့ လျှောက်
သွားပြီး ထောင့်ချိုးတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ပုကျူး ဒေါပြသွား၏။

“ထွက်ပြေးလို့ ရမလား”

သူက စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးကာ ပြေးသွားလိုက်၏။ သို့သော် ရှာဖွေကြည့်လိုက်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ပါချေ။

ပုကျူး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

သူက သေသေချာချာ ရှာဖွေကြည့်လိုက်ပါသော်လည်း လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။

ပုကျူး စိတ်လျော့လိုက်၏။

“သူဟာ အခန်းတစ်ခုခုထဲ ဝင်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟုလည်း မှတ်ချက်ချမိလိုက်၏။

ပုကျူးမှာ ရင်လေးသွားမိသည်။

ရွက်လှေကြီးပေါ်တွင် သူ့အား ဒုက္ခပေးမည့်သူများလိုက်ပါလာပြီ ဖြစ်သည်။

တောင်ကျွန်းသို့ သွားမည့်ခရီးမှာ ဖြောင့်ဖြူးနိုင်ပါတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ပုကျူး ခံပြင်းနေ၏။

အမျိုးသမီးအား ရှာမတွေ့သည့် နောက်ဆုံး သူ၏အခန်းဆီသို့ ပြန်သွားရလေတော့သည်။

တစ်ရက်...

နှစ်ရက်...

သုံးရက်...

သုံးရက်ဟူသော အချိန် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ရွက်လှေကြီး ရွက်လွင့်ခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ ဖြစ်ရာ အတော်ပင် ခရီးပေါက်လာပြီဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သုံးရက်အတွင်း ပုကျူးသည် သူ့အား ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကို လိုက်ရှာခဲ့သည်။

သို့သော် အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

ထို့ကြောင့် ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် ညစာ စားသောက်ပြီး လှေဦးပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန် သာနေပါသည်။

ကြယ်ကလေးများလည်း ဝင်းလက်တောက်ပနေပေသည်။

မြစ်ပြင်ကျယ်၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော တောအုပ်

တောင်တန်းများဖြင့် သာယာလှပနေလေသည်။ အဝေးတွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ မီးရောင်များကို တွေ့

မြင်ရလေသည်။

လေပြည်လေညင်းလည်း တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်နေ၏။

ပုကျူးက အေးမြသော လေကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်လိုက်မိသည်။

သူ၏စိတ်များ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရ၏။

ရေကြောင်းမှ ခရီးသွားရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့စေကောင်းသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ပုကျူးက ပတ်ဝန်းကျင် အလှအပများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ လှေကလေးတစ်စင်း လျင်မြန်စွာ လှော်ခတ်လာနေသည်။

လှေကလေးမှာ နီးကပ်လာမှ ပုကျူး သတိပြုမိသွားသည်။ ပုကျူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ထို့နောက် လှေကလေးအား အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ရုတ်တရက် သူက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟင် ငါတို့ရွက်လှေကြီးဆီကို ဦးတည်လာနေတာပါလား” လှေကလေးသည် ရေစန်အတိုင်း မျှောကာ လှော်ခတ်လာသည်မို့ လျင်မြန်စွာ နီးကပ်လာလေသည်။

လရောင်ဖြင့် လှေပေါ်တွင် လူဆယ့်ငါးယောက်မျှ လိုက်ပါလာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူများသည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဟင်”

“ဓားပြတွေပါလား”

ပုကျူးလွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ မြစ်ကြောင်းခရီးတွင် ကျင်လည်ကျက်စားသည့် ဓားပြများ

နိကြပေသည်။

ပုကျူး စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“လှေသူကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင်..

“ဟေ့ လှေကို ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ကျယ်လောင်သော အော်ငေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဓားပြများသည် လှေကြီးအား လုယက်တိုက်ခိုက်ကြတော့မည်မှာ သေချာသွားပေပြီ။

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူသွားပြောစရာ မလိုတော့ပါ။

ဓားပြများ၏ အော်ငေါက်သံကြောင့် လှေထိုးသားများနှင့် ခရီးသည်များ ကြားသိခွဲကြပြီဖြစ်လေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ဓားပြတွေဟေ့..ဓားပြတွေ”

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး”

“လှေကို ရပ်မပေးနဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောသံ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပုကျူးက လှေဦး၌ပင်ရပ်ကာ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

လှေထိုးသားများသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့သည် ရွက်လှေကြီးကို ရပ်မပေးဘဲ ဓားပြများလက်မှ လွတ်မြောက်ရှောင်ပြေးရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

သို့သော်..

“ထောက်...ထောက်”

ဓားပြများသည် သံချိတ်များပါသော ကြိုးများဖြင့် လှေပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ကြိုးများကို တွဲလွဲခိုကာ တက်လာကြသည်။

ပုကျူး ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက ဤအတိုင်း ထိုင်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပဲ။

ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေသူများကို ကြည့်ကာ...

“ဟေ့လူတွေ သည်လိုပြေးလွှားနေလို့ ပြီးမလာ၊ ဓားပြတွေ လှေပေါ်တက်မလာနိုင်အောင် ရရာလက်နက်ခွဲကိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြပါတော့လား”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်..

သူ၏စကားကို မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ကြပါချေ။

ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေကြဆဲပင်။

ပုကျူး စိတ်ပျက်သွား၏။

“မထူးပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာရင်ဆိုင်တာ ကောင်းပါတယ်၊ နို့ မဟုတ်ရင် အားလုံးကွဲတွေ့ တော့မယ်”

ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်..

“ခြမ်း”

အသင့်ဆောင်ထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဓားပြ

များထံ ပြေးလွှားသွားလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဓားပြများသည် ရွက်လှေကြီးပါသို့ အလျှိုလျှိုတက်လာနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးက...

“ဟေ့ အခုချက်ချင်း လှေပေါ်က ဆင်းသွားကြစမ်း”

အော်ငေါက်၍ ရှေ့ဆုံးမှတက်လာသည့် ဓားပြတစ်ယောက် အားဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ဓားပြမှာ ပုကျူး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရေထဲသို့ ဗွမ်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျန်ဓားပြများ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

လှေပေါ်တွင် သူတို့အား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်သူ ရှိနေကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့က သွက်လက်စွာဖြင့် လူစုခွဲကာ လှေပေါ်တက်လာကြလေသည်။ ပုကျူးက..

“သွားစမ်း”

ဟုအော်ငေါက်ကာ လှေပေါ်တက်လာသူတစ်ယောက်အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုဓားပြမှာ ခေသူတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း နားလည်လိုက်မိသည်။

ထိုစားပြု၏ လက်ထဲတွင် ပုဆိန်တစ်လက် ရှိနေသည်။
တိုက်ခိုက်လုယက်နေသူပီပီ အသတ်အပုတ်ကျွမ်းကျင်ဟန် ရှိလေသည်။

ပုကျူး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။
ထို့နောက် ပုဆိန်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

“မြန်မြန်လာကြဟေ့၊ လှေပေါ်မှာ သူရဲကောင်းတစ် ယောက်ပါလာတယ်၊ မိအောင်ဖမ်းနိုင်တဲ့လူ ဝေစုဝိရမယ်”

ဟု သူ၏လူများကို အော်ပြောလိုက်လေသည်။
စားပြုတို့သည် ကြိုးကိုတွဲလွဲခိုကာ ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ရွက် လှေကြီးပေါ် တက်လာကြလေသည်။

ရွက်လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့်...

“လာကြဟေ့”

“အတော်သတ္တိကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ”

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်လာကြ၏။

ထို့နောက် ပုဆိန်ကိုင်ဆောင်ထားသူအား ကူညီကာ ပုကျူးကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။ ❖

ပုကျူးမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထား သော်လည်း ယင်ကျင်း၏လက်ချက်ဖြင့် အတွင်းဒဏ်ရာရခဲ့သည်ဖြစ် ရာ သိုင်းအားယုတ်လျော့သွားခဲ့၏။

ဆေးဝိဇ္ဇာထံ၌ ဆေးကုသခဲ့သည့်တိုင် ဆေးကုသမှုမပြီး ဆုံးမိ ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတွင်လည်း တိုက်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ဖြစ် ရာ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေမိသည်။

ကြာကြာလှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်လျှင် ရင်ဘတ်ထဲ၌အောင့်တက် သွားကာ အသက်ရှူကြပ်သလို ခံစားနေရ၏။

ထို့ကြောင့် စားပြုများအား သူက ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးမနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင်စား ပြုများအပေါ် အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကြိုးစားကာ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်၏။
စားပြုများ လှေပေါ်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက် လာကြရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပုကျူးအား ဝိုင်းမိသွားကြလေ၏။

“ဒီကောင့်ကို ရှင်းပစ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်ဟေ့”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် ရှိသူက လောဆော်လိုက်လျှင် စားပြု များသည်...

“ဟေး တိုက်ကြ”

“သတ်ကြဟေ့”

အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာကြ လေသည်။

ပုကျူးကလည်း...

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်ရကား စားပြုများ ဒုက္ခတွေ့ ဖွားကြသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပုကျူး၏ လျင်မြန်ပြီး ပြင်းထန်လှသော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အလောတကြီး ရှေ့တိုးလာသည့် ဓားပြများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။

ပုကျူးက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ဝိုင်းရံထားသော ဓားပြများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဓားပြခေါင်းဆောင် မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

သူက ချက်ချင်းပင်...

“မြားနဲ့ပစ်စမ်း”

ဟု သူ၏လူများအား လက်ဝှေ့ယမ်းကာ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လေးမြား ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားပြနှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး ပစ်ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟာ”

ပုကျူး ရင်ထိတ်သွား၏။

အမြန်ဆုံး ရှောင်တိမ်းမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု နားလည်လိုက်စဉ်မှာပင်...

“ဝုစ် ဝုစ်”

ဝင်းလက်တောက်ပသော အလင်းရောင်နှစ်ခု ထွက်ပေါ်

လာပြီး...

“အား”

“အမယ်လေး”

လေးမြား ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားပြနှစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွားပြီး ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

ဓားပြများအားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ၏။

ပုကျူးလည်း အံ့ဩသွားသည်။

သူ့အား ကူညီလိုက်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာနေသည်

ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် ပုကျူး အံ့ဩသွားရလေတော့သည်။

“ဟူး ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံနှင့်အတူ ဟန်တားသူသည် လျှင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီး ဓားပြများအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဓားပြများ ချက်ချင်း အရေးနိမ့်သွားကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဓားပြများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။

ထိုလူ၏သိုင်းပညာမှာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် အစွမ်းထက်နေပါတော့သည်။

ပုကျူး အံ့ဩသွားလေသည်။

ဝင်ရောက် ကူညီလိုက်သူကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လျှင် ယင်ကျင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်း မင်း မင်း”

“ကျုပ်က...”

ယင်ကျင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ဝုစ် ဝုစ် ဝုစ်”

ဓားပြအချို့က အလစ်ချောင်းကာ ဓားမြှောင်များဖြင့် ပစ်

ခတ်လိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“သတိထား”

ငေးငိုင်နေသော ပုကျူးအား ပြေး၍ တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

ပုကျူးသည် ယင်ကျင်းအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရကား ဓားမြှောင်ထိမှန်မည်ကို စိုးရိမ်ကာ သူ့အား တွန်းဖယ်လိုက်သည်ကို တိုက်ခိုက်သည် ထင်မှတ်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ယင်ကျင်းက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

“ဝုစ်”

“ဒုတ်”

“အား”

ပစ်လွင့်လာသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက ပုကျူး၏ဝဲဘက်ပခုံး၌ စိုက်ဝင်သွား၏။

ယင်ကျင်း တွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒဿ်ဒယိုင် ဖြစ်သွား၍ ပခုံးကိုသာ ထိမှန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်လျှင် ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ထိမှန်ကာ ဒုက္ခရောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူး၏အသက်ကို ယင်ကျင်းက ကယ်တင်လိုက်ခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ယင်ကျင်းသည်ကား ပုကျူးကို ဂရုစိုက်နေခြင်းကြောင့် ကံဆိုးသွားလေတော့သည်။

ပုကျူး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား

သည့်အပြင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းလည်း နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင် သွားရကား...

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။
“ဟာ”

ယင်ကျင်း ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့ရမှ ပုကျူး သတိဝင်လာ လေသည်။

“သူက ငါ့ကို ကူညီဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါလား၊ ငါမှားသွားပြီ”
ချက်ချင်းပင် ယင်ကျင်း ပြုတ်ကျသွားသော နေရာသို့ ပြေး သွားပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ယင်ကျင်းသည် ရေထဲနစ်မြုပ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ယင်ကျင်း ယင်ကျင်း”

ပုကျူး တကျော်ကျော် ခေါ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ယင်ကျင်း၏အသံကို လုံးဝမကြားရပါ။ အရိပ်အ ရောင်ပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

“ငါ မှားသွားပြီ”

ပုကျူး ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဝုန်း ဝုန်း”

ဓားပြများသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ၍ ရေထဲသို့ တဝုန်းဝုန်းခုန်ချကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ရွာပုံတော်

ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေး...

ပုကျူးသည် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော ဆိပ်ကမ်းမြို့က လေး၌ နေရစ်ခဲ့လေသည်။

တောင်ကျွန်းသို့ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ပဟေဠိဆန်သော ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရန် ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ ဆင်းနေရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ဝဲဘက်ပခုံး၌ ဓားမြှောင်တစ်လက် ထိမှန်ခဲ့သော် လည်း ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရခဲ့သည် မဟုတ်၍ ဆေးအနည်း ယေယေညီကာ ပတ်တီးစည်းထားလိုက်လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူကိုယ်တိုင်ထက် ယင်ကျင်းအတွက် ပို၍ စိတ်ပူနေမိလေသည်။

“သူသေသွားပြီဆိုရင်တော့ ငါ့အပြစ် မကင်းသလို ဖြစ်နေ ခဲ့”

“သူက ဘာကြောင့် ငါ့ကို ကူညီချင်တာလဲ”

“သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အဆင့်မြင့်ပြီး ကြောက်စရာကောင်း တယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားက ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဝမ်းလင်းလင်းကို အဓမ္မ ခေါ်သွားခဲ့လို့ သေဆုံးသွား တာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငါကျေနပ်အောင် ပြန်ပြီး ကူညီ တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ပုကျူး အမျိုးမျိုး တွေးတောနေမိလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အာမခံဌာန ထိခိုက်နစ်နာမည်ကို စိုးရိမ် ကာ ခေါင်းမာစွာ ပြုလုပ်မိခဲ့ခြင်းကြောင့် မိမိ ထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရသည် ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ပြန်လည်ကူညီရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူထင်မှတ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် ယင်ကျင်းအပေါ် နာ လည်ခွင့်လွှတ်နိုင်မှသာလျှင် သဘောထားပြည့်ဝသူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ငါ သူ့ကို တကယ်ပဲ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား”

ပုကျူး တွေးတောလိုက်ပြန်သည်။

ဝမ်းလင်းလင်း၏ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာ၏။

ရင်ထဲဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းကား ခေါ်သွားချေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံဆည်းဖို့ ဘယ်သောအခါ ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ပြန်မဆုံနိုင်တော့အောင်ပင် ဘဝခြားခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ပုကျူး သက်ပြင်းချမိသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းကြောင့် ယင်ကျင်းအား ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ ခက်

လှသည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

“ခုချိန်မှာ သူ့ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ သေသလား ရှင်သလား တောင် မသိရဘူး။ ငါ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကို ငါကူ ညီနိုင်သလောက် ပြန်ပြီး ကူညီသွားရမယ်”

ပုကျူး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကိုလေး လှေငှားမလို့လား”

မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ လှေတစ် စင်းနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်က လှမ်းမေးလာခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ ရလေသည်။

ပုကျူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေးငှားမယ်”

“ဒါဖြင့် လာလေ”

ပုကျူးက ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားပြီး လှေပေါ်တက် လိုက်လေသည်။

လှေသမားလူငယ်က...

“အစ်ကိုလေး ဘယ်ကို သွားမလဲ”

ပုကျူးက...

“မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လှော်ခတ်ပေးပါ။ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတ ယောက် ရေထဲကျသွားတာ။ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ သိချင်လို့”

“အစ်ကိုလေး မိတ်ဆွေ ပျောက်ဆုံးနေတာလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ ရွက်လှေကြီးနဲ့ လိုက်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ပုကျူးက လှေသမားလူငယ်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။
လှေသမားလူငယ်က...

“ဓားပြတွေ လက်ချက်နဲ့ ခရီးသည် အတော်များများ ထိ ခိုက်သွားတယ်။ မြစ်ရေထဲမှာ အလောင်းတွေပေါ်ပြီး မျောနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လှေသမားတွေက အမြင်မတော်လို့ ဆယ်ယူပြီး မြစ် ကမ်းနံဘေးမှာပဲ မြှုပ်နှံပေးခဲ့ကြတာဗျ”

ထိုစကားကြောင့် ပုကျူး ပို၍ စိတ်ပူလာလေသည်။

“ယင်ကျင်းဟာ ငါ့ရဲ့ လက်ဝါးရိုက် ထိသွားတဲ့အပြင် ဓား မြှောင်တစ်လက်လဲ ထိမှန်သွားသေးတယ်။ သူ့ဒုက္ခရောက်ပြီ ထင်ပါ ရဲ့”

ပုကျူးက လှေသမားလူငယ်ကို မေးလိုက်လေသည်။

“ညီလေး ယင်ကျင်းဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကိုကော မ တွေ့မိဘူးလား”

လှေသမား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မတွေ့မိဘူး၊ ကျွန်တော်မှ ယင်ကျင်းဆိုတာ မသိတာ။ မြစ်ရေထဲမှာဆိုတော့ ငါးတွေလိုက်ပြီး အလောင်းတွေက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာ၊ တချို့ဆိုရင် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မှတ်မိဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ပုကျူး ညည်းတွားယင်း လက်မှိုင်းချလိုက်လေသည်။

လူငယ်က မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လှေကလေးဖြင့် လှော်ခတ်

သွား၏။

လှိုင်းလေငြိမ်သက်ကာ ဝန်းကျင်တစ်လုံး သာသာယာယာရှိ နေသည်။

ထူးခြားချက် ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါ။

လှေသမားများသည် မြစ်ရိုးတလျှောက် ကူးခတ်သွားလာ နေပြီး ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သည့်အလား ပကတိအေးချမ်းစွာ ရှိနေသည်။

ယင်ကျင်းအား လိုက်ရှာ၍ တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ပုကျူး သဘောပိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် လှေသမားလူငယ်က မေးလာသည်။

“အစ်ကိုလေးရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ဓားပြတွေလက်ချက်မိပြီး ရေထဲကျသွားတာဆိုရင် သေဆုံးသွားဖို့ များပါတယ်။ တကယ်လို့ သူ့ကံကောင်းပြီး အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ တံငါရွာကလေး မှာရောက်နေမှာ သေချာတယ်”

“တံငါရွာကလေးမှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး”

“မင်း ဘာကြောင့် သည်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

“တံငါရွာလေးက လူတွေက မြစ်ထဲမှာအသက်ရှင်နေတဲ့လူ တွေကို ကယ်တင်ထားကြတယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေကိုလည်း ဆယ်ယူပြီး မြှုပ်နှံပေးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ဝေးဝေးရှောင် တာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ပုကျူး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ကျုပ်ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“တံငါရွာလေးက လူတွေဟာ ရိုင်းစိုင်းပြီး ရက်စက်တဲ့သ

ဘောထားရှိတယ်ဗျ။ မြစ်ရိုးတလျှောက်က လူတွေအားလုံး သူတို့ကို ဝေးဝေးရှောင်ကြွတယ်”

“မင်းရဲ့စကားက အဓိပ္ပါယ်မရှင်းပါလား။ သူတို့ဟာ ဓားပြ တွေလက်ချက်နဲ့ ရေထဲကျခဲ့တဲ့ လူတွေမှာ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေကို ဆယ်ပြီးမြှုပ်နှံပေးတယ်။ အသက်ရှင်တဲ့လူတွေကို ကယ်တင်ထား တယ်ဆိုကွ။ ဒါဆိုရင် သူတို့ဟာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေကို ကူညီ ချင်စိတ်ရှိနေတာပေါ့။ သူတို့ဟာ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်ကြတယ်ဆိုရင် သည်လိုဘယ်လုပ်ကြပါမလဲ”

လှေသမားလူငယ် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် စကားပြောတာ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေလို့ အစ် ကိုလေး အဓိပ္ပါယ်ကောက်လွဲသွားတာပါ။ တံငါရွာက လူတွေဟာ အလောင်းတွေကို လိုက်ဆယ်ကြတယ်ဆိုတာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်ကြလို့ပဲ။ အ သက်ရှင်နေတဲ့လူတွေကို ကယ်တင်ထားတာလည်း အဲသည်လူရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆီက ရမယ့်ငွေကို မျှော်လင့်လို့ပဲဗျ”

ပုကျူးမှာ အမှန်အတိုင်း သိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွား လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယင်ကျင်းသာ ကံကောင်းထောက်မရင် တံ ငါရွာကလူတွေ ကယ်တင်ထားနိုင်တယ်။ သွားပြီးစုံစမ်းကြည့်တာ မမှားဘူး”

ဟုတွေ့တော့စဉ်းစားပြီးနောက်...

“ကဲ ကျုပ်ကို တံငါရွာကို လိုက်ပို့ပေးပါ”

“အစ်ကိုလေး တကယ်သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်စိတ်ဆွေက အဲသည်မှာ ရောက်ချင် ရင်ရောက်နေလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သတိထားသွားပါဗျာ”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ် သတိထားပါ့မယ်”

လူငယ်သည် ပုကျူးအား တံငါရွာကလေးသို့ လိုက်လံပို့ ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

နာမည်ဆိုးထွက်နေသော တံငါရွာလေးသို့ ပုကျူးရောက် ရှိသွားလေသည်။

တံငါရွာမှာ အိမ်ခြေတစ်ရာခန့်ရှိပြီး လူသုံးလေးရာခန့် နှိ တင်းနေထိုင်ကြသည်။

လူတိုင်းလိုလို တံငါလှင်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြသည်။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ဘဝကို ရုန်းကန်နေကြသူများပီပီ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော စရိုက်ရှိကြလေသည်။

ပုကျူး ရောက်ရှိလာသောအခါ အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လာ ကြလေသည်။

တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှစပြီး ချဉ်းကပ်လာကြရာ နောက်ဆုံး လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းအုံထားပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ပုကျူး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိပါ။

သူ့အား ဝိုင်းအုံနေသော တံငါသည်များအား တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ ရွက်လှေပေါ်ကနေပြီး ရေထဲကျသွားတယ်။ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့မိကြသလား”

တံငါသည်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်က...

“မြစ်ထဲမှာ အလောင်းတွေ တွေ့ရတာများတယ်။ အသက်ရှင်နေတာဆိုလို့ သုံးယောက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့ကို ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက လာရှာပြီး ခေါ်သွားကြပြီဗျ”

ပုကျူး စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ...

“ခင်ဗျားတို့ ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အသက်ရှင်နေသူတွေထဲမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ကော မပါဘူးလား၊ သူဟာ ငွေဓားအာမခံဌာနကယင်ကျင်းပ”

ငွေဓားအာမခံဌာ ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တံငါသည်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“အာမခံဌာနက လူတစ်ယောက် ဆိုပါလား”

“သည်လူကိုသာ တွေ့ရရင် ပွပေါက်တိုးမှာပဲ”

“အာမခံဌာနက လူတွေဟာ ငွေရွှင်တယ်ကွ၊ ကံ ဘယ်သူ

များတွေ့မိကြသေးသလဲဟေ့”

တံငါသည်များ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်လာကြသည်။

အချင်းချင်း လက်တို့မေးကြသည်။

အော်မေးကြသည်။

သို့သော် မည်သူမျှ မတွေ့ခဲ့ကြောင်း ခေါင်းခါကြသည်။

“မတွေ့ဘူး”

“ဘာအာမခံဌာနက လူကိုမှ မတွေ့ဘူး”

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဗလကောင်းကောင်း ရုပ်

ဆိုးဆိုး လူတစ်ယောက်က ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“နေပါဦးလေ”

ပုကျူး ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

“ဘာများပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲဗျာ”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းက သည်ရွာကို ရောက်လာပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းသမျှ

ကျုပ်တို့က ဖြေကြားခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းကြောင့် ငါတို့အချိန် တော်တော်ကုန်သွားတယ်ကွ၊

ဒါကြောင့် နစ်နာကြေးလေးတော့ ပေးသွားမှပေါ့”

ကျန်တံငါသည်များကလည်း ထောက်ခံကြလေသည်။

ပုကျူး ခံပြင်းသွားလေသည်။

ခက်ထန်သောတံငါသည်များက အနုနည်းဖြင့် ဓားပြတိုက်
နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အများနှင့်ပိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်သည့်သဘောကို မည်သည့်
နည်းနှင့်မျှ လက်မခံနိုင်ပါချေ။

“ကျုပ်က မပေးဘူးဆိုရင်ကော”

ပုကျူးက ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းက ကျုပ်တို့ ရွာကိုလာပြီး ဒုက္ခပေးပြီးမှ သည်အတိုင်း
ထွက်သွားလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ပုကျူးမှာ အတွင်းဒဏ်ရာရခဲ့သဖြင့် သိုင်းပညာကို ကောင်း
စွာ အသုံးမပြုနိုင်သေးပါ။

ဓားမြောင်ထိမှန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝဲဘက်လက်တွင် ဒဏ်ရာရ
ရှိထားပြီး ကောင်းစွာအသုံးမပြုနိုင်ပေ။

သို့သော် မတရားမှုကို ရွံ့မှန်းသော စိတ်ဓာတ်ရှိသူပီပီ တံငါ
သည်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြောပါ”

“မင်းက မသိတတ်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို ဆုံးမပြီး နစ်နာ
ကြေးယူရမှာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ သဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်
ပါတယ်”

ထိုလူက...

“ဒါဖြင့် မင်းသတိထားပေတော့”

ထိုလူသည် လက်သီးဆုပ်ကြီးနှစ်လုံးဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ပုကျူးကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လက်တစ်ဘက် မကောင်းသဖြင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
တိုက်ခိုက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးမှာ သိုင်းပညာကို ကောင်းစွာ အသုံးမပြုနိုင်သေး
သော်လည်း တံငါသည်လူမိုက်တစ်ယောက်ကိုမူ ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်
နိုင်သေး၏။ လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ပုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ တံငါ
သည်လူမိုက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အခြားတံငါသည်များသည် သူတို့၏ခေါင်းဆောင် ခံလိုက်ရ
သဖြင့် ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်လေ၏။

ပုကျူး၏လက်ချက်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကွဲကာ သွေးများ စီးကျ
လာရာ လက်ခုံဖြင့် သုတ်ယင်း သူ၏လူများအား ဒေါသတကြီး အော်
ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ပိုင်းတိုက်ကြပါ
တော့လား”

သူ၏အမိန့်ပေးသံကြားလျှင် တံငါသည်များ မနေနိုင်ကြ
တော့ဘဲ...

“တိုက်ကြဟေ့”
“ဒီကောင့်ကို ဆုံးမကြ”
“သေပေတော့”

ညာသံများပေးကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ၏။
ပုကျူးလည်း အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ရွာလယ်လမ်းမပေါ်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာ
လေတော့သည်။

“ဝုန်း”
“အား”
“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
တံငါသည်များမှာ ပုကျူး၏လက်ချက်မိကာ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြတော့သည်။

သို့သော် အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရကား ပုကျူး
လည်း မသက်သာဘဲ ဒဏ်ရာသုံးလေးချက် ရသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...
“ဒီကောင် သိုင်းပညာတတ်တယ်ကွ”
“သူ့ကို အလွတ်မပေးနဲ့”

တံငါသည်များသည် လက်နက်များ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး
ပုကျူးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ အထိ ကြိုးစားလာကြလေ၏။

ပုကျူး အံ့သြသွားသည်။
တံငါသည်များသည် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်မှုနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်း
ဝင်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလူတွေမှာ ထူးခြားချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိနေလိမ့်မယ်”
သူတွေ့တော့နေစဉ်မှာပင်...
“ဝှစ် ဝှစ်”

ဓားမြှောင်နှစ်လက် ပစ်လွင့်လာခြင်းကြောင့် ကပျာကယာ
ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

ဓားမြှောင်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သူက တံငါသည်ခေါင်း
ဆောင် ဖြစ်လေသည်။

တံငါသည်ခေါင်းဆောင်သည် ပုကျူး၏လက်ချက်ဖြင့် နှုတ်
ခမ်းပေါက်ပြဲသွားသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ပုကျူးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်နိုင်ရန် ဓားမြှောင်ဖြင့်
ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ရွက်လှေကြီးကို ဓားပြ တိုက်ခဲ့တာ ဒီ
လူတွေပဲကိုး”

လူဆိုးဓားပြများသည် တံငါသည်များအဖြစ် ဟန်ဆောင်
ကာ တံငါရွာ ထူထောင်ပြီး စုပေါင်းနေထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုလုပ်ကာ အ
ခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို ဓားပြထွက်တိုက်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပုကျူး
သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

တံငါသည် ဟန်ဆောင်ထားသော ဓားပြများကား အင်အား
ကောင်းလှသည်။

ရေရှည်ရင်ဆိုင်သွားလျှင် မိမိသာလျှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်ဟု ပုကျူး သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ကျုပ်တစ်ခေါက်လာခဲ့ပြီး ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ဆုံးမမယ်” ဟု ကြုံးဝါးကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လျှင် ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

“ပြေးပြီဟေ့”
“လိုက်ကြ”
“မလွတ်စေနဲ့”

တံငါသည်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားကြသော လူဆိုးဓားပြများသည်လည်း ညာသံပေးကာ ပြေးလိုက်လာကြလေတော့သည်။ ပုကျူးသည် တံငါရွာကလေးမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲမကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။

လူဆိုးဓားပြများအား မဆုံးမနိုင်ဘဲ ရှောင်ထွက်လာခဲ့ရသည် မတုတ်ပါလား။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ၏ မြေးတပည့် တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာ၏သား ပုကျူးသည် သာမန်လူဆိုး ဓားပြများကိုပင် မဆုံးမနိုင်ဘဲ ရှောင်တိမ်းလာခဲ့ရကြောင်း သိုင်းလောကသားများ သိသွားလျှင် ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူး ခံပြင်းနေသည်။
“ခါတွေ အားလုံး ယင်ကျင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ”
ယင်ကျင်းအပေါ် အပြစ်ပုံချမိသည်။

ယင်ကျင်းက သူ့အားကူညီခဲ့သည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားမတတ် ဖြစ်ရလေသည်။

“ဟူး...ဟူး”

ပုကျူး ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်အောင် ပြေးသွားပြီးမှ မောဟိုက်လာသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်သလို အသက်ကယ်ဆေးတစ်လုံးထုတ်ကာ နောက်ထပ်ရလိုက်သော ဒဏ်ရာများ၌ လိမ်းကျံလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းသာ ကြားဝင်မရှုပ်ခဲ့လျှင် ဝမ်းလင်းလင်း သေဆုံးသွားမည်မဟုတ်သလို သူလည်း ဒဏ်ရာရရှိခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။

ဓားပြများ၏ လက်တွင်းမှ ရှောင်တိမ်းလာစရာလည်း လိုတော့မည် မဟုတ်ချေ။

“ငါက မင်းကို ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ယင်ကျင်းကို ရည်ရွယ်ကာ ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်..

“ဟား ဟား ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပုကျူး ကြည့်လိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ငယ်သားများနှင့်အတူ သစ်ပင်ရုံ၊ နွယ်များကြားမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဓားပြငယ်သားများက ပုကျူးအား ချက်ချင်းဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

“သည်နယ်မြေဟာ ကျုပ်တို့ နယ်မြေပါ၊ မင်းပြေးလို့ မ

လွတ်ပါကူးကွာ”

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဝင့်ကြားစွာ ပြောလာလေသည်။
ပုကျူး အံကြိတ်လိုက်သည်။

“မလွတ်တော့ကော၊ ကျုပ်က ကြောက်လန့်နေရမှာ
လားဗျ”

“ဟား ဟား ဟား ငါတို့အကြောင်းကို သိသွားတဲ့ မင်းကို
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူးကွ”

“စိတ်ချ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ဓားပြဖွဲ့ကို ချေမှုန်းသုတ်
သင်ဖို့ ကြိုးစားသွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ”

“ဟွန်း ခုချိန်ထိတောင် အပြောမလျော့သေးပါလား”
ဓားပြခေါင်းဆောင်က နှာခေါင်းရှုံ့ကာ သရော်လိုက်၏။

တဖန် လက်တဖက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။
“ဒီကောင့်ကို ဆုံးမလိုက်ကြစမ်း”

ဓားပြနောက်လိုက်များသည် ညာသံပေးကာ ဝိုင်းရံတိုက်
ခိုက်လာကြတော့သည်။

“သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”
ပုကျူးလည်း အံကြိတ်ကြိုးဝါးယင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။
“ဝုန်း”

“အား”
“အမယ်လေး”

ပုကျူး၏လက်ချက်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးဝင်လာကြသော ဓား

ပြသုံးယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

သို့သော် ကျန်ဓားပြများက လက်နက်များဖြင့် လေးဘက်
လေးတန်မှ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လာကြလေသောကြောင့် ပုကျူး အ
ခက်ကြုံလာလေတော့သည်။

ကြာလျှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်မှန်း နားလည်ထားသော်
လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ထိုစဉ်...

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာကာ ဓားပြများအား
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ကူညီမည့်သူတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာသ
ဖြင့် ပုကျူး အသက်ရှူ ချောင်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သူ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဓားပြများ ဖရိဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဆက်၍ မတိုက်ခိုက်ပုံကြတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။ ပုကျူးသည် ထိုလူကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“စာပေသမားအဘိုးအိုပါလား”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာပြီး ကူညီလိုက်သူကား စာပေသမားအဘိုးအို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

စာပေသမားသည် ပုကျူး ဘေးမသိရန်မခ ရှိနေသည်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သခင်လေး ခဏနေဦး၊ ဒီလူတွေကို ကျုပ်ဆုံးမလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ဓားပြများအား ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ဓားပြများ ဝိုင်းဝန်းရင်ဆိုင်ကြပါသော်လည်း စာပေအဘိုးအိုအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားကြလေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ခေါင်းဆောင် ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် ငယ်သားများလည်း ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပုံကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

“သူတို့ကို မလွတ်စေနဲ့”

ပုကျူးက အော်ပြောလိုက်သော်လည်း စာပေအဘိုးအိုက လိုက်သွားခြင်း မပြုချေ။

“သူတို့ကို အချိန်မရွေး ဆုံးမလို့ ရပါတယ်၊ သခင်လေးရဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ကုသဖို့က အရေးကြီးပါတယ်”

“ကျုပ်”

“ကျုပ်တို့က သခင်လေးတစ်ယောက်ထဲ တောင်ကျွန်းကို ပြန်သွားမှာကို စိတ်မချဘူးလေ”

“ဪ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာကြတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပါပဲ”

ပုကျူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ခုချိန်မှာ အပြစ်တင်စရာ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘာသာရောက်မလာရင် ဓားပြတွေ လက်ချက်နဲ့ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်”

စာပေအဘိုးအိုက...

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး လိုက်လာကြတာ၊ လမ်းမှာ သခင်လေး စီးနင်းလာတဲ့ ရွက်လှေကြီး ဓားပြတိုက်ခံရတယ်၊ သခင်လေး ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ သတင်းကြားတာကြောင့် လူခွဲပြီး လိုက်ရှာနေကြတာပါ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ယင်ကျင်းကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ဟင်”

စာပေအဘိုးအို အံ့ဩသွားလေသည်။

“ယင်ကျင်းက...”

“ကျွန်တော် စီးနင်းလာတဲ့ ရွက်လှေကြီးနဲ့အတူ သူပါလာတယ်လေ”

“ဟင် သူ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒဏ်ရာကြောင့် သိုင်းအပြည့်အဝ မသုံးနိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိထားတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ကျွန်းကို ပြန်တဲ့လမ်းမှာ အန္တရာယ်ကြုံရင် ဒုက္ခရောက်မှာကို စိုးရိမ်နေပုံရတယ်”

စာပေအဘိုးအို မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ယင်ကျင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်လည်း မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ထူးခြားနေတာ အမှန်ပဲ”

ပုကျူးက ယင်ကျင်းမှာ ဓားပြလက်ချက်မိကာ ရေထဲပြုတ်ကျသွားသဖြင့် သူလိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

စာပေအဘိုးအိုက...

“သခင်လေး ရှာမတွေ့ဘူးဆိုရင်တော့ အခြေအနေ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

ပုကျူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝါးတစ်ချက် ထိသွားသလို ဓားပြတွေရဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းလည်း ထိသွားတယ်။ ရေထဲကျသွားတာဆိုတော့ အန္တရာယ်ရှိတာ အမှန်ပါပဲ။ တကယ်လို့သာ သူသေဆုံးသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် တာဝန်လို့ ဖြစ်နေပြီ”

စာပေအဘိုးအိုက စကားစဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ သခင်လေး ခုချိန်မှာ ယင်ကျင်းထက် သခင်လေးရဲ့ ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးပါတယ်။ ကျုပ်တို့ သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

ပုကျူး သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စာပေအဘိုးအိုက လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် ပုကျူး လိုက်သွားရ၏။

မကြာပါချေ။ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

စာပေသိုင်းသမား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ တောင်ကျွန်းက သခင်လေးပုကျူးပဲ၊ ဂါရဝပြုလိုက်

ပါဦး”

ပုကျူးကို ညွှန်ပြကာ ပြောသည်။

ဒုက္ခိတ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“တကယ့် နာမည်ကြီးပါလား။ သခင်လေးကို ဂါရဝပြုပါ

တယ်ဗျာ”

အံ့ဩသော လေသံဖြင့် ပြောသင်း ပုကျူးကို ဂါရဝပြုလိုက်
လေသည်။

တဖန် စာပေသိုင်းသမားဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“တောင်ကျွန်းက သခင်လေးကိုပါ ခေါ်လာတယ်ဆိုတော့
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ
လို့လဲဗျာ၊ ကျုပ်က နောင်တရနေပါပြီ၊ မကောင်းတာ ဘာမှ မလုပ်
တော့ပါဘူး”

တောင်းပန်သကဲ့သို့ လေသံပျော့လေးဖြင့် ပြော၏။

စာပေသိုင်းသမားက...

“ပြောရရင်တော့၊ မင်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ဗျာ”

ဒုက္ခိတ၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြန်သည်။

“ကျုပ်ဟာ အရင်က သိုင်းလောကမှာ ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲခဲ့
တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်တစ်ဘက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီး
ကတည်းက နောင်တရပြီး မကောင်းတာ ဘာမှ မလုပ်တော့တာ
အားလုံးသိကြပါတယ်ဗျာ”

ထူးခြားသောဆေး

မြို့ကလေးမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေသည်။

စာပေအဘိုးအိုသည် ပုကျူးအား မြို့တောင်ဘက်ရှိ အိမ်က
လေးတစ်လုံးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထိုအိမ်ကလေး၌ ဒုက္ခိတတစ်ယောက် နေထိုင်လျက် ရှိ၏။

ဒုက္ခိတသည် စာပေအဘိုးအိုကို မြင်လျှင် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့
သွားလေသည်။

“စာပေအဘိုးအိုပါလား၊ ခင်ဗျား ဘာလာပြီး ဒုက္ခပေးဦးမ
လို့လဲဗျာ”

စာပေအဘိုးအို(ဝါ)စာပေသိုင်းသမားက...

“ဒုက္ခိတ မင်းက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ
ရင်တော့ ဒုက္ခပေးစရာအကြောင်း မရှိဘူးပေါ့ကွာ”

ဒုက္ခိတက...

“ကျုပ် ဘယ်တုန်းက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံလို့လဲဗျာ”

စာပေသိုင်းသမားက...

“မင်းရဲ့အကြောင်းကို သိပါတယ်၊ ဒုက္ခပေးဖို့ လာတယ်ဆို တာကလည်း၊ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းလုပ်ပေးရမှာက သခင်လေး ခရီးပမ်းလာတာကြောင့် အနားယူဖို့ လိုအပ်နေတယ်၊ သခင်လေးကို ဧည့်ခံပြုရမယ်၊ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြရုံပါပဲ”

ဒုက္ခတသည် ငြင်း၍ ရနိုင်းမည် မဟုတ်ကြောင်း သဘော ပေါက်ထားသဖြင့် သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး အိမ်ထဲကို ကြွပါ”

ပုကျူးအား ရိုရိုသေသေ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

ဒုက္ခတသည် စာပေသိုင်းသမား၏စကားကို အလေးအ နက်ထားလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သွားပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ စား သောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

“သခင်လေး လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါဗျာ၊ ဘာမှ အားနာစ ရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

ပုကျူးက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်၊ ခုလို ဧည့်ခံပြုရ တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

စာပေသိုင်းသမားက ဒုက္ခတအား အနိုင်ကျင့်သလို ရှိနေ ရာ ပုကျူး အားနာနေတော့သည်။

စာပေသိုင်းသမားကလည်း ရိပ်မိလေသည်။

“သခင်လေး ဒုက္ခတဟာ တစ်နှိန်က သိုင်းလောကမှာ ဆိုး သွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားဆိုး တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဪ”

“တစ်နေ့မှာ သူဆင်းရဲနဲ့ ရင်ဆိုင်မိခဲ့ကြတယ်၊ သူဆင်းရဲကို သူတို့ ဝိုင်းတိုက်ကြပေမယ့် ရှုံးနိမ့်သွားပြီး ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ အဲ သည်ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ ဒုက္ခတဖြစ်သွားတာ”

“လက်စသတ်တော့ သူဆင်းရဲနဲ့ လက်ချက်ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒုက္ခတဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း နောင်တ ရပြီး မကောင်းမှု မလုပ်တော့ဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကိုလာခဲ့တာက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသော ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများ လည်းဖြစ်ကြပြီး မိမိအတွက် တစ်စုံတစ်ခု စီစဉ်ထားကြောင်း ရိပ်မိကာ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ဒုက္ခိတသည် စာပေသိုင်းသမား၏ စကားကြားလျှင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“သူဆင်းရဲက သည်ကို လိုက်လာလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က မင်းရဲ့အိမ်မှာ စောင့်နေဖို့ သူပဲချိန်းလိုက်တာ၊ သူလာမှာပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“ကျုပ်လာမယ်ဆိုလို့ ညည်းတွားနေတာ ဘယ်သူလဲ” အပြင်ဘက်မှ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အသံကို ကြားရသည်နှင့် သူဆင်းရဲသိုင်းသမား ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အပြင်ဘက်မှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်။

သူဆင်းရဲကိုမြင်လျှင် ဒုက္ခိတ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားကာ...

“ဆရာရောက်လာရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်မခံနိုင်မှာစိုးလို့ ညည်းမိတာပါ။ ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ ဆရာစိတ်တိုင်း ကျဖြစ်အောင် ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးသွားမှာပါ”

ဟုမျက်နှာချိုသွေးလိုက်လေတော့သည်။

သူဆင်းရဲ ဘာမှစားသောက်ခြင်းမပြုပါ။ စားသောက်ဖို့ထက် အရေးကြီးသောက်စွဲရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူဆင်းရဲသည် ပုကျူးအား ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“သခင်လေး ကျုပ်တို့လိုက်လာမိတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဦးတို့လိုက်လာတာကြောင့် ကျွန်တော် ကံကောင်းသွားတာပါ”

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်၏။ သူဆင်းရဲက...

“ကံကောင်းလို့ပါလား၊ ယင်ကျင်းက ရွက်လှေကြီးနဲ့လိုက်လာပြီး ဓားပြတွေရဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရချိန်မှာ သခင်လေးကို ကူညီခဲ့တာ အံ့ဩစရာကောင်းနေတယ်၊ သူ့ဘာကြောင့် သခင်လေးနောက်ကို လိုက်လာရတာလဲ”

စာပေသိုင်းသမားက...

“သခင်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကို သူသိတယ်၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ သခင်လေးနဲ့ရန်သူ မဖြစ်ချင်တဲ့သဘော ရှိနေတယ်”

သူဆင်းရဲက...

“သခင်လေးသာ တောင်ကျွန်းသိုင်းပညာကို ပြည့်စုံအောင် လေ့ကျင့်ပြီးရင် သူမယှဉ်နိုင်မှာကို ရိပ်မိလို့ ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ယင်ကျင်းဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိုင်းပညာထက်မြက်နေတော့ သိုင်းလောကမှာ တွင်ကျယ်ချင်တဲ့သဘောရှိတယ်လို့ ကျုပ်သုံးသပ်မိတယ်”

ယင်ကျင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စာပေသိုင်းသမား၊ သူဆင်းရဲနှင့်

ဒေါသသိုင်းသမားတို့ အမြင်မကြည်လင်ကြမှန်း ပုဂ္ဂိုလ်များလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် စကားစပြတ်သွားစေရန် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အခုတော့ သူသေသွားပါပြီဗျာ”

စာပေသိုင်းသမားနှင့် သူဆင်းရဲတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ကြလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက သူဆင်းရဲကို မေးလိုက်သည်။

“သည်မှာ သခင်လေးအတွက် ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စများလဲဗျ”

သူဆင်းရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ယင်ကျင်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သခင်လေးအတွင်းဒဏ်ရာရတာကို ကုစားခဲ့ပေမယ့် ရှင်းရှင်းပျောက်ကင်းသွားတာ မဟုတ်သေးတဲ့အပြင် သိုင်းပညာအသုံးပြုဖို့ပါ အခက်အခဲဖြစ်နေတာကို ကျုပ်သတိပြုမိခဲ့တယ်”

ဓားပြများနှင့်ရင်ဆိုင်ရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်အခက်ကြုံခဲ့ခြင်းက သူဆင်းရဲ၏စကား မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေခံနေပါတော့သည်။

စာပေသိုင်းသမားက...

“ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်တို့ သခင်လေးကို စိတ်မချဘဲ လိုက်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သခင်လေးရဲ့ အခြေအနေက တောင်ကျွန်းကိုပြန်ရောက်သွားရင်တောင် အနားယူအားမွေးပြီး အတွင်းဒဏ် ရှင်းရှင်းပျောက်ကင်းအောင် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ အချိန်ယူရဦးမယ်၊ သိုင်းပညာကို အလောတကြီးလေ့ကျင့်လို့ မဖြစ်သေးဘူး

မဟုတ်လား”

စာပေသိုင်းသမားက...

“ယင်ကျင်း သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ဘာမှအရေးမကြီးတော့ပါဘူးကွာ”

ပုဂ္ဂိုလ် ငိုငိုသွား၏။ ယင်ကျင်းသေဆုံးသွားပြီဟု သတ်မှတ်ထားလိုက်မည်ဆိုပါက ဝမ်းလင်းလင်းအတွက် ရှေ့ဆက်ဆောင်ရွက်စရာလိုတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏ရင်ထဲ-ဟာသွားသကဲ့သို့ ခံစားနေရလေသည်။

သူဆင်းရဲက..

“ယင်ကျင်းမရှိတော့လည်း သိုင်းလောကအကျိုး ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားဖို့ သခင်လေးမှာ ထက်မြက်တဲ့သိုင်းပညာရှိရမယ်၊ ဒါမှ သူဌေးကြီးဝမ်းလို့ လူစားမျိုးတွေကြောင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်ပေါက်မလာရလေအောင် ကာကွယ်တားဆီး နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်လား”

စာပေသိုင်းသမား သဘောတူလိုက်၏။

“သိုင်းလောကတာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ သခင်လေးမှာ ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာရှိနေသင့်တာ အမှန်ပါပဲလေ”

“သိုင်းလောကဟာ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ပြောင်းလဲနေတာ၊ အန္တရာယ်ဆိုးတွေ အချိန်မရွေး ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တာကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲဆိုပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အချိန်ရှိတုန်း အားစိုက်ပြီး ကြိုးစားထားရလိမ့်မယ်”

စာပေသိုင်းသမား လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သခင်လေး ကောင်းကောင်းကျန်းမာသေးတာ မဟုတ်

တော့ အတင်းအကြပ် အားစိုက်ထုတ်ဖို့ မသင့်လျော်သေးပါဘူးကွာ”
သူဆင်းရဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်လေးအတွက် ဘယ်လိုအထောက်အကူဖြစ်နိုင်မလဲ စဉ်းစားရင်း ဒုက္ခိတကို သတိရ လာတာကြောင့် သည်မှာပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ကြဖို့ ချိန်းလိုက်တာပါ”

ဒုက္ခိတသည် သူ့ဘက်သို့ စကားဦးလှည့်လာခြင်းကြောင့် မျက်နှာလေးငယ်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဗျာ”

သူ့ကို မမေးသေးဘဲ ပြောမိလေသည်။

သူဆင်းရဲက စာပေသိုင်းသမားကို မေးသည်။

“သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့သမားတော်ကြီး တန့်၊ ရှောင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

စာပေသိုင်းသမားက...

“သည်လောက်လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့သမား တော်ကြီး တစ်ယောက်ကို ကျုပ်မသိဘဲနေပါမလား၊ သူဟာ ငါးနှစ် ဂစ်ကြိမ် သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်တဲ့အနေနဲ့ ကုစားရခက်တဲ့ ရော ဝါဒနာရှင်တွေကို ကုစားပေးဖို့ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတတ် ဘဝ၊ အားလုံးကသူ့ကို သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်လို့ သတ် ဘ်ထားကြပေမယ့် တကယ်တော့ သူဟာ သိုင်းလောကသားမ ဝတ်ပါဘူး၊ တာလိနန်းတွင်းက သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ”

သမားတော် တန့်ရှောင်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိ သးကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

“သမားတော်တန့်ရှောင်ဟာ အတွင်းအားတိုးတက်စေတဲ့

ဆေးတစ်မျိုးကို ဆေးအမယ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် အသုံးပြုပြီး ဖော်စပ်ခဲ့တယ်၊ တာလိဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဖော်စပ် ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖော်စပ်အောင်မြင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မသမာသူ အချို့ရဲ့ ခိုးယူခြင်းခံရလို့ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်ဗျာ”

စာပေသိုင်းသမား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သည်သတင်းကို ကျုပ်လည်းကြားမိပါတယ်ဗျာ၊ သမား တော်တန့်ရှောင် ဆယ်နှစ်နီးပါး အပင်ပန်းခံပြီး ဖော်စပ်ခဲ့ရတာ၊ ဆေးနည်းနည်းပဲရတယ်၊ သည်ဆေးကိုမှီဝဲလိုက်ရင် အတွင်းအား အံ့ မခန်းတိုးတက်လာစေပြီး အတွင်းဒဏ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ရောဂါ ဝေဒနာ မှန်သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားစေနိုင်တယ်၊ သည်ဆေးကိုသာ သခင်လေးအတွက် ရလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

သူဆင်းရဲ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ကသင့် နေရာကို ချိန်းလိုက်တာပေါ့၊ ကဲ ဒုက္ခိတ ပြောစမ်းပါဦးကွာ စောရဘယ်မှာလဲ”

စာပေသိုင်းသမားအား ပြောရင်း ဒုက္ခိတဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

ဒုက္ခိတက..

“ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ”

ကပျာကယာ ငြင်းလိုက်လေသည်။

“တာလိနန်းတွင်းကို ကျူးကျော်ဝင်ခဲ့တဲ့လူဟာ မင်းရဲ့မိတ် ဆွေ စောရဆိုတာ ငါသိထားပြီးပြီ၊ မင်းဘာကြောင့် ငြင်းချင်နေရ ဘာလဲ”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

“စောရက အဖိုးတန်ပစ္စည်းမရဘဲ ဆေးပုလင်းတစ်လုံးပဲ ခိုးယူလာမိတာကြောင့် စိတ်ညစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ခိုးယူလာ မိတာ သမားတော်တန်ရှောင်ရဲ့ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားတိုးဆေးဖြစ် နေတာကို သိသွားတယ်။ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေထက်တောင် ပိုပြီးတန်ဖိုး ကြီးနေတာကို သူသိသွားတယ်။ ငါပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

“ကျုပ်...ကျုပ် ဘာမှ မသိပါဘူးဗျာ”

“ဒုက္ခိတ မင်းသိုင်းလောကမှာ ကျက်စားခဲ့တုန်းက စောရနဲ့ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မင်းဘာ ပြောမလဲ”

“သိုင်းလောကမှာတုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကမ ကောင်းမှုတွေကို စွန့်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့ချင်းပတ်သက်စရာအ ကြောင်း မရှိတော့ဘဲ လူချင်းကွဲသွားကြတာ ကြာပါပြီ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် သူဆင်းရဲက တဟားဟားရယ်မော လိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စာပေသိုင်းသမားနှင့် ပုကျူးတို့က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်အက် ခတ် ကြည့်နေကြလေသည်။

သူဆင်းရဲက ရယ်မောပြီးမှ ဒုက္ခိတကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ခြေထောက်မရှိတဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ပြီး ဘာမှမယ်မယ်ရရလုပ်ကိုင်စားသောက်ခြင်း မပြုဘဲ ကောင်း ကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲကွ”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

ဒုက္ခိတ ထိတ်လန့်နေကြောင်း ပို၍ပေါ်လွင်လာ၏။
“မင်းက ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေသေး တယ်ဆိုတာကို ငြင်းဦးမလား”

ဒုက္ခိတသည် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သဖြင့် စိတ်လျှော့ လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် မငြင်းတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်က ဒုစရိုက်လောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားဖူးတယ်ဆိုတော့ ဒုစ ရိုက်သမားတွေ ကျုပ်ဆီကို လာတတ်ကြတာ အမှန်ပါပဲ။ သည်မြို့ကို ရောက်လာရင် ကျုပ်ဆီကိုဝင်ပြီး လည်ပတ်ကြတယ်။ ညအိပ်တည်း ခိုတတ်ကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း မလွဲမရှောင်သာလို့ လက်ခံခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ”

သူဆင်းရဲက စကားဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒုစရိုက်သမားတွေယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်းက ထုခဲ့ ရောင်းချပေးပြီး ဝေစုယူတာကော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

ဒုက္ခိတ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

သူဆင်းရဲက...

“မင်းဟာ ဒုက္ခိတဖြစ်နေလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှာမ စားနိုင်တော့တာကြောင့် ခုလိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ခွင့်လွှတ်နိုင်သေး တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုလိမ်ပြောရင်တော့ နောက်ထပ်ခြေ ထောက်တစ်ချောင်းပါ အဆစ်ပါသွားပြီး ဘာမှလုပ်စားလို့ ရနိုင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သတိချပ်စေချင်တယ်”

“ကျုပ် ဘာများလုပ်မိလို့လဲဗျ”

“မင်းက အမှန်အတိုင်း မပြောလို့ပေါ့”

“ဗျာ”

“မင်းနဲ့စောရ အဆက်အသွယ်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း”

သူဆင်းရဲ၏လေသံ မာသွားလေသည်။

ဒုက္ခိတ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ် မလိမ်ဝံ့ပါဘူးဗျာ”

“စောရ မင်းဆီကို လာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ လာပါတယ်”

“နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကို ရောင်းပေးဖို့ မင်းကို ဝိုင်း

တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

ဒုက္ခိတ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် ပုကျူးတို့ အရင်းရင်းကြည့်လိုက်

ကြပြန်လေသည်။

“မင်းတို့ ရောင်းပြီးကြပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်သူ့ကို ရောင်းလိုက်တာလဲ”

“သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကို ရောင်းလိုက်တာပါ”

“ဟင်”

ယခုတစ်ကြိမ် သူဆင်းရဲကိုယ်တိုင် အံ့ဩကာ လှုပ်လှုပ်ရှား

ရှားဖြစ်သွားသည်။

ပုကျူးကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။

သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်သည် ပုကျူးနှင့် လုံးဝအဆင်မပြေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ပုကျူး၏ချစ်သူ ဝမ်းလင်းလင်း၏ဖခင်ကြီး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

စာပေသိုင်းသမား အံ့ဩသွား၏။

“သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင် သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကို သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ သိုင်းလောက သားတွေနဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားတိုးဆေးကို သူ ဘာကြောင့် ဝယ်လိုက်တာလဲ”

ဒုက္ခိတကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ပြီး..

“သူက မင်းတို့ဆီက ဈေးနှိမ်ဝယ်ပြီး သိုင်းလောကမှာ ဈေး ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြန်ရောင်းစားဖို့လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဒုက္ခိတ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူဈေးနှိမ်ဝယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စောရတောင်းတဲ့ဈေး ပေးပြီးဝယ်သွားတာပါ။ သူပေးတဲ့ဈေးမျိုး တခြားဘယ်သူမှ ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စောရက မည်ရွေမည်မျှဖြင့် ရောင်းလိုက်သည်ကို စာပေ သိုင်းသမား မမေးတော့ပါ။

နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးအကြောင်း သိထားသည့် စောရသည် မက်မောလောက်သည့် ငွေကြေးပမာဏ ရမည်မဟုတ် ဘဲ ရောင်းမည်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက သူဆင်းရဲအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“သူဌေးဝမ်းစီးနန်က ဈေးကောင်းပေးဝယ်သွားတာ ဘာသဘောလဲ၊ ပြန်ရောင်းလို့လည်း အမြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက် အသုံးပြုဖို့လည်း လိုအပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သူဆင်းရဲလည်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ဒုက္ခိတက..

“သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အတွက်လို့ ပြောပါတယ်”
ထိုစကားကြောင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ ခေါင်းထောင်လာကြလေသည်။

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး။ သူကလည်း ပြောမသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေဟာ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင်အစဉ်တစိုက် ကြိုးစားလာတာ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးရဲ့ အထောက်အကူရမယ်ဆိုရင် သိုင်းပညာကော အတွင်းအားပါ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံသွားမှာ ဖြစ်လို့ သူတို့အကြံအစည် အောင်မြင်မှာဖြစ်ပြီး ကျုပ်တို့ကိုလည်း ပစ်မထားဘူးလို့ ပြောသွားပါတယ်”

ဒုက္ခိတသည် သူဆင်းရဲအား ကြောက်ရွံ့နေသည်ဖြစ်ရာ ထိန်ချန်မထားဝံ့ဘဲ သိထားသမျှ အကုန်အစင် ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ယခုမှ အခက်အခဲ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကြုံဆုံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း ပုကျူးတို့အားလုံး နားလည်လိုက်ကြ၏။

“ဝမ်းစီးနန်ဟာ နဂိုကတည်းက ဒုစရိုက်သမား တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာ၊ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေနဲ့လည်း ပတ်သက်နေတယ်။ သူ့လက်ထဲကို နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး ရောက်သွားတာ

အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ သည်ကိစ္စကို တားဆီးမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းစီးနန်ကို အချိန်မီ မတားနိုင်ရင် သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်”

သိုင်းလောကသားများပီပီ သိုင်းလောကအပေါ် အန္တရာယ်ကျရောက်လာမည်ကို မလိုလားကြဘဲ တားဆီးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

စာပေသိုင်းသမားက သူဆင်းရဲအား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သူဌေးကြီးဆီကို သွားပါ၊ ကျုပ်ကတော့ သခင်လေးကို တောင်ကျွန်းရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်၊ နောက်မှပြန်ဆုံတွေ့ကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ၊ သခင်လေးကို ဂရုစိုက်ပါဗျာ”

“စိတ်ချ..စိတ်ချ”

“သခင်လေး ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သိုင်းလောက၏ အရေးကြီးသောတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်စရာရှိနေသဖြင့် ပုကျူးလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် ခွင့်ပြုလိုက်၏။

သူဆင်းရဲသည် အရေးကြီးနေပြီဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူဆင်းရဲမရှိတော့သဖြင့် ဒုက္ခိတ စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

“သခင်လေးတို့ သည်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေကြဦးမယ်ဆိုရင် အနားယူဖို့ အခန်းတစ်ခု ကျုပ်သွားပြီး ပြင်ဆင်လိုက်ပါ့မယ်”

အလွန်ပင် အိမ်ရှင်ဝတ္တရား ကျေပွန်သူတစ်ယောက်ပမာ ရှိနေပါတော့သည်။ ပုကျူးက..

“နေပါစေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သွားကြမှာပါ”
သူဆင်းရဲနှင့် တွေ့ပြီးပြီမို့ ထွက်သွားရန် စာပေသိုင်းသမားကလည်း သဘောတူလေသည်။

“သခင်လေး တောင်ကျွန်းမှာပြန်ပြီး အနားယူတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ကျုပ်တို့သွားကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ ထွက်သွားကြတော့မည်ဖြစ်ရာ ဒုက္ခိတက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေသည်။

“နောက်လည်း လမ်းကြိုရင် ဝင်လာခဲ့ပါ သခင်လေး၊ ကျုပ်တတ်စွမ်းသရွေ့ ပြုစုပါရစေဗျာ”

ပုကျူးသည် ဒုက္ခိတကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ထူးခြားမှုတစ်ခု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားအနီးသို့ ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောဆိုလိုက်လေသည်။

စာပေသမား ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ဒုက္ခိတဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ဒုက္ခိတက...

“ဘာများ မေ့ကျန်ခဲ့လို့လဲဗျာ”

စာပေသမား လက်တစ်ဖက်ဆန့် ထုတ်လိုက်လျှင် ဒုက္ခိတ၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

ဒုက္ခိတ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ကျုပ်..ကျုပ် ဘာများလုပ်မိလို့လဲဗျာ”

“မင်းက သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကို လိမ်လည်ခဲ့လို့ပေါ့”

“ဗျာ”

“သူ့ကို နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားတိုးဆေး ရောင်းလိုက်ပေးယ့် ဆေးလုံးအကုန် မပေးလိုက်ဘဲ အမြတ်ထုတ်ဖို့ တချို့တဝက် ချန်ထားလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ”

ဒုက္ခိတ မျက်လုံးပြူးကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

“မင်းက ဆေးလုံးထုတ်မပေးဘူးဆိုရင် သူဆင်းရဲက မင်းကို

ဆုံးမခဲ့တာထက် နာအောင် ကျုပ် ဆုံးမပြမယ်”

“ကျုပ်..ကျုပ်မှာ”

“မင်း ဒုက္ခရောက်ချင်နေတာကိုး”

စာပေသိုင်းသမားက ပခုံးကို အားစိုက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရာ

ဒုက္ခိတ စုစုပေါင်းပေါင်း အော်လိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး ပခုံးရိုး ကျိုးပါပြီဗျာ”

စာပေသိုင်းသမား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းထုတ်ပေးတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ပေး..ပေးပါမယ်ဗျာ၊ စောရယူလာတဲ့ ဆေးပုလင်းထဲက

ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးကို ဘယ်သူမှမသိအောင် နှိုက်ယူပြီး ဝှက်ထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်ရင် ပေးပါမယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ မနိပ်စက်ကြပါနဲ့ဗျာ”

နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးတစ်လုံး ထုတ်ပေးလေသည်။

ပုကျူး၏ ဝေဒနာ အမြန်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်းသွား
စေနိုင်သည့် နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး ရလိုက်သဖြင့် စာပေသိုင်း
သမား ဝမ်းသာသွားလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် ပုကျူးတို့သည် မြို့ထဲသို့ရောက်
လာကြပြီး တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းနေထိုင်
လိုက်ကြလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားသည် ဒုက္ခိတထံမှ ရလာသော ဆေးလုံး
ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ ပုကျူးအား တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

နှစ်တစ်ရာဆေး၏ ထူးခြားချက်ကား ဆေးသောက်ပြီးလျှင်
ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရှစ်ရက်မြောက်နေ့ နံနက်ခင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်၌ ဆေး
အာနိသင်ကြောင့် အတွင်းအား အလွန်ကောင်းသူအဖြစ်ကို ရရှိလိမ့်
မည်ဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးသည် မဖြစ်မနေလိုအပ်နေခြင်းကြောင့် ဆေးလုံး
လေးကို သောက်လိုက်ရလေသည်။

ဆေးသောက်ပြီး မကြာမီ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့လေတော့သည်။

သတင်းရုန့်

ဒုက္ခိတသည် မလိမ်မညာဝံ့ဘဲ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအား
ဆေးကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုနှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကြောင့် ပုကျူးမှာ နှစ်နှစ်
မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ပုကျူးအတွက် ရုတ်တရက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်သဖြင့် စာပေ
သိုင်းသမား လွတ်လပ်နေပါသည်။

ပုကျူး အိပ်ပျော်နေသဖြင့် သူ၏အခန်းသို့ သွားရောက်
နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုရန် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကို မှာကြားကာ အပြင်
သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဤမြို့ကလေးသည် သိုင်းလောကသားများ ဝင်ထွက်သွား
လာလေ့ ရှိသဖြင့် သိုင်းလောကသတင်းများ ကြားသိရနိုင်သဖြင့်
စနည်းနာရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက သူဆင်းရဲအတိုးအိုအား စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်သည် အလွန်ပင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်၏ သိုင်းလောကအား လှမ်းမိုးလိုသော မိတ်ဆွေမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိလိုနေ၏။

နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး ရသွားသည်ဖြစ်၍ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်အား ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍ မဖြစ်တော့ချေ။

စာပေသိုင်းသမားမှာ စည်ကားသော မြို့လည်ပိုင်းသို့ ရောက်လာချိန်၌ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကျိဖန်းပါလား”

ကျိဖန်းသည် သိုင်းလောက တန်တလျားသွားကာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးအဖြစ် အားလုံး၏ ကြည်ညိုလေးစားမှု ခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျိဖန်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မိမိဆန္ဒပြည့်ဝတော့မည်ဟု တွေးပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ကျိဖန်းက လူရှင်းသောစားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူကာ မှာကြားစားသောက်နေပြီဖြစ်သည်။

စာပေသိုင်းသမားက အနီးသို့ လှမ်းသွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကျိဖန်း၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲလားဗျ”
ကျိဖန်းသည်လည်း စာပေသိုင်းသမားကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ စာပေသိုင်းသမားကြီးပါလား၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ထိုင်ပါဦး အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ယင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ”

စာပေသိုင်းသမားက ကျိဖန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်ကို ခေါ်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထပ်မံမှာကြားလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ယင်း သိုင်းလောကအကြောင်း ပြောခဲ့လိုက်ကြလေသည်။

“မိတ်ဆွေကျိဖန်း ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ သိုင်းလောထဲက ပျောက်ကွယ်နေခဲ့တယ်၊ ဘယ်ကိုများ ရောက်နေတာလဲဗျာ”

ကျိဖန်းက...

“ကျုပ်ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာတွေကတော့ အစုံပါပဲ၊ သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးကို တတ်စွမ်းသရွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါပဲ”
စာပေသိုင်းသမားက စကားစလိုက်သည်။

“သိုင်းလောက တန်တလျား သွားနေတာဆိုတော့ ထူးခြားနဲ့ တစ်ခုခုများ တွေ့ခဲ့သေးသလားဗျ”

ကျိဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က မြေလတ်ပိုင်းကို ပြန်

ဆင်းလာခဲ့တာပါ။ အရှေ့နယ်ဘက်ကို ရောက်သွားယင်း ထူးခြားမှု တစ်ခု တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ သိုင်းလောကနဲ့ သက်ဆိုင်နေနိုင် တာကြောင့် မိတ်ဆွေတွေကို သတိပေးဖို့ပါပဲ”

“ဘယ်လိုကိစ္စများလဲဗျ”

ကျိဖန်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ ထူးဆန်းတဲ့ အရှေ့ဘက်ဒေသရဲ့ တောခေါင်ပြီး လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါးတဲ့ အရပ်တွေမှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ ဒေသခံကျေးရွာကလေးတွေ ရှိကြတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီလို ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးတွေမှာ ကြောက်စရာကောင်း တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်ဗျ”

စာပေသိုင်းသမားက ကျိဖန်း ဆက်ပြောလာမည့်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်လေသည်။

ကျိဖန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေး တချို့ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်း ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ တရွာလုံး သေဆုံးနေကြတာပဲဗျ”

စာပေသိုင်းသမားက...

“တောထဲတောင်ထဲမှာ နေထိုင်ကြတယ်ဆိုတော့ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့်လား၊ ကူးစက်ရောဂါ တစ်ခုခုကြောင့်များ လားဗျာ”

“အင်း ကျုပ်လည်း ဒီလို တွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သေ ဆုံးသွားကြပုံချင်း တူညီနေတယ်ဆိုလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး ကိုယ်တိုင်သွား စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တာ”

“လက်စသတ်တော့ မိတ်ဆွေကြီးကိုယ်တိုင် သွားပြီး စစ် ဆေးကြည့်ခဲ့တာကိုး။ အဖြူရောင်သိုင်းသမား ပီသတာ ချီးကျူးပါ တယ်”

ကျိဖန်းက...

“ကျုပ်လည်း သေဆုံးသွားသူတွေအတွက် ဘာမှ မလုပ် ပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

“မိတ်ဆွေ စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဘာတွေများ ထူးခြားသေး သလဲဗျ”

“အင်း ကျုပ်စစ်ဆေးကြည့်တော့ သူတို့ပဟီ ရိုးရိုးသားသား သေဆုံးခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘဲ အဆိပ်မိပြီး သေဆုံးခဲ့ကြတာလို့ သုံး သပ်မိတယ်”

“ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေလည်း မသေချာဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်က အဖြစ်ဆိုးကြုံပြီး ဆယ်ရက်လောက် ကြာမှ ရောက်သွားခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အဆိပ်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဆိပ်ကပဲ ဒီလို ဒုက္ခပေးနိုင်တာ မဟုတ်လား”

စာပေသိုင်းသမား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိပ် ကြောင့်ဆိုရင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဖော်ထုတ်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လို အဆိပ်မျိုး အသုံးပြုသွားတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်လေ”

ကျိဖန်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ အဆိပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချို့ယွင်းချက် တစ်ခု

တော့ ထားရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် တစ်ချိန်က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးတဲ့ အနက်ရောင်သိုင်း ထိပ်သီးသုံးယောက်ထဲက သွေးရနံ့ဟာ အဆိပ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပါရဂူလို့ တောင် ဆိုရပေမယ့် သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရသူတွေဟာ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ အဆိပ်မိ သွားတယ်ဆိုတာတောင် မသိလိုက်ရဘဲ အရေးနိမ့်သွားခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီသာကေကြောင့် အရောင်အဆင်း အနံ့ အရသာမဲ့တဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေ သေဆုံးသွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်မိတာပဲ”

စာပေသိုင်းသမား မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဒါဆိုရင် သွေးရနံ့ဟာ သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးဘဲ သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်ဖို့ ကြံစည်နေပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ အရှေ့နယ်ဟာ ဇာတ်မြှုပ်ပုန်းအောင်းနေဖို့ အလွန်ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ။ သွေးရနံ့ဟာ အရှေ့နယ်မှာ ပုန်းခိုနေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထားတွေကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဒါဆို သေချာသွားပြီပေါ့”

စာပေသိုင်းသမား၏အသံ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျိဖန်းက...

“ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်က မြေလတ်ပိုင်းကို အမြန်ဆုံးဆင်းလာခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

စာပေသိုင်းသမား ရင်လေးသွား၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး ယင်ကျင်း သေဆုံးသွားပြီဟု ယူဆရသဖြင့် စိတ်အေးရမည် ရှိသေးသည်။

သွေးရနံ့၏သတင်းကို ကြားလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သွေးရနံ့သာ သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပြီး ထွက်ပေါ်လာမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောက အခက်ကြုံရမှာ သေချာတယ်။ တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာရဲ့ ပညာအမွေကို ဆက်ခံခဲ့တဲ့ တောင်ကျွန်းရာဇာကလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံးစည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ စုပေါင်းရင်ဆိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

စာပေသိုင်းသမားက...

“တာမှ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သခင်လေးပုကျူး ရှိပါသေးတယ်။ သခင်လေးဟာ တောင်ပိုင်းရာဇာရဲ့ သိုင်းပညာအမွေ ဆက်ခံထားသူပါ။ သိုင်းလောကကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမယ့်လူတွေ ပေါ်ပေါက်လာရင် သခင်လေးက လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သခင်လေးတစ်ယောက်ထဲမှာ တာဝန်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းလောက သားတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်သွားမှာပါ”

“ကောင်းပါပေတယ်ဗျာ”

စာပေသိုင်းသမားသည် ကျိဖန်းအား ချီးကျူးမိလိုက်လေသည်။ ကျိဖန်းက...

“ကျုပ်က သိုင်းဆရာစစ်ဟန်ဆီကို သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ တောင်ကျွန်းရာဇာနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတို့နဲ့ တွေ့ရတာ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ သွေးရနံ့အကြောင်းကို ကြိုတင်စုံစမ်းထားပြီး ဘယ်လိုနှိမ်နင်းရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ တောင်ကျွန်းသခင်လေးမှာလည်း

ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရင် ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေမှာပေါ့နော်”

စာပေသိုင်းသမား မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာအား သိုင်းလောကသားတိုင်းက ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ကြသည်။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ၏တပည့် တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟောကိုလည်း သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် ပုထင်းဟော၏သား ပုကျူးကို သိုင်းလောကသားများ၏ သဘောထားပုံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ယခင်ကပင် စာပေသိုင်းသမားတို့ နားလည်ထားကြလေသည်။

တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ၏ မြေးတပည့် တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟော၏သား ဖြစ်သည်ဟူ၍ တလေးတစားတော့ ရှိကြပါ၏။

မည်သို့ဆိုစေ တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာနှင့် ပုထင်းဟောတို့အား လေးစားပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

ပုကျူးသည် လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အပြင် သိုင်းလောကသားများ လေးစားလောက်စရာ အံ့မခန်း ပြုလုပ်ပြနိုင်ခြင်းမျိုး အလျဉ်းမရှိသေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင် ဖခင်က ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး သားသမီးက အသုံးမကျ ဖြစ်နေတတ်သည့် သာဓကများလည်း ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟောနှင့် အနက်ရောင်ထိပ်သီးသိုင်းသမားသုံးယောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြစဉ်က စာပေသိုင်းသမား၊ သူ

ဆင်းရဲနှင့် ဒေါသသိုင်းသမားတို့သည် ပုထင်းဟောနှင့် ပတ်သက်မှု ရှိခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း အနီး၌ ရှိမနေခဲ့ကြပါချေ။

ပုထင်းဟော၏အနီး၌ ရှိနေခဲ့သူကား သိုင်းသမားကြီးစစ်ဟန် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းသမားကြီးစစ်ဟန်သည် သွေးရနံ့၊ သွေးဓားနှင့် သွေးလက်ဆိုသည့် အနက်ရောင်ထိပ်သီး သိုင်းသမားကြီးများနှင့် ပုထင်းဟော၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် အနီးကပ် ရှိနေခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သွေးရနံ့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးစစ်ဟန်ထံသို့ သွားဖို့ ကျိဖန်းက စိတ်လောနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စာပေသိုင်းသမားမှာ ကျိဖန်းကို အပြစ်မတင်ပါ။

ကျိဖန်း၏နေရာ၌ သူရှိနေလျှင် ထိုသို့ပင် ပြုလုပ်ပါမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သွေးရနံ့အကြောင်းကို သခင်လေးပုကျူးထက် ဆရာကြီးစစ်ဟန်က ပို၍ သိရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“သခင်လေးဟာ ဖခင်ခြေရာနင်းပြီး သိုင်းလောကမှာ နာမည်ရှိဖို့ ဆိုရင် အားလုံး လက်ခံလာနိုင်အောင် အစွမ်းပြရတော့မယ်။ ယင်ကျင်းရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို သိုင်းလောကသားတွေ သိသွားရင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရတော့မှာပဲ”

စာပေသိုင်းသမားသည် ပုကျူးအကြောင်း မပြောရဲတော့ချေ။

ကျိဖန်းက...
“သွေးရနံ့က ခေါင်းထောင်လာမယ်ဆိုရင် သွေးဓားနဲ့ သွေးလက်ကိုလည်း စိတ်မချရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ယူဆမိသလို

ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ဆရာစစ်ဟန်နဲ့ သွားတွေ့ရမယ်လေ၊ အင်း
ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုအချိန်မှ တောင်ကျွန်းကို သတိရမိပါတယ်ဗျာ၊
တောင်ကျွန်းဟာ သိုင်းလောကပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲဗျာ
ကံ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီး ပြောစရာစကားလည်း ကုန်သွား
ပြီဖြစ်ရာ ကျိဖန်းက နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ ကောင်းပါပြီ”

စာပေသိုင်းသမားကပင် စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ပေးချေ
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး
နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။

မူကျူးရှိရာ တည်းခိုခန်းသို့ အပြန်လမ်းတွင် စာပေသိုင်းသ
မား၏ရင်ထဲ လေးလံနေပေတော့သည်။

ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏။

တတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်းတွင် ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်

သီဟဇာတိ

ပုဂ္ဂိုလ်သခင်မ

(ထိထိစိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၁၇၀၆၀၉
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၁၆၀၆၁၀

၂၀၀၆ ခုနှစ်
 ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်ဖိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
 ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
 မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ
 ဦးသန်းဝင်း (ကျော် ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
 ပြောက်ဥက္ကလာပိမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးရပြင်ပဖွဲ့စည်းမှုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသားပြု စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပို့ဝင်စေ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းစနစ်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ဘစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ဆင်ရေး။
- အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးစုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ဘစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သေတံမရောက် သတိမပျောက်

“ဝုန်း”

ယင်ကျင်းမှာ ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား
လေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်၏လက်ဝါးရိုက်ချက် ခံလိုက်ရသည့်အပြင် ဓားပြတစ်
ယောက်၏ ဓားမြှောင်တစ်လက်က သူ၏နောက်ကျောဘက်၌ စိုက်
ဝင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လှေပေါ်မှ လွင့်
ဝင်ကျသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ရေထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် ကျလာသော အရှိန်ဖြင့်
ရေအောက်သို့ စုန်းစုန်းနစ်မြုပ်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ ဒဏ်ရာရလိုက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သတိရှိ
နေပါသည်။

အသက်အောင်ကာ ခြေလက်များ ဆန့်တန်းကူးခတ်ယင်း
ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

မြစ်ရေပြင်၌ ခေါင်းဖော်ကာ အသက်ဝအောင် ရှူရှိုက်ပြီး
ကိုယ်ဖော့ကာ ရေစီးနှင့် မျှောလိုက်သွားခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် ရွက်လှေကြီးနှင့် တစ်ထက်တစ်စ ဝေးသွားလေ
တော့သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဓားပြများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး
လှေပေါ်မှ ဆင်းပြေးနေကြပြီဖြစ်ရာ ပုကျူးအတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိ
တော့ချေ။

ယင်ကျင်းက သူ့အသက်ရှင် လွတ်မြောက်နိုင်ရေးအတွက်
အဓိကထား ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ရေစီးအတိုင်း အလိုက်သင့် မျှောလိုက်သွားပြီး ကမ်းစပ်နှင့်
နီးကပ်သွားအောင် ကြိုးစားကူးခတ်လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာ ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးမှ ကမ်းစပ်အနီးသို့
ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ကံကောင်းထောက်မကာ မြစ်ရေထဲ နစ်မြုပ်သေဆုံးသွားရ
မည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ကမ်းပေါ်သို့ အားတင်းကြိုးစားကာ တက်
သွားလေသည်။

ကျောပြင်၌ စိုက်ဝင်နေခဲ့သော ဓားမြှောင်သည် မည်သည့်
နေရာ၌ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း မသိနိုင်တော့ပါ။

ဒဏ်ရာမှ သွေးတစ်မှိမ်မှ ထွက်ကာ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုတို့

ခံစားလာရ၏။

ရင်ဝဋ်လည်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။

ယင်ကျင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

“ငါတော်တော် မိုက်မိတာပဲ၊ ဒီလို ဒုက္ခရောက်အောင် ငါ
ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ကမ်းစပ်ရှိ မြက်ပင်များကြား၌ လှဲလျောင်းကာ အမောဖြေ
နေလိုက်လေသည်။

အတော်ကလေးကြာအောင် လှဲလျောင်းနေပြီးမှ သက်သာ
သလို ရှိလာခြင်းကြောင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ သွားလိုက်လေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ
ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

လူနေအိမ်ခြေ မတွေ့ရပါ။

ယင်ကျင်းက အားမလျှော့ဘဲ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်၏။

ကြိုးစားအားထုတ်ကာ သွားနေခြင်းဖြင့် လူနေအိမ်ခြေရှိရာ
အရပ်တစ်ခုခုသို့ ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သိုင်းလောက၌ ထူးခြားသော သတင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တံငါရွာကလေးတစ်ရွာ၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသူအားလုံး ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးသွားကြသည့် သတင်း ဖြစ်သည်။

ထိုတံငါရွာကလေးကား လူဆိုးဓားပြများက တံငါသည်များအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ စခန်းချနေထိုင်သော ရွာကလေး ဖြစ်နေ၏။

ပုကျူး စီးနင်းလာသော ရွက်လှေကြီးအား ဓားပြတိုက်ခဲ့သည့် ဓားပြများ နေထိုင်ကြသော ရွာကလေးလည်း ဖြစ်သည်။

တံငါသည် ဟန်ဆောင်ထားသော ဓားပြများ သေဆုံးသွားကြသည့် သတင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားများ စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသော သိုင်းလောက၌ ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ဟုလည်း ထင်ကြေးပေးနေကြလေတော့သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်လေးတစ်ခု...
ယင်ကျင်းသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဘုံကျောင်းပျက်လေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။
သူရောက်ရှိလာချိန်မှာ ညနေဆည်းဆာအချိန် ဖြစ်သည်။

နေဝန်းနီးမှာ အနောက်ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင် အားနည်းသွားကာ အမှောင်ထု တစ်ထက်တစ အားကောင်းလာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်ရိသန်းနေချိန်၌ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည့် နေရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ယင်ကျင်းက လှမ်းလာယင်း ဘုံကျောင်းပျက်လေးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏ အဝတ်အစားများ ခြောက်သွေ့သွားပြီ ဖြစ်သလို ဒဏ်ရာမှာလည်း သွေးတိတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယင်ကျင်းမှာ ရေထဲ၌ နေခဲ့ရခြင်းကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အဖျားသွေးဝင်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေပါတော့သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်လေး၌ မီးရောင်တွေ့ရသဖြင့် အားတက်ကာ လှမ်းသွားလိုက်၏။

အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်ကာ အမှောင်ထုလုံးလုံးလျားလျား ဖုံးလွှမ်းသွားတော့မှ ဘုံကျောင်းပျက်လေးသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားတော့သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။
ထိုလူသည် မီးပုံတစ်ခု ပြုလုပ်ကာ အသားခြောက်များကို မီးကင်ရင်း အရက်နှင့် မြည်းနေ၏။

ယင်ကျင်း၏ခြေသံကြားလျှင်...
“စောရ မင်းရောက်လာပြီလား၊ ငါဒီမှာ စောင့်နေတာ အတော်ကြာပြီကွ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ယင်ကျင်းက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

သူ၏ချောင်းဟန့်သံကို ကြားရတော့မှ ထိုလူ လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

ယင်ကျင်းကို မြင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားကာ...

“ဟင် မင်း မင်း”

ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာ ခုန်ထလာလေသည်။

ထိုအခါမှ ထိုလူသည် ခြေတစ်ဘက်မရှိသော ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒုက္ခိတက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာ ရောက်လာတာလဲ၊ စောရကော ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ဘာမှ မသိပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်က ဓားပြတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာ”

“ဒါဖြင့် မင်းဒီနေရာက မြန်မြန် ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ငါက မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ဓားပြတွေထက်တောင် ပိုပြီး ဆိုးသေးတယ်ကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

“မင်းဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့ပေါ့ဗျာ”

“မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်”

“ခင်ဗျားက ခြေထောက်တစ်ချောင်းထဲ ရှိတာတောင် အော်လားငေါက်လားနဲ့ မာန်မချသေးဘူးလားဗျာ”

“ဘာ ဘာ”

ဒုက္ခိတသည် ယင်ကျင်း၏စကားကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသော်လည်း ဒုက္ခိတကိုမူ ကောင်းစွာ ဆုံးမနိုင်သေး၏။

“သွားစမ်း”

“ပုန်း”

ဒုက္ခိတ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားတော့သည်။

“အမယ်လေးဗျာ”

ဒုက္ခိတမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားသဖြင့် ညည်းတွားရင်း လူးလိမ့်ထလာလေသည်။

ယင်ကျင်းက မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ငေါက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား မသေချင်ရင် ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“မင်း မင်းက စာပေးသိုင်းသမား လွတ်လိုက်တဲ့လူလား”

စာပေးသိုင်းသမားဟူသော အမည်ကြားလျှင် ယင်ကျင်း အံ့ဩသွားလေသည်။

စာပေးသိုင်းသမား၊ သူဆင်းရဲနှင့် ဒေါသသိုင်းသမားတို့သည် ပုဂ္ဂျာ၏ ကိုယ်ရံတော်များသဖွယ် ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ ခပ်တည်တည် မေးလိုက်လေသည်။

“စာပေသိုင်းသမားကိုယ်တိုင်လာရင် ခင်ဗျား အခုထက်

ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်က သူတို့ကို လိမ်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်လေးပုကျူးအတွက် လိုအပ်တယ်ဆိုလို့ အတွင်းအားတိုးဆေးတစ်လုံးတောင် ပေးခဲ့သေးတယ်”

“သူဟာ သခင်လေးပုကျူးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာကိုး၊ အကြောင်းစုံ သိရအောင် စုံစမ်းကြည့်ဦးမှပဲ”

“ခင်ဗျားက ခုချိန်အထိ လိမ်ညာချင်သေးတာကိုး၊ သခင်လေးပုကျူးဟာ တောင်ကျွန်းကို ပြန်သွားပြီပဲ”

“ဟာ တောင်ကျွန်းကို မပြန်သေးပါဘူး၊ စာပေအဘိုးအိုနဲ့ အတူ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတာ၊ သူဆင်းရဲအဘိုးအိုနဲ့လည်း ချိန်းထားကြသေးတယ်၊ သူတို့ဟာ တာလီနန်းတွင်းက သမားတော်ကြီး ဖော်စပ်ထားတဲ့ အတွင်းအားဆေး ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတာကို သိထားကြတယ်”

ဒုက္ခိတသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပုကျူးတို့နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ယင်ကျင်းလည်း ပုကျူးတို့၏ အကြောင်းစုံကို သိလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဒီလို ဖြစ်လာမယ်လို့ ငါမမျှော်လင့်ဘူး၊ သူဟာ တောင်

ပိုင်းကို ဆက်မသွားဘဲ လှေပေါ်က ဆင်းနေခဲ့တာ၊ ဘာကြောင့်လည်း ငါ့ကို စိုးရိမ်ပြီး လိုက်ရှာဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလား”

ယင်ကျင်း တွေးတောယှင်း ရင်ထဲဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ထိုစဉ်...

“ဒုက္ခိတ မင်းရောက်နေပြီလား”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်က ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ လှမ်းဝင်လာလေသည်။

စောရ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စောရသည် တကိုယ်လုံး အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကာ မျက်လုံးများက ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒုက္ခိတနှင့်အတူ ယင်ကျင်းကို တွေ့ရသော်လည်း အမှုမထားဘဲ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ဒုက္ခိတ ငါက တာလီနန်းတွင်းကို ဝင်ပြီး နှစ်တစ်ရာ အတွင်းအားဆေးရအောင် သက်စွန့်ဆံ့ဖျား ခိုးယူလာခဲ့ရတာပါကွ၊ ဒီဆေးလုံးကို လိုချင်မက်မောပြီး တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေကြောင့် တချိန်လုံး ပြေးလွှားနေရတာ၊ ငါ

ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်တယ် မှတ်သလဲ”

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါလည်း ဒုက္ခရောက်ရတာပါပဲ”

“ဘာကွ ငါကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားလို့ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကို ရောင်းပေးဖို့ မင်းကို အကူအညီ တောင်းခဲ့ရတာ၊ မင်းအတွက်လည်း အကျိုးအမြတ်ရတာပဲ၊ ဒါတောင် မင်းက အချင်းချင်း တပတ်ရိုက်ပြီး ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ချင်သေးတယ်”

“ဘာကွ”

“သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကို မင်းပေးလိုက်တာ ဆေးလုံးတစ်လုံးထဲဆိုတာ ငါသိပြီးပြီ အားလုံးသုံးလုံးရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့နှစ်လုံးက ဘယ်မှာလဲ မင်းငြင်းမယ် မကြံနဲ့ ငါ့ပစ္စည်းကို မင်းအပိုင်စီးလို့ မရဘူး”

“သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ကို တပတ်ရိုက်ပြီး ဆေးတစ်လုံးထဲ ပေးလိုက်တာက ကျန်တဲ့နှစ်လုံးကို ဘခြားမှာ ရောင်းစားပြီး ငွေရှာဖို့ ပါကွာ၊ သူဌေးကြီးကလည်း ဆေးတစ်လုံးရတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်သွားတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး၊ တို့လိုချင်တဲ့ ငွေလည်း ရခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ကျန်တဲ့ ဆေးနှစ်လုံး ဘယ်မှာလဲ ပေး”

“တစ်လုံးက တောင်ကျွန်းသခင်လေး ယူသွားပြီ တစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်”

“မင်းရောင်းစားလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟာ ဘယ်က ရောင်းစားရမှာလဲ၊ မင်းကို ပြန်ပေးမလို့ ဒီကိစ္စထဲမှာ ငါမပါချင်တော့ဘူး”

“အေး မပါတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဆေးလုံးလေးတွေ ဘယ်မှာလဲပေး”

“ပေးပါ့မယ်ကွာ”

ဒုက္ခိတက အကျိုးအိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းလေးတစ်လုံး နှိုက်ယူလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေ၏။

ဆေးပုလင်းထဲ၌ ရွှေရောင်သန်းနေသော ဆေးလုံးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

“မင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ ဒီဆေး ရှိနေတာကို လူတွေအားလုံး သိနေကြပြီ၊ သခင်လေးပုကျူးတို့ ထွက်သွားပြီး တော့ ဝါဆိုကို အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသေးတယ်၊ သူကလည်း ဒီဆေးကို လာတောင်းတာပဲ၊ ငါက ဆေးယူဦးမယ်ဆိုပြီး အိမ်နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ၊ ဒီကိစ္စထဲ ငါဝင်မပါချင်တော့ဘူး၊ မင်းဘာသာရှင်းတော့ သူဌေးကြီးနဲ့ သခင်လေးပုကျူးတို့ လူစုထက် နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ အဘွားကြီးက ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတယ်၊ ကြာရင် ပိုက်ဆံမရတဲ့အပြင် အသတ်ခံရဖို့ များတယ်၊ တော်ပြီ တော်ပြီ ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး”

ညည်းညည်းညူညူ ပြောယင်း ဆေးပုလင်းလေး လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

စောရကလည်း လှမ်းယူလိုက်၏။

သို့သော် ဆေးပုလင်းလေးသည် စောရ၏လက်ထဲသို့ ရောက်မသွားခဲ့ပါချေ။

ယင်ကျင်းက ကြားဖြတ်လုယူ ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စောရ ဒေါပွသွားလေသည်။

“မင်းက ဘာသဘောလဲ”

ယင်ကျင်းက လက်ထဲမှ ဆေးပုလင်းလေးကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီဆေးအကြောင်း ကျုပ်သိချင်တယ်”

စောရ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ မင်းသိရမှာပေါ့”

ဓားမြှောင်တစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ ယင်ကျင်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဘဝမှန်

“ဟူး”

စောရသည် ဓားမြှောင်တစ်လက်ဖြင့် ယင်ကျင်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စောရ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားတော့သည်။

ဒုက္ခိတက မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

နှစ်တရာအတွင်းအားဆေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အန္တရာယ်ဆိုး

ကား ကြုံတွေ့ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည်ထားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

စောရကား တချိန်လိုက်ရသော်လည်း မကျေမနပ်သေးဘဲ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။

“တောတ် သိကြသေးတာပေါ့”

လွင့်စင်ကျသွားသော ဓားမြှောင်ကို ပြေးကောက်ကာ..

“ယင်ကျင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

လက်တစ်ဖက်က ဆေးပုလင်းကို ကိုင်ထား၏။

စောရတိုက်ခိုက်လာသောအခါ ကျန်လက်ကို နေ့ထုတ်လိုက်သည်။

စောရ၏ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသော လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းက လက်ကိုတချက်ထပ်မံ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး စောရ၏ဓားမြှောင်ကို လုယူကာ ဓားမြှောင်ဖြင့် စောရ၏ရင်ကို ထောက်ထားပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

စောရ ယခုမှ ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းက အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်၏။

“နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးအကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုပြောပြပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျား အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား မပြောဘူးလား”

“ပြော..ပြောပါ့မယ်”

စောရသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသူ တစ်ယောက်နှင့်

ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်ကြောင်း နိပ်မိကာ ကြောက်ရွံ့နေပြီဖြစ်သည်။

ယခုအချိန် ယင်ကျင်းက သူ့အားလွှတ်ပေးမည်ဆိုပါလျှင် ဆေးလုံးကို မက်ဖောနေတော့မည် မဟုတ်ဘဲ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

“သည်ဆေးလုံးအစွမ်းက နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ လေ့ကျင့်မှ ရနိုင်တဲ့ အတွင်းအားမျိုးကို ဆေးသောက်ပြီး ခုနစ်ရက်အတွင်း ရနိုင်မယ်။ အတွင်းဒဏ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဝေဒနာ ဟူသမျှ သက်သာ ပျောက်ကင်းစေနိုင်တဲ့အပြင် ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးကိုမှ မှုစရာမလို တော့အောင် အတွင်းဓာတ်ခံကောင်းအောင် ပံ့ပိုးထားနိုင်တယ်”

တာလိနန်းတွင်း သမားတော်က အချိန်ယူကာ စီရင်ဖော်စပ်ခဲ့ရာ ဆေးလုံးသုံးလုံး ရခဲ့သည်ကို သူက ခိုးယူလာခဲ့ကြောင်း ဆေးလုံးကို လိုချင်သည့် သိုင်းလောကသားများ သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေခြင်းကြောင့် ဒုက္ခိတထံ၌ အပ်နှံထားပြီး သူဌေးဝမ်းစီးနန်အား ဆေးတစ်လုံး ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ထပ် ဆေးတစ်လုံးကို ဒုက္ခိတ၏လက်ထဲမှ သခင်လေးပုကျူးရယူသွားသဖြင့် ဆေးတစ်လုံးတည်းသာ ကျန်တော့ကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း သဘောကျသွားသည်။

“ဒါဖြင့် သည်ဆေးလုံးကို ကျွန်ုပ်ယူလိုက်တော့မယ်”

စောရနှင့်ဒုက္ခိတတို့ ဘာမှမပြောကြချေ။

ယင်ကျင်းသည် ဆေးလုံးလေးကို ပုလင်းထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

အဆိပ်ဆေး ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် စစ်ဆေးပြီး စိတ်ချရမှ
သောက်ချလိုက်လေသည်။ စောရက...

“မင်းက ဆေးလုံးလေးသောက်ပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်ကို လွှတ်ပေး
ရင်ကောင်းမယ်”

ဒုက္ခိတကလည်း တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုလည်း သွားခွင့်ပြုပါဗျာ”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ခင်ဗျားတို့ သွားနိုင်ပါပြီဗျာ”

စောရနှင့်ဒုက္ခိတတို့ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ ဒရောသောပါး
ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ည၏ဝိုးကောင်မွှားကောင်လေးများ အော်မြည်နေသည်
မှအပ ညသည် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

လရောင်ဖြာကျနေသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးမြ
သာယာမှုကင်းမဲ့ကာ ပူလောင်ခြောက်သွေ့နေသည်ဟု စောရနှင့်
ဒုက္ခိတတို့ ခံစားနေကြရလေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်လေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လျှင်
စောရက မြေလှမ်းရပ်ကာ ဒုက္ခိတအား အပြစ်တင်စကားပြောလိုက်
လေသည်။

“မင်းအသုံးမကျလို့ ဆေးလုံးနှစ်လုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာကွ”
ဒုက္ခိတ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဆေးလုံးတွေ ဆုံးရှုံးသွားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ငါတို့
အသက်တွေ မဆုံးရှုံးဖို့ ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

“တာကွ”

“သိုင်းလောကမှ ပြဿနာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပေါ်ပေါက်
လာတော့မယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတယ်ကွ”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ဆိုတာ
ခေတ်လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ကျွန်းသစ်လေးကကော”
စောရက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ဒုက္ခိတအား ကြည့်လိုက်၏။
ဒုက္ခိတက...

“သူတို့နှစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာ
ဟိုအဘွားအိုပဲကွ”

“ဘယ်က အဘွားအိုလဲ”

“ငါ့စိတ်ကို ရောက်လာပြီး ဆေးတစ်လုံး တောင်းတဲ့ အဘွား
အိုပေါ့ ဘယ်သူရှိရဦးမလဲ”

“ဒါဆိုရင် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲက ကောင်လေးကိုကော
ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“သူလည်း ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါက
ဆေးလုံးကိစ္စထဲ မပါချင်တော့တာပေါ့၊ အခု ဆေးသုံးလုံးစလုံး မရှိ
တော့ဘူး၊ အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“မကောင်းဘူကွ”

“ဟင်”

“ငါက သက်စွန့်ဆံဖျား ခိုးယူလာခဲ့ရတာ သူတို့က လွယ်
လင့်တကူ ကြားအချောင်ဝင်ယူတာကို ငါခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာလား”

“ဒါဖြင့် မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သူတို့ကို ဆုံးမပျှောပေါ့”

“သူငွေကြေးဝမ်းစားနဲ့ကော တောင်ကျွန်းသစ်လေးကော ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးကိုကော မင်းဆုံးမဖို့ မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့ သူတို့ရဲ့ အကျိုးကိုတောင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ မလွယ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲက ကောင်လေးကိုတော့ ငါဆုံးမနိုင်မှာ သေချာတယ်”

“ဟိုက မင်းကို သနားလို့ လွှတ်ပေးလိုက်တာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေသလဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ငါက ဆုံးမနိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ မင်းဘယ်လို ဆုံးမမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟဲ ဟဲ ဒီလိုလေကွာ”

စောရက အပိုင်တွက်ဆထားသော လေသံဖြင့် ပြော၏။

“နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကို စားလိုက်ရင် ခုနစ်ရက်အတွင်း နှစ်တစ်ရာလောက် လှေကျင့်မှ ရနိုင်မယ့် အတွင်းအားမျိုး ရနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အားလုံးက ဒီအတိုင်း သိထားကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေး ဆေးသောက်ပြီး ခုနစ်ရက်ကြာမှ အတွင်းအားကို ရမှာ၊ အဲဒီ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ ဆေးသောက်ထားတဲ့လူဟာ လူသေ

ကောင်နဲ့ မခြားအောင် အိပ်ပျော်နေတတ်တာပဲ”

“ဟိုကောင်လေးက ဆေးသောက်လိုက်တော့ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အိပ်ပျော်နေတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင်လေးကို ဆုံးမနိုင်မယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

“ငါတို့ ဘုံကျောင်းပျက်ကလေးကို ပြန်သွားမယ်၊ ဟိုကောင်လေးကို ဆုံးမကြမယ်”

“မင်းသဘောပဲ၊ ငါတော့ အဲဒီကောင်လေးကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါစိတ်ဝင်စားတာက ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ပဲကွ”

“အဲဒီ အိတ်ထဲမှာ မင်းခေါင်းပုံ ဖြတ်ထားတဲ့ ငွေစတွ ပါတယ် မဟုတ်လား”

စောရက မေးလိုက်ရာ ဒုက္ခိတကလည်း ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

စောရက...

“သွားဖို့”

ဟု ပြောကာ နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားလျှင် ဒုက္ခိတလည်း လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

အေးမြသော ညလေများက ဝေယမ်းတိုက်ခတ်နေ၏။
ဘုံကျောင်းပျက်လေး၌ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေဆဲ။
စောရနှင့် ဒုက္ခိတို့ သတိကြီးစွာထားယင်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့
ကြလေသည်။

“ဂစ်”

ရုတ်တရက် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်
ရင်း ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းသွားလေသည်။
စောရနှင့် ဒုက္ခိတို့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
ဒုက္ခိတ၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“နိမိတ်မကောင်းဘူးကွ၊ ငါတို့ မသွားဘဲနေရင် ကောင်း
မယ်”

စောရက လက်မခံပါချေ။

“မင်းကလည်း ကြောက်စရာမရှိဘဲ ကြောက်နေပြန်ပါပြီ၊
ဟိုကောင်လေး ခုချိန်လောက်ဆို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေ
လောက်ပါပြီကွာ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ လာစမ်းပါ”
အတင်းပင် လက်ဆွဲခေါ်သွားရာ ဒုက္ခိတလည်း မတတ်သာ
ဘဲ လိုက်သွားရလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ဘုံကျောင်းပျက်လေးနှင့် တစထက်တစ
နီးကပ်သွားကြလေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသော်
လည်း လူသံမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

“သူရှိကော ရှိနိုင်ပါဦးမလား”

“ဘာကြောင့် မရှိရမှာလဲ လာစမ်းပါ။ မင်း ဘာမှ မဖြစ်စေ
ရပါဘူး၊ ငါတာဝန်ယူပါတယ်”

စောရက ခေါ်နေသဖြင့် ဒုက္ခိတ မလိုက်၍ မဖြစ်နိုင်
တော့ပေ။

နှစ်ယောက်သား ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ကြ၏။
မီးပုံမှ မီးရောင်ကြောင့် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ လင်းလင်း
ချင်းချင်း ရှိနေပါသည်။

စောရတို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ယင်ကျင်းမှာ မီးပုံနဲ့
ဘေး၌ ခွေခွေကလေး လှဲလှောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

စောရက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏ရယ်မောသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်၌
ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒုက္ခိတ လန့်ဖြန့်သွားပြီး...

“တိုးတိုး လှုပ်ပါကွာ၊ တော်ကြာ လန့်နိုးသွားလို့ ဒုက္ခ
ရောက်နေပါဦးမယ်”

ကပျာကယာ ပြောလိုက်သည်။

စောရက...

“မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ နှစ်ဟစ်ရာအတွင်းအားဆေးကို သောက်
ပြီးရင် ခုနှစ်ရက်လုံးလုံး အိပ်မော ကျသွားတတ်တာပဲ၊ သူ မနိုးနိုင်ပါ
ဘူး”

မှန်ပေသည်။ စောရက ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြော
နေသော်လည်း ယင်ကျင်း လန့်နိုးလာခြင်း မရှိချေ။

စောရက...

“ကဲ မင်းရဲ့အိတ်ကို သွားယူပြီးရင် ဒီကောင်ကို သယ်ထုတ်
သွားကြမယ်”

ဒုက္ခိတက...

“ဘယ်ကို သယ်သွားမှာလဲ”

“တောထဲကိုပေါ့”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တောထဲရောက်ရင် သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားခဲ့
မယ်၊ တောခွေးစာ ကျွေးပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်၊ ငါတို့ဆီက ဆေးလုံး
ယူသွားတဲ့အတွက် ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားရမယ်ကွ”

ဒုက္ခိတ ဘာမှမပြောဘဲ သူ၏ခရီးဆောင်အိမ်ကို သွားလာ
လိုက်လေသည်။

စောရက ယင်ကျင်းအနီးသို့ ရုတ်တရက်သွားလိုက်၏။

ယင်ကျင်းကား အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးငယ်တစ်
ယောက်အလား နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပေကုန်နေပါသည်။

“ခွေးကောင် မင်းဝင်ပစ္စည်းရင် ကျွန်တို့ ဆေးတစ်လုံးရောင်း
လို့ ငွေအတော်များများ ရနိုင်သေးတယ်၊ မင်းကြောင့် ငါပင်ပန်းခဲ့ရ
သမျှ အလကား ဖြစ်သွားပြီ”

စောရသည် ဒေါသတကြီးပြောယင်း ယင်ကျင်း၏လက်ကို
ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး၏ အစွမ်း
ကြောင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီး လုံးဝမနိုးပါချေ။

စောရသည် ယင်ကျင်းကို ကြည့်ယင်း အံ့ဩသွားလေ၏။
ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်”

ယင်ကျင်းအား သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါမှ စောရ မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

“ဟာ”

လွှတ်ခနဲအော်ယင်း ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိလေ
တော့သည်။

စောရ၏ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဒုက္ခိတ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်
သွား၏။

“မင်းဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလေသည်။

စောရက ယင်ကျင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြယင်း...

“သူ သူ”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်ကာ စကားဆက်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်
နေပါသည်။

ဒုက္ခိတ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ယင်ကျင်းအား ကြည့်လိုက်မိ
လေသည်။

ယင်ကျင်းက မည်သို့ ထူးခြားနေပါသနည်း ထိုစဉ်...

“မင်းက ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး”

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စောရနှင့် ဒုက္ခိတတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘွားအိုတစ်ယောက်သည် လေနှင့်အတူ လွင့်မြောလာသည့်အလား တုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အဘွားအို ဝင်လာပုံမှာ ညင်သာပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။

ခြေသံလုံးဝ မကြားရဘဲ စောရတို့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စောရနှင့် ဒုက္ခိတတို့ ရင်ထိတ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

စောရ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ဒုက္ခိတကား မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပါတော့သည်။

“ငါ့ဆီမှာ ဆေးလုံးရှိနေတယ်၊ သတင်းကြားလို့ လိုက်လာတာ၊ အဲဒီ အဘွားကြီးပဲ”

စောရအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

စောရကလည်း အဘွားအိုအား ချက်ချင်း လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး လှိုချင်လို့ လိုက်လာတာ ဟုတ်လား”

“ဒီဆေးဟာ အတော်အစွမ်းထက်တယ် ကြားလို့ ငါ့စိတ်ဝင်စားမိတာ အမှန်ပဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုချင်ပေမယ့် မရနိုင်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆေးလုံးက သုံးလုံးပဲရှိတာ၊ တစ်လုံးကို သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်က ဝယ်သွားတယ်၊ နောက်တစ်လုံးကတော့ တောင်ကျွန်းသခင်လေးပုကျူးအတွက် စာပေသိုင်းသမားတို့က အတင်းလုယူသွားကြတယ်”

တောင်ကျွန်းသခင်လေးပုကျူး၏အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အဘွားအို၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာလေသည်။ အလွန်မုန်းတီး စက်ဆုပ်သည့် အရိပ်အရောင်များလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စောရက ဆက်ပြောသည်။

“ကျန်တဲ့ တစ်လုံးကိုလည်း ဒီကောင်လေးက လုယူပြီး သောက်လိုက်တယ်လေ”

“ဆေးလုံးသုံးလုံး တစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“မရှိတော့တဲ့အကြောင်း ကျုပ်ရှင်းပြပြီးပြီလေ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား နားလည်သဘောပေါက်သင့်တာပေါ့ဗျာ”

ရွှေ အနံ့တစ်ခုကို ရှုရှိုက်မိလိုက်လေသည်။
 ထိုအနံ့သည် “သွေး” အနံ့ ဖြစ်လေသည်။
 စောရကော ဒုက္ခိတပါ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်စိတ်များ
 ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။
 ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင်
 သွေးရနံ့ဆိုသော အဘွားအိုသည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လက်
 တစ်ဘက် လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 သူမ၏လက်ဝါးစောင်းသည် ဓားတစ်လက်ပမာ စောရနှင့်
 ဒုက္ခိတတို့၏ လည်ကုတ်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။
 “ဖျောက် ဖျောက်”
 အရိုးကျိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ဒုက္ခိနှင့် စောရတို့မှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ ပုံလျက်သား
 လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ဒုက္ခိတနှင့် စောရတို့ အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားကြပြီ ဖြစ်၏။
 အဘွားအို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ငါသိုင်းလောကထံ ဆင်းလာတာ ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတွေ
 ကို ဆုံးမဖို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့က ငါ့ကို သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ နှောင့်

ယုက်ခဲကြတော့လည်း ခွင့်လွှတ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့”
 သူမသည် ဒုက္ခိတနှင့် စောရကို ကျောခိုင်းကာ ယင်ကျင်း
 ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။
 “ဒီကောင်လေးဟာ တာလိနန်းတွင်းက နှစ်တစ်ရာအတွင်း
 အားဆေး ရထားတယ်ဆိုတော့၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ငါ့အတွက် အ
 နှောင့်အယုက် ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ ခုချိန်ကတည်းက ကြိုပြီး ရှင်းထား
 လိုက်တာ ကောင်းမယ်”
 တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ယင်ကျင်းထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။
 ယင်ကျင်းမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ကာ မလှုပ်မ
 ယုက် ရှိနေပါသည်။
 အဘွားအို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ငါ့အနေနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်
 လိုက်ရင် သိက္ခာကျသွားမှာပဲ”
 သူမသည် လက်ဝါးကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။
 “မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူနိုးလာတဲ့အထိ စောင့်ရတော့မှာပဲ”
 ယင်ကျင်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရန်
 ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
 သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန် ကြံစည်ခဲ့သည့် သွေးရနံ့၊
 သွေးဓားနှင့် သွေးလက်တို့သည် အနက်ရောင်ထိပ်သီးရာဇာများ
 ဖြစ်ကြသည့်အပြင် စိတ်နေသဘောထား ထူးခြားသူများလည်း ဖြစ်
 ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အဘွားအိုသည် မီးပုံနံတေး၌ ထိုင်ချလိုက်၏။
သူမသည် ယင်ကျင်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသည်အထိ
စောင့်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်လေး တော်တော် ကုသိုလ်ကြီးတယ်။ သူအိပ်
ပျော်နေတုန်း ဘယ်သူမှမခနာက်ယှက်နိုင်အောင် ငါက အိပ်ဖန်
စောင့်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

ကျေးရင်း ယင်ကျင်းကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။
ရုတ်တရက် အဘွားအို၏ ကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။

ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်မိလေသည်။

ယင်ကျင်းအနီးသို့ ရောက်သွားပြီး မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်
လိုက်သည်။ တဖန်--

“မှန်းစမ်း”

ယင်ကျင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သွေး
ကြောများအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်--

“လက်စေ့တံတော့ ယောက်ျားလေးဟန်ဆောင်ထားတဲ့
မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး”

ထက်မြက်သော သိုင်းပညာရှိပြီး သိုင်းလောကသားများ
အလေးထားရသော ယင်ကျင်းသည် ယောက်ျားလေး ဟန်ဆောင်
ထားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

နောက်ကွယ်မှာ

ယင်ကျင်းသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပီပီရိုရို
ဟန်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ငွေဓားအာမခံဌာနကို အကြောင်းပြုကာ သိုင်း
လောက၌ ထင်ရှားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ယင်ကျင်း၏ ဘဝမှန်မှာ မည်သို့ဖြစ်ပါသနည်း။
သူမသည် ငွေဓားအာမခံဌာနပိုင်ရှင် ကျန်းဖိုးကျင်းအား
ညီသူမျှမသိအောင် လုပ်ကြံခဲ့သည်။

သူဌေးသမီးဝမ်းလင်းလင်းကိုလည်း အကောက်ကြံခဲ့သည်။
တောင်ကျွန်းသခင်လေးပုကျူးကိုမူ ကူညီရန် ကြိုးစားခဲ့၏။
သူမ၏လုပ်ရပ်များမှာ ရှုပ်ထွေးပြီး ပဟေဠိဆန်လှသည်။

“သူက ဘာကြောင့် ယောက်ျားလေး ဟန်ဆောင်ထားရ
မလဲ”

အဘွားအို ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဘွားအို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုကိုမြင်လျှင် အဘွားအို မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ထင်းစုချူး ရှင်လည်း သိုင်းလောကကို ဆင်းလာပြီကိုး”
အဘိုးအိုကား သွေးလက်ထင်းစုချူး ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ကျုပ် သိုင်းလောကထဲမှာ ရောက်နေတာ အတော်ကြာပါပြီဗျာ၊ သွေးစားရုံကျွန်နဲ့ သတင်းကိုလည်း ကြားပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်သာ ပျောက်ဆုံးနေသေးတာ”

သွေးရနံ့ မေဝါးဖုံးက ပခုံးတွန့် လိုက်သည်။

“ကျွန်မက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသင့် မဆင်းသင့် ချိန်ဆနေတာနဲ့ အချိန်အတော်ကုန်သွားခဲ့တယ်”

သွေးရနံ့ ဆိုသော အဘွားအို၏အမည်မှာ မေဝါးဖုံးဖြစ်၏။

သွေးလက်ထင်းစုချူး၊ သွေးစားရုံကျွန်နဲ့ သွေးရနံ့ မေဝါးဖုံးတို့သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သွေးရနံ့ မေဝါးဖုံးက...

“ရှင်က သိုင်းလောကထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မရောက်လာတာနဲ့ သတင်းကြားသင့်တာပေါ့ရှင်”

ထင်းစုချူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဆိပ်မိပြီး သေဆုံးသွားကြရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ကြားမိပါတယ်၊ မင်းရဲ့လက်ချက်ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အဆိပ်အသုံးပြုရာမှာ တကယ်တမ်းဝန်လေးနေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားတယ်လေ”

“ကျွန်မရဲ့အဆိပ်ပညာ ပြောစရာမရှိအောင် ကောင်းမွန်နေတာ ရှင်သိပါတယ်၊ အဆိပ်ကိုသာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ လွယ်ကူသွားမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် သည်နည်းလမ်းကို အစကတည်းက ကျွန်မသဘောကျခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

မေဝါးဖုံးသည် အဆိပ်ပညာ တဘက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်သလောက် စိတ်သဘောထား ထူးခြားသူဖြစ်သည်။

သူမသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူထားပြီး သိုင်းပညာကို အဓိကထားလိုသူဖြစ်သည်။

သူမ၏သိုင်းပညာဖြင့် သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်ရမည် ဟု ယူချက်ရှိသူလည်းဖြစ်သည်။

အဆိပ်အသုံးပြုကာ သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသော်လည်း ထိုနည်းလမ်းကို သူမ မနှစ်မြို့ပါချေ။

သွေးလက်၊ သွေးစားနှင့်သွေးရနံ့တို့ သုံးယောက်စလုံး နှုတ်နေသောအချက်ကား သိုင်းပညာကို အဓိကထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းတတ်ကြပြီး သူတို့၏သိုင်းပညာတိုးတက်ဖို့နှင့် ပြိုင်ဘက်ကင်းဖို့ မှလွဲ၍

အခြားဘာကိုမှ မစဉ်းစားကြပါ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက သူတို့အား အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးလက်တို့သုံးယောက်သည် သူတို့၏သိုင်းပညာကို ဂရုစိုက်လေ့ကျင့်ပြီး သိုင်းလောကထဲဆင်းကာ ပြိုင်ဘက်ရှာပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြမည်။ ထိပ်သီးသိုင်းရာဇာများအား ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူပြခြင်းဖြင့် သူတို့အား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ဦးညွတ်စေရမည်ဟု ခံယူချက်ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။

အခြားအနက်ရောင်သိုင်းသမား ဒုစရိုက်သမားများကဲ့သို့ လူ့သက်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ မတရားမှုပြုခြင်းများ မရှိပါ။

သူတို့အား မနောက်ယှက်လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ နောက်ယှက်မည်မဟုတ်ဘဲ မည်သူ့ကိုမျှလည်း ကူညီကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သူတို့တွင် ရှိနေသည့် တစ်ခုတည်းသောအသိကား ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများအား ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူကာ ပြိုင်ဘက်ကင်းရေးပင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာအလွန်တော်ပါသည်ဟု နာမည်ကြီးလျှင် ထိုလူမှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားဖြစ်စေ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားဖြစ်စေ မခွဲခြားဘဲ သွားရောက်စိစစ်ခေါ် ယှဉ်ပြိုင်မည် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သိုင်းလောကထိပ်သီးများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည့်အပြင် အချင်းချင်းလည်း မကြာခင် ပြန်လည်ယှဉ်ပြိုင်တတ်ကြပေသည်။

အလွန်ထူးဆန်းသော သိုင်းသမားကြီးသုံးယောက်ပင် ဖြစ်

ပါတော့သည်။

သွေးရနံ့မေဝါးဖုံးက ဆက်ပြောလေသည်။

“တောင်ကျွန်းသိုင်းရာဇာပုထင်းပွားကို အရေးရှိခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မ ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်ပြီး သိုင်းပညာ တိုးတက်လာအောင် လေ့ကျင့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ပုထင်းပွား သေဆုံးသွားပြီး ခုချိန်ထိတိုင်အောင် ကျွန်မရဲ့ပညာကို စိတ်တိုင်းမကျဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဆိပ်ပညာ အသုံးပြုမလားဆိုပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့တာ။ အတော့်ကို စိတ်ဆင်းရဲရာ အဖြစ်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်”

“မင်းရဲ့အဆိပ်ပညာက ချိုးကျူးစရာပါပဲ။ လူတွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေတဲ့အထိ ဖြစ်စေနိုင်တာပဲ။ အဆိပ်သတင်းတွေ ကြားကတည်းက သိုင်းလောကထဲကို မင်းဆင်းလာပြီဆိုတာ ကျုပ်သတိထားမိလိုက်သလို သိုင်းသမားထိပ်သီးတွေကလည်း သတိထားမိလိုက်ကြမှာပဲ”

“ကျွန်မကို မချိုးကျူးနဲ့။ ကျွန်မ စိတ်ပျက်နေပြီလို့ ပြောပြီးပြီ။ အဆိပ်ပညာကို အသုံးပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက အဆိပ်အသုံးပြုပြီး လူတစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့အဆိပ်က အဲသည်လူအပြင် မဆိုင်တဲ့လူတွေကိုပါ ထိခိုက်သွားစေလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျ ထိန်းချုပ်ထားလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေထင်သလို ချိုးကျူးဖို့ကောင်းအောင် ထက်မြက်နေတာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ထင်းစုချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ လူငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ မင်းကအဆိပ်ကို အသုံးပြုလိုက်ပေမယ့် အသည်လူသာမကဘဲ ကျန်တဲ့လူတွေပါ အဆိပ်သင့်သွားတာမျိုး မင်းသဘောမကျဘဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ရှင်၊ ကိုယ်ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ရင် သည်ပညာကို ထက်မြက်တယ်လို့ ခေါ်မလား၊ ဒါကြောင့် အဆိပ်ကိုအသုံးမပြုတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

ထင်းစုချွေးက မေဝါးဖုံးအား စိုက်ကြည့်ကာ ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းလည်း ကျွန်ုပ်လိုပါလား”

“ရှင်ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းပညာကို အပတ်တကုပ်လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ကြတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ပညာကို ပြိုင်ဘက်ကင်းစေချင်တယ်၊ တချိန်က ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ သိုင်းလောကထဲဆင်းလာတော့ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထိုးပွားကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်၊ သည်လိုနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့ပြီး ပိုတိုးတက်လာအောင် ထပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေနပ်နိုင်ကြတော့ဘူးလေ”

“တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ပညာဟာ ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ နောက်ထပ်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ လေ့ကျင့်လည်း ပိုပြီး ထူးခြားလာတော့

မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ချိန်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုနဲ့ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာပြီးမှ ပုထိုးပွားကို ရှုံးလိုက်ရတော့ ယုံကြည်မှုတွေ ပျက်စီးသွားပြီ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲ”

“ရှင်မဆိုးဘူး၊ ကျွန်မလည်း ဒီလို တွေးမိတာကြောင့် သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့တာပဲ၊ ပုထိုးပွားကို ရှုံးလိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ပညာမှာ လိုအပ်ချက်တွေ ရှိနေဦးမှာပဲလို့ စိတ်ထဲခွဲသွားပြီး၊ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး၊ နောင်နှစ်တစ်ရာနေလည်း ဒီလို ခံစားနေရဦးမှာပဲ၊ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု ပျက်ပြားနေပြီဆိုတာကို ဆင်ခြင်မိလို့ မထူးဘူးဆိုပြီး၊ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့တာ၊ ကျွန်မရဲ့ပညာကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်တော့မှ ပြည့်စုံတယ် မပြည့်စုံဘူးဆိုတာ သိရနိုင်တော့မယ် မဟုတ်လား”

“မင်းက အဆိပ်ကို စမ်းသပ်အသုံးပြုနေကတည်းက ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေတုန်းပဲဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်”

“ရှင်နဲ့တွေ့မှ ကျွန်မစိတ်ထဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပုထိုးပွားလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့၊ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာရတာ ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာတောင် ကောင်းနေပါပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ပညာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ

လက်တွေ့စမ်းသက်ကြည့်ပြီး၊ ကျေနပ်လောက်ပြီဆိုရင် သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

“သိုင်းလောကမှာ” မှာမည်ကြီးသိုင်းသမားတစ်ယောက်

ထွက်ပေါ်လာပြီဆိုမှ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဆင်းလာမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း ဒီလိုဆိုရင်တော့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဆင်းလာဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတစ်ခု ပြောချင်တာက ရှင်လဲ အချိန်ယူပြီး လေ့ကျင့်ထားတော့ ပညာတိုးတက်လာမှာ အမှန်ပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက် အရင်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“မင်းက ကျုပ်တို့ တော်တော် အထင်ကြီးနေတာကိုး”

“ဒါပေါ့ရှင် ရှင်ကလည်း ခေတ်လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ ရှင့်ကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဘာမှ ဆက်လုပ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ နောက်ကြောင်းလှည့်ပြန်ရုံပါ။ ဒါဆိုရင် အချိန်မကုန်ဘူး။ မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါဖြင့် မင်းစိတ်လျှော့လိုက်ပါ။ ကျုပ်က မင်းကို ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းကို ရှုံးမှာ သေချာတယ်”

“ရှင့်စကားက ထူးဆန်းလှချည်လား။ သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အလျှော့ပေးဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားတဲ့ လူတစ်ယောက်က အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲရှင်”

“ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့လို့ပေါ့ဗျာ”

“ဟင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ကျုပ်ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်တဲ့ နေရာကို ပုထင်းဟွာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတယ်”

“ဒါ ဒါ တကယ်ပဲလားရှင်”

“ဒီကိစ္စဟာ လိမ်ပြောရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပုထင်းဟွာကော”

“သူလည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ထိခိုက်သွားမှာပါ”

“ကျွန်မသိပြီ၊ ဒါကြောင့် ပုထင်းဟွာ စောစောစီးစီး သေဆုံးသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

သူမသည် ထင်းစုချူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင့်ရဲ့ သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးသွားပြီဆိုရင် သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာ ဘာကြောင့်လဲရှင်”

“ကျုပ်တပည့်ကြောင့်ပါ”

ထင်းစုချူးက ဝါးကူးတို့သားအမိနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ အေးစိန်မှုက တုံ့ကျောင်းပျက်လေးအတွင်းသို့ တိုင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

ထင်းစုချူးနှင့် မေဝါးဖိုးတို့က သစ်သားအကျိုးအပဲ့ အပိုင်အစများ ရှာဖွေကာ မီးပုံ၌ မီးအားကောင်းလာအောင် ပြုလုပ်ထေး

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိုက်ကြပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ဆက်လက်ပြောဆိုနေကြ၏။
ထင်းစုချူး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

“ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှုမထားခဲ့
ပေမယ့် တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟော့ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်
ဘဲ အရေးနိမ့်ခဲ့ရတယ်။ ဒီရုံးနိမ့်မှုဟာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သလို
တသက်လုံး ခြောက်လှန့်ခံနေရတော့မှာပဲ”

မေဝါးဖုံးသည်လည်း ထိုနည်းနှင့်နှင် ခံစားနေခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု ပျက်ပြားသွားရတဲ့အထိ တောင်
ကျွန်းရဲ့ သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေတာကို ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်
မခံနိုင်ဘူး။ မခံချင်စိတ် ဒေါသနဲ့ အာယာတတွေ စုပေါင်းလိုက်တော့
ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတယ်”

မေဝါးဖုံးသည် ထင်းစုချူးကို စိတ်ဝင်စားနေ၏။

သွေးစားရှုံ့ကျန်နှင့် သွေးလက်ထင်းစုချူးတို့မှာ သူမနှင့်
စိတ်တူကိုယ်တူ ခံယူချက် တူညီသော ဘဝတူများ ဖြစ်သည်ဟု
သဘောပိုက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းစုချူး၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အရောင်
များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျုပ်သေဆုံးသွားတဲ့အထိ ကျုပ်ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်
အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ မခံချိမခံ
သာနဲ့ ဘဝကို အရှုံးပေးလိုက်ရမှာ သေချာနေပြီ။ ဒီလို ဖြစ်တာဟာ
တောင်ကျွန်းက လူတွေကြောင့်ပဲ။ ဒါကြောင့် တောင်ကျွန်းဆိုတာ

သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်ပစ်ဖို့ ကျုပ်ရဲ့ရည်
ရွယ်ချက်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေရှင်”

မေဝါးဖုံးက ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလည်း တစ်ခုခု လုပ်မယ်လို့ ကြံစည်လိုက်တိုင်း
တောင်ကျွန်းက လူတွေက ကျွန်မရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြ
မှာပဲလို့ ခံစားရပြီး စိတ်ဓာတ်ကျလို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်အောင်ကို
ဖြစ်ရတာ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လိုပေါ့ရှင်။ တောင်ကျွန်းဟာ ကျွန်မကို
တသက်လုံး ခြောက်လှန့်နေတော့မှာပဲ။ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မှ
စိတ်ထဲက သံသယစိတ်တွေ ရှင်းသွားပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု
ပြန်ပြီး တည်ဆောက်နိုင်မှာ သေချာတယ်”

ပုထင်းဟော့အား အရေးနိမ့်ခဲ့ခြင်းက သူတို့အား နှစ်ပေါင်း
များစွာ ခြောက်လှန့်နေခဲ့ပြီး သိုင်းလောကသို့ ဆင်းဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်စေ
ခဲ့သလို ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုများလည်း ပျက်ပြားသွားစေခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

ထင်းစုချူးက...

“တောင်ပိုင်းသိုင်းဆရာ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း တောင်
ပိုင်းရာဇာပုထင်းဟော့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ပုထင်းဟော့ဟာ သူ့
ဆရာ တောင်ပိုင်းသိုင်းဆရာထက်တောင် ပိုပြီး လက်စွမ်းထက်ခဲ့
သေးတယ်။ စုတစ်ခါ ပုထင်းဟော့ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း သူ့ရဲ့သားဖြစ်တဲ့
သခင်လေးပုကျူးက အမွေဆက်ခံခဲ့ပြန်တယ်။ ကျုပ်က သိုင်းပညာ
အသုံးပြုလို့ မရတော့ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့တပည့် ဝါးကူးကို အသုံးပြုပြီး

ပုကျားကို ဆုံးမဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ ပုကျားကို ဆုံးမနိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ တောင်ကျွန်းရဲ့ နာမည်ဟာ သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ပေါ့”

“ရှင့်တပည့်က ပုရပိုဒ်သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူ ရလာခဲ့တယ်ဆို တော့ သူ့ရဲ့ ပညာ အတော်ထက်မြက်နေမှာပေါ့နော်”

“သေရာပါတယ်၊ ကျုပ်လက်တွေ့ စမ်းသပ်ပြီးပါပြီ၊ ကျုပ် က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မော့မကြည့်ခွဲလောက်တဲ့ အခြေအနေ ရောက်အောင် နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း ပြင်ထားတာ ရှိပါသေး တယ်”

“ကျွန်မတို့ သုံးယောက်မှာ ရှင်ဟာ အကြံ အကြီးဆုံးလို့ သွေးစားပြောခဲ့တာ မှန်နေပြီ၊ ရှင်ဘာတွေများ ခြေလှမ်းပြင်ထားတာ လဲ ကျွန်မကို ပြောပြပါဦးရှင့်”

“ကျုပ်တို့ သုံးယောက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ သိုင်းပညာ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ လူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူပြီး သူ့ထက် တော်တယ်လို့ လက်မထောင် ဝုတ်ယူဝင့်ကြားချင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“ထိပ်သီးသိုင်း အကျော်အမော်တွေကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး သိုင်း လောကတစ်ခုလုံး ကြောက်ရွံ့ရတဲ့ လူဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ခံ ယူချက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေကြတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ မထူးခြားပေ မယ့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ဝိုင်းပြီး ဆန့်ကျင်တာ မခံရလေ အောင် နောက်ထပ် နည်းလမ်းတစ်ခုကို အသုံးပြုနိုင်ပါသေးတယ်၊

အဲဒါကတော့ အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေ ကြားထဲ ဝင်ဆန့် အောင် လုပ်ပြီး ဩဇာထူထောင်ဖို့ပါပဲ”

“ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါရှင်”

“ကျုပ်တပည့်ကို သိုင်းလောကထဲ လွှတ်လိုက်တယ်၊ အား လုံးသဘောကျတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားဘဝမျိုး ခံယူခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ အကြောင်းရာပြီး နာမည်ကျော်တွေကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူ ခိုင်းတယ်၊ နောက်ဆုံး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူ့ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့လူ မရှိတော့ဘဲ ပြိုင်ဘက်ကင်းသွားချိန်မှာ ဘယ်သူကမှလည်း သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းဆန့်ကျင်ကြတော့မှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် အားလုံးကတောင် ဝိုင်းပြီး မြှောက်စားကြလိမ့်မယ်၊ အရိုအသေပေးမယ့် လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေလိမ့်မယ် မဟုတ်လား”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် မေဝါးဖုံးက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ရှင့်အတွေးကလည်း တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ ရှင်ရဲ့ သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ ရှင်စိတ်ကူးအတိုင်း အ ကောင်အထည် ဖော်နိုင်အောင် ရှင့်တပည့်ကို အသုံးချမယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် သူက ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်၊ တောင်ကျွန်းက လူတွေကြောင့် မပြည့်ဝ နိုင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားအောင် သူက ဆောင်ရွက်ပေး လိမ့်မယ်”

“ရှင့်တပည့်ကို ဒီလောက်တောင် အားထားနေတာ ရှောင် လင်ကျောင်းက ရလာတဲ့ သိုင်းပုရပိုဒ်ကို အထင်ကြီးလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ရှောင်လင်သိုင်းပုရပိုဒ်က တကယ့်ကို အထင်ကြီးစရာပါပဲ၊ ဒီပုရပိုဒ်ကို တွေ့ရပြီးမှ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထင်ကြီးနေခဲ့မိတာ မှားမှန်းသိတော့တယ်”

“ရှင်အထင်ကြီးနေတယ်ဆိုရင် တော်ရုံပညာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ကိုယ်ရဲ့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရှိနေပါလျက်နဲ့ လက်တွေ့ မစမ်းသပ်ကြည့်ဘဲ နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မလောက် မိုက်မဲတဲ့လူ သိုင်းလောကမှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်တပည့်ရဲ့ ပညာကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တာလား”

“ကျွန်မက ရှောင်လင်သိုင်းပုရပိုဒ်ရဲ့ ပညာကို လေ့လာချင်တာပါ၊ ရှင့်တပည့်က သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမား တကယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်တာကို မှုလောက်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မင်း ဒီလို ပြောလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ရှင်သဘောတူတယ် ဟုတ်လား၊ အိုး ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

မေဝါးဖုံး အမှန်ပင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အတွင်းအား

မေဝါးဖုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့တာ မမှားတော့ဘူး၊ ပြိုင်ဘက်ကောင်းတစ်ယောက် ရှိနေပြီ ရှင်ခွင့်ပြုတာ ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“မင်းက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိနေရဦးမှာပါ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မ သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာအောင် အဓိက လှုံ့ဆော်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းက တာလိနန်းတွင်းက အတွင်းအားဆေးလုံးကြောင့်ပဲ၊ ဒီဆေးလုံးကို ရလိုက်ရင် အတွင်းအား တိုးတက်လာမယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ သိုင်းပညာလည်း ပိုတိုးတက်လာပြီး ကျွန်မမျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ယူဆခဲ့တာပေါ့ရှင်”

“ဒီလိုကိုး”

“အတွင်းအားဆေး သုံးလုံးရှိတဲ့ အထဲက ရှင့်တပည့်က တစ်လုံး၊ သူဌေးဝမ်းစီးနန်က တစ်လုံး၊ ဟောင်ကျွန်းသခင်လေးက တစ်လုံး ရသွားတယ်ရှင်”

“တောင်ကျွန်းသခင်လေးဟာ မိန်းမကိစ္စနဲ့ မြေလတ်ပိုင်းကို ရောက်လာပြီး ပြဿနာတွေနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ ကျွန်မသတင်းကြားထားတယ်၊ သူက အတွင်းအားဆေးတစ်လုံး ရသွားတာ သိပ်ကို ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ ရှင်က တောင်ကျွန်းသခင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်မှု မရှိဘူးလား”

“တောင်ကျွန်းသခင်လေးဟာ သူ့အဖေ ပုထင်းဟွာလောက် စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တပည့် ဆုံးမထားလို့ အတွင်းဒဏ်ရထားသေးတယ်၊ သူ့ကို ခုချိန်မှာ ကျုပ်တည့်ပြီး မစဉ်းစားဘူး”

“သူက သူ့အဖေရဲ့ သိုင်းပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လေ့ကျင့်အောင်မြင်သွားမယ်ဆိုရင်ကော၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်မယ်ဆိုတာ ရှင်မတွေးမိဘူးလား”

“ကျုပ်က အဲဒီအချိန်အထိ စောင့်နေချင်တာပါ၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူ့ကို ဆုံးမအနိုင်ယူရမှာက ပိုပြီး အရသာရှိမယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်ဘက်က အပိုင်ဟွက်ဆထားပါလား”

ကျုပ်တပည့်က ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ “ပုရပိုဒ်သခင်မ” ဖြစ်နေပြီလေ”

မေဝါးဖုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ယင်ကျင်း(ဝါ)ဝါးကူးကို ကြည့်လိုက်ကြ

လေသည်။ ဝါးကူးက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေ၏။

သူမ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာလျှင် အတွင်းအား ပြည့်ဝသူ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

သိုင်းပညာ ထက်မြက်သည့်အပြင် အတွင်းအား အလွန်ကောင်းနေသော သူမအား မည်သူက ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ထင်းစုချူးက သူမ၏အတွင်းအားနှင့် သိုင်းပညာကို စိတ်ချသေးလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထင်းစုချူး စိတ်မချနိုင်သည့်အကြောင်း အချက်တစ်ခု ရှိနေပါသည်။

ထိုအချက်မှာ ဝါးကူး၏ စိတ်သဘောထား ဖြစ်သည်။

ဝါးကူးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ရက်...

နှစ်ရက်...

သုံးရက်...

နေ့ရက်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ထင်းစုချူးနှင့် မေဝါးဖုံးတို့က ဘုံကျောင်းပျက်လေးမှာပင်

ဝါးကူးအား စောင့်ရှောက်ယင်း နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသော ဝါးကူးမှာ ခုနစ်ရက်
မြောက်သော နေ့မှ အိပ်ရာမှ နိုးလာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုခုနစ်ရက်အတွင်း သူမအား မည်သူမျှ လာရောက်နှောင့်
ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်စေရန် ထင်းစုချူးတို့ အထူးဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများပီပီ သိုင်းလောကနှင့် သိုင်း
ပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုယင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြလေသည်။

ဝါးကူးက သူတို့ ရောက်ရှိနေမှန်း သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကြောင့် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အိပ်
ပျော်နေခဲ့ပြီး အိပ်မက်ဆိုး အလီလီ မက်နေခဲ့လေတော့သည်။

အိပ်မက်ဆိုးများ

“ဒေါင်ဒေါင် ဒေါင်ဒေါင်”

မျိုးလွင်သော ခေါင်းလောင်းသံများ လွင့်ပျံနေလေသည်။

ဝါးကူးနှင့် ထင်းစုချူးတို့က တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ မော့

ကြည့်လိုက်ကြ၏။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ဘုံကျောင်းငယ်လေးတစ်ခု ရှိနေ

ပါသည်။

ထင်းစုချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝါးကူး မင်း အဝတ်အစား လဲလိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ဘဘ”

ဝါးကူးက ယောက်ျားလေးဝတ်စုံအား သူမ၏ကိုယ်ပေါ်၌

ဆင်မိတ်ဆင်ကာ ဆံပင်များကို သိမ်းဆည်းချည်နှောင်ထားလိုက်
လေသည်။

ထင်းစုချူး ကြိုတင် လေ့ကျင့်ပေးထားသည့်အတိုင်း
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။
ထင်းစုချူး သဘောကျသွားသည်။

“ဝါးကူး မင်းဟာ ခုချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်လို့ စိတ်ထဲစွဲထားလိုက်ပေတော့၊ ဘယ်သူမေး
မေး မင်းရဲ့ နာမည်ဟာ ယင်ကျင်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမယ်”

“ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ် ဆရာ”

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ လေသံကို ဘုပကာ ပြော
လေသည်။

“ရှောင်လင်ပုရပိုဒ်မှာ ပါတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို မင်းလေ့ကျင့်
တတ်မြောက်ခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် မင်းမှာ အတွင်းအား လိုနေသေးတယ်
သိုင်းလောကမှာ အတွင်းအားပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် နာမည်ရှိတဲ့
သိုင်းသမားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ခု့ နာမည်ကျန်းဖုံးကျင်းလို့ ခေ
တယ်။ ငွေစားအာမခံဌာနပိုင်ရှင်ပဲ”

ကျန်းဖုံးကျင်းထံမှ အတွင်းအားပညာကို သင်ယူနိုင်လျှင်
လိုအပ်နေသော အတွင်းအားကို အမြန်ဆုံးရရှိအောင် လေ့ကျင့်နိုင်
လိမ့်မည်ဟု ထင်စုချူး ပြောပြထားသည်ကို ဝါးကူးတဖြစ်လဲ ယင်
ကျင်းကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါတော့သည်။

“ကျန်းဖုံးကျင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ရှိသလို ခေါင်း
မာတဲ့လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ချဉ်းကပ်ပြီး သူ့ရဲ့အ
တွင်းအား လေ့ကျင့်နည်းကို ရဖို့ မင်းအတော် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားမှာပါ”

ယခုအချိန်တွင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ပြောဆို
ခြင်း မပြုဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောဆိုမိလျှင် ထင်းစု
ချူး စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထင်းစုချူးက ဘုံကျောင်းလေးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ ဘုံကျောင်းက ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်ဟာ ကျန်းဖုံး
ကျင်းရဲ့အစ်ကို ကျန်းစုလုံပဲ။ သူလည်း တစ်ချိန်က နာမည်ရှိတဲ့ သိုင်း
သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သိုင်းလောကကို
စိတ်ကုန်သွားလို့ လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ကျန်းစုလုံ က
ထောက်ခံပေးရင် ငွေစားအာမခံဌာနက မင်းကို လက်ခံလိမ့်မယ်။
ဒါဆိုရင် ကျန်းဖုံးကျင်းကို ချဉ်းကပ်ဖို့ လမ်းစေ့ပြီပေါ့”

ကျန်းဖုံးကျင်းအား ချဉ်းကပ်နိုင်လျှင် အတွင်းအားလေ့ကျင့်
သည့်နည်းလမ်း ရရှိပေမည်။

အတွင်းအား တိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်လေလေ သူမ
၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်လာလေလေ ဖြစ်ချေမည်။

“သိုင်းလောကမှာ အတွင်းအားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နာ
မည်ရှိတဲ့ သိုင်းသမား အတော်များများရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျန်း
ဖုံးကျင်းတို့ မိသားစုရဲ့ ကျင့်စဉ်က အလွယ်ကူဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံး
ပဲ။ တခြားနည်းလမ်းတွေနဲ့ တစ်နှစ်လေ့ကျင့်မှ ရနိုင်တဲ့အတွင်းအား
မျိုးကို ကျန်းဖုံးကျင်းတို့ မျိုးရိုးမူပိုင်ကျင့်စဉ်က ခြောက်လလောက်နဲ့
ရစေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ကျန်းဖုံးကျင်းဆီကို လွှတ်ရတာပဲ”

ဝါးကူး(ဝါ) ယင်ကျင်း ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဇာဘ”

“ကောင်းပြီ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကျန်းစုလုံဆီကိုသွားပြီး ကျန်းဖုံးကျင်းရဲ့ ငွေစားအာမခံဌာနမှာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားပေးတော့၊ ကျန်းစုလုံက သဘောကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ယုံကြည်အောင်၊ သနားအောင်ပြောနိုင်ရင်ပဲ ကူညီလိမ့်မယ်၊ သိပ်ပြီးခဲခဲယဉ်းယဉ်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ် ဘာ”

“ငါ မင်းကို စိတ်ချမယ်၊ ကဲ သွားပေတော့”

ဝါးကူး(ဝါ) ယင်ကျင်းသည် ဘုံကျောင်းလေးဆီသို့ ဦးတည်သွားလိုက်လေတော့သည်။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကျန်းစုလုံအား ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျန်းစုလုံက အလုပ်အကိုင်ရရေးအတွက် ထောက်ခံချက်ရေးပေးလိုက်၏။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းသည် ကျန်းစုလုံ၏စာကိုယူကာ ငွေစားအာမခံဌာနသို့ ရောက်သွားသည်။

ငွေစားကျန်းဖုံးကျင်းက လက်ခံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဝမ်းနိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အခက်ကြုံနေစဉ် ယင်ကျင်းကူညီခဲ့သဖြင့် ဥံ့ဉ်ရင်းအစ်ကိုပမာ ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြသည်။

ငွေစားအာမခံဌာနတွင် ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း နေရာရလာသည်။

ကျန်းဖုံးကျင်း၏ အတွင်းအားလေ့ကျင့်နည်းကို အသုံးပြုရင်း အတွင်းအားနှင့်သိုင်းပညာ တိုးတက်လာစေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ဌေးဝမ်းစီးနန်က သမီးဖြစ်သူဝမ်းလင်းလင်းအား တာဝန်ယူပို့ဆောင်ပေးရန် အလုပ်အပ်နှံလာရာ ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရလေသည်။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းသည် မဆုံးနိုင်သော အိပ်မက်ဆိုးများ ခြင်မက်နေတော့သည်။

မြေပိုင်ရှင်ချွန်းလုံ၏အိမ်သို့ သူ့ဌေးသမီးဝမ်းလင်းလင်းအားပို့ ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူမအား ငရဲသားများလက်တွင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း နားလည်ထား၏။

ဝမ်းလင်းလင်းအား သခင်လေးပုကျူးလက်မှ ရယူခေါ်ဆောင်လာစဉ်က မြေပိုင်ရှင်ချွန်းလုံ၏အိမ်သို့ ပို့ပေးပြီးလျှင် ငွေစားအာမခံဌာန၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စရာအကြောင်း မရှိတော့သ

ဖြင့် တာဝန်ကျေပြီဖြစ်၍ ဝမ်းလင်းလင်းအား အရပြန်ခေါ်လာပြီး ပြန်အပ်မည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

တာကယ်တမ်းတွင် မြေပိုင်ရှင်ချွန်းလုံ၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားပြီး မြေပိုင်ရှင်သားချွန်းစုက စော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်နေသည့်တိုင် ဥပက္ခောပြုကာ ထားရစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ငွေစားအာမခံဌာနပိုင်ရှင် ကျန်းဖုံးကျင်းသည် စိတ်ထိခိုက်ကာ ဝမ်းလင်းလင်းကို ခေါ်ဖို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း လိုက်မသွားဘဲ နေရစ်ခဲ့သည်။ ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းသည်လမ်းပေါ်၌ ယောင်ချာချာဖြင့် ရပ်လျက်ရှိနေသည်။

“ဝမ်းလင်းလင်းကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောပြီး ထားပစ်ခဲ့တာကို အစ်ကိုကြီးကျန်းဖုံးကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ငါလိုက်သွားရင် ကောင်းမလား”

ကျန်းဖုံးကျင်းသည် မြေပိုင်ရှင်ချွန်းလုံ၏အိမ်သို့ ဦးတည်ထွက်သွားကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ငါ ဘာကြောင့် ဝမ်းလင်းလင်းကို ကယ်တင်ရမှာလဲ”

ယင်ကျင်းက ဝမ်းလင်းလင်း ဒုက္ခရောက်သွားလျှင် ကျေနပ်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသော သခင်လေးပုကျူး၏ပုံရိပ် ထင်ဟပ်လာ၏။

သခင်လေးပုကျူးနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရသည့် အချိန်လေးမှာ သူမ၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

သခင်လေးပုကျူးသည် သူမ၏အသည်းနှလုံးကို သိမ်းပိုက်ထားလိုက်သည်။ ပုကျူးသည်သာ သူမ၏ဘဝတစ်ခုပမာ ဖြစ်သွားခဲ့တော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သခင်လေးပုကျူးနှင့်ရင်ဆိုင်ရသောအခါ သူမ 'ငေးငိုင်နေမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သခင်လေးပုကျူး၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရမည့် အခြေအနေနှင့်ပင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်းမှ အန္တရာယ်ကြောင့် သတိလက်လွတ် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်မိခြင်းကြောင့် သခင်လေးပုကျူးအား ဒဏ်ရာရသွားစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမ၏လက်ချက်ဖြင့် သခင်လေးပုကျူး ဒဏ်ရာရသွားခြင်းကြောင့် ဖြေမဆည်နိုင်တော့ပါချေ။

“သူကျေနပ်အောင် ငါတစ်ခုခု ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမယ်။ ဝမ်းလင်းလင်းကို ပြန်ခေါ်ပြီး သူ့လက်ထဲထည့်ပေးရမယ်”

ဝမ်းလင်းလင်းကိုသာ ဘေးမသိရန်မမ ပြန်ရမည်ဆိုပါလျှင် သခင်လေးပုကျူး ကျေနပ်သွားပေလိမ့်မည်။

ပုကျူး ကျေနပ်မည့် နည်းလမ်းကိုစဉ်းစားမိလိုက်သဖြင့် ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချက်ခြင်းပင် လှမ်းထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ခြေလှမ်းများ ချက်ခြင်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားပြန်၏။

သခင်လေးပုကျူးနှင့်ဝမ်းလင်းလင်းတို့ ပျော်ရွှင်နေပုံကို မြင်ယောင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သူတို့ကတော့ ပျော်ရွှင်နေကြမှာ သေချာတယ်၊ ငါကျတော့ကော”

သူမကား တစ်ချိန်လုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

“ငါ ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဝမ်းလင်းလင်းမရှိမှ ပုကျူး၏မေတ္တာကို မျှော်လင့်နိုင်လိမ့် မည် မဟုတ်ပါလား။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းသည် တစ်ယောက်တည်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကာ လမ်းပေါ်၌ လျှောက်သွားလိုက် ရပ်နေလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် သူမ၏အနီးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

“မင်း ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ် နေရတာလဲ”

“ကျုပ်က..”

ပြန်လည်အော်ငေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ထိုလူ၏မျက် နှာကိုမြင်လျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဘဘ”

ထိုလူကား ထင်းစုချူးဖြစ်နေသည်။ ထင်းစုချူးသည် သာ မန် ခရီးသည် တစ်ယောက်အသွင် ရုပ်ဖျက်ထားလေသည်။

“ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

ယင်ကျင်းလည်းလိုက်သွားရသည်။ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက် လျှင် လူရှင်းနေသော စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူ လိုက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာကြားလိုက်ကြ၏။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းမှာ ရင်ထဲတထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ၏။

သူမတွင် အပြစ်ရှိနေသည်ဟု စံစားနေရသည်မဟုတ်လား။

“ဝါးကူး မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေက အတော်ကို ချိုးကျူးစရာ ကောင်းနေပြီ၊ မင်းသည်လောက်စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင် ဘူး၊ စာပေသိုင်းသမားတို့ လူစုကို ပညာပြုပြီး အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သတိထားမိအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ငွေစား အာမခံဌာနရဲ့ အရှိန်အဝါကရှိနေတော့ မင်းဘယ်သူလဲ ဘယ် ကလာ သလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ အရေးလုပ်ပြီး မစုံစမ်းကြတော့ဘူး၊ နောက် ကြောင်းလည်း အေးသွားတာပေါ့”

ချိုးကျူးစကားကြားရလေလေ ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း မလုံမလဲ ဖြစ်လေလေပင်။

“ငါက သတင်းထူးတစ်ခု ကြားတာကြောင့် လိုက်လာခဲ့ တာပဲ၊ တာလီနန်းတွင်းက နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကို စောရ တစ်ယောက်က မိုးယူလာပြီး ရောင်းစားဖို့ကြိုးစားနေတယ်၊ အဲသည် ဆေးလုံးကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် အတွင်းအားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြော စရာမလိုတော့ဘူး၊ ရှောင်လင်ပုရပိုဒ်ထဲက သိုင်းကွက်တွေကို ပိုပြီးအ ခွမ်းထက်အောင် အသုံးချလာနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ မင်းကိုယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ့်လူ မရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ငါက သည်ဆေးလုံးရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းမယ်၊ မင်းက လည်း တို့ရဲ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ နောက်တဆင့်

တတ်ပြီး ကြီးစားရမယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမိန့် ရှိပါဆရာ”

“ကျန်းစိုးကျင်းဟာ မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ဟန့်တားပိတ်ဆို နေပြီ”

“ဗျာ”

“သူ့ကို အသုံးချပြီး ရပ်တည်မှုရယူနိုင်ခဲ့ပြီ၊ ခုချိန်မှာသူဟာ မင်းအတွက် မလိုအပ်တော့ဘူး၊ သူရှိနေရင် မင်းအတွက် အနှောင့်အယှက်တောင် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“နည်းလမ်းရှာပြီး သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ပါ”

“ဟင်”

“ဘာလဲ မင်းမလုပ်ဝံ့ဘူးလား”

“ကျွန်...ကျွန်တော်”

“ဝါးကူး တို့တတွေ ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ဘဝတွေကို ဘယ်တော့မှ မေ့မပစ်လိုက်နဲ့ မင်းအဖေ မှာကြားခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုလည်း မမေ့နဲ့၊ တစ်နေ့ မင်းဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သွားရင် မင်းသံယောဇဉ် ဖြစ်မိတဲ့ လူတွေဟာ မင်းရဲ့ ရန်သူတော်တွေ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်”

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

ဖခင်ကြီး သေဆုံးသွားပြီး ပျော်ရွှင်မှုများ ပျောက်ဆုံးကာ အသက်ဘေးမှ လွတ်အောင် ပြေးလွှားခဲ့ရသည့် ငယ်စဉ်ဘဝကို သူမ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမည် မဟုတ်ပါ။

ငယ်ရွယ်နုနယ်ချိန်၌ ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသည့် ခါးသီးဆိုးဝါးလှသော ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ခံစားချက် ကင်းမဲ့သူပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမသည် အလွန်ဟန့်ဆောင်ကောင်းသူ သွေးအေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်...

သူမ၏ဘဝမှန်ကို သိသွားလျှင် ခင်မင်ရင်းနှီးမိသူအားလုံး ရန်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟူသော စကားက သူမအား သတိပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

“ငါတို့မှာ မိတ်ဆွေဆိုတာ မရှိဘူး၊ ရန်သူချည်းပဲ ကျန်းစိုးကျင်းကို ရှင်းပစ်လိုက် ပီပီရီရီလုပ်”

“စိတ်ချပါဘာဘ”

“ငွေစားအာမခံဌာနအတွက် မင်းရဲ့ရပ်တည်ချက် သဘောထားကို သိုင်းလောကမှာ ရှိနေတဲ့ အာမခံဌာနအားလုံးက ချီးကျူးကြမှာပဲ၊ သိုင်းလောကသားတွေကလည်း ဝေဖန်ဖို့ ခက်လိမ့်မယ်၊ မင်းကံကောင်းတာက သူ့ဌေးဝမ်းစီးနန်ရဲ့ သမီးဟာ မင်းအဖေကို သတိသွားတဲ့ ပုထင်းဟွာရဲ့သားနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နေတာပဲ”

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း၏ တကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားလေသည်။

ထင်းစုချူးက အားလုံး သိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ပုကျူးကို တိုက်ခိုက်လိုက်တာ သူ့အတွင်းဒဏ်ရသွားကယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ကောင်းတယ် ပုကျူးဟာ ပုထင်းဟွာရဲ့သား ဖြစ်ပေမယ့်

ဖခင်ခြေရာ မနင်းနိုင်သေးဘူး။ သူ့ရဲ့ပညာ မပြည့်စုံသေးသလို ဘယ်လိုအစွမ်းအစမှ မပြနိုင်သေးတာကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေကြတယ်”

“ပုကျူးကို ဆုံးမလိုက်ရင် သူ့မခံချင် ဖြစ်မယ်။ သိုင်းပညာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ကျင့်မယ်။ အစွမ်းအစတွေ ထုတ်ပြမယ်။ ဒီအချိန်ရောက်မှ သူ့ကို ဆုံးမရတာ အရသာ ရှိလိမ့်မယ်။ သိုင်းလောကသားတွေလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ထင်းစုချူးက ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းကို မေးလေသည်။

“ပိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ကို ဆုံးမရတာနဲ့ ငယ်သားတစ်ယောက်ကို ဆုံးမရတာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး ကြီးကျယ်သလဲ”

“ပိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ကို ဆုံးမရတာက ပိုပြီး ကြီးကျယ်သွားမှာပါဘာဘ”

“အေးပေါ့။ ပုကျူး ခုလို အခြေအနေမှာ ဆုံးမရတာထက် သူ့အဖေရဲ့ ခြေရာကို နင်းနိုင်အောင် ပညာကုန်ရပြီး၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလည်း မျှော်လင့်နေကြပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဆုံးမရတာက

ပိုပြီး အရသာရှိမှာပေါ့လေ။ မင်းကြောင့် ပုကျူးဟာ ခံပြင်းစိတ်တွေ ပြီးနေပြီ။ သူ့ကို ပိုပြီး နာကျည်းစိတ်ဝင်သွားအောင် ဝမ်းလင်းလင်း ဂုပါ ရှင်းပစ်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီဘာဘ”

“အတွင်းအားဆေးလုံးရဲ့ သတင်းကို ငါစုံစမ်းမယ်။ မင်းက မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားပြီး အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးအောင်

လုပ်ပါ။ ပြီးရင် ကျန်းဖုံးကျင်းနဲ့ ဝမ်းလင်းလင်းကို ပိပိရိုရို ရှင်းပစ်လိုက်ပေတော့။ ကဲ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် မြေပိုင်ရှင်ချန်းလုံ၏အိမ်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

ခုနစ်ရက်...

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ရက် ပြည့်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူမ မကြာခင် အတွင်းအားပြည့်ဝစွာဖြင့် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာပေလိမ့်မည်။

သူမ နိုးလာသည်နှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထင်းစုချူးနှင့် မေဝါးဖုံးတို့သည်လည်း ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်း မည်သို့ရှိမည် ဆိုသည်ကို သိလိုနေကြ၏။

နှစ်ယောက်သား ခုနစ်ရက်လုံးလုံး သတိထားပြီး စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြလေသည်။ မေဝါးဖုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။

“ဒီကနေ့ဟာ ခုနစ်ရက်ပြည့်တဲ့နေ့ဆိုတော့ သူအိပ်ပျော်ရာက နိုးလာတော့မှာပဲ”

“သေချာပါတယ်”

“ကျွန်မ နောင်တရမိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင့်လိုတပည့် မမွေးမိလို့ပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား”

“ကျွန်မလည်း တပည့်တစ်ယောက် မွေးမိရင် ကျွန်မရဲ့ ပညာကို လက်ဆင့်ကမ်းပြီး သိုင်းလောကမှာ ချန်ထားခဲ့နိုင်မှာပဲ”

“ကျွန်က ဝါးကူးကို ကျွန်မရဲ့ပညာ လက်ဆင့်ကမ်းပေးနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှောင်လင်ကျောင်းက သိုင်းပုရပိုဒ်ကို သူယူလာခဲ့တာပါ။ သူ့ပညာနဲ့ သူပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ရဲ့ နည်းပေးလမ်းပြမှုကိုတော့ ခံယူရတာပဲ မဟုတ်လားရှင်”

“ဒါကလည်း မပြောပလောက်ပါဘူးဗျာ”

နှစ်ယောက်သား ဧရာဝတီတော်ရာပြောယင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြလေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဥနေ့ဆည်းဆာအချိန်သို့ပင် ရောက်လာတော့သည်။

ထင်းစုချူးက ဝါးကူးကို အကဲခတ်ယင်း...

“သူအိပ်ပျော်ရာက နိုးလာမယ့်အချိန် မဝေးတော့ဘူးဗျ”

“ကျွန်မ စောင့်ဆိုင်းရကျိုးနပ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့

မှာပဲ။ ရှင့်တပည့်ဟာ...”

သူမ၏စကား တပိုင်းတစဖြင့် ရပ်သွားလေသည်။

ထင်းစုချူး ချက်ချင်းမေးလိုက်၏။ မေဝါးဖုံးက...

“လူလာနေတယ်”

ထင်းစုချူးက သတိထားပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘုံကျောင်းပျက်လေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှား

နေကြသည့် ခြေသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်လေးသို့ ဦးတည်လာနေသူများရှိနေချေပြီ။

ဝါးကူးကား အိပ်ပျော်နေဆဲ...

သူမ အိပ်မက် မက်ကောင်းနေဆဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်းဖုံးကျင်းသည်လည်းကောင်း ဝမ်းလင်းလင်းသည်လည်းကောင်း သေဆုံးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းသည် ထင်းစုချူး၏ အမိန့်အတိုင်း ပီပီနီနီ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

သူမ၏လုပ်ရပ်ကို မည်သူကမှ သံသယ မဖြစ်ခဲ့ကြပါချေ။

ငွေစားအာမခံဌာနသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အဖွဲ့သား

များသည် သူမအား သူရဲကောင်းတစ်ယောက်မဟာ ကြိုဆိုကြပြီး

ကျွန်းဖုံးကျင်းကိုယ်စား ဦးဆောင်သွားရန်ပင် တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်

မဟုတ်ပါလား။

အာမခံဌာနတစ်ခုအတွက် သူမ၏ရပ်တည်ချက်မှာ ကျန်
အာမခံဌာနများအတွက် စံပြုလုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး သိုင်းလောကသား
များကလည်း ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ချေ။

ဝါးကူး(ဝါ)ယင်ကျင်းအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေ ချောမွေ့
နေတော့သည်။

အာမခံဌာနကိစ္စနှင့် သိုင်းလောက၌ ရပ်တည်မှုတွင်
အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့သော်လည်း မေတ္တာရေးရာတွင် အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့
ကြောင်း ဝါးကူး နားလည်ထားပေသည်။^၁

သခင်လေးပုကျူးက သူမအား အမုန်းကြီး မုန်းသွားပြီ မ
ဟုတ်ပါလား။

မည်သည့်အကြောင်းပြချက်ကိုမှ လက်မခံဘဲ ဝမ်းလင်း
လင်း သေဆုံးသွားခြင်းသည် သူမကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့
သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝါးကူးမှာ လူမသိအောင် ကျိတ်၍ ပူဆွေးကာ မျက်ရည်ကျ
ခဲ့ရတော့သည်။

သခင်လေးပုကျူး၏ အမုန်းကြောင့် ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရ
လေသည်။

သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

တာကိုမှ အမှုမထားနိုင်တော့ပါ။

သခင်လေးပုကျူး တောင်ကျွန်းသို့ ပြန်တော့မည့် သတင်း
ကြားလျှင်...

“သူ အတွင်းဒဏ်ရခဲ့တာကြောင့် သိုင်းပညာကို ကောင်း

ကောင်း အသုံးပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ကျွန်းကို သွားတဲ့ မြစ်
ကြောင်းတစ်လျှောက် လူဆိုးစားပြေတွေ သောင်းကျန်းနေတယ်လို့

လည်း သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါလိုက်သွားပြီး
သူ့ကို စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ သူကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပြီး အမုန်း
တွေ ပြေပျောက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အာမခံဌာနကို လှစ်လျှူရှုကာ ပုကျူးနောက်
သို့ လိုက်သွားတော့သည်။

သူမ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ပုကျူးက သူမ၏
ဘောင်းပန်မှုကို လက်မခံဘဲ မကြာမီ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မည်ဟု ပြော
သွား၏။

ရွက်လှေကြီးဖြင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း အပြန်ခရီးနှင့်သွားရာ
လူဆိုးစားပြေများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။

ဝါးကူးက ပုကျူးအား ကူညီဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ပုကျူးက
အထင်မှားပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ သောအခါ...

“အား”

ဝါးကူးမှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုး
လာလေတော့သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သွေးလက်၊ သွေးစားနှင့် သွေးရနံ့တို့အား ရန်သူပမာ သဘောထားကာ တိုက်ခိုက်ဖို့ ဝန်မလေးကြပေ။

မကြာမီ တိုက်ပွဲတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်းစုချူး ကောင်းစွာ နားလည်နေလေတော့သည်။

မေဝါးဖုံးသည် ဘုံကျောင်းပျက် အပြင်ဘက် ရောက်လာလျှင် မသဲမကွဲ အလင်းရောင်ဖြင့် လူနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေဝါးဖုံးက ငေါက်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း ဘယ်သူတွေလဲ”

ရောက်လာသူနှစ်ယောက်သည် မေဝါးဖုံးကို မြင်လျှင် အချင်းချင်း အော်ပြောလိုက်ကြလေသည်။

“ဆရာစစ်ဟန် ကျုပ်တို့ ထင်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲဗျို့”

“ဟုတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးကျိဖန်း၊ တံငါသည်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ စားပြေတွေကို အဆိပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သူဟာ အဲဒီအရပ်ဒေသ အနီးတဝိုက်မှာပဲ ရှိနေရဦးမယ်လို့ ကျုပ်တို့ တွက်ဆခဲ့ကြတာ မှန်နေပြီ”

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား အဖြူရောင်သိုင်းသမားအဖြစ် ထင်ရှားသည့် ဆရာစစ်ဟန်နှင့် ကျိဖန်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

မေဝါးဖုံးကို မြင်လျှင် သူတို့ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်သူများလည်း မှတ်တယ်၊ တောင်ပိုင်းရာဇာကြီး ဆုံးမလိုက်လို့ သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ သွေးရနံ့မေဝါး

အတိတ်ရှိပုံ

“ဟူး ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဘုံကျောင်းပျက်လေးဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြောင်း မေဝါးဖုံးနှင့် ထင်းစုချူးတို့ သတိထားဖြစ်လိုက်ကြလေသည်။

မေဝါးဖုံး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အပြင်ဘက် ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ဘုံကျောင်းပျက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထင်းစုချူး ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာသည်။

သိုင်းလောကတွင် သူတို့၏မိတ်ဆွေ မရှိပါ။

ယခု ရောက်လာကြသူများသည် ကိုယ်ဖော့ပညာ ရှိနေသဖြင့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများပင် ဖြစ်ရပေသည်။

ဖူး ဖြစ်တော့လို့”

“ခင်ဗျာသာ ဒုက္ခရောက်ချင်လို့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဆင်း
လာတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့သည် သွေးရနံ့ မေဝါးဖုံးမှာ
ဒုက္ခပေးနိုင်မှန်း သိထားကြသော်လည်း မကြောက်မရွံ့ ပြောလိုက်
ကြသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးများပီပီ မေဝါးဖုံး သိုင်းလော
က၌ ထင်တိုင်းမကျနိုင်စေရန် အစွမ်းကုန် ဟန်တားရမည်ဟုလည်း
ခံယူထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျိဖန်းက...

“မေဝါးဖုံး ခင်ဗျားဟာ သွေးရနံ့ကို နာမည်ခံယူထားတဲ့အ
တိုင်း သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာမယ်၊ မကြံသေးဘူး၊ သွေးရနံ့လို့
နေပြီး ခင်ဗျားဟာ သိုင်းပညာကို တွဲလှူတစ်ယောက်ပါ။ ဘာကြောင့်
နိမ့်ကျတဲ့ အဆိပ်ပညာကို အသုံးပြုချင်တာလဲဗျ”

သိုင်းပညာ မဟုတ်ဘဲ သခင်လေးပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ပုထင်း
ဟွာလောက် လေးလေး စားစား မရှိခဲ့သော ကျိဖန်းက မေဝါးဖုံးနှင့်
သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်လိုသည့်သဘော ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေဝါးဖုံး ပူး ဖွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟဟဟဟင်းဆွေဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ရတာ ဝမ်း
သာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက အဆိပ်ပညာကို စမ်းသပ်ခဲ့ပေမယ့် လက်
တွေ့ အသုံးချဖို့ စိတ်မကူးသေးပါဘူး၊ ရှင်တို့နဲ့ သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်
ပါ့မယ်”

ဆရာစစ်ဟန်က...

“ခင်ဗျားမှာ အဖော်တွေ ရှိသေးရင် ခေါ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောရာ မေဝါးဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲနဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို
ခေါ်ခေါ်ပေါ့မယ်၊ ရှင်တို့သာ သတိထားကြပါ”

စကားဆုံးလျှင် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ လေထဲခုန်တက်
လိုက်ပြီး ငှက်ကြီးတစ်ကောင်အလား ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့ထံ
သို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ယား”

ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့ကလည်း ညာသံပေးကာ ပြန်
သည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ ရှိနေသော ထင်းစုချိုးမှာ အပြင်ဘက်
တိုက်ခိုက်သံများကြောင့် ပို၍ ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာလေသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေ ရောက်လာကြပြီ၊ မေဝါးဖုံးသာ
အခက်ကြုံရမယ်ဆိုရင် ငါတို့လည်း လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝါးကူး
ခြွန်မြန် နိုးလာမှ ဖြစ်တော့မယ်”

သိုင်းအား ပျောက်ဆုံးနေရကား ဝါးကူးကိုသာ အားကိုးနေရလေတော့သည်။

ဝါးကူးသည် အချိန်မီ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာပါမည်လော။ ထင်းစုရွေးက အပြင်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများကို နားစွင့်လိုက်ပြန်လေသည်။

ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့သည် မေဝါးဖုံးအား ဝဲယာတဘက်တစ်ဖျက်မှ ညှပ်ကာ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

မေဝါးဖုံးမှာ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်မှန်း သိထားခြင်းကြောင့်လည်း မပေါ့ဆတဲ့ကြတဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

မေဝါးဖုံးကလည်း ပုထင်းဟွာကို ရှုံးနိမ့်ပြီးနောက် သူမ၏ သိုင်းပညာကို စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရာ ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်သည့် အနေဖြင့် ပညာကုန်ထုတ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့ လက်တွဲ တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို မြင်လျှင် ကျိန်းသေအနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြမည် ဖြစ်သည်။

ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့၏ လက်ဖျက်ဖြင့် သိုင်းဆယ်ကွက် မပြည့်မီ ရန်သူ လဲကျသွားမည်ဟု ပြောဆို ဝန်လေးကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့ ရင်ဆိုင်နေရာမှာ သွေးရနံ့ မေဝါးဖုံးဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ကြမည်ဆိုပါမူ သူတို့၏ အနိုင်

အရုံး ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပြတ်သားတော့မည် မဟုတ်ပေ။

မေဝါးဖုံးသည် ဝါးရင့်ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း သူမ၏တိုက်ကွက်ပျက်ပြားသွားခြင်း မရှိသည့်အပြင် တိုက်ခိုက်ရသည်ကို ပိုပြီး လက်တွေ့လာသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

သူမ အားတက်လာသည်။

“ငိုပညာဟာ အသုံးမဝင်တဲ့ပညာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခုချိန် ပုထင်းဟွာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေခဲ့ရင်လည်း သူ့ကို ကောင်းကောင်း ရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ”

သူမ၏စိတ်များ လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်နှင့် တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်လာလေ၏။

ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့နှစ်ယောက် ဗျာများသွားကြလေသည်။

မေဝါးဖုံးအား မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်ကြမည် မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်သွားကြတော့သည်။

“သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အရင်ကထက် ပိုပြီး တိုးတက်လာတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သိုင်းလောကအတွက် ရင်လေးစရာ ကောင်းနေပြီ”

ကျိဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့၏ စကားကြားလျှင် မေဝါးဖုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကအတွက် အသာထား။ ရှင်တို့အတွက် အရင်

ဆုံး စိတ်ပူကြစမ်းပါ”

အော်ပြောယင်း ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ကျီဖန်းတို့ မတတ်သာတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

မေဝါးဖုံးက အလွတ်မပေးပါချေ။

“ကျွန်မ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဆင်းလာတဲ့ ပွဲဦးထွက် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သွေးရနံ့ကို ရှုရှိုက်ရတော့မှာပဲ” လက်ဝါးနှစ်ဘက် အသုံးပြုကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျီဖန်းတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ အကြောက်အကန် ပြန်လည်ခုခံနေရလေသည်။

သူတို့သုံးဦး၏ တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေ၏။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးကာ ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းပင် ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကြာလာလေလေ ကျီဖန်းတို့ အရေးနိမ့်လာလေလေ ပင်...

ဆရာစစ်ဟန်က အော်ပြောလိုက်၏။

“ကျီဖန်း ကျုပ် သူ့ထို့ ဟန်တားထားလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ရှောင်တိမ်းသွားပေတော့”

ကျီဖန်းက...

“ကျုပ်ဟန်တားထားပျံမယ် ဆရာစစ်ဟန်သာ ရှောင်သွား

ပါ”

မေဝါးဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သွားလို့ မရတော့ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲရှင်”

သူမသည် သိုင်းကွက်ပြောင်းလဲကာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သူမ၏ အကောင်းဆုံး သိုင်းကွက်များ ထုတ်ဖော်လိုက်လျှင် ကျီဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့ အရေးနိမ့်သွားကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျီဖန်းနှင့် ဆရာစစ်ဟန်တို့ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားပြီး မြေပေါ်ဖုတ်ခနဲ ဖုတ်ခနဲ လဲကျသွားကြလေသည်။

မေဝါးဖုံး အနိုင်ရလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ အနိုင်ရလိုက်သည်နှင့် သွေးရနံ့လှိုင်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။”

ကျီဖန်တို့ အော်ဟစ်လိုက်ကြချိန်၌ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ လည်း အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု မေဝါးဖုံး ထင်မိသည်။

“ဟိုကောင်မလေး နိုးလာပြီ”

သူမသည် ချက်ချင်းပင် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ယင်းမှ ဒုက္ခိတတို့နှင့် ဆုံ
တွေ့ခဲ့သည့် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲရောက်နေခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊
နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး သောက်ခဲ့ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည့်အဖြစ်
ကိုလည်းကောင်း ပြန်လည် အမှတ်ရလာလေတော့သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား သူမ အိပ်ပျော်သွားချိန်က
ထင်းစုချူး မရှိခဲ့ချေ။

ထင်းစုချူး မည်သို့ ရောက်လာပါသနည်း။

“ဘာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ
လဲ”

“နှစ်တစ်ရာဆေးလုံးနောက်ကို လိုက်ယင်း ဒုက္ခိတတို့ကို
တွေ့ရာခံမိပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပေါ့။ ငါ့မြေးက ဆေးလုံးကို
ကောင် သောက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ငါ့မြေး အိပ်ပျော်
နေတဲ့ ခုနစ်ရက်အတွင်း ဘာ အနီးအနားမှာပဲ စောင့်ရှောက်နေခဲ့
တာ”

“ဘာရဲ့ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ရှင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါ့မြေးကြောင့် ဘာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ
အောင်မြင်တော့မှာကိုပဲ တွေးပြီး ဝမ်းသာနေတာပါ”

ဝါးကူး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော် ထင်းစုချူး မရိပ်မိခင် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်
လေသည်။ ထိုစဉ်...

“မင်း သတိရနေပြီလား”

သွေးရနံ့က ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ ရောက်လာသည်။

ဝါးကူး၏ပန်းတိုင်

ဝါးကူးသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ယင်း အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်
နိုးလာလေသည်။

“ဝါးကူး”

ထင်းစုချူးက မေးလိုက်လေသည်။

ဝါးကူး အံ့ဩသွား၏။

“ဟင် ဘာ”

“ငါ့မြေး သတိရလာပြီလား”

“ကျွန်မ ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

“ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာလေ”

သခင်လေးပုကျူး၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်မိကာ မြစ်ထဲထိုးကျ
ခဲ့သည့် အိပ်မက်ဆိုးမက်နေမိသော ဝါးကူးမှာ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ
ရောက်နေခြင်းကြောင့် အံ့ဩသွား၏။

ထင်းစုချူး ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။
သွေးရနံ့ (ဝါ) မေဝါးဖုံးအား ကြည့်ရသည်မှာ တဇကော
အချိန် ကလေးမှာပင် ပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီဟု သတိပြု
လိုက်၏။

“ဘယ်သူတွေလဲ”
ထင်းစုချူး လှမ်းမေးလိုက်သည်။
မေဝါးဖုံးက...
“ကျိဖန်းနဲ့ ဆရာစစ်ဟန်”

“ဪ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတွေပဲ နေရာတကာ သူတို့
ပါမှ ပြီးမြောက်အောင်ခြင်မယ်လို့ ခံယူထားကြသူတွေ သူများကို
လည်း အထင်သေးတတ်တယ်။ ခင်ဗျား မောင်းထုတ်လိုက်ပြီလား”
မေဝါးဖုံးက အဖြေမပေးဘဲ ပြုံးနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏လက်ချက်ဖြင့် ကျိဖန်းတို့ သေဆုံးသွား
ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်းစုချူး သဘောပေါက်လိုက်လေတော့သည်။
မေဝါးဖုံးက...

“ရှင့်ရဲ့ မြေးတပည့်ကော အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲရှင့်”
“လောလောဆယ်တော့ သူ့ကို အနားပေးထားမှ ဖြစ်မယ်”
“ဪ”

မေဝါးဖုံး၏မျက်နှာ ရှုံ့ခွဲသွား၏။
အလိုမကျဖြစ်ကာ စိတ်ပျက်သွားကြောင်း ထင်ရှား၏။
“ဘယ်လောက်တောင် အနားပေးရမှာလဲ”
“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်သေးဘူး”

“အချိန်သိပ်မပေးရဘူး ထင်ပါတယ်။ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး သူ
အနားရထားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတော့ နောက်အကျဆုံး မိုးလင်းတဲ့အထိပဲ စောင့်
နိုင်မယ်”

ဝါးကူးသည် ထင်းစုချူးတို့ ပြောနေကြသည့် စကားများကို
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထင်းစုချူးက မေဝါးဖုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
“သူက ကျိဖန်းတို့ကို အနိုင်ယူနိုင်လိုက်တာကြောင့် ကိုယ့်
တို့ကိုယ် ယုံကြည်မှု ပြန်ရသွားပြီကိုး။ ဒါဟာ အန္တရာယ်ပဲ”

မေဝါးဖုံး တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေသည်က အမှန်ပင်...
သူမ တက်ကြွနေလျှင် သိုင်းလောက၌ သွေးရနံ့ လှိုင်တော့
မည် မဟုတ်ပါလား။

သူမအား တားဆီး၍ရနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိ
လိုက်သဖြင့် ဝါးကူးအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ရလေသည်။

“ငါ့မြေးကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိတယ်။ တချိန်က
ဘောင်ကျွန်းသိုင်းရာဇာကို အရေးနိမ့်ပြီး သိုင်းလောကက ဇာတ်မြုပ်
ခဲ့ကြတဲ့ သွေးသိုင်းသမားသုံးယောက်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ သွေးရနံ့ဆိုတာ
ပဲ”

ဝါးကူးက မေဝါးဖုံးအား ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။
မေဝါးဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ညည်းသာ ငါတပည့်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ခုတော့
ငါ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်လို ဖြစ်နေပြီ”

“ရှင်”

“ညည်းဟာ ရှောင်လင်ပုံရိုဒ်သင်္ခမ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ညည်းရဲ့ပညာကို ငါလက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ကျွန်မ”

ဝါးကူးသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမည်ဆိုတဲ့ ကင်းစုချူးအား ကြည့်လိုက်သည်။

ထင်းစုချူးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေပြန်သည်။

ဝါးကူး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မတို့ အချင်းချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်တို့ဘဝမှာ အချင်းချင်းဆိုတာ မရှိဘူးကွဲ့၊ ဘယ်သူက သိုင်းပညာပိုသာသလဲ ဆိုတာပဲရှိတယ်”

ဝါးကူး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြန်သည်။

သိုင်းပညာတစ်ခုမှလွဲပြီး အခြားဘာကိုမှ တန်ဖိုးမထားကြဘဲ အလွန်ခေါင်းမာလှသော သိုင်းသမားများအကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ သူနဲ့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ခြွေးရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သိုင်းကွက်တွေကို ဘယ်သူမှ ယှဉ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝါးကူး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား သူမ၏နောက်ကျော၌ ဓားမြှောင်စိုက်ဝင်ခဲ့သော ဒဏ်ရာမှာ

အလိုလို သက်သာပျောက်ကင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး ထက်မြက်မှုရှိသည်က သက်သေခံနေပါတော့သည်။

“ကောင်းပါပြီဘာ၊ ကျွန်မ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ်”

သူမ၏စကားကြားလျှင် မေဝါးဖုံး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ ဝါးကူးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည်။

ဝါးကူးအနိုင်ရစေရန် ထင်းစုချူး တောတောင်မိသည်။ သို့မှ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးရန် စိတ်ချရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သွေးရနံ့ မေဝါးဖုံးသည် အနိုင်ယူဖို့ စက်စဲသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မေဝါးဖုံးက ဝါးကူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“ကဲ ညည်းပဲစပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဝါးကူးက ဦးညွတ်လိုက်သည်။ သူမသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအား စုစည်းလိုက်၏။ ထိုဒဂံအချိန်လေး အတွင်းမှာပင် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ မ

သော အတွင်းအားများက ထုထည်ကြီးမားစွာဖြင့် တည်နေကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

အတွင်းအားကို လက်ဝါးသို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည်နှင့် အစိုး
အဆစ်များမှ တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။
အတွင်းအားသည် လက်ဝါးပြင်၌ စုစည်းမိကာ ပြင်းထန်
သော လေအရှိန်ပင် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်...

“ဟူး ဟူး”

မေဝါးဖုံးသည် ဝါးကူးကို အကဲခတ်ယင်း အံ့သြစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီကောင်မလေးမှာ တကယ့် သိုင်းပညာတရပ် ရှိနေပုံပဲ”
သူမ မပျော်ဆရာတော့ပါ။

အတွင်းအား ဖော်ထုတ်ကာ ဝါးကူးက လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ခတ်
လာလျှင် လက်ဝါးချင်း ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာကာ မေဝါးဖုံး
နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့အတွင်းအား”

ထင်းစုချူး ချိုးကျူးလိုက်လေသည်။

မေဝါးဖုံးက...

“ညည်းရဲ့ အတွင်းအားက တကယ့်ကို ကြောက်စမန်းလိလိ
ပါပဲလား”

သူမလည်း အံ့သြချိုးကျူးမိသည်။

ချက်ချင်းပင် တိုက်ကွက်ပြောင်းလဲလိုက်လေသည်။

“ညည်း သတိထားပါ”

ဝါးကူးထံ လျှပ်တပြက် ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်ဝါး လက်သီး
ဘဲတောင် ခြေထောက်များ အသုံးပြုကာ တရုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မဟာရန်သူတော်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူသေကိုယ်သေ
တိုက်ခိုက်လိုက်ပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထင်းစုချူး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဝါးကူး သတိထား”

ဟု လွှတ်ခနဲ အော်ပြောမိသည်။

ဝါးကူးသည် အရေးကြီးသော အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်
ကြောင်း ဆင်ခြင်မိကာ ပုရပိုဒ်သိုင်းကွက်များကို တစ်ကွက်ချင်း

သုတ် ဖော်လိုက်လေသည်။

သူမ၏တိုက်ကွက်များသည် မေဝါးဖုံး၏တိုက်ကွက်များကို
ဘန်တားကာ ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် အသာစီးရယူကာ ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်
တော့သည်။

သိုင်းဆယ်ကွက်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ မေဝါးဖုံး အ
သံသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သွေးရနံ့ မေဝါးဖုံးမှာ ဝါးကူးအား ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ ဖြစ်လေ၏။

ထင်းစုချူး၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

ဝါးကူး အနိုင်ရလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။
သိုင်းပညာထက်မြက်ခြင်းကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းလှ
သည်ဟု သတင်းကြီးသော သွေးစုန်သည် ဝါးကူးကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ
မရွံ့မလှ အရေးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ့မြေးဟာ သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ လူတစ်
ယောက် ဖြစ်သွားပြီ”

ထင်းစုချူးနှင့် ဝါးကူးတို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေလေသည်။
မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့နေသူကား မေဝါးဖုံး ဖြစ်သည်။
သူမသည် အားယူကာ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။
“ဝေါ”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်သည်။
ယခုတော့ သူမ၏သွေးရနံ့ကို သူမပြန်လည် ရှုရှိုက်နေရပြီ

ဖြစ်သည်။

မြေးအရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော ဝါးကူးကို ရှုံးလိုက်ရသည်
မှာ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်နေ၏။

မေဝါးဖုံးသည် သူမ ရှုံးနိမ့်သွားရသည်ကို လက်မခံနိုင်
အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
သူမ ရှုံးနိမ့်သွားမှန်း သိသော်လည်း မည်နည်းနှင့်မျှ လက်
မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ထင်းစုချူးအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။
“ဒါ ပုရပိုဒ်သိုင်းကွက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ပုရပိုဒ်သဇင်မလေး ဖြစ်သွားပြီ၊
တောင်ကျွန်းကို မျိုးဖြုတ်ပစ်တော့မှာပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

မေဝါးဖုံးကိုယ်တိုင်လည်း တောင်ကျွန်းဆိုသောအမည်ကို
မကြားချင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် သူမ၏မျက်နှာအပူအရာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲ
သွားလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ် သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတဲ့အခါ
ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ အနိုင်ယူလို့ မရစေဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊
သေသေချာချာ ပြင်ဆင်လာခဲ့တယ်”

“မင်းက အဆိပ်ပညာကို အသုံးပြုမလို့လား”

“သေချာတာပေါ့ရှင်”

စကားဆုံးလျှင် လက်တစ်ဖက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

ထင်းစုချူးက ကပျာကယာ ဝါးကူးကို တွန်းဖယ်ကာ မေဝါး
ဖုံးထံ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

မေဝါးဖုံးက အစိမ်းရောင်အလုံးကလေး တစ်လုံးကို ပစ်လွှင့်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအလုံးကလေးသည် ကြာစေ့သဏ္ဍာန်နှင့်တူသည်။
ခုန်ဝင်လာသော ထင်းစုချူးအား ထိမှန်သွားသည်နှင့်-

“ဖောက်”

အစိမ်းရောင်အလုံးကလေး ပေါက်ကွဲသွား၏။

ထင်းစုချူး၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး သူ၏နှုတ်
ခမ်းထောင့်နှင့် နှာခေါင်းထဲမှသွေးများ စီးကျလာသည်။

“ဝုန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။

“ဘဘ”

ထင်းစုချူးကား မေဝါးဖုံး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
သောအဆိပ်မိသွားပြီဖြစ်ရာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင်
တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

“ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား”

မေဝါးဖုံးက သီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ဝါးကူး အံကြိတ်လိုက်၏။

“ရှင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး”

လျှပ်တပြက် ချဉ်းကပ်သွားကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
လေသည်။

“နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးက အဆိပ်ကို မမူပါလား”

မေဝါးဖုံးက ရေရွတ်လိုက်၏။

ပြင်းထန်သော ဝါးကူး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ဘုံ
ကျောင်းပျက်အပြင်ဘက်သို့ တိုင် လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် သွေးရနံ့မေဝါးဖုံးကား
သေဆုံးသွားချေပြီ။

သွေးလက် ထင်းစုချူးသည်လည်း အဆိပ်မိထားပြီဖြစ်၏။

“ဘဘ..ဘဘ”

ဝါးကူး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

သူမ၏မိဘများ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ထင်း
စုချူးကိုပင် အားကိုးအားထား ပြုကာနေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းစုချူးက မြေတောင်မြှောက် မပေးခဲ့လျှင် ယခုအခြေ
အနေသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရောက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

“ဖြစ်ရလေ ဘဘရယ်”

ထင်းစုချူးသည် သေလုမော့ပါး ဖြစ်နေသော်လည်း သူ၏
မျက်နှာပြုံးရွှင်နေ၏။

“ငါ့မြေးဟာ သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ‘ပုရပိုဒ်
သင်္ဃမ’ ဖြစ်သွားပြီ၊ ငါ့မြေးဖေဖေအတွက်၊ ဘဘအတွက် တောင်
ကျွန်းကို ချိုးဖြုတ်ပစ်ရမယ်”

ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမားဖြစ်လာရေးနှင့် တောင်ကျွန်း
အား ခြေမှုန်းပစ်ရေးသည် ထင်းစုချူး၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်၏။

“ငါ့မြေး ကတိပေးမယ် မဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် ဝါးကူး ကတိပေးနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။
သင်္ဃလေးပုကျူး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဖခင်ကြီး သေဆုံးကာနီး ပြောသွားသည့် စကား
များကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသောအခါ ဝါးကူး ခေါင်းညိတ်လိုက်

လေသည်။

“ကတိပေးပါတယ် ဘာဘရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ တစ်သက်လုံးမျှော်မှန်းခဲ့ရတဲ့ ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒတွေ ခုမှပဲ ပြည့်နေတော့တယ်။ ငါ့မြေးကတောင်ကျွန်းကို ချေမှုန်းပြီးရင် သိုင်းလောကမှာ သိုင်းတံခွန်လွှင့်ထူပေတော့၊ ပုရပိုဒ်သခင်မဆိုတဲ့အမည်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်စေရမယ်”

“စိတ်ချပါ ဘာဘရယ်”

“ငါ့မြေး အောင်မြင်ပါစေကွယ်”

ထင်းစုချူး ဆုတောင်းပေးလိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေသည်။

သွေးရနံ့သာမက သွေးလက်ပါ လောကပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း

မြစ်ဆိပ်တွင် သွားလာနေသူများနှင့် မြစ်ထဲမှ များပန်းစက်မျှ ကူးစက်သွားနေသည့်လှေ သမ္ဗန်များကို သခင်လေးပုကျူးငေးမောကြည့်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါ ချနေမိပါတော့သည်။

သူ့အား အကဲခတ်နေသော စာပေသိုင်းသမားက ဖျောင့်ဖျော့နှစ်သိန်လိုက်လေသည်။

“သူ့ကိုတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး၊ သူကဆိုးသွားပြီ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တို့ဟာ မြစ်ရိုးတလျှောက် နေရာအနှံ့ရှာဖွေခဲ့ကြပြီးပြီ မဟုတ်လား။ သူ့အသက်ရှင်နေသေးရင် သတင်းကြားရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သခင်လေး လက်လျှော့လိုက်စေချင်ပါတယ်”

ပုကျူးက ရိုဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် စာပေသိုင်းသမားအားကြည့်လေသည်။

သူဆင်းရဲကြောင့် နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးတစ်လုံးကို ကံကောင်းသောက်မစွာ ရခဲ့ပါသည်။

ထိုဆေးလုံးသည် သူ၏ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းစေသည့်အပြင် အတွင်းအား အုံ့မခန်းတိုးတက်လာစေခဲ့သည်။

နောက်ထပ်အတွင်းဒဏ် ဖြစ်ပေါ်မည်ကို စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့သကဲ့သို့ အဆိပ်ကိုလည်း မှုစရာမလိုတော့ချေ။

မိမိကံကောင်းသွားသည်ဟု ပုဂ္ဂိုလ်များလည်ထား၏။

သူ့အားကူညီခဲ့သော ယင်ကျင်းမှာ ကံဆိုးသွားခဲ့သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ယင်ကျင်း(ဝါ)ဝါးကူးအကြောင်း လုံးဝမသိခဲ့ချေ။

နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးသောက်ပြီး ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ အိပ်ရာမှနိုးကာ ကျန်းမာလာပြီးနောက် စာပေ သိုင်းသမားကိုခေါ်ကာ မြစ်ရိုးတလျှောက်တွင် ယင်ကျင်းအားလိုက် လံရှာဖွေနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူက ကျွန်တော့်ကိုကူညီဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်က အထင်လွဲပြီး တိုက်ခိုက်မိခဲ့တယ်၊ သူဒဏ်ရာရသွားတဲ့အပြင် ဓားပြတွေပစ်လိုက်တဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းလည်း ထိသွားသေး တယ်”

“သည်ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ရေထဲကျသွားပြီး ပြန်ပေါ်မလာ နိုင်တော့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်သဘောကို ပြောရရင် သည် လိုဖြစ်သွားတာလည်း သခင်လေးအတွက် ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ဗျာ ဘာဘရဲ့စကားကို ကျွန်တော်နားမရှင်းဘူး၊ ဘာဘ

ကိုဆိုလိုတာလဲ ဟင်”

“ယင်ကျင်းဟာ ထူးဆန်းတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ် ခဉ်းစားမိတာက ငွေစားအာမခံဌာနကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ ဆိုတာပါပဲ”

“သူက..”

“ငွေစားအာမခံဌာနပိုင်ရှင် ကျန်းဖိုးကျင်းနဲ့သူ့ရဲ့အစ်ကို ကျန်းစုလုံတို့ဟာ ထပ်ရှားတဲ့ ကျန်းအမျိုးအနွယ်က ဆင်းသက်လာ တဲ့တဲ့ သိုင်းသမားညီအစ်ကိုတွေပါ။ ကျန်းစုလုံရဲ့သိုင်းပညာဆိုရင် ကျန်းဖိုးကျင်းထက်တောင် သာပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလော ကကို စိတ်ကုန်ပြီး သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါတယ်”

စာပေသိုင်းသမားက အကြောင်းရှိ၍ ပြောနေခြင်းဖြစ် ကြောင်းနားလည်ကာ ပုဂ္ဂိုလ်များထောင်နေလိုက်လေသည်။

“ကျန်းဖိုးကျင်းကတော့ အာမခံဌာန ထူထောင်ပြီး သိုင်း လောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ယင် ကျင်းဆိုတာ ငွေစားအာမခံဌာနမှာ အရင်ကမရှိခဲ့ဘူး”

“သူဟာ ငွေစားအာမခံဌာနကို နောက်မှရောက်လာတာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး၊ နောက်မှရောက်လာပေမယ့် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကျန်းဖိုးကျင်းထက်တောင် တော်နေသေးတယ် ဆူးဆန်းတာက ယင်ကျင်း ဘယ်ကလာသလဲ၊ သူ့ဆရာက ဘယ် သူလဲစတဲ့ အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေ ဘာတစ်ခုမှ မသိရတာပဲ”

“သာမန်အတိုင်းပဲဆိုရင် ကျုပ်လည်း သတိပြုမိမှာ မဟုတ်

ပါဘူး။ သူဟာ သိုင်းတစ်ကွက်ထဲနဲ့ သခင်လေးကိုတောင် အနိုင်ယူ သွားနိုင်လို့ သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့မိတာပါ။

သူတို့သည်လည်း ယင်ကျင်းအား မယှဉ်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘာဘ ပြောတာမှန်ပါတယ်။ သိုင်းပညာသည်လောက် တော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တော့ ရှိရ ပါမယ်”

ယင်ကျင်း၏သိုင်းပညာ ဤမျှထက်မြက်နေလျှင် သူ့ဆ ရာ၏သိုင်းပညာက ပို၍ထက်မြက်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထက်မြက်လှသော သိုင်းသမားကြီးများအား သိုင်းလော ကသားများ သိရှိနေကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ပုကျူး လက်ခံလိုက်သဖြင့် စာပေသိုင်းသမား ကျေနပ်သွား လေသည်။

“ယင်ကျင်းအကြောင်းတွေးကြည့်ရင် ထူးခြားမှုအတော် များများရှိနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ ဝမ်းလင်းလင်းကို အမွေခေါ်သွားပြီး သေဆုံးသွားတော့မှ သခင်လေးကျေနပ်အောင် လိုက်ပြီး တောင်းပန်နေတာလည်း သိပ်တော့သဘာဝမကုသဘူး။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ အဲသည်အချိန်က သခင်လေးကိုအမွေထားလို့ ပြန် ဘာပဲ။ အမှုထားလို့လည်း ဝမ်းလင်းလင်းကို အမွေခေါ်သွား ခဲ့တာပေါ့”

ယင်ကျင်းသာ ဝင်မရှုပ်ခဲ့လျှင် ဝမ်းလင်းလင်းအသေဆုံး သွား စရာ အကြောင်းမရှိဟု နားလည်ထား၍ ရင်ထဲမပြင်းမိတ်များ ဖြစ်

ပေါ်လာသည်။

“အားလုံးကိုခြုံငုံပြီး သုံးသပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ယင်ကျင်း ဟာ ဘာကိုမှကရမစိုက်ဘဲ သူ့ရဲ့သဘောအတိုင်း လုပ်ခဲ့ပြီးမှ သခင် လေးကိုတောင်းပန်တာ၊ လိုက်ပြီးကူညီနေတာဟာ ထောင်ချောက် ဘစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေဟာ ရိုးသားမှုမရှိတာ သေ ခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ မတွေးတတ်တော့ပါဘူး သဘာရယ်”

“ခုဆိုရင် ယင်ကျင်းလည်း ပျောက်ဆုံးသွားပါပြီ။ သူ့နဲ့ပတ် သက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ သဘောထားရမှာပါ။ တောင် ကျွန်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သခင်လေး ဆက်ပြီးကြိုးစား ဆောင်ရွက် သွားသင့်ပါပြီ”

စာပေသိုင်းသမားက စကားဆက်ပြောသည်။

“သခင်လေး ကျိဖန်းကိုတွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက မချောမွေ့ဘူး။ သခင်လေးဟာ တောင်ကျွန်းရဲ့အမွေ နဲ့ဖြစ်ပေမယ့် အဘိုးဆရာနဲ့ဖခင်ရဲ့ခြေရာကို မနင်းနိုင်သေးဘူး။ သိုင်း လောကအတွက် ဘာအစွမ်းအစမှ ထုတ်ဖော်မပြနိုင်သေးဘူး။ ဒါ ကြောင့် ကျိဖန်းက တောင်ကျွန်းရဲ့အရှိန်အပါကို လေးစားပေးမယ့် သခင်လေးကိုတော့ အထင်မကြီးသလို ဖြစ်နေတာ ပေါ်လွင်နေ တာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် တောင်ကျွန်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်ရပြီး ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေနဲ့အချိန်ကုန်နေခဲ့မိတာပဲ”

“သခင်လေးဖေဖေသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေမယ်ဆိုရင် အတော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိမှာပါ”

“ကျွန်တော် ပြုပြင်ပုံမယ်၊ ဖေဖေခြေရာနင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သခင်လေးရယ်”

“ကျွန်တော် တောင်ကျွန်းကိုပြန်မယ်၊ ယင်ကျင်းကိုမကျေ နပ်လို့ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေခြေရာနင်းပြီး သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများ အကြိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ပါ။ ကျွန်ဘော် မှားယွင်းခဲ့မိတာတွေကို အတိုးချပြီး ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

စာပေသိုင်းသမားသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ ပုကျူးက...

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကမြို့ကလေးရောက်ရင် လမ်းခွဲကြတာ ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုကူညီခဲ့တဲ့ ဘာတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ သခင်လေးအဖေရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေတာပဲ၊ ကံ သွားကြ တာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဘာဘ”

နှစ်ယောက်သား မြစ်ဆိပ်ကို ကျောခိုင်းကာထွက်လာခဲ့၏။ သခင်လေးပုကျူးသည် တောင်ကျွန်းသို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ် လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာသာယာယာရှိနေ၏။

စိမ်းလန်းသောတောအုပ်များနှင့် တောင်ကုန်း တောင်ပူ အလေးများကြားမှ မြေနီလမ်းကလေးသည် မညီမညာကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်ရှိနေ၏။

ပုကျူးနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့က မြေနီလမ်းအတိုင်း သွားလာလှမ်းလာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်..

“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာကာ မြင်း သမားတစ်စု ဒုန်းစိုင်းနှင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“အရေးကြီးကိစ္စရှိနေကြပုံပဲ”

စာပေသိုင်းသမားက မှတ်ချက်ပြုကာ ပုကျူးနှင့်အတူ မြင်းဘေးသို့ ဆင်းပြီးဖယ်ပေးလိုက်၏။

ပုကျူးက ဖြတ်ကျော်သွားသော မြင်းစီးသမားများကို အ ခေါ်ခေါ်ရင်း...

“သိုင်းလောကသားတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ် သခင်လေး၊ သူတို့ဟာ..”

“မြင်းခွာသံနှင့်အတူ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် နောက် ခြောင်းပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟေး”

မြင်းစီးသမားသည် ပုကျူးတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက် လာသည့် မြင်းကိုအော်ငေါက်ကာ ရပ်တန့်ပြီး လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ စာပေသိုင်းသမားကို ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးကို ရုတ်တရက် သတိမပြုဘဲ ဖြတ်သန်းသွားမိတာ မလေးမစားပြုလုပ်မိသလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ရပါတယ်၊ မင်းတို့ ဘာတွေများအရေးကြီးလာကြတာလဲ ပြောပါဦး”

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ မိုးနဂါးစံအိမ်မှာ ပြဿနာပေါ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မိုးနဂါးစံအိမ် ဟုတ်လား၊ ကျွဲကုံးရဲ့ မိုးနဂါးစံအိမ်ကို အားလုံးလေးစားကြတာပဲ၊ သူ့ရဲ့ မိုးနဂါးသိုင်း ဆယ့်ရှစ်ကွက်ဟာ ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်၊ စင်းကျန်နယ်က ဓားပြတွေကို နှိမ်နင်းတုန်းက သူလက်စွမ်းပြခဲ့တာ၊ သိုင်းလောကသားတွေ မမေ့နိုင်ကြသေးဘူး၊ သူက ဘယ်လိုများပြဿနာဖြစ်ပေါ်နေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“သိုင်းလောကမှ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်၊ မှာမည်ရှိတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေကို လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ လိုက်ပြီးစည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေပါတယ်၊ ခုလည်း မိုးနဂါးစံအိမ်ကို လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာခံဖို့ တောင်းဆိုတဲ့အခါ ဆရာကြီးကျွဲကုံးက ငြင်းလိုက်လို့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့က မိုးနဂါးစံအိမ်ကိုသွားပြီး ကူညီကြမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပညာ မပြောပလောက်ပေမယ့် အားလုံးစည်းလုံးညီညွတ်ပြီး သိုင်းလောကအန္တရာယ်ကို ဝိုင်းဝန်းတွန်းလှန်ချေမှုန်းကြရင် အောင်မြင်မယ်လို့ ယုံ

ကြည်ထားလို့ပါ”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်”

“မင်းသွားနှင့်ပါ၊ မိုးနဂါးစံအိမ်ပိုင်ရှင် ကျွဲကုံးဟာ ကျုပ်နဲ့ မင်မင်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေပါ၊ ကျုပ်လည်း တတ်စွမ်းသရွေ့ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှာပေါ့၊ ကျုပ်လိုက်လာခဲ့မယ့်အကြောင်း ကျွဲကုံးကိုပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ထိုလူသည် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး မြင်းစီးထွက်ခွာသွား၏။ ထိုလူ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ပုကျူးအား..

“သခင်လေး အရေးကိစ္စတော့ ပေါ်လာပြီ၊ ကျုပ် ခဏသွားပြန်မယ်၊ ဒါကြောင့်..”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“သခင်လေးက..”

“ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေပြီး သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ဘာတစ်ခုမှ မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် တောင်ကျွန်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတောင် ထိခိုက်နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အခွင့်အရေးပေါ်လာတုန်း ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်သင့်တယ် ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်တို့ သွားကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား မိုးနဂါးစံအိမ်သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးပြင်းနှင်းလိုက်ကြလေတော့သည်။

မရုဏပလ္လေ

သခင်လေးပုကျားနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့သည် မိုးနဂါး
စံအိမ်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် အချိန်ကြာသောအခါ မြို့ကလေး
တစ်မြို့သို့ ရောက်သွားကြ၏။

“သည်မြို့ကလေးကနေပြီး မြောက်ဘက်စူးစူးကို ဦးတည်
သွားလိုက်ရင် မိုးမချုပ်ခင် မိုးနဂါးစံအိမ်ကို ရောက်သွားမှာပဲ”

“အတော် ဝေးသေးတာပဲကိုး”

“မိုးနဂါးစံအိမ်ပိုင်ရှင်ဟာ နာမည်ရှိတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသ
မားကြီး တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ထက်မြက်တဲ့ပညာကြောင့် တော်ရုံ
ဒုက္ခပေးလို့မရပါဘူး။ သိုင်းလောကသားတွေလည်း ကူညီဖို့သွားနေ
ကြပြီဆိုတော့ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ခုချိန်မှာ အရေးကြီးတာ
က လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း သိရဖို့ပဲ။ သခင်လေးအတွက် အရေး

ပါတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လာနိုင်တယ်။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ဆုံးမနိုင်ရင် သခင်
လေးကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လက်ခံလာကြမှာပဲ”

ပုကျား စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

သူက ဖခင်၏ခြေရာကိုနင်းကာ တောင်ကျွန်း၏ဂုဏ်သိက္ခာ
ကိုဆက်လက်စောင့်ထိမ်းဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်မှု လျော့ပါးခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

စာပေသိုင်းသမားကိုယ်တိုင်က အားမလိုအားမရ ပြောနေ
ခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားများ သူ့အပေါ်၌ ရိုသေလေးစားမှု
လျော့ပါးနေကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

သိုင်းဆရာကျိဖန်းက သာမန်သဘောမျိုးဆက်ဆံသွား
သည်က လက်တွေ့သာမက တစ်ခုဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကအတွက် ထိရောက်သောဆောင်ရွက်ချက်တစ်
ခုဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်တင်စေလိုသည့်သဘော စာပေသိုင်းသမားတွင်
ရှိနေပြီး သူ၏စေတနာကို လေးစားရမည်ဟု ပုကျားနားလည်ထား
လေသည်။

ဝမ်းလင်းလင်းသည်လည်းကောင်း၊ ယင်ကျင်းသည်လည်း
ကောင်း သူ၏ဘဝထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်၏ခြေရာကို ဆက်ခံကာ တောင်ကျွန်း၏
ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိမ်းနိုင်ရေးအတွက် ဦးစားပေးဆောင်ရွက်
သွားတော့မည်ဟု ပုကျား ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက..

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ဆုံးမမယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့အကြောင်းကို

သိထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကြိုတင်စုံစမ်းထားရလိမ့်မယ်”
“ဘာဘပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“သည်မြို့မှာ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့အသိုင်းသမားတစ်ယောက်တွေ့ မဟုတ်ဘူး၊ နယ်လှည့်ဈေးသည်တွေကို ငွေအရင်းအနှီးထုတ်ပေးပြီး အကျိုးအမြတ် ခွဲယူတဲ့ကုန်သည်တွေ တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ လူတွေက အရပ်တကာလှည့်ပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေတော့ သတင်းအစုံ ကြားရတတ်တယ်”

“ဘာလည်း တော်တော်နဲ့နဲ့ စပ်စပ် ရှိတာပဲနော်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ သိုင်းလောကမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တဲ့ အကျိုးကြောင့်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်က သူများကို ကူညီပေးဝန်မလေးတော့ သူများတွေကလည်း ကျုပ်ကို ကူညီပေးဝန်မလေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမိတ်ဆွေက သည်မြို့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မတွေ့တာတော့ အတော်ကြာသွားပြီ၊ သူနဲ့ တွေ့ရင်တော့ သတင်းရမှာပါ၊ ကဲ သွားကြစို့”

“ကောင်းပါပြီဘာ”

စာပေသိုင်းသမားနှင့်ပုကျူးတို့သည် မကြာမီ ကြီးမားသော ညားသော အဆောက်အဦးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

အဆောက်အဦးကြီး၌ အစောင့်အကြပ်မရှိသည့်အပြင် အိတ်ခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းတံခါးများ ဟာလာဟင်းလင်းဖွင့်ထားကာ ရိပ်လူရောင်လည်း မတွေ့ရချေ။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် ထူးဆန်းနေသည်ဟု ပုကျူး စိတ်ထဲ ထင်မိလေသည်။

“ဝမ်းယုံ..ဝမ်းယုံ”

စာပေသိုင်းသမားက ဟကျော်ကျော်ခေါ်ရင်းဝင်သွားရာ ပုကျူးလည်း သတိမပြတ်စေဘဲ လိုက်သွားသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများပင် မရှိဘဲ တစ်အိမ်လုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျယ်ဝန်းသောအိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပုကျူးတို့ ရောက်သွားကြလျှင် လူတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ ပေါက်စီစားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ပွဲစား မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သည်လေစက်ခေါ်နေတာတောင် မထူးဘူး”

“ဆရာကြီးမှန်း မသိလို့ပါဗျာ၊ အကြွေးရှင်တွေမှတ်လို့ တမင်အသံမပေးဘဲ ငြိမ်နေတာ”

“အားနာပါတယ်ဗျာ၊ နေရာထိုင်ခင်းပေးစရာ ထိုင်ခုံတောင် မရှိတော့ဘူး”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရှိသမျှပစ္စည်းအားလုံး ရောင်းလိုက်ပြီလေ၊ သည်အိမ်ကိုလည်း ရောင်းပြီးပြီ၊ နေစရာမရှိလို့ တစ်လလောက်နေခွင့်ပေးဖို့ ဝယ်တဲ့လူကို တောင်းပန်ထားရတာ၊ သည်လကုန်ရင် တခြားမှာနေစရာ ရှာရမှာပဲ”

ပွဲစားဝမ်းယုံ အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျနေကြောင်း ပေါ်လွင်လေသည်။ ဓာပေသိုင်းသမားက...

“ကျုပ်တို့တခေါက်တွေ့ကြတုန်းက မင်းရဲ့စီးပွားရေး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေဗျာ၊ လူဆိုးဓားပြတွေ သောင်းကျန်းလာကြတာဗျ၊ ကျုပ်အရင်းအနှီးထုတ်ပေးထားတဲ့ ဈေးသည်တွေ ကုန်သည်တွေ လုယက်သတ်ဖြတ်ခံရတယ်၊ သူတို့ဓားပြတိုက်ခံလိုက်၊ ကျုပ်က နောက်ထပ်အရင်းထုတ်ပေးလိုက်၊ တစ်ခါဓားပြတိုက်ခံရလိုက်နဲ့ လုံးချာပတ်ချာလိုက်ပြီး နောက်ဆုံး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲပြာကျသွားတာပဲ”

“လူဆိုးဓားပြတွေ သည်လောက်တောင် သောင်းကျန်းနေတာပဲလား”

“ကျုပ်ပြောတာတောင် နည်းသေးတယ်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ခြို့ထဲဝင်ပြီး စိန်ရွှေရတနာဆိုင်တွေ၊ အာမခံဌာနတွေ၊ ငွေတိုက်တွေကို လုယက်တိုက်ခိုက်တဲ့လူတွေကရှိသေးတယ်”

“အရင်က သည်လိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှသည်လောက်တောင် အတင့်ရဲသောင်းကျန်းလာကြတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ သိုင်းလောကမှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ခင်ဗျားမကြားမိသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ခရီးလွန်နေလို့ သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်

ပြတ်နေတာ”

“ခင်ဗျား ဘုမသိဘမသိဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို အလုပ်ပေးမယ့် ဂိုဏ်းတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာတယ်ဗျ၊ အဲသည်လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဟာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လူဆိုးဓားပြတွေ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကို နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားတယ်၊ လုယက်မှုတွေ၊ ဓားပြမှုတွေ တွင်တွင် ကြီးပြုလုပ်ကြပြီး စီးပွားရှာတယ်၊ သူတို့ကိုနှောက်ယှက်ဟန့်တားလာရင် ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်ပစ်တယ်၊ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုပေါ့”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းပေါ်ပေါက်လာတာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီဆိုတော့ တခြားသိုင်းလောကသားတွေကော မသိကြဘူးလား၊ ဟန့်တားဖို့ မကြိုးစားကြဘူးလား”

ပွဲစားဝမ်းယုံက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခြောက်လအတွင်းမှာ ဓားပြမှုတွေ၊ လုယက်မှုတွေ နေ့စဉ် ရက်ဆက်ဖြစ်ပေါ်နေတာတောင် ထူးခြားမှုရှိနေပြီဆိုတာ သတိထားမိပုံမရကြပါဘူးဗျာ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက တဆင့်တက်ပြီး သိုင်းသမားတွေကို ခြိမ်းခြောက်လာတော့မှ အလန့်တကြားဖြစ်ကုန်ကြတာ၊ လန့်စရာပဲလေ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက သူတို့ရဲ့သစ္စာခံဖို့ ငြင်းဆန်ရင် တခါတည်း သုတ်သင်ပစ်လိုက်တာပဲ”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအား ငြင်းဆန်ခဲ့သဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည့်သိုင်းသမားအချို့၏အမည်ကို ပြောပြလေသည်။

ဓာပေသိုင်းသမား မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“နာမည်ရှိတဲ့အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေပဲ”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းပေါ်ပေါက်လာကာ သိုင်းလောကအား
ပေးပုံမှာ လျှင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အင်
အားကြည့်သည့် သဘောဖြစ်လေသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ သူတို့ကိုထိပါးလာတော့
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြတာ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက ထုနဲ့ထည်နဲ့
နေပြီ၊ ခုလည်း မိုးနဂါးစံအိမ်ကို သူတို့ရဲ့ဩဇာခံခိုင်းနေတယ်၊
ဗျား ကြားမိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်သတင်းကို ကျုပ်ကြားမိပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမသိသေးတဲ့ သတင်းတစ်ခု ကျုပ်ဖြော
မယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး ဘာသတင်းများလဲ”

“မိုးနဂါးစံအိမ်ကို ဆုံးမဖို့တာဝန်ယူထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း
ကလူဟာ မရဏပလ္လေချင်းရှုံပဲဗျ”

“ဟာ”

ပွဲစား၏စကားကြောင့် စာပေသိုင်းသမား လွှတ်ခနဲအေး
လိုက်လေသည်။

“မရဏပလ္လေချင်းရှုံကိုတောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်တယ်
ဆိုရင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ဟာ အတော်ကိုကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့လူဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို နောက်ကွယ်ကနေပုံပိုးကူညီနေသူတွေ
ဟာ အထင်ကရတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် အချိန်တိုတိုနဲ့အင်

အားတောင့်တင်းလာပြီး သိုင်းလောကကိုနှောက်ယှက်ဖို့ အခိုင်အမာ
ပေါ်ထွက်လာနိုင်တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကြောင့် ကျုပ်အရင်ဆုံး
စီးပွားပျက်ရတာပဲ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို နှိမ်နင်းမယ်ဆိုရင်လည်း
မြန်မြန်သာ နှိမ်နင်းလိုက်စမ်းပါဗျာ”

စာပေသိုင်းသမား စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ပွဲစား
မှာပူပင်သောကရောက်နေသည်ဖြစ်၍ မနှောက်ယှက်လိုတော့ပါ။

“စိတ်ချ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို အမြန်ဆုံးနှိမ်နင်းပစ်မယ်၊ သ
တင်းသာ စောင့်ပြီး နားထောင်ပေတော့၊ ကဲ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပွဲစားဝမ်းယုံက ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်ထိုင်ချကာ ကျန်နေသော
ပေါက်စိတစ်ပိုင်းကို ဆက်ပြီး စားနေလိုက်သည်။

ပုကျူးနှင့်စာပေသိုင်းသမားတို့လည်း အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့
ကြလေတော့သည်။

ပုကျူးနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့က မိုးနဂါးစံအိမ်သို့ ဦး
တည်ကာ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတလျှောက်တွင် စာပေသိုင်းသမားက မရဏပလ္လေ
ချင်းရှုံအကြောင်း ပြောပြလာလေသည်။

“မရဏပလ္လေချင်းရှုံဟာ နယ်ခြားကလာတဲ့ သိုင်းသမား
တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ပလ္လေသံစဉ်က စိတ်ကိုညှို့ယူနိုင်စွမ်းရှိတဲ့အပြင်
အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာကိုဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တယ်၊ သခင်လေးရဲ့အ
ဖေ ဆုံးမလို့ သိုင်းလောကမှာ မနေဝံ့တော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားတဲ့
လူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပေါ့”

“လက်စသတ်တော့ ဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ကိုး”

“သွေးသိုင်းသမားသုံးဖော်၊ မရဏပလ္လေ အပါအဝင် ဆံ့သွမ်းသောင်းကျွန်းခဲ့ကြတဲ့ အနက်ရောင်သိုင်းသမား အတော်များများကို သခင်လေးရဲ့ အဖေက ဆုံးမခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကောင်းတဲ့လူတွေဟာ တောင်ပိုင်းရာဇာဆိုတဲ့အမည်ကို ကြားရင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားကြတာပေါ့။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလည်း ကြည်ညိုလေးစားပြီး အားကိုးအားထားပြုကြတယ်လေ”

ပုကျူးမှာ ဖခင်ကြီးအပေါ် အားကျသည့်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ဖခင်၏ခြေရာကို နင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားသွားမည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း ပို၍ ခိုင်မာလာတော့သည်။

စာပေသိုင်းသမားသည် ပုကျူးကို ကြည့်ယင်း စိတ်ကောင်း ဖြစ်နေပါသည်။

ပုကျူးက တောင်ကျွန်း၏အရှိန်အဝါကို မပြနိုင်သဖြင့် တစ်ချိန်က တောင်ကျွန်းရာဇာ ဆုံးမခဲ့သူများ ပြန်လည်ခေါင်းထောင်လာကြသည် မဟုတ်လား။

ထိုသို့ ခေါင်းထောင်လာကြခြင်းသည် ပုကျူး၏သိက္ခာကို ထိခိုက်စေပါတော့သည်။

ပုကျူးက စာပေသိုင်းသမား၏အတွေးကို ရိပ်မိနေ၏။

“မရဏချင်းရှုံ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးမပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားတဲ့အပြင် အတွင်းအား တိုးတက်

ပြီးဆိုတော့ သူ့ကို ဆုံးမနိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးအကြောင်း သတိရလာကာ စာပေသိုင်းသမား၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်သားဗဲ၊ သခင်လေးရဲ့ အတွင်းအားက စိတ်ချရပြီဆိုတာ ချင်းရှုံ့ရဲ့ မရဏပလ္လေသံကို မှုစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာတော့အုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

တောအုပ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်မိသည်နှင့်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံများနှင့်အတူ လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်သူတစ်စု ပြေးထွက်လာကာ ပုကျူးတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက...

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ မိုးနဂါးစံအိမ်က လူတွေလား၊ မိုးရင် မိုးနဂါးကျွဲကုံးကို စာပေသိုင်းသမား ရောက်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဟု တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဝိုင်းကြည့်သူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

“လျှို့ဝှက်စိုဏ်းကလူ မဟုတ်ဘူး”

“စာပေသိုင်းသမားကြီးပဲ”

ထို့နောက် ဦးညွတ်တောင်းပန်လာကြလေသည်။

“စာပေသိုင်းသမားကြီးမှန်း မသိလို့ ဟန့်တားမိတာကို

ခွင့်လွတ်ပါ ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းတို့က မိုးနဂါးစံအိမ်ကို မသွားဘဲ ဒီ တောအုပ်ထဲကနေ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကို စောင့်နေကာ ဟုတ်လား။”

ထိုလူစု၏ခေါင်းဆောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ မိုးနဂါးစံအိမ်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူ့ အကူအညီမှ လက်မခံဘဲ သူကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းမယ်လို့ ကြေညာထား ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မိုးနဂါးစံအိမ်ကို မသွားနိုင်ကြတော့ပါ ဘူး။ ကျုပ်တို့လည်း မသွားဖြစ်တော့ဘဲ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေ ရောက်လာရင် လမ်းခုလတ်က ဖြတ်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တောအုပ်ထဲက စောင့်နေကြတာပါ။”

ဟု အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားက...

“ကျွန်းဟာ မာနကြီးတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်တာကြောင့် သိုင်းလောကသား တွေရဲ့ အကူအညီ မယူတာ ဖြစ်မှာပါ။ ကဲ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုဦး”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပုကျူးနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြရာ ညနေဆည်း ဆာအချိန်တွင် မိုးနဂါးစံအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွား ကြလေတော့သည်။

မိုးနဂါးစံအိမ်သည် မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသော သီးခြားအရပ် တစ်ခု၌ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တောထဲတောင်ယံ၌ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ဆောက်လုပ်ထား အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးစံအိမ်အား လှမ်းပြီး တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် စာပေ သမား ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ပုကျူးက...

“ကျွန်တော်တို့ မိုးနဂါးသိုင်းသမားကြီးနဲ့ သွားမတွေ့ကြ ဘူး။”

“မိုးနဂါးစံအိမ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ မိုး ချွတ်ကဲ့က မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခမရောက်အောင် အိမ်ဖော်တွေ ထပ်သမားတွေကို ထွက်သွားခိုင်းပြီး သူတစ်ယောက်ထဲ လျှို့ဝှက် ခိုအောင်းစောင့်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ သခင်လေး သတိထား နှုတ်ပါ။ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျုပ်တို့လူပဲ ရောက်နေသူတွေ မကြုံတယ်”

“ဟင်”

ပုကျူး အံ့ဩသွားသည်။

မိုးနဂါးစံအိမ် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ ရှိနေ လှပလှလှရောင် မတွေ့ရပါ။

သို့သော် စာပေသိုင်းသမား၏ စကားအရ ပုန်းအောင်းကာ စောင့်နေသူများ ရှိနိုင်သည်ဟု တွေးမိလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း ဒီနေရာကပဲ အကဲခတ်ကြည့်တာ ကောင်း ပဲ။ သိုင်းလောကသားတွေ စုရုံးရောက်နေကြတယ်ဆိုရင် လျှို့ဝှက် ခိုအောင်း လူတွေ မလာမှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

“ကောင်းပါပြီဘာဘ”

ပုကျူး သဘောတူလိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်တစ်ပင်အနီးမှ အခြေအနေ စောင့်

ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားကာ နေဝင်မိုးချုပ်သွားပြီး များမကြာမီ ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထွက်၍ လရောင်ဖြာကျနေသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာသာယာယာ ရှိနေသည်။

ပုကျူးတို့က သစ်ပင်အောက်မှနေ၍ မိုးနဂါးခံအိမ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

မိုးနဂါးခံအိမ်၌ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် စံအိမ်ပိုင်ရှင်ကျွဲကုံး ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

“ဘာ ပြောသလိုပဲ၊ သိုင်းလောကသားတွေ စုရုံးရောက်ရှိလာတာကြောင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက လူတွေ မလာရဲကြတော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှုမထားဘဲ သိုင်းလောကကို လှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့သဘော ရှိနေရင်တော့ မဖြစ်မနေ ရောက်အောင် လာကြမှာပဲ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဝေးမှ ချီလွင်သော ပလွေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် ပုကျူးတို့ အချင်းချင်း ကြည့်မိသည်။

“မရဏပလွေသံ”

စာပေသိုင်းသမားက ရေရွတ်လိုက်၏။

ပလွေသံသည် မိုးနဂါးခံအိမ်အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းဘစ်ခုပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဟူး ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားနေသည့် လူရိပ်များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေပဲ ကျုပ်တို့လည်း သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘာဘ”

ပုကျူးတို့နှစ်ယောက် တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

ပလွေသံသည် သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာရာမှ သံစဉ် ပြောင်းသွားလေသည်။

လူတို့၏ ဒေါသစိတ်ကို နှိုးဆွသော သွေးကြွစေသည့် သံစဉ်မျိုး ဖြစ်သည်။

“သခင်လေး သတိထားပါ”

ပလွေသံစဉ် ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် စာပေသိုင်းသမား စိုးရိမ်ကာ ပုကျူးကို သတိပေးလိုက်သည်။

ပုကျူး၏အတွင်းအား အတိုင်းအဆမရှိ တိုးတက်နေပြီ ဖြစ်ရကား ပလွေသံစဉ်လှိုင်း၏ ရိုက်ခတ်လှုံ့ဆော်မှုကို မမှုတော့ချေ။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှ မခံစားရတော့ချေ။

“စိတ်ချပါတာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

ပလ္လေသံစဉ်မှာ တစ်ထက်တစ် မြင့်တက်လာလေသည်။

စိတ်တိုတတ်သူတစ်ယောက်သာ ထိုပလ္လေသံစဉ်ကို ကြားရ
မည်ဆိုပါလျှင် အနီးတွင် ရှိသမျှ ပစ္စည်းများအား ပေါက်ခွဲပစ်မည်။

ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်မိလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ပုကျူး တွေးတောနေစဉ်မှာပင်...

“ခြမ်း ခြမ်း ခြမ်း”

“ဝုန်း”

“အား”

တိုက်ခိုက်သံများ စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ပုကျူးတို့ ပြေးသွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ သိုင်းလောကသား
အချို့မှာ ပလ္လေသံ၏ ညှို့ယူမှုကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး အချင်း
ချင်း တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒုက္ခပဲ”

ပုကျူးက ဟန့်တားရန် ကြံရွယ်လိုက်သောအခါ စာပေ
သိုင်းသမားက တားမြစ်လိုက်လေသည်။

“ခုချိန်မှာ သူတို့ကို တားမြစ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပလ္လေသံ
ရပ်တန့်သွားအောင် လုပ်မှဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ဆက်၍ ပြေး
တက်သွားကြ၏။

“ဟူး ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများနှင့်အတူ မလှမ်းမကမ်းမှ လူ
အချို့ ပြေးတက်သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပြန်လေသည်။

ပုကျူးတို့ ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုယင်း ပြေးတက်သွား
ပလ္လေသံစဉ်က ထပ်မံပြောင်းလဲသွားပြန်လေတော့သည်။

“တူး တူး”

ပလ္လေသံသည် နားမခံသာအောင် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပလ္လေသံ ကြားရသည်မှာ ဆူးချွန်ကလေးများဖြင့် ထိုးဆွ
ခံစားလာကြရတော့သည်။

ပုကျူးတို့ ပြေးတက်သွားရင်း သူတို့ရှေ့မှ တက်သွားသူ
အချို့၏ အဖြစ်ဆိုးကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

“အား”

“သေပါပြီဗျ”

ထိုလူများမှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

သူတို့၏ နားထဲမှလည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ
လည်းကောင်း သွေးများ ယိုစီးကျနေပါသည်။

အချို့ကား နားနှစ်ဘက်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာ တောင်
အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြလေတော့သည်။

ပလ္လေသံစဉ်သည် လျော့ကျမသွားဘဲ ဆထက်တံပိုး တိုး၍
ဆင်းပါးလာ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွားပြီး လေပြင်းများ တိုက်ခတ်ကာ သစ်ပင်များသာမက တောင်များပင် လဲပြိုသွားအောင် သဘာဝလောကကြီး ပျက်စီးသွားသည့် ကြောက်စမန်းလီလီ အဖြူအပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရကာ ပလွေသံစဉ် လှိုင်းဒဏ် မခံနိုင်ကြသူများမှာ သည်းခြေပျက်ကာ ငှာသွပ်သွားစေလောက်သည်အထိ ပြင်းထန်နေတော့သည်။

စာပေသိုင်းသမား မျက်နှာပျက်သွား၏။

မြေပေါ် ကပျာကယာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချကာ အတွင်းအား ဖော်ထုတ်ပြီး ပလွေသံစဉ် လှိုင်းဒဏ်ကို ခုခံကာကွယ်လိုက်ရလေ၏။
ပုကျူး အိုဩသွား၏။

ပလွေသံစဉ်လှိုင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသော်လည်း သူမည်သို့မျှ မခံစားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်လျှင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ပေါ်၌ ထိုင်ကာ ပလွေမှုတ်နေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မရဏပလွေ ချင်းရှုံ့ဆိုတာ ဒီလူပဲ ဖြစ်မယ်”

ပုကျူး ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟူး”

လူတစ်ယောက်က သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ပလွေမှုတ်နေသူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

လရောင်ဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်အား ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ ပလွေမှုတ်နေသူမှာ အစိမ်း

ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မရဏပလွေချင်းရှုံ့ပင် ဖြစ်သည်။

ချင်းရှုံ့ရှေ့သို့ ရောက်သွားသူမှာ မိုးနဂါးခံအိမ်ပိုင်ရှင် ကျွဲကုံး ဖြစ်လေသည်။

မရဏပလွေချင်းရှုံ့သည် ကျွဲကုံး ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မိုးနဂါးသိုင်းသမားကြီးက ကျုပ်ရှေ့ကို ရောက်အောင် လာနိုင်တာပဲ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်ကို စော်ကားလာရင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့ခံမနေဘူး မှတ်ပါ။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို သစ္စာခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း ကျုပ်ဖော်ထုတ်မယ်။ ကံ အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောပေတော့”

“ဟား ဟား ဟား”

“ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်ဦးမယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကိုပဲ အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ကျွဲကုံးထံ လျှပ်တပြက် ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျွဲကုံးကလည်း မိုးနဂါးသိုင်းကွက် ဆယ့်ရှစ်ကွက်ကို ထုတ်ဖော်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့သော် ကျွဲကုံးသည် တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေသည်ကို ပုကျူး အကဲခတ်မိလေသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်များ ပျက်ပြားကာ ထိရောက်မှု မရှိဘဲ
ဘဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြစဉ်မှာပင် ကျွဲကုံး၏ နှာခေါင်း
လည်းကောင်း၊ နားထဲမှလည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှလည်း
ကောင်း သွေးများ ယိုစီးကျလာလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ပလ္လေသံစဉ်ကြောင့် အတွင်းကလီ
တွေ ထိခိုက်ပြီး ဒဏ်ရာရထားတာကိုး”

ပုကျူး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိလေသည်။ ထိုစဉ်...

“ယား”

ချင်းရှုံက ညာသံပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ပလ္လေသည် လရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်သွား
ကျွဲကုံး၏ရင်ဝကို ရိုက်ချမိသွား၏။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျွဲကုံး စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေ၏။

“ဟား ဟား ဟား”

ချင်းရှုံက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မိုးနဂါးသိုင်းသမား ကျွဲကုံးအား ခန့်လိုက်သည်။

“မင်းက လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို လက်မခံဘဲ နေခဲ့တာကိုး၊ ငြင်း
ဆန်အံတုမယ်ဆိုရင် သေပွဲဝင်ရမယ်၊ ဒါဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ သံမဏိ
စည်းမျဉ်းပဲ”

မိုးနဂါးကျွဲကုံးကား ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။

ပလ္လေသံစဉ်ကြောင့် အတွင်းကလီစာများ ထိခိုက်ခဲ့ရသည့်
အပြင် ချင်းရှုံ၏တိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း ခံလိုက်ရလေသောကြောင့် မည်
သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

အသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းလည်း မရှိတော့ပြီ။

ချင်းရှုံက...

“ဒါဟာ သိုင်းလောကသားတွေအတွက် နမူနာပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

ပုကျူးက ဟန့်တားလိုက်၏။

ချင်းရှုံက ငေါက်လိုက်သည်။

“မင်းက ကျွဲကုံးကို ကူညီဖို့ လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒူဘယ်လို
ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို အာ
မခံဖို့ စိတ်မကူးနဲ့”

ထိုသို့ ပြောပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ပု
ကျူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

“နေပါဦး မင်းက ငါ့ရဲ့ ပလ္လေသံ ကြားတာတောင် ဘာမှ

မဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားရဲ့ ပလ္လေသံဟာ တောင်ကျွန်းရဲ့ သိုင်းပညာထက်

ပိုပြီး စွမ်းနေလို့လားဗျ”

“ဘာကွ”

“တောင်ကျွန်းရာဇာက ခင်ဗျားကို ဆုံးမခဲ့တာ ခင်ဗျား မေ့

ပစ်လိုက်တော့ မလို့လားဗျ”

“မင်း မင်း”

“ခင်ဗျားကို သိုင်းလောကထဲမှာ မသောင်းကျန်းရဲအောင် ကျုပ်အဖေက ဆုံးမလိုက်တာတောင် ခင်ဗျားက လာဖြစ်အောင် လာခဲ့သေးတယ် ဟုတ်လား”

“လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ တောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်း ဟွာရဲ့သားကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က တောင်ကျွန်းသခင်လေး ပု ကျူးပါဗျာ”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

“တောင်ကျွန်းရာဇာ ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတော့ ကျုပ်က ဆုံးမစရာလူ မရှိတာနဲ့ ခုတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ မင်းကို ဆုံးမလိုက်ရင် တမလွန်ဘဝ ရောက်နေတဲ့ မင်းရဲ့အဖေ ဆွေဆွေခွန် သွားမှာပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ပလ္လေသံကတောင် ဘာမှ အသုံးမဝင်တာ ကျုပ်ကို ဆုံးမနိုင်မယ် ထင်နေသေးသလားဗျာ”

“မင်း မင်း”

ချင်းရှုံ ဒေါသထွက်နေသော်လည်း မပေါ့ဆဝံ့ပါချေ။

ပလ္လေသံကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေကတည်းက ပုကျူးမှာ ခေသူ မဟုတ်ဟု တွက်ဆရမည် မဟုတ်ပါလား။

ပုကျူးက ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အဖေက သနားညှာတာပြီး အသက်ချမ်းသာပေးခဲ့

တာကို မထောက်ထားဘဲ ဖေဖေ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ပြန်ပြီး ဆိုးသွမ်း သောင်းကျန်းဖို့ ကြိုးစားတာကြောင့် ခင်ဗျားကို ဆုံးမရလိမ့်မယ်”

“မင်းက ဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစ ရှိနေလို့လဲ”

ချင်းရှုံ ဒေါသတကြီးဖြစ်ကာ ပလ္လေဝေယမ်းပြီး စတင်တိုက် ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပုကျူးကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပြန်လည်ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

လရောင်ဖြာကျနေသော တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ပြင်းထန် သော တိုက်ပွဲဖြစ်နေသော်လည်း ချင်းရှုံသည် စိုးရွံ့စိတ်တစ်ဝက် ဒေါသတစ်ဝက်ဖြစ်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ဝိုး ဝိုး ဝိုး”

ပလ္လေပေါက်များမှ စူးရှငှာ လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ် လာသကဲ့သို့ ပလ္လေရိုက်ချက်များကလည်း ပြင်းထန်လှပေသည်။

တစ်ချက်ကလေး မှားလိုက်သည်နှင့် ပုကျူး အသက် ပျောက်သွားရမည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိချေ။

သို့သော် ပုကျူးက ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်တိမ်းသွားခြင်း ကြောင့် အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း လက်နှစ်ဖက် ဝေပမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး ဟူး”

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှ ပြင်းထန်သော အတွင်းအားလှိုင်
များ ထွက်ပေါ်လာကာ ချင်းရှုံ့ထံသို့ တိုးဝင်သွား၏။

ချင်းရှုံ့ အကြောက်အကန် ရင်ဆိုင်လိုက်သည့်တိုင် ပုဂ္ဂိုလ်၏
အတွင်းအား လက်ဝါးမိသွားကာ...

“ဝုန်း”

“အား”

အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

“သခင်လေး”

စာပေအဘိုးအိုက ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်က ချင်းရှုံ့အား ဆုံးမနိုင်လိုက်သည်ကို မြင်လျှင် ဝမ်း
သာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ယင်း

“တောင်ကျွန်းသခင်လေးဆိုတဲ့ အမည်ဟာ မကြာခင် သိုင်း
လောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာတော့မှာပဲ”

ဟု ချီးကျူး ပြောဆိုလိုက်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွား၏။

တောင်ကျွန်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်တင်ရန် ပထမ ခြေ
တစ်လှမ်း လှမ်းနိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သုဋ္ဌေးဝမ်း

ရုံဟေ့မြို့...

စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော ရုံဟေ့မြို့သို့ သူ့ဆင်းရဲသိုင်း
သမား ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကို သောက်ခဲ့ရ
သည့်အပြင် စာပေသိုင်းသမားကလည်း အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နေ
ခြင်းကြောင့် စိတ်ချကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သူဋ္ဌေးဝမ်းက နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးတစ်လုံး ဝယ်
ယူသွားတာ အကြောင်းထူးကို ရှိရမယ်၊ သူဟာ နဂိုကတည်းက ဒုစ
ရိုက်သမားတွေ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့
လူပဲ”

သူဋ္ဌေးဝမ်း၏ လက်ထံသို့ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးတစ်
လုံး ရောက်ရှိသွားခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ် ရှိ

နေသည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် ပုကျူးတို့နှင့် လမ်းခွဲထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါသသိုင်းသမားသည်လည်း အရေးကြီးသည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ခရီးထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူဆင်းရဲသည် လူစည်းကားနေသော မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာယင်း သူဌေးဝမ်းဆီသို့ လာခဲ့သည့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ ကြားသိခဲ့ရသော သိုင်းလောက သတင်းများအား တွေးတောစဉ်းစားနေမိပြန်လေသည်။

လမ်းတလျှောက်တွင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း၏သတင်းကို နားမဆန့် အောင်ကြားခဲ့ရသည်။

အနက်ရောင်သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြီး အဖြူရောင်သိုင်းသမားများအား လိုက်လံခြိမ်းခြောက် အန္တရာယ်ပြုနေသဖြင့် အချိန်မီဟန့်တား ချေမှုန်းပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“သည်နှစ်ပိုင်းထဲမှာ သိုင်းလောကဟာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် လှုပ်ရှားလာတာပဲ”

သူဆင်းရဲမှာ အတွေးလွန်နေသဖြင့် လူတစ်ယောက်နှင့်ဝင်တိုက်မိ၍ ထိုလူက အော်ငေါက်လိုက်မှ သတိဝင်လာ၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံးကို တောင် မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်ရသလား”

သူဆင်းရဲက တောင်းပန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားသူတစ်ဦး

ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလျှင် တောင်းပန်စကားပြောရန် မေ့သွားတော့သည်။

“သူ မသေသေးပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်နေရာမှာ ရောက်နေတာလဲ”

ချက်ချင်းပင် ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

ဝင်တိုက်ခံရသူက ကျေမနပ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူဆင်းရဲက လမ်းကြားထဲရောက်သွားသည်နှင့်..

“ယင်ကျင်း မင်းရပ်လိုက်စမ်း”

ထိုလူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။ ထိုလူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာတွေ့ရလျှင် သူဆင်းရဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်သွားသူမှာ သူတို့လူစုနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သော ယင်ကျင်းဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

ယခုတွေ့လိုက်ရသည်ကား မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ မိန်းမချောလေးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မေးလာသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲရင်”

“ကျုပ်..ကျုပ်က..”

“စောစောက ကျွန်မကို ယင်ကျင်းလို့ ခေါ်လိုက်သံ ကြားမိပါတယ်ရှင်”

“ကျုပ် လူမှားသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

“ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သူဆင်းရဲသည် မိန်းမချောလေးအား နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းကြားထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် သူဆင်းရဲ၏နောက်ကျောကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူဆင်းရဲ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများက အေးစက်စက် ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်လည်း တောင်ကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ”

ဟုလည်း အေးစိမ့်သော လေသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ...

သူဆင်းရဲသည် မြို့ထဲသို့ တပတ်လျှောက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သတင်းထူးတစ်ခု ရလာလေသည်။

သူဌေးဝမ်းစီးနန်းမှာ မြို့လယ်ရှိ ရွှင်ပျော်ပျော်စားတော်ဆက်၌ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အား ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိမ့်မည်ဆိုသည် သတင်း ဖြစ်လေသည်။

သူဆင်းရဲ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“သူဌေးဝမ်းက နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးကို တစ်

သောက်ယောက်ကို လက်လွှဲပေးတော့မှာပဲ ငါတားဆီးမှ ဖြစ်မယ်” ရွှင်ပျော်ပျော်စားတော်ဆက်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူဆင်းရဲသည် မေးမြန်းစုံစမ်းကာ သွားလိုက်ရာ အလွန်ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသော ထိပ်တန်းစားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်နှင့် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များသည် သူဆင်းရဲကို မြင်လျှင် ချက်ချင်း ဟန်စားလိုက်ကြလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူဆင်းရဲက...

“ဘယ်သွားရမလဲ စားသောက်ဆိုင်ကို စားသောက်ဖို့ လာတာပေါ့ကွ”

ဆိုင်လုလင်က...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ စားသောက်ချင်ရင် တခြားဆိုင်ကို သွားပါ”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင် ဝီကနေ့ ပိတ်ထားပါတယ်”

“မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ဆိုင်တံခါးတွေ ဖွင့်ထားဦးမယ်၊ ဆိုင်လုလင်တွေလည်း ပျားပန်းခတ်အောင် လှုပ်ရှားနေကြမယ်၊ တေးသံသာတွေလည်း ကြားနေရတယ်၊ ဒါတောင် ဆိုင်ပိတ်ထားတယ်လို့ မင်းပြောချင်သေးသလား၊ ဆိုင်ရှင်နဲ့ သွားတိုင်ပြောလိုက်ရင် မင်းအလုပ် ပြုတ်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ”

ဆိုင်လုလင်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါက သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်တစ်ယောက်ထဲအတွက် သီးသန့်ဖွင့်ထားတာပါ။ သူဌေးကြီးက သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို စည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ တစ်ဆိုင်လုံး ငှားထားတယ်လေ”

“ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူးကွ။ သူက တစ်ယောက်ထဲအတွက် တစ်ဆိုင်လုံးငှားတာ မင်းတို့ လက်ခံရင် ငါ့ကိုလည်း လက်ခံရမှာပေါ့”

“နေပါဦး ခင်ဗျားက ငွေဘယ်လောက်များတတ်နိုင်လို့လဲ”
“ဘာကွ”

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဆိုင်လုလင်က အထင်သေးစွာ ပြော၏။

မှန်ပေသည်။ သူဆင်းရဲသည် ဖာတေးရာ ဗလာပုဂ္ဂိုလ်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ကာ တောင်းရမ်းစားသောက်သူတစ်ဦးနှင့် တူနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“သူတောင်းစားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“သူဌေးကြီး ရောက်နေချိန်မှာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ရဘူးလို့ ဆိုင်ရှင် မှာထားတာကြောင့် သည်းခံနေတာ”

“ရှုပ်ပါတယ် မောင်းထုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ကျန်ဆိုင်လုလင်များ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလာကြလေသည်။ သူဆင်းရဲ ခံပြင်းသွားလေသည်။

“မင်းတို့ တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူ မောင်းထုတ်နိုင်မလဲ ကြိုးစားကြည့်ကြစမ်း မောင်းထုတ်နိုင်တဲ့လူကို ဆုချမယ်”

ရင်ကျောပြီး စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် ဆိုင်အပေါ်ထပ် ဝရံတာ၌ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာပြီး အောက်ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်လာကြ၏။

သူဆင်းရဲက ထိုလူနှစ်ယောက်အား တွေ့မြင်သွား၏။ တစ်ယောက်မှာ သူဌေးဝမ်းစီးနန်ဖြစ်ကြောင်း သူသိရှိထား

ပါသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ဖူးသလို ရှိပြီး ရုတ်တရက် မမှတ်မိချေ။

သို့သော် ထိုလူ၏နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလျှင် သူဆင်းရဲ၏ ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အန္တရာယ် အငွေအသက်ကိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ထိုလူနှင့် ဝေးဝေးရှောင်နေရမည် ဟု အလိုလို ခံစားမိသည်။

သူဆင်းရဲ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ် သွားတော့မည် ဖြစ်၍ သူဆင်းရဲသည် မြို့အဝင် လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ယင်း ဝင်လှဆဲဆဲ နေလုံးကြီးကို ငေးမော ကြည့်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

စားသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှ သူဌေးဝမ်းစီးနန်နှင့်အတူ ရှိနေသူ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည် တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပမိရုပ်ပိုင်ရှင် ဖြစ် ၍ အဖြူရောင် အဝတ်အစားများကို အထက်တန်းကျကျ ဝတ်ဆင် ထားလေသည်။

လူကုတ် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်မည်ဟု မည်သူမဆို ထင် ကြေးပေးကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုလူသည် အထက်စား လူကုတ်တစ်ယောက် ထက် လူသတ်သမားတစ်ယောက်နှင့် ပို၍ ဝှံ့နေသည်ဟု သူဆင်းရဲ နားလည်ထား၏။

ထိုလူ၏မျက်လုံးအစုံမှ လူသတ်လိုသော အရိပ်အရောင် များ ထွက်ပေါ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒုစရိုက်သမား အနက်ရောင်သိုင်းသမားများနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေပြီး အကြံကြီးလှသော သူဌေးကြီးဝမ်းကိုယ်တိုင် အရေး တယူ ပြုလုပ်နေသူမှာ ခေသူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

“ငါက ဘာကြောင့် ရှောင်ထွက်လာမိတာလဲ”
သူဆင်းရဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။
သူထွက်လာခဲ့မိသည်မှာ ထိုလူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း

သူရိပ်မိထား၏။
ထိုလူ၏အကြောင်းကို တွေးတောစဉ်းစားလို၍ ထွက်လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အချိန်အတန်ကြာအောင် တွေးတောစဉ်းစားပြီး အဖြေမရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွား၏။

နေဝင်ကာ အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်သွားတော့မှ...
“ငါတော်တော် အသုံးမကျပါလား”

နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ မြည်အောင် ရိုက်ယင်း ထိုင် ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေပေါ်လာမှာပဲ”

အချိန်အတော် ကြာသွားပြီးဖြစ်ရာ ထိုလူနှင့် သူဌေးကြီး ဝမ်းတို့မှာ စားသောက်ဆိုင်၌ ရှိကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။

“သူဌေးကြီးဝမ်းရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားရမယ်”
မြို့ထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လူတစ်စု ပြေးလွှားလာ

နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ထိုလူစုသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာကြပြီး အနီးသို့

ရောက်လျှင် သူဆင်းရဲအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။
“မင်းတို့ကို သူဌေးကြီးဝမ်းက လွှတ်လိုက်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။
ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ မျက်နှာပေါ်၌ ကျောက်

ပေါက်ရာ အမာရွတ်များ ရှိလေသည်။

ကျောက်ပေါက်မာက...

“ခင်ဗျားကကော သိုင်းလောကလူထူးဆန်း သုံးယောက်ထဲ မှာ ပါဝင်တဲ့ သူဆင်းရဲသိုင်းသမား မဟုတ်လား”

“မင်းက ငါ့ကို သိနေတဲ့အတွက် ခြေလှန်လက်လှန် ဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူးလို့ ငါကတိပေးတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ နာမည်ကျော်တစ်ယောက်ဆိုတော့ အခွင့်အရေး ပေးလိုက်မယ်၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာခံယူပါ၊ ရာထူးကောင်းကောင်းရမယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံစေရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျား ရှေ့ဆက် အသက်ရှင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

“လက်စသတ်တော့ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက လူတွေနဲ့ လာတွေ့နေတာကိုး၊ မင်းတို့က ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်ရအောင် ဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစ ရှိနေလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်က လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်မှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းသွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

သူဆင်းရဲအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း ကျောက်ပေါက်မာတို့လူစု သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီလေ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို အာခံချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဆုံးမရသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ဝိုင်းရံထားသူများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“တိုက်ကြဟေ့”

ထိုအခါ...

“သေပေတော့”

“ယား”

ဝိုင်းရံထားကြသူများသည် ညာသံပေးကာ သူဆင်းရဲအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

“လာကြစမ်း”

သူဆင်းရဲကလည်း စိန်ခေါ်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူဆင်းရဲ၏လက်ချက်ဖြင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ဖရိဖရံဖြစ်သွားကြတော့သည်။

သူဆင်းရဲမှာ သိုင်းပညာ မခေသော ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်က သိုင်းလောကံထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ သေရမယ်ဆိုရင်လည်း သေပျော်ပါပြီလေ”

“ဒါဟာ မိတ်ဆွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

“မိတ်ဆွေ သေချင်နေပြီဆိုရင်လည်း ကျုပ် ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး သတိထားပါဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် လျှပ်တပြက် ချဉ်းကပ်လာကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

သူဆင်းရဲသည် နောက်ထပ် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဆင်နွှဲလိုက်ရ ပြန်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးမည့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် တိုက်ပွဲတစ်ရာ ဆင်နွှဲရလည်း သူဝန်လေး လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအား စုစည်းပြီး သိုင်းကွက်ဖော်ထုတ်လိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူသည် လက်တစ်ဘက်က လက်သီး၊ ကျန်လက်တစ်ဘက်က လက်ဝါးစောင်း ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက်နှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း အသုံးပြုနိုင်သဖြင့် ဝါရင့်ထိပ်တန်း သိုင်းသမားဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

သူဆင်းရဲ အံ့ဩသွားလေသည်။

ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ”

ဟုလည်း မေးလိုက်၏။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။ သို့သော်...

“ခင်ဗျား သေသွားတာတောင် ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အော်ငေါက်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သူဆင်းရဲက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

“ခင်ဗျား အသုံးပြုလိုက်တာ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ ရသေ့လက်သီးနဲ့ လက်ဝါးမားသိုင်းကွက်ပဲ၊ ဒီပညာကို ဝူတန်းဂိုဏ်းမှာ တတ်မြောက်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ပြောယင်း ထိတ်လန့်လာသည်။

သူဆင်းရဲ အလန့်တကြား ထခုန်လိုက်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဝူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်

နေတာကိုး”

သူ၏စကားကြောင့် မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သူဆင်းရဲ အံ့ဩနေသည်။

“ဂူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ်အိုလုံဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလား၊ ဒုက္ခပဲ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ်ကြီးနေပြီ”

“ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိသွားပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားကို ချမ်းသာပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ခါးမှစားကို ခြွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်ကာ ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဂူတန်းဂိုဏ်း၏ အတိုင်းအဆမဲ့ စားပညာမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလေသည်။ မျက်နှာဖုံးရှင်(ဝါ) ဂူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ်အိုလုံက အတိုင်းအဆမဲ့ စားပညာ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ လေသည်။

သူဆင်းရဲက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘာကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မငဲ့ကွက်ဘဲ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ရတာလဲ”

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ စားရေးယှဉ်ပြိုင်တာ ရှုံးနိမ့်သွားတယ်၊ ကျုပ်ရှုံးရင် သူခိုင်းတာ လုပ်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့မိတာကြောင့်ပဲ”

“ဒီလောက် ထက်မြက်တဲ့ အတိုင်းအဆမဲ့ စားပညာ တတ်

မြောက်ထားတာတောင် ခင်ဗျား ရှုံးနိမ့်သွားသေးတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို အနိုင်ယူသွားတာ ဘယ်သူများလဲ”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ပေါ့”

“ခင်ဗျားက လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို သစ္စာမခံဘူးဆိုရင်တော့ သတိထားပါဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ဓားဝေယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သူဆင်းရဲလည်း ဘာမျှ မတတ်သာတော့ဘဲ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေတော့သည်။

လရောင်အောက်တွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဂူတန်းဂိုဏ်းချုပ်အိုလုံနှင့် သူဆင်းရဲတို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများ ဖြစ်ကြရာ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်နေသည်မှာ မဆန်းတော့ချေ။

ဝိုင်းရံထားကြသော လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် အလစ်ဝင်တိုက်ခိုက်နေသေး၏။

အများနှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်ရကား တိုက်ပွဲ အချိန်ကြာလာသောအခါ သူဆင်းရဲ အခက်ကြုံလာလေတော့သည်။

သို့သော် သူဆင်းရဲက ရှောင်တိမ်းသွားဖို့ စိတ်မကူးဘဲ
အကြောက်အကန် ရင်ဆိုင်နေ၏။

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးလျှင်...

“ဝှစ်”

အိုလုံ၏ဓားက သူဆင်းရဲ၏ ဝဲဘက်လက်မောင်းကို ရှပ်ပြီး
ခုတ်ချမိလိုက်လေသည်။

“အင့်”

သူဆင်းရဲ ဒယ်ဒယ် ဖြစ်သွား၏။

ဒဏ်ရာကြောင့် ပခုံး၌ သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားသကဲ့သို့

သိုင်းကွက်များလည်း ပျက်ပြားသွားလေတော့သည်။

“သေပေတော့”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများက အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံ
ဘဲ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သူဆင်းရဲလည်း အံကြိတ်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုန်ပြန်
လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြသကဲ့သို့ သူဆင်းရဲလည်း
ဒဏ်ရာလေးငါးချက် ရသွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟုပြောကာ အိုလုံက ခုန်ဝင်လာသည်။

“ကျုပ် သေရမယ်ဆိုရင်တောင် မင်းတို့ကို အရှုံးမပေးဘူး”

သူဆင်းရဲက လက်ဝါးဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်
ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ကောင်းစွာခုခံနိုင်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် သူ၏ရင်ဝ
သို့ အိုလုံ၏ဓားက ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

“အား”

အိုလုံက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဓားကို
ရုပ်သိမ်းကာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ကြ”

အိုလုံသည် ငယ်သားများကို အမိန့်ပေးပြီး ထွက်ခွာသွား
တော့သည်။ သူဆင်းရဲအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်
ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူဆင်းရဲ ကံကောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အိုလုံ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားလျှင်..

လူရိပ်တစ်ခု သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်ပေါ်လာကာ လျှို့
ဝှက်ဂိုဏ်းသားများအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ဖရို
ဖရဲဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုလူသည် မြေပေါ်လဲကျနေသော သူဆင်းရဲအား ပခုံး
ပေါ်ထမ်းကာ ချက်ချင်းထွက်ပြေးသွား၏။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ပြန်၍စုစည်းမိချိန်တွင် သူဆင်း

ရဲအား ကယ်တင်သွားသူမှာ အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။
အိုလုံနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသောအခါ နောက်ကျ
သွားပြီဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသောဖေဖော်

မြို့ပြင်သန့်ရှင်းအတွင်းရှိ ဧရပ်ပျက်ပေါ်၌ သူဆင်းရဲရောက်
ရှိနေလေသည်။

ကယ်တင်ခဲ့သူမှာ လမ်းကြားထဲ၌ လူမှားခဲ့သော မိန်းက
လေး ဖြစ်နေပါသည်။

“မင်းကိုး...”

“ဦးက ကျွန်မကို မှတ်မိလို့လား”

“ကျုပ်က ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မင်းကို ယင်ကျင်းနဲ့ လူမှား
မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယင်ကျင်းက ယောက်ျားလေး၊ မင်းက မိန်းက
လေးဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်မက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်
လိုက်မယ် ဆိုရင်ကော”

“ဟင်”

သူဆင်းရဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ သူ၏ဒဏ်ရာ...
ပြင်းထန်နေသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းသော မိန်းကလေးနှင့် ဆုံတွေ့မိလိုက်
သဖြင့် ဒဏ်ရာကို မေ့လျော့သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်မ ဘာကြောင့် ရှင့်ကိုကယ်တင်လာခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ
ကော ရှင်မသိချင်ဘူးလား”

“မင်းဟာ သိုင်းပညာတတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့
ဆူးခြားနေတာ အမှန်ပဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ကယ်တင်ခဲ့တာလဲ
ပြောစမ်းပါဦး”

“ရှင့်ကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မင်းက ဘာများမေးချင်လို့လဲ”

“တောင်ကျွန်းသခင်လေးပုကျူး တောင်ကျွန်းကို ပြန်သွား
ပြီလား”

“ဘာ”

မိန်းကလေးအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။ သခင်
လေးပုကျူးအကြောင်း မေးမြန်းလာသည်ကို မနှစ်မြို့နိုင်ပါချေ။

ထူးခြားသော မိန်းကလေးသည် အကြောင်းထူးမရှိဘဲ မေး
ခံခံမည် မဟုတ်ချေ။

“မင်း ဘာကြောင့် သခင်လေးအကြောင်း သိချင်တာလဲ၊
သခင်လေးကို အကောက်ကြံမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လက်ခံမှာ မ
ဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မမေးတာကို ဖြေစမ်းပါ။ သခင်လေးပုကျူး တောင် ကျွန်းကို ပြန်သွားပြီလား”

“ကျုပ် မသိဘူး”

“ရှင် သေချင်ပြီထင်တယ်”

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ကျုပ်ကိုစေတနာနဲ့ ကယ်တင် လာခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး”

“စကားမရှည်နဲ့၊ သခင်လေးပုကျူးအကြောင်း ပြောမယ်”

“ကျုပ်မသိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ရှင်သိရမယ်”

“မင်း မယုံရင်လည်း ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး”

မိန်းကလေးက လက်တစ်ဖက်မြှောက်လိုက်၍ သူဆင်းခဲ အားရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရှင်မပြောရင် သေရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က သေရမှာကြောက်နေတဲ့ လူများမှတ်နေသလား”

“စိတ်ချ ရှင်သေချင်လို့ သေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကိုအမျိုး

မျိုးနှိပ်စက်ညှင်းပန်းပြီးမှ သတ်ပစ်မယ်”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်”

“ရှင် ဘယ်လောက်ခွဲကောင်းမလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့”

မိန်းကလေးသည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် သူဆင်းရဲ၏ သွေးကြောတစ်နေရာကို ထောက်ချလိုက်သည်။

မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားသောကြောင့် သူဆင်းရဲ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးကား သနားညှာတာခြင်းမရှိဘဲ သူဆင်းရဲ၏ ဒဏ်ရာများပေါ် ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

သူဆင်းရဲ အံကြိတ်ကာ အော်ဟစ်ခြင်း မပြုတော့ပါ။

မိန်းကလေးအား အရုံးမပေးလိုသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး ရိပ်မိသွား၏။

“ရှင်တော်တော် ခေါင်းမာပါလား”

သူမဆက်၍ နှိပ်စက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ရှင်ဘာကြောင့် မပြောချင်ရတာလဲ”

“မင်းက သခင်လေးကို ဒုက္ခပေးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“သူက တောင်ကျွန်းကို ပြန်ပြီလား မပြန်သေးဘူးဆိုတာ သိရမှ ကျွန်မ ပြောနိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီ သခင်လေး တောင်ကျွန်းကို ပြန်သွားပြီဆိုရင် ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

“တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မ တောင်ကျွန်းကို လိုက်သွားပြီး သူ့ ကို သတ်ပစ်မယ်”

“သခင်လေး တောင်ကျွန်းကို မပြန်သေးဘူးဆိုရင် မင်းက သခင်လေးကို ရန်မရှာဘူး ဟုတ်လား”

“သူဘာကြောင့် မပြန်ရမှာလဲ၊ သူ့မှာ အတွင်းဒဏ်ရထား ပြီး ကောင်းကောင်း သက်သာ ပျောက်ကင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာ ပြီးပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားရဦးမယ်”

“မင်း မင်းက သခင်လေးအကြောင်း သိနေတာကိုး”

“သခင်လေး တောင်ကျွန်းကို ပြန်ပြီလား မပြန်သေးဘူး”

လားဆိုတာ ပြောပါ”
 “မပြန်သေးဘူး”
 “ဘာကြောင့် မပြန်သေးတာလဲ”
 “သူ့ကို ဒုက္ခပေးပြီးမှ မှားမှန်းသိလို့ ပြန်ကူညီဖို့ ကြိုးစား
 တင်း မြစ်ထဲကျသွားတဲ့ ယင်ကျင်းကြောင့်ပဲ”
 သူဆင်းရဲက အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။
 ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ မိန်းကလေးအား ကြောက်ရွံ့
 ထိတ်လန့်နေခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါလား။
 မိန်းကလေး၏သဘောထားကို ယုံကြည်ထားတော့သည်။
 သူဆင်းရဲ၏စကားအဆုံးတွင် မိန်းကလေးငိုကျသွား၏။
 “ငါ သတင်ကြားထားတာ မှန်နေပြီ”
 “သူက ယင်ကျင်းအတွက် စိုးရိမ်နေတာ အမှန်ပဲလားရှင်”
 “သေချာတာပေါ့၊ မြစ်ရိုးတလျှောက်မှာ လိုက်ရှာခဲ့သေးတာ
 ပဲ။ ယင်ကျင်းကို ရှာမတွေ့တော့ သခင်လေး တော်တော် စိတ်မ
 ကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မြစ်ထဲကျသွားတော့၊ သေ
 သွားမှာပေါ့၊ နေပါဦး မင်းက ဘာကြောင့် ဒါတွေကို မေးနေရတာလဲ”
 “မသိချင်ပါနဲ့ရှင်၊ သမားတော်တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို
 လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ကျွန်မကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ရှင်”
 သူမ၏လေသံက ထူးခြားနေသည်။
 သူဆင်းရဲက စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလိုက်ကြလေသည်။
 သူဆင်းရဲ ငိုငင်သွား၏။

မိန်းကလေး၏မျက်ဝန်းများကို သူကောင်းတွေ တွေ့ဖူးနေ
 သည် မဟုတ်ပါလား။
 မိန်းကလေးက...
 “ကျွန်မတို့ သွားကြပါနဲ့ရှင်”
 ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။
 သူဆင်းရဲက ငြင်းလိုက်သည်။
 “ကျုပ် မလိုက်ဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”
 “ကျုပ်က သူများ သနားလို့ အသက်ရှင်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး
 ဘယ်တော့မှ အရောက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”
 မိန်းကလေး တွေဝေသွားသည်။
 သူဆင်းရဲက...
 “ကျုပ်ကို ထားခဲ့ပါ”
 မိန်းကလေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ကောင်းပြီလေ ရှင်သဘောပဲ”
 သူမသည် သူဆင်းရဲအား လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ဧရပ်ပျက်
 ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။
 သူဆင်းရဲက ဧရပ်ပျက်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် လှဲလျောင်းနေ
 လိုက်သည်။
 မိန်းကလေး၏ခြေသံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကာ နောက်
 နံ့ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
 သူဆင်းရဲက တွေးတောစဉ်းစားနေလိုက်၏။

မိန်းကလေး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အတော်လေးကြာမှ
“သူဟာ ယင်ကျင်းပ”

အလန့်တကြား အော်ကာ လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်...

“ဟူး ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်ပိုက်သံများ
များ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့
သည်။

မိန်းမချောလေးသည် သင်္ချိုင်းမြေနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ရောင်စုံပန်းများ ပူးပွင့်နေသည့် အလှေကျပေါ်ထဲ
ရောက်နေသော ပန်းရုံကြီးတစ်ခုအနီး၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။
သူမသည် သူဆင်းရဲအား အဘယ်ကြောင့် ကယ်တင်ခဲ့
သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် သင်္ချိုင်းမြေထဲ၌ ပစ်ထားခဲ့ရပါသနည်း။
ထိုမိန်းမချောလေးမှာ အခြားသူ မဟုတ်ဘဲ ဝါးကူး(ဝါ)ယင်
ကျင်းပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝါးကူးက ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို မော့ကြည့်ယင်
သူမ၏မျက်လုံးများ ရိုဝေနေသည်။

ရှင်ထံ၌လည်း ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်
ခံစားနေရလေသည်။

“သူဟာ ငိုအတွက် စိုးရိမ်ပြီး တောင်ကျွန်းကို ဆက်မသွား
ဘဲ ရွက်လှေကြီးပေါ်က ဆင်းနေခဲ့တယ်။ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ ငိုကို
လိုက်ရှာခဲ့တယ်”

သခင်လေးပုကျူး၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။
ပုကျူးက ဝမ်းလင်းလင်း သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူမ
အား အမုန်းကြီး မုန်းနေပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ကျွန်မ
ဘယ်လောက် ဝမ်းသာခဲ့သလဲဆိုတာကို ရှင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူမ၏စကားကို ပုကျူး မည်သို့ ကြားနိုင်ပါမည်နည်း။
ရုတ်တရက် ပြုံးရွှင်သော ဝါးကူး၏မျက်နှာလေး ညှိုးကျ
သွား၏။

“ဒီဘဝမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ကြဖို့ဆိုတာ
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

သူမ၏ဘဝနှင့် အခြေအနေကို ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမည်
မဟုတ်ပါ။

ပုကျူးနှင့် သူမသည် မဟာရန်သူတော်ကြီးများ ဖြစ်နေကြ
သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် ပုကျူးကိုပင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းရဦးမည်ဖြစ်၏။
သို့မှသာ ဖခင်ကြီးနှင့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာသမားများအား

ကျေးဇူးဆပ်ရာကျမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဝါးကူးသည် သူမ၏စိတ်ကို သူမ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဝါက ဘာကြောင့်များ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်တာ မိခွဲရတာလဲ၊ သူက ငါ့ကို မုန်းတီးနေပြီး သူတကယ် သံယောဇဉ်ရှိတာ ဝမ်းလင်းလင်းပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းလင်းလင်းသည် ပုကျူး၏ အသံနှလုံးကို စိုးစိုးထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ပုကျူး၏အသံနှလုံးတွင် သူမအတွက် နေရာပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဝမ်းလင်းလင်း၏နေရာကို အစားထိုးဝင်ဖို့ မည်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သို့ပါလျက် သူမသည် ပုကျူး၏မေတ္တာကို မျှော်လင့်ကာ သံယောဇဉ် တွယ်မိခြင်းကား ရူးမိုက်မဲခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝါးကူးက ထူးဆန်းသော မေတ္တာတရားအကြောင်း တွေးနေမိသည်။

ပုကျူးက သူမအတွက် စိုးရိမ်ကာ ရွက်လှေမှ ဆင်းပြီး မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လိုက်ရှာခဲ့သည်ဟူသော အချက်ကလေးတစ်ခု နှင့်ပင်လျှင် သူမ၏ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးလှုပ်ရှားနေမိလေတော့သည်။

ဝါးကူးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ တွေးတောငေးမောနေလေတော့သည်။

ဂဠိဘက်

သာယာလှပသော နံနက်ခင်းတွင် ဝါးကူးက မရွှင်ပျံ့ပဲ ငေးငိုင်နေသည်။

သူမရှေ့ဆက် မည်သို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို စဉ်းစားမရ၍ ဖြစ်သည်။

ဦးနှောက်၏စေ့ခိုင်းချက်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ရမည်လော။ နှလုံးသား၏ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်လော။ သူမ မဝေခွဲတတ်တော့ချေ။

ဝါးကူးသည် ငေးငိုင်လျက် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရှေ့တူရှုမှ မြင်းစီးသမား တစ်ယောက် ဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုမြင်းစီးသမား၏နောက်က မြင်းစီးသမားတစ်ခု လိုက်လာကြသည်။

ရှေ့မှ လူသည် အသက်လူကာ ပြေးနေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပြီး နောက်က လိုက်လာသူများကလည်း လုံးဝ အလွတ်မပေးနိုင်သည့် သဘောမျိုး ရှိနေသည်။

ဝါးကူး လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာပင် အော်ငေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီကောင်ကို မလွတ်စေနဲ့”

“ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်စမ်း”

နောက်က လိုက်လာသူများက ဓားမြှောင်များ လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက ရှေ့မှလူ စီးနင်းထားသော မြင်း၏ခြေတစ်ချောင်းကို ထိမှန်သွားရာ...

“ဟီး ဟီး ဟီး”

မြင်းက နာကျင်စွာ ဟီပြီး ပဒပ်ရပ်လိုက်ရာ မြင်းပေါ်မှ လူလည်း မြေပေါ် ဖုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

နောက်က လိုက်လာကြသည့် မြင်းစီးသမားများ ချက်ချင်း မိသွားကြပြီး ထိုလူအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

နံနက်ခင်းအလှကို ပျက်စီးစေမည့် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ဝါးကူး စိတ်ပျက်သွားသည်။

ဝေးရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မြင်းစီးသမား

များ၏ ဝိုင်းရံထားခြင်း ခံရသူအား သေသေချာချာ တွေ့မြင်သွားလျှင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေတော့သည်။

“ဖန်ရှောင်ပါလား”

ထိုလူမှာ ငွေဓားအာမခံဌာနမှ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် ဖန်ရှောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဒီကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်”

“သေပေတော့”

ဝိုင်းရံထားကြသော မြင်းစီးသမားများသည် အော်ငေါက်ရှင်း ဖန်ရှောင်အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဖန်ရှောင်လည်း ဓားတစ်လက် ဆွဲကိုင်ကာ ခုခံရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။ အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို ဖန်ရှောင်၏သိုင်းပညာမှာ ပြောပလောက်သည် မဟုတ်ရကား ဒုက္ခရောက်ဖို့သာ ရှိတော့၏။

ဝါးကူး လက်ပိုက်ကြည့် မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

“ဟိတ်”

မြေပေါ်ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ မြားတစ်စင်းပမာ ခုန်ထွက်သွားကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူမသည် ခန္ဓာကိုယ်တပတ်လှည့်ကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသူများ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြလေတော့သည်။

ကျန်လူများ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ဆက်၍ ရင်မဆိုင်ကြတော့
ဘဲ မြင်းပေါ်အသီးသီး ခုန်တက်ကာ ခုန်းစိုင်းထွက်ပြေးသွားကြ၏။
ဝါးကူး ပါဝင်လိုက်သည်နှင့် တိုက်ပွဲမှာ ရုတ်ခြည်း ပြီးဆုံး
သွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဖန်ရှောင်မှာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသဖြင့် ဝါးကူး
အား ကျေးဇူးတင် မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုယင်း ကျေးဇူးတင်
စကား ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ မိန်းကလေးသာ
မကယ်ရင် ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ မိန်းကလေးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ
ဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ညီမရယ်၊ ကိုယ့်အသက်ကယ်
တဲ့လူကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ နေပျံ့မလား”

“ဒါဆိုရင် ရှင် ကြိုးစားသင့်တာပေါ့”

“ဟင်”

“ကျုပ် ဘာကို ကြိုးစားရမှာလဲ”

“ငွေဓားအာမခံဌာန သိုင်းလောကမှာ ထိပ်တန်းအဆင့် ရပ်
တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားသွားရမှာပေါ့”

ဝါးကူးသည် ငွေဓားအာမခံဌာနအပေါ် သံယောဇဉ် ရှိနေ
သေးကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

သူမ သိုင်းလောကသို့ ခြေချခဲ့ရာတွင် ငွေဓားအာမခံဌာန
ကို အခြေပြုခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိသည့်သဘောပင်။

ထိုသို့ သံယောဇဉ် ဖြစ်မိသည်မှာ မှားယွင်းကြောင်းကို
လည်း သူမ သိရှိနားလည်ထားပါတော့သည်။

ဖန်ရှောင်က...

“ဪ ညီမက ငွေဓားအာမခံဌာနအကြောင်း သိနေတာ
ကိုး”

“ရှင်ဟာ အာမခံဌာနပိုင်ရှင် ကျန်းဖိုးကျင်းရဲ့ လက်ထောက်
ဖန်ရှောင်ပဲ မဟုတ်လားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်
ပေမယ့်၊ ဆရာကျန်းဖိုးကျင်းတို့ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းတို့လို အစွမ်း
အစ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ငွေဓားအာမခံဌာနကို တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်
ဖို့ နေနေသာသာ ရန်သူတွေ လာရောက်နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးတာ
ကိုတောင် ကာကွယ်တားဆီးခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ခုဆိုရင် ငွေ
ဓားအာမခံဌာန ပျက်စီးသွားပါပြီ”

“ရှင်..ငွေစားအာမခံဌာန ပျက်စီးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင် ကျန်းဖုံးကျင်း မရှိတော့လို့ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းကို အားကိုးနေခဲ့ရပေမယ့် တစ်နေ့မှာအစ်ကိုလေးယင်ကျင်းပျောက်ဆုံးသွားပါတယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ဌေးဝမ်းစီးနန်ရဲ့လူတွေ ရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်တာကို ခံခဲ့ရပါတယ်”

သူ့ဌေးဝမ်းစီးနန်သည် သမီးဝမ်းလင်းလင်း သေဆုံးခဲ့ရသောကိစ္စကြောင့် ငွေစားအာမခံဌာနအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

“သူ့ဌေးဝမ်းစီးနန်က ငွေစားအာမခံဌာနကို တိုက်ခိုက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေဟာ ခုတလော သိုင်းလောကမှာထကြွသောင်းကျန်းနေတဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကလူတွေပါပဲ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကိုဦးဆောင်လာတဲ့ အနီရောင်ဝတ် ရွှေမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့လူဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊သူက အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းကို မေးနေပြီး မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ သူ့ရဲ့လူတွေကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အမိန့် ပေးခဲ့တယ်”

“ရှင်တို့က မခုခံဘူးလား”

“ဟာ ကျုပ်တို့အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ခုခံကြတာပေါ့ ဒါပေမယ့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

ဖန်ရှောင်သည် ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့သည်။

“အနီရောင်ဝတ်ဆင်ပြီး ရွှေမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ လူရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အာမခံဌာနသားတွေ အားလုံး အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ၊

ဒီလူဟာ သိုင်းပညာတော်သလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာလဲ မပြောနဲ့ ရင်ဆိုင်လို့လဲ မရဘူး၊ ထွက်ပြေးလို့လဲ မရဘူး၊ သူ့ကို တောင်းပန်လို့လည်း မရဘူး၊ အားလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မြောက်လာတာလဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ် လွတ်မြောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက တမင်လွှတ်ပေးလိုက်တာ”

“ဘာရှင်”

“သူက သိုင်းပညာတော်တဲ့ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို မသတ်ဘဲ တမင် လွှတ်ပေးလိုက်တာ၊ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းကို လိုက်ရှာပြီး ငွေစားအာမခံဌာန ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတဲ့ သတင်းကို ပြောပြဖို့ပဲ”

သူ့ဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်က မိမိအား အဓိကထား သုတ်သင်ပစ်လိုကြောင်း ဝါးကူး နားလည်မိသည်။

သူမ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကြောင့် အခဲမကျေဖြစ်ကာ ဖန်ရှောင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ငွေစားအာမခံဌာန ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပြောပြဖို့ လိုက်လံရှာဖွေခိုင်းခြင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ရှင်နောက်ကို လိုက်လာတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သူတို့က ရှင့်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုလုပ်
လိုက်လာကြတာလဲ”

“သည်လူတွေက သပ်သပ်ပါ”

“ရှင်ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ငွေစားအာမခံဌာနကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြပြီး ကျုပ်ကို
လွှတ်ပေးလိုက်ကြတယ်၊ ကျုပ်က အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းကို လိုက်
ရှာရင်း လမ်းမှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ မ
ကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဝင်တိုက်ခိုက်မိခဲ့တာပါ”

“ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင်က မကျေနပ်လို့ ဝင်တိုက်မိပေမယ့် မ
ယှဉ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံးထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“သည်အတိုင်းပါပဲ”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက ရှင့်ကိုချမ်းသာပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
ရှင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျုပ်က အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းကို လိုက်ရှာပြီး သူတို့ကို
ဆုံးမခိုင်းမှာပေါ့”

“ဪ ရှင့်အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းကို တော်တော် အားကိုး
တယ်ပေါ့”

“ဟာ အစ်ကိုလေးရဲ့သိုင်းပညာက သိပ်တော်တာ၊ မဟုတ်
တာမလုပ်ဘူး၊ မတရားဘူးထင်ရင်လည်း ခေါင်းငုံ့ခံမနေဘူး၊ သတ္တိ
ကောင်းတယ်၊ မာနကြီးတယ်၊ လူဆိုးစားပြုတွေဟာ အစ်ကိုလေးကို
ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြတာပေါ့”

ဖန်ရှောင်၏ ချီးကျူးစကားကြောင့် ဝါးကူး၏ရင်ထဲတွင် ထူး

ခြားသောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ငါသာ နောက်ကြောင်းရှင်းပြီး အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်
ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ”

ဟုတွေးလိုက်မိလေသည်။ ဖန်ရှောင်က..

“သည်ကိစ္စတွေကို အစ်ကိုလေး မသိသေးလို့ပါ၊ ကျုပ်တွေ
အောင်လိုက်ရှာရမယ်”

“သူ့ကို ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ရမှာလဲ”

“သူ့ရှိနေရင် ရှင်ရှာလို့ တွေ့မှာပေါ့”

“အစ်ကိုလေးများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့လား၊ သိုင်းလောက
ထဲမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် သတင်းကြားရမှာပဲ၊ ခုတော့..”

ဝါးကူးက အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ကဲပါလေ၊ ရှင့်ရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကျွန်မကူညီပါ့မယ်၊
ကျွန်မရဲ့သိုင်းပညာဟာ ရှင့်ရဲ့အစ်ကိုလေးထက်တော့ မညံ့ပါဘူး၊
ကဲ သွားကြပါနဲ့”

သူမဦးဆောင်ပြီး ထွက်သွားရာဖန်ရှောင်လည်း ဇေဝဇေဝါ
ဖြင့် လိုက်သွားမိလေတော့သည်။

ဝါးကူးနှင့်ဖန်ရှောင်တို့ စည်ကားလှသော မင်းလမ်းမကြီး
အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ရှင်က သည်မြို့မှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကို တွေ့ခဲ့ရ
တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်

ထဲက ထွက်လာကြတာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“သံလက်သီးကျင်းဟိုပါ”

“သူဟာလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေက သူ့ကိုလာပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကြတာလို့ ကြားရတာပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့လည်း သံလက်သီးကျင်းဟိုရဲ့အိမ်ကိုသွားကြမယ်၊ ရှင်လမ်းပြပေးပါ”

“ကျုပ် နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

သူက လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားရာ ဝါးကူးလည်း လိုက်သွားပြီးမကြာမီ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ဖန်ရှောင်က...

“ဆရာကြီးကျင်းဟို ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

အိမ်ထဲမှ အလွန်စိတ်ပျက်နေသောအသံဖြင့်..

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ခဲ့”

ဖန်ရှောင်တို့ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင် ဧည့်ခန်း၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျုပ်က ဖန်ရှောင်ပါ၊ ငွေဓားအာမခံဌာနကပါ၊ သူက တော့..”

“ကျွန်မက ဝါးကူးပါ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း လာပြီးစုံစမ်းတာပါရှင်”

“ဪ ကျုပ်ဆီကို စုံစမ်းမယ့်လူ ရောက်လာသေးတာကိုး” အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ကျုပ်က မိသားစုကိုပစ်ပြီး သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့မိသားစုဟာ ဆင်းရဲနို့၊ ငဲ့တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့အဆုံး ကျုပ်နဲ့လမ်းခွဲသွားတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထိခိုက်ပြီး အရက်သမား လုံးလုံးဖြစ်သွားတယ်၊ သည်အချိန်မှာ သိုင်းလောကက မိတ်ဆွေတွေကလည်း အပေါင်းအဖော်မလုပ်ချင်ကြတော့ဘူး၊ ကျုပ်ခွမ်းဆောင်ခဲ့တာတွေကို မေ့ထားလိုက်ကြတယ်”

“ရှင်ကို လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကလာပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်က အားလုံးကိုစိတ်နာနေပြီဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား”

သံလက်သီးကျင်းဟိုက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။ အရက်လည်းနှစ်ခွက်သုံးခွက်ဆင့် သောက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က အရက်သမား ဖြစ်နေပေမယ့် သိုင်းပညာကို ကောင်းကောင်းကြီး အသုံးပြုနိုင်ပါသေးတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ ဘယ်တော့မှ အသုံးချသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇနီးသားမယားနဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ကျုပ်ကို စွန့်ပယ်ထားကြပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားဘဝကို ဘယ်တော့မှ ပစ်ပယ်လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့ လက်တွဲစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပါဘူးဘေ”

“ဒီလိုဆိုရင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက ရှင်ကို ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်၊

ရှင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်လက်သီးအကြောင်း သိသွားရမှာပေါ့”

“ရှင်က အရက်သမား ဖြစ်နေပြီ၊ ရှင့်ရဲ့ သိုင်းပညာ ထက် မြက်ပါဦးမလားရှင်”

ဝါးကူး၏စကားကြောင့် ကျင်းဟို ခံပြင်းသွားသည်။

“ကျုပ်အရက်သောက်နေလို့ ကျုပ်သိုင်းပညာ လျော့ကျ သွားမယ်ထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က မခံချင်စိတ်နဲ့ လေ့ ကျင့်ထားလို့ ပိုပြီးတောင် ထက်မြက်လာတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်လို့ရတယ်”

ချက်ချင်းပင် ဝါးကူးအား စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ယုံတာမယုံတာထက် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်နိုင် ဖို့ ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို ရှင်နားလည်သင့်တာပေါ့”

“ကျုပ်က လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို မှုရမှာလား၊ လာစမ်းပါစေ၊ ဆုံးမပစ်လိုက်မယ်”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်အပြင်ဘက်မှ အေးစိမ့်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို မမှုဘူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ထို့နောက်...

“ဟူး ဟူး ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသား အချို့သည် အိမ်ထဲပြေးဝင်လာကြပြီး မဲမဲမြင်သမျှ တိုက်ခိုက်လိုက် ကြလေသည်။

“တစ်အိမ်လုံး တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

“အားလုံးရှင်းပစ်”

သံလက်သီးကျင်းဟိုကိုသာမက ဝါးကူးနှင့် ဖန်ရှောင်တို့ကို သည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝါးကူးနှင့် ဖန်ရှောင်လည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရ လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မကြာမီ...

“ဂုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သံလက်သီးကျင်းဟိုးသည် တဟားဟား ရယ်မောယင်း အရက် သုံးလေးခွက် ဆင့်ကာ သောက်လိုက်လေသည်။

သူက အရက်သောက်နေသော်လည်း သိုင်းပညာ ယုတ်လျော့သွားခြင်း မရှိသည့်အပြင် ပို၍ အစွမ်းထက်နေသည်ကို လက်တွေ့ထုတ်ဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်က လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကို မှုနေရမှာလား”

ထိုစဉ်...

“ကျင်းဟို ကျုပ်ကို အနိုင်ယူပြီးမှ ဝါကြားတာ ပိုပြီး သင့်လျော်လိမ့်မယ်”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်လာ၏

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစ ရှိလို့လဲ”

“မင်းရဲ့ လက်သီးနှစ်လုံးကို ဖြတ်ယူနိုင်ပါသေးသည်။

သူ၏ခါး၌ ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထား၏။

သုံးပေ မလျော့သော အရွယ်အစား ဖြစ်သည်။

သာမန်ဓားများနှင့် အတိုအရှည် မတူညီဘဲ ထူးခြားသော ဓားတစ်လက် ဖြစ်သည်။

ဓားကို ကြည့်ရုံဖြင့် ထိုလူမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရလေသည်။

ကျင်းဟိုးက...

“ကျုပ်ရဲ့ လက်သီးနှစ်လုံးကို ရအောင် ယူနိုင်တယ်ဆိုရင်

ကြိုးစားကြည့်ပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ ခင်ဗျား စဉ်းစားရင် ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျားကို သုံးရက်ထပ်ပြီး အချိန်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာမှ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ကိုတောင် ဆုံးမသွားဦးမှာ ကဲ သတိသာထားပေတော့”

သူ၏နာမည်ကျော် လက်သီးသိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝါးကူးနှင့် ဖန်ရှောင်တို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ကျင်းဟိုး၏ တိုက်ကွက်ကို ကြည့်ကာ အနိုင်မယူနိုင်သည့် တိုင်အောင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားအား ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟု ဝါးကူး ထင်မိလေသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားသည် ရုတ်တရက် ပြန်မတိုက်ခိုက်သေးဘဲ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းနွဲ့ကာ ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းနေပါသည်။

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ကျုပ်ဆုံးမပြမယ်”

သူ၏လက်သီးတစ်ချက် ထိလိုက်သည်နှင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသား၏ အရိုးများ ကျိုးကြေသွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖန်ရှောင်က...

“ကောင်းတယ် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကို ဆုံးမရမယ်”

ကျင်းဟိုဘက်မှ ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

ကျင်းဟို အထက်စီးရနေသဖြင့် မကြာမီ အနိုင်ရတော့မည်

ဟုလည်း ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော် ဝါးကူးမှာမှ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသား၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ကာ အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ကျင်းဟို ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

ဟုလည်း လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်

“ခြမ်း”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားသည် ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ လျှပ်စက်

• ပြက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

စားရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွား၏။

ကျင်းဟို၏ လက်သီးနှစ်လုံးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျ

သွား၏။

“အား”

ကျင်းဟို စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားပြီး မဟန်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ လူးလိမ့်အော်ဟစ်နေလေ၏။

ဝါးကူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထိုလူက...

“မင်းကော”

“ကျွန်မက သံလက်သီးကျင်ဟိုးထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်ရှင်”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို အာခံရင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရမယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ကျင်းဟိုရဲ့ အဖြစ်က မျက်မြင်သက်သေပဲ”

“ကျွန်မက ကျင်းဟိုမှ မဟုတ်တာရှင်”

ထိုလူသည် ဝါးကူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေကို နှောင့်ယှက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မင်းပဲ ထင်တယ်”

“ကျွန်မဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ဆုံးမမှာပါ။ ရှင်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ဘယ်သူတယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြရင်တော့ တချိုးပေါ့လေ၊ ရှင်ရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့ ကျွန်မ ဝန်မလေးပါဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

“မင်း မဆိုးဘူး၊ အရင်ဆုံး ကျုပ်ကို အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ၊ ပြီးမှ စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ရှင်က စမလား၊ ကျွန်မ စရမလား”

ဖန်ရှောင် ထိတ်လန့်နေသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းမှ လူမှာ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဟို မရှုမလှ ခံလိုက်ရသည်က သက်သေခံနေ၏။

ဝါးကူးမှာ ထိုလူအား ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူနိုင်ပါမည်လော။

ကျင်းဟိုသည် လက်သီးနှစ်လုံး ဆုံးရှုံးကာ မရှုမလှ အရေးနိမ့်သွားပြီးနောက် ဦးခေါင်းနှင့် ကြမ်းပြင်ကို ဆောင့်ကာ ကိုယ့်ကို

ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဖန်ရှောင်က ကျင်းဟိုကို ငေးကြည့်နေမိချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“ခြွမ်း”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် က
ပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဝါးကူးနှင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတို့
ပြိုင်တူ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသား၏ လက်ထဲမှ ဓားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျ

ကာ ဓားကိုင်သည့် လက်သည်လည်း တွဲလောင်းကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဝါးကူး၏လက်ချက်ကြောင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသား အရေးနိမ့်
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေး”

ဖန်ရှောင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိ၏။

ဝါးကူးက...

“ကဲ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အကြောင်း ရှင်ပြောပြ

တော့မလား”

“သိချင်ရင်လိုက်ခွဲ”

ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ဝါးကူး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ပြေးလို့ လွတ်မယ်များ ထင်နေသလား”

ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ လိုက်သွား၏။

“ကျုပ်ကို စောင့်ပါဦး”

ဖန်ရှောင်လည်း ကပျာကယာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းမှ လူသည် လမ်းကြားများကို ဖြတ်သန်းကာ

မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝါးကူးလည်း အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်သွား၏။

မြို့ပြင်တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ထိုလူ

က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

“ရှင်ပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ထိုလူက...

“ကျုပ်က ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲရှင်”

“မင်းက လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း သိချင်နေလို့ ပြောပြနိုင်

တဲ့ လူထီကို ခေါ်လာတာ”

“ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့ လှမ်း

ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝါးကူးလည်း ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသူတစ်

ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ဝါးကူး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

သစ်ပင်အောက်မှ လူထံသို့ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်

စဉ်မှာပင်...

“ဟူး ဟူး ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လျှို့ဝှက်
ဂိုဏ်းသားများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာကာ လမ်းပိတ်ဟန့်တား
ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝါးကူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို တားဆီး
ထားလို့ မရဘူးရှင်”

သူမ ရှေ့တိုးသွားပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ယား”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများကလည်း ညာသံပေးကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟူး”

ဝါးကူးက လက်ဝါးဆန့်ထုတ်လိုက်လျှင် ပြင်းထန်သော
လေပြေလှိုင်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တားဆီးနေကြသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

သစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နေသူ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။
ကျင်းဟိုအား ဆုံးမခွဲသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဗျိုပင်း မင်းဝင်စမ်း”

ဗျိုပင်းဆိုသူက...

“ကောင်းပါပြီ”

ထိုလူအား ဦးညွတ်ပြီး လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများကို ဦးဆောင်
ကာ ဝါးကူးကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ရှင် မမှတ်သေးဘူးလား”

ဝါးကူးက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဗျိုပင်းတို့လူစုမှာ ဝါးကူးကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွား
ကြပြန်တော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ယခုတစ်ကြိမ် ဗျိုပင်းကိုယ်တိုင် နောက်မဆုတ်တော့ဘဲ အ
ကြောက်အကန် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရာ ဝါးကူး၏လက်ချက်မိပြီး မြေပေါ်လဲကျ
သွားတော့၏။

သစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နေသူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဗျိုပင်းဟာ ဝုတန်းဂိုဏ်းက ဌာနမှူးငါးယောက်ထဲမှာ သိုင်း
ပညာအတော်ဆုံးပဲ၊ သူဟာ သံလက်သီးကျင်းဟိုကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့
ပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိတဲ့ အညတရ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကိုတော့ မယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါလား”

စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ဝါးကူး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မက အညတရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်
တာပဲ ရှင်”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ပုရပိုဒ်သခင်မဝါးကူးလို့ မှတ်ထားပါ”

“ပုရပိုဒ်သခင်မဝါးကူး ဟုတ်လား၊ ကျုပ် သိုင်းလောကထဲ မှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်နီးပါး ရှိပါပြီ၊ ဒီမှာ မည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား”

“ရှင်အခု ကြားဖူးပြီ မဟုတ်လားရှင်”

ထိုလူမှာ ဝူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ် အိုလုံ ဖြစ်လေသည်။

အိုလုံသည် ဝါးကူးအား အကဲခတ်ပြီး မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ မဆိုးဘူး၊ မင်းရဲ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မမှာ ဆရာတွေက အများကြီးပဲရှင်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ကို ပြောဖို့ ခက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာက ပုရပိုဒ်တစ်ခုပဲရှင်”

“ပုရပိုဒ်က မင်းရဲ့ဆရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီ ပုရပိုဒ်ပေါ်က သိုင်းပညာကို လေ့လာပြီး သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့တာ”

အိုလုံသည် ဝါးကူး၏အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်မိလိုက်၏။

“လက်ခသတ်တော့ အဖိုးတန်သိုင်းပုရပိုဒ်တစ်ခု ရပြီး မင်း ကံကောင်းခဲ့တာပေါ့”

“ကျွန်မ ကံကောင်းတော့ ရှင်တို့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက ကံဆိုး သွားတာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ရှင်သေချာရဲ့လား”

“သေချာတာပေါ့၊ ကျုပ်က ဓားသမားတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဓားကို အသုံးပြုရလိမ့်မယ်၊ မင်း သတိထားပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အိုလုံက ဓားဆွဲထုတ်ကာ ဝါးကူးထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

“ဝှစ်”

ဓားရောင် ဝင်းလက်သွား၏။

ဝူတန်း အတိုင်းအဆမဲ့ ဓားသိုင်းကွက်များသည် ဝါးကူးအား လွှမ်းမိုးထားလိုက်သည်။

ဝါးကူး လဲကျသွားတော့မှ ဓားချက်များ ရပ်တန့်သွားတော့ မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဝါးကူးသည် ကျင်းနုံးကိုယ်တော် စီရင်ခဲ့သော သိုင်းပုရပိုဒ်မှ သိုင်းကွက်များကို လေ့ကျင့်အောင်မြင်ထားသည်ဖြစ် ရကား အိုလုံ၏ဓားသိုင်းကို မမှုတော့ချေ။

သူမသည် ဓားချက်လေးငါးချက်ကို ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းနဲ့ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

လက်ညှိုး လက်ခေယယ် နှစ်ချောင်းဖြင့် အိုလုံ၏ဓားကို ညှပ် ကာ ဖမ်းလိုက်ပြီး လက်နှစ်ချောင်းကို လိမ်လိုက်သည်နှင့်...

“ခြမ်း”

အိုလုံ၏ဓား ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

အိုလုံ လွှတ်ခနဲအော်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ဓားကျိုးတဝိုင်းကို တစ်လှည့် ဝါးကူးကို တစ်လှည့် မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

ဝါးကူးက အသာစီးရလိုက်သော်လည်း ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

“ရှင်ရှုံးသွားပြီ”

အိုလုံ ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ရှင်ဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသား ဖြစ်နေပေမယ့် သိုင်းပညာကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ရတာလဲ”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတယ်၊ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အရေးနိမ့်သွားတာနဲ့ ကျုပ်ကတိအတိုင်း သူခိုင်းတာ လုပ်နေရတာပဲ”

“ကောင်းပြီ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ၊ ကျွန်မ သွားပြီး ဆုံးမပေးမယ်”

“ကျုပ် မသိဘူး”

“ရှင်မပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားတယ်”

“ရှင်လိုပဲပေါ့”

အိုလုံလည်း ရုပ်ဖျက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရှင်ဟာ သိုင်းလောကမှာ လူသိများ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းသ

မားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဝူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ် အိုလုံပဲ”

“ဝူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ်ကိုတောင် အနိုင်ယူပြီး သိမ်းသွင်းထား နိုင်တယ်ဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းနေမှာပဲ”

“သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကို လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေ လက်ထဲက ကယ်တင်သွားခဲ့တာ မင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင်သိနေတာကိုး”

“သင်္ချိုင်းမြေထဲက ဇရပ်ပျက်ကို ကျုပ်ရောက်သွားတော့ သူဆင်းရဲက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပြီ၊ သေချာတာက လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ တောင်ကျွန်းက လူတွေကို အမုန်းကြီး မုန်းနေ ဘယ်ဆိုတာပဲ”

“သူက တောင်ကျွန်းက လူတွေကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် တောင် မုန်းတီးနေရတာလဲ”

“တချိန်က ရန်ကြေးရှိခဲ့ပုံ၊ တောင်ကျွန်းကို မြေလှန်ပစ်ဖို့ တောင်ကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေကို ဆုံးမဖို့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသား တွေကို အမိန့်ပေးထားတယ်”

“တောင်ကျွန်းကို ဒုက္ခပေးရင် ကျွန်မ သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“မင်းဟာ တောင်ကျွန်းက လူတစ်ယောက်လား”

အိုလုံက ပြန်မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝါးကူး ပါးစပ်ပိတ်ထား လိုက်လေသည်။

“တောင်ကျွန်းဟာ ငါ့ရဲ့ ရန်သူပဲ။ ဘာကြောင့် စိတ်ပူနေရတာလဲ။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက တောင်ကျွန်းကို ချေမှုန်းပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ငါတောင် ပင်ပန်းစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဟုလည်း တွေးလိုက်၏။

သို့သော် တောင်ကျွန်း ဒုက္ခရောက်သွားမည်ကို မလိုလားသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ချင်ရင်တော့ တောင်ကျွန်းကို သွားပြီး စုံစမ်းတာ ကောင်းမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က တောင်ကျွန်းကို သွားပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေလို့ပဲ”

“ခုလို ပြောပြတဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟဲ့ ခွင့်တောင်းကာ မလှမ်းမကမ်း၌ ရောက်ရှိရပ်တန့်နေသော ဖန်ရှောင်ကို ခေါ်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အိုလုံသည် ဝါးကူးအား နားမလည်နိုင်စွာ ငေးမောကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများသည် ဝါးကူးအား နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုဝံ့ကြတော့ချေ။

အိုလုံအား အနိုင်ယူခဲ့သည့် ပုရပိုဒ်သခင်မဝါးကူး ဟူသော အမည်မှာ သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ဝါးကူးသည် ဖန်ရှောင်ကို ခေါ်ကာ ထွက်လာယင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်က ငွေစားအာမခံဌာနကို ပြန်ပြီး ထူထောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ အနှောင့်အယှက် တွေ့လာရင် ပုရပိုဒ်သခင်မဆိုတဲ့ နာမည်ကို အသုံးပြုလိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင် အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်အုံ့ဩမိတယ်၊ မယုံနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်မိတယ်၊ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်းဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ”

“ရှင်”

“ကျုပ်တို့ တွေ့ကြကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိတယ်လို့ သင်မိခဲ့တာ၊ ဝူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ်အိုလုံနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတော့မှပဲ၊ မိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းကွက်တွေဟာ အစ်ကိုလေးယင်ကျင်း အသုံးပြုတဲ့ သိုင်းကွက်တွေနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်”

ဝါးကူး မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဖန်ရှောင်က သူမ၏ဘဝမှန်ကို ရိပ်မိသွားပြီဖြစ်ရာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဖန်ရှောင်အပေါ် မရက်စက်လိုပါချေ။

ဝမ်းလင်းလင်းနှင့် ကျန်းဖုံးကျင်းတို့အား သတ်ပစ်ခဲ့စဉ်က ယို အေးစက်သော သဘောထားများ ပျောက်ကွယ်နေ၏။

ယခုအချိန်တွင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကြောင့် တောင်ကျွန်း ချေမှုန်းခံရမည်ကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်နေလေတော့သည်။

ဝါးကူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတော့ သိုင်းလောကမှာ အောင်မြင်မှု ရှာဖို့ လွယ်ကူအောင် ယောက်ျားလေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ငွေဓားအာမခံဌာန အောင်မြင်ကျော်ကြားလာချိန်မှာ ကျုပ်ထွက်သွားခဲ့တာပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ၊ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတရားကို ကျုပ်တို့ မေ့သွားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ကဲပါလေ၊ ကျွန်မ ပြောသလို ငွေဓားအာမခံဌာနကို ပြန်ထူထောင်နိုင်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ။ ကျွန်မလည်း လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကဲ နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ အစ်မလေး”

ဖန်ရှောင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။

ဝါးကူးက သူမ၏စိတ်ထား ပြောင်းလဲခြင်း မရှိမီ ဖန်ရှောင်

၏ရှေ့မှ အလျင်အမြန် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အခက်အခဲ

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခပေးနေပြီဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအား သစ္စာခံရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လုပ်ကြံခံနေရသည်။

အိုလုံကဲ့သို့ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများသည် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း၏သစ္စာခံ ဖြစ်နေကြသည်။

ပုရပိုဒ်သခင်မဟူသည် သိုင်းလောက၌ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများအား တိုက်ခိုက်ဆုံးမရင်း ပုရပိုဒ်သခင်မ၏အမည်မှာ တစ်နေ့တစ်ခြားပို၍ ကျော်ကြားလာ၏။

လူတိုင်းပင် ပုရပိုဒ်သခင်မအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် မရကပလွေအား ဆုံးမနိုင်ခဲ့သည့် ပုကျူးမှာ စာပေသိုင်းသမားနှင့်အတူ သိုင်းလောကသို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တောင်ကျွန်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သိုင်းလောကအကျိုးကို အစွမ်းကုန်ဆောင်ရွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့်ပုကျူးတို့သည်လည်း ပုရပိုဒ်သခင်မအကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ကြလေသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် ပုကျူးတို့သည် ခရီးပမ်းလာကြ၍ စားသောက်ဆိုင်ထောင့်၌ အနားယူကာ စားသောက်နေကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူစည်ကားနေပြီး အများစုမှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနှင့် ပုရပိုဒ်သခင်မ အကြောင်းပြောဆိုနေကြသည်။

စာပေသိုင်းသမားနှင့် ပုကျူးတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်၏။

“ပုရပိုဒ်သခင်မဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ငယ်ရွယ်ပြီး ရုပ်ရည်ချောမောလှပတယ်။ သိုင်းပညာလည်း အစွမ်းထက်တယ်။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းနေတာ အတော်ကို ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ သိုင်းလောကလူငယ်တွေကလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ နတ်မိမယ်လေးလို ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“သူ့ရဲ့တိုက်ကွက်ကိုတွေ့မြင်ဘူးတဲ့လူတွေကတော့ ရှောင်

လင်ကျောင်းက ပညာပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ရှောင်လင်ကျောင်းဟာ မိန်းကလေးတွေကို လက်ခံပြီး သိုင်းပညာသင်ကြားပေးတဲ့ ထုံးစံမှမရှိတာ။ ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ ပညာအပြည့်အဝလိုချင်ရင် ငယ်ရွယ်စဉ်က စလေ့ကျင့်လို့ အသက်သုံးလေးဆယ်အရွယ်မှပဲရမယ်။ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ပညာရပ်တွေကို အချိန်ပေးပြီး သင်ကြားရမှာဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ပုရပိုဒ်သခင်မဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်ပြီး သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်နေပေမယ့် ဘယ်ကလာမှန်း မသိဘူး”

“ပုရပိုဒ်သခင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သခင်လေး ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

စာပေသိုင်းသမားက မေးလိုက်သည်။ ပုကျူးက...

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်သူ သိုင်းလောကမှာ ပေါ်ထွက်လာတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

“တောင်ကျွန်းရဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ သည်ကိစ္စဟာ မကောင်းနိုင်ဘူး”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဘ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုရပိုဒ်သခင်မဟာ နာမည်ကြီးပြီး ချီးကျူးစရာဖြစ်နေပေမယ့် တောင်ကျွန်းကတော့ အရှက်ရစရာ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟာ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ကျုပ်က သက်ဆိုင်လို့ ပြောနေတာပါ သခင်လေး”

“သိုင်းလောကမှာ အခက်အခဲပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာ

တိုင်း ရှောင်လင်း၊ ဂူတန်း၊ ဂူစီး၊ ငိုမိ အစရှိတဲ့ အထင်ကရသိုင်းတိုင်းကြီးတွေက သိုင်းလောကအကျိုးမျှော်ကိုးပြီး ဦးဆောင်ဖြေရှင်းခဲ့တာဟယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ တောင်ကျွန်းက တာဝန်ယူရတာမဟုတ်ဘဲ နောက်ပိုင်းမှာ တောင်ကျွန်းက တာဝန်ယူခဲ့တာပဲ များပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း 'တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာ' 'တောင်ကျွန်းသိုင်းရာဇာဇာ' ဟာသိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

“လျှို့ဝှက်ရိုက်စား မပေါ်ပေါက်ခင်ကတည်းက သိုင်းလောကသားတွေဟာ တောင်ကျွန်းအပေါ်မှာ အမြင်တစ်မျိုးဖြစ်နေကြတယ်။ လျှို့ဝှက်ရိုက်စား ပေါ်ပေါက်လာတော့ ပိုဆိုးသွားတယ်။ ခုတော့ ပုရပိုဒ်သခင်မက တောင်ကျွန်းရဲ့နေရာကို ဝင်ယူသွားပြီ။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက တောင်ကျွန်းကို မေ့ထားလိုက်ကြပြီ။ ပုရပိုဒ်သခင်မလည်း ဖူးဖူးမူတ်နေကြပြီ။”

ပုကျူး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ဘာဘရယ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ချို့ယွင်းခဲ့တာကိုး၊ ဇေဖေခြေရာအပြည့်အဝနင်းနိုင်အောင် မကြိုးစားဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ဦးစားပေးခဲ့တာကိုး၊ ကျွန်တော့်အမှားကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။”

“သခင်လေးက ရှေ့ဆက်သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ဘို့လည်း အခက်အခဲဖြစ်နေပြီတောင်ကျွန်းရာဇာပုထင်းဟွာရဲ့အုတ်ဂူကိုဖျက်ဆီးပြီး သိုင်းကျမ်းကိုယူဖို့ဆိုတာ တကယ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။”

“ဒါဟာလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ်ဆမှုကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။”

ကျွန်တော်..”

“တော်ပါတော့ သခင်လေး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်နှိမ့်ချပြီး ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ပြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးပါစေ၊ ကျုပ် ခုလိုပြောနေတာက သခင်လေးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ တောင်းပန်ချင်လို့ပါပဲ။”

“ဘာဘရယ် ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါဦး။”

“သခင်လေးဟာ သူဆင်းရဲသိုင်းသမားကို တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် ဒေါသသိုင်းသမားကို မတွေ့ရတာ ကြာပြီဆိုတာ သတိထားမိမှာပါ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ ခုထိ မမေးဖြစ်သေးဘူး၊ ဒေါသသိုင်းသမား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။”

“သူက တောင်ကျွန်းကို သွားနေပါတယ် သခင်လေး။”

“ဟင်”

“သူက ဘာကြောင့် တောင်ကျွန်းကို သွားရတာလဲဟင်”

“သခင်လေးကိုယ်စား သခင်လေးရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ရယူဖို့ပါပဲ။”

“ဟင်..သူက”

“သခင်လေးအတွက် သွားယူပေးတာပါ။”

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

ဒေါသသိုင်းသမားသည် သူ၏အခက်အခဲကြောင့် အနစ်နာခံကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပုကျူး သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ဒေါသ သိုင်းသမား၊ သူဆင်းရဲနှင့် စာပေ သိုင်းသမားတို့

သည် သူ့အားတောင်ကျွန်းသခင်လေးဟူ၍ လျှမ်းလျှမ်းတောင်
အောင်မြင်ကျော်ကြားစေလိုကြသည်။

ပုကျူးမှာ စကားမပြောနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားလေသည်။
စာပေသိုင်းသမားက...

“ကျုပ် စိတ်ပူနေတာက ဒေါသသို့င်္ဂသမားဟာ တောင်
ကျွန်းက ပြန်ရောက်ဖို့ အချိန်တန်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရောက်မလာ
သေးဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီ ထင်တယ်”

“ဖေဖေရဲ့အုတ်ဂူကိုဖြိုဖျက်ပြီး သိုင်းကျမ်းယူရမှာဖြစ်လို့
ကျွန်တော့ကိုယ်စား အနစ်နာခံဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ဒေါသသိုင်းသမား
ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် တောင်းပန်စေ
ကားတောင် ပြောရဦးမှာပါ”

“သခင်လေး ခုလိုခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်တာ ဝမ်းသာလိုက်
တာဗျာ”

စာပေသိုင်းသမား ယခုမှရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာသည်။

“သူဆင်းရဲသိုင်းသမားလည်း ပျောက်နေတာ အတော်ကြာ
ပြီ၊ သူ့ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

“သူဌေးဝမ်းစီးနန် နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေး ဝယ်ယူ
သွားတဲ့ကိစ္စက မရိုးသားလို့ သွားစုံစမ်းဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ
ပါ သခင်လေး”

“အင်...သူဌေးဝမ်းစီးနန်ဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ် အခဲ
ကျေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း ဝမ်းလင်းလင်း၏မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာ

လေသည်။ ပုကျူးရင်ထဲ နင့်သွား၏။

ထိုစဉ် လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာ ပို၍စည်ကားလာသည်
ကို ပုကျူးကော စာပေသိုင်းသမားပါ သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများတွင် လက်နက်ဆောင်
ထားသူများ ပါဝင်နေ၏။ သိုင်းလောကသားများပင် ဖြစ်ပါသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေ ရောက်လာပြီး မသိမသာ လှုပ်
ရှားနေကြပုံပဲ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ သတင်းကို ရလို့ပဲဖြစ်မယ်”

ပုရပိုဒ်သခင်မ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် သိုင်းလောကသား
များ အားတက်လာကြပြီး လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအားရင်ဆိုင်ရန် ကြိုးစား
နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

“သခင်လေး သည်မှာဆက်စောင့်နေပါ၊ ကျုပ်သွားပြီး စုံ
စမ်းလိုက်မယ်”

ချက်ချင်းပင် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ပုကျူးလည်း စာပေသိုင်းသမား ပြန်လာမည့်အချိန်ကို
စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေတော့သည်။

စာပေသိုင်းသမားထွက်သွားသည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ပြန်ရောက်မလာသေးပါချေ။

ကြာသော် ပုကျူး စိတ်ပူလာလေတော့သည်။

“သူဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်”

နောက်ဆုံး စားသောက်ဆိုင်မှထွက်ကာ လိုက်လံရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်၍ စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေပေးချေကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် အနီးမှဖြတ်သွားကြသော သိုင်းသမားနှစ်ယောက်၏စကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“သိုင်းသမားကြီးထင်းယန်ဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို တုန့်ပြန်နေတာ အတော်ကို အောင်မြင်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူ့ကိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ လာကြတဲ့လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကလူတွေကို ဆုံးမနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကိုမကျေနပ်လို့ ဆရာကြီးကို သုတ်သင်ဖို့ နောက်ထပ်လာခဲ့ကြတဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေလည်း ဆရာကြီးရဲ့ ဆုံးမတာကို ပဲခံသွားရတယ်”

“ဆရာကြီးက အောင်မြင်မှုရနေတော့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက ဝိုင်းမကျေမနပ် ဖြစ်လာတာပေါ့၊ ခုဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင် လာလိမ့်မယ်လို့ သတင်းကြားတယ်”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဆုံးမလျှက်ရင်တရန်အေးပြီပေါ့ကွာ”

“ဘာစာပေသမားလည်း သိုင်းဆရာကြီးထင်းယန်ဆီကို သွားပြီး သတင်းစုံစမ်းတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပုကျူးက သိုင်းသမားနှစ်ယောက်နောက်သို့ မသိမသာ လိုက်သွားလေသည်။

မြို့အရှေ့ဘက်ရှိ ဘုံကျောင်းကလေးကို ကွေ့ပတ်ဖြတ်

ကျော်လိုက်လျှင် ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုရေကန်တဘက်တွင် သိုင်းဆရာထင်းယန်၏စံအိမ် ရှိ၏။ သိုင်းဆရာထင်းယန်သည် အများကကြည်ညိုလေးစားရသူဖြစ်၏။

စုကျီဒေသ၏ စံပြုသိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ပုကျူးလိုက်သွားရာ သိုင်းဆရာထင်းယန်၏ခြံဝင်းအတွင်း သို့ရောက်သွား၏။ ဆရာကြီး၏တပည့်များက ဧည့်သည်များအား ကြိုဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးကြသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြလေသည်။

ပုကျူးကိုလည်း ကြိုဆိုနေရာပေးရင်း မေးမြန်းလေသည်။

“သည်က မိတ်ဆွေလေးက ဘယ်သိုင်းအဖွဲ့ကလည်းဆိုတာ အဓိန့်ရှိပါ”

“တောင်ကျွန်းကပါ”

“ဟင်..တောင်ကျွန်းက ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်..”

“ကျုပ်က ပုကျူးပါ”

“လက်စသတ်တော့ သခင်လေးပုကျူးကိုး၊ ခုလိုကြုံရောက်လာတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး၊ ဆရာကြီးထင်းယန်ကတော့ အလုပ်များနေတာမို့ ကိုယ်တိုင်ဧည့်မခံနိုင်တာခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ပုကျူးအား အချို့ကလှမ်းကြည့်ပြီး အချင်းချင်း တီးတိုးပြောနေကြ၏။

ပုကျူး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ ငါ့ကို အထင်ကြီးဖို့ မပြောနဲ့ အထင်သေးတဲ့ သဘောတောင် ရှိနေကြပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း စာပေသိုင်းသမားတို့က မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတာကိုး တောင်ကျွန်းရဲ့ အစွမ်းပြဖို့ ငါကြိုးစားရတော့မှာပဲ”

အကယ်၍ သူ၏နေရာ၌ ဖခင်တောင်ကျွန်းရာဇာပုထိုး ဟာဆိုပါက သိုင်းဆရာထင်းယန်ကိုယ်တိုင် ပျာပျာသလဲ ထွက်ကာ ကြိုဆိုလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ပုကျူးက သူ့အား မကြိုဆိုသည်ကို အပြစ်မတင်ပါ။

သူကိုယ်တိုင်က လုပ်ဆောင်ချက် မပြနိုင်ဘဲ အရည်အချင်း မရှိသူတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အရည်အချင်း မရှိသူတစ်ယောက်အား မည်သူကမှ အရေး တယူ နေရာပေး ဆက်ဆံကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ပုကျူးသည် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ် ရောက်လာပါက လူပုံအ လယ်တွင် အစွမ်းပြရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်ဖြစ်ရာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်းနှင့် ပုရပိုဒ်သခင်မအကြောင်းကိုသာ ပြော ဆိုနေကြတော့သည်။

ပုကျူး မကြားချင်မှ အဆုံးဖြစ်လာသည်။

အားလုံးက တောင်ကျွန်းကို ပစ်ပယ်ထားပြီး ပုရပိုဒ်သခင်မ အား ချီးကျူးနေကြသည်ကို ခံပြင်းလာသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သိုင်းဆရာထင်းယန်၏ ခြံဝင်းအတွင်း၌ သိုင်းလောကသား

များဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေပါသည်။ ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပ နေသည်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။

ပုကျူးက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်စဉ် မလှမ်းမကမ်း ၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီး သူ့အား ပြုံးပြနေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

ပုကျူး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

မိန်းကလေးမှာ ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် သူ့အား လက်ရပ်ခေါ်နေရပါသနည်း။

ပုကျူး ကြောင်အမ်းဖြစ်နေစဉ် မိန်းမချောလေးက ရေကန် ကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

ပုကျူး တွေးတောကာ လိုက်သွားလေသည်။

ခြံဝင်းတစ်ဘက် ရေကန်ကြီးအနီး၌မူ လူရှင်းနေပါသည်။ ရေကန်နံဘေးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လျှင်

မိန်းမချောလေးက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ပုကျူးလည်း သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်တန့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးကပင် စကားစလာလေသည်။

“ဧည့်ခံကျွေးမွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေကို စားမိမလား”

လို့ ကျွန်မ စိတ်ပူနေတာရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရက် ရေနှေးကြမ်းနဲ့ စားသောက်စရာတွေထဲမှာ သိုင်း

ပညာ ရုတ်တရက် အသုံးပြုလို့ မရနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုး ခတ်ထားတယ်ရှင်”

“ဟင်”

“ဘယ်လောက်ပဲ သိုင်းပညာတော်တဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် အစားတစ်လုတ်စား၊ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် သောက်မိတာနဲ့ အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက်တော့ သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ လုပ်သမျှ ခံရတော့မှာပဲရှင်”

“မိန်းကလေး မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ရှင်”

“ဆရာကြီးထင်းယန်ဟာ ဒီလိုလုပ်မယ့် လူအားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“လက်စသတ်တော့ ကျွန်မစကားကို ရှင်မယ့်ဘဲ ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဆရာကြီးထင်းယန်ကို ထိခိုက်စေချင်တာလဲ”

“ရုတ်တရက် ရှင်ယုံကြည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ကျွန်မ သက်သေပြနိုင်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် သစ်ပင်နောက်သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားပြီး သူမ ပြန်ထွက်လာသောအခါ လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်လာလေသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းမချောလေးက...

“သူဟာ သိုင်းဆရာထင်းယန်ရဲ့ အိမ်ထိန်းကြီးပါပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်တာကို ရှင်ရိပ်မိမှာပေါ့”

ပုကျူး ဘာမှမပြောဘဲ အခြေအနေကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

မိန်းမချောလေးက အိမ်ထိန်းကြီးအား ငေါက်လိုက်သည်။

“ကဲ ရှင်ရဲ့ သခင်ကြီးထင်းယန် ဘာတွေ မကောင်းကြံနေတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ”

အိမ်ထိန်းကြီးမှာ မိန်းမချောလေးအား ကြောက်ရွံ့နေပါတော့သည်။

“ကျုပ် ကျုပ်”

“ရှင် အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

အိမ်ထိန်းကြီးက ပုကျူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကသားတွေက ဝိုင်းဝန်းဆန့်ကျင်လာကြတော့ လိုက်လံခြင်းခြောက်ပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့ နည်းလမ်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ ဒီနည်းလမ်းဟာ ထိခိုက်ကျဆုံးမှုတွေ ရှိနေပြီး အောင်မြင်ဖို့ အမွှင်အလမ်း နည်းပါးသွားလို့ပါ၊ သိုင်းလောကသားတွေကို အကြပ်ကိုင်ပြီး လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအပေါ် သစ္စာခံလာရမယ့် နောက်ထပ် နည်းလမ်းတစ်မျိုး ပြောင်းလဲလိုက်ကြပါဘယ်”

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းများလဲ”

“သိုင်းလောကသားတွေကို အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုနဲ့ စု
ရုံးစေပြီး သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင်အောင် ဆေးခတ်ပြီး အကြပ်ကိုင်
ဖို့ပါပဲ”

မိန်းမချောလေး ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

ပုကျူးက...

“ဆရာကြီးထင်းယန်က ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတာလဲ”

“ဆရာကြီးဟာ အစောကြီးကတည်းက လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့
သစ္စာခံ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“တောက်”

“သစ္စာဖောက်ကို ယုံကြည်မိကြတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေ
ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပါလား”

မိန်းမချောလေးက...

“မပူပါနဲ့ ရှင် ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ဖြေရှင်းပေးသွားမှာပါ”

ပုကျူးက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က တောင်ကျွန်းသခင်လေး ပုကျူးပါ။ ညီမက ဘယ်
သူလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

မိန်းမချောလေးမှာ ခေသူမဟုတ်ကြောင်း ပုကျူး တွတ်ဆဲ
ထားမိပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမချောလေးက...

“ကျွန်မနာမည် ဝါးကူးပါ။ သိုင်းလောကသားတွေကတော့
ကျွန်မကို ပုရပိုဒ်သခင်မလို့ တင်စားခေါ်နေကြပါတယ်ရှင်”

“ဟာ”

ပုကျူး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဝါးကူးသည် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအား ချေမှုန်းရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး
ကြိုးစားခဲ့ရာမှ သိုင်းဆရာထင်းယန်၏ အကြံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထင်းယန်၏ခြံဝင်းသို့ ပုကျူး ရောက်လာသောအခါ ဖော်မ
ပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွား၏။

ဆေးခတ်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကြောင့် ပု
ကျူး ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်ကာ အချိန်မီ ခေါ်ထုတ်ပြီး အကျိုးအ
ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝါးကူးက ပုကျူးကို ကူညီနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
ပုကျူးက သူမအား မမှတ်မိပါ။

ဝါးကူး ကျေနပ်ပါသည်။ သူမသည် ယင်ကျင်းအဖြစ်နှင့်
ပုကျူးအား ဆက်ဆံရသည်ထက် မိန်းမချောလေးဝါးကူးအဖြစ် ဆက်
ဆံရသည်က ပိုကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝါးကူး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဟာ တောင်ကျွန်းကို လေးစားနေတာ ကြာပါပြီ။
သခင်လေးနဲ့ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ပုထင်းသည် တောင်ကျွန်းအား သိုင်းလောကသားများ နေထားလိုက်ကြအောင်ပင် သိုင်းလောက၌ နာမည်ထွက်လာခဲ့သည့် ပုရပိုဒ်သင်္ဃမကို သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု လူချင်း တွေ့ဆုံမိသောအခါ သူမသည် သဘောကောင်းပြီး နှိမ့်ချဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပြီး သဘောထား ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ညီမနဲ့ သိကျွမ်း ခင်မင်ရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိတဲ့ ဆရာကြီးထင်းယန်ရဲ့ အကြံအစည်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်တာကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ်”

“ကျွန်မ ကံကောင်းသွားတာရှင်၊ အမှန်တော့ ကျွန်မလည်း ဆရာကြီးထင်းယန်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ တက်ရောက်ဖို့ လာတာပဲ။ ဆရာကြီးက သိုင်းလောကသားတွေကို ဆော်ဩဖိတ်ခေါ်ပြီး လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းဖို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတာကြောင့် သိုင်းလောကသား အများအပြား ရောက်လာမယ်။ ဒီလိုပွဲမျိုးကို လက်လွှတ်မခံသင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယူဆခဲ့တယ်လေ”

“သူတို့ရဲ့ အကြံကို ညီမ ဘယ်လို သိလိုက်တာလဲ ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ ဒီကို ရောက်လာတော့ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ရဲ့ လူတွေပဲ”

“ညီမက သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်အကြောင်းကိုပါ သိနေတာကိုး”

“သူဌေးဝမ်းစီးနန်ဟာ နောက်ကွယ်မှာ မကောင်းမှုတွေ လုပ်နေတာလို့ သတင်းကြီးနေတာပဲရှင်”

“ဟုတ်တယ် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့လည်း ပတ်သက်နေတယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတာပဲ”

“ဝမ်းစီးနန်ရဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထိန်းကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပေးလိုက်တာကို ကျွန်မ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က လျှို့ဝှက်မှု ရှိနေတော့ မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီး အခွင့်အရေး ရတာနဲ့ အိမ်ထိန်းကြီးကို ဖမ်းဆီးပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်တွေကို ကျွန်မ သိလိုက်ရတာပဲ”

“ညီမကြောင့် ကျုပ်ကံကောင်းသွားတယ်။ တခြားလူတွေ တော့ ကျုပ်တို့လို ကံမကောင်းနိုင်ကြဘူး ထင်တယ်”

“မပူပါနဲ့ရှင် သူတို့လည်း ကံကောင်းမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က သူတို့ကို ကူညီနိုင်မှာမို့ပေါ့ရှင်” ပုကျူး သဘောကျသွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ပြီးလိုက်မိကြလေသည်။ တဖန်

“ညီမမှာ ထင်းယန်နဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို ဆုံးမဖို့ အစီအစဉ် တစ်ခုခု ရှိနေပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မလည်း ဆေးမိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်နေလိုက်မယ်”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ် ရောက်လာတော့မှသူတို့ရဲ့ အကြံအ

စည်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး တခါထဲ ဆုံးမလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီအတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာကြလေသည်။

ဝါးကူးသည် အားရကျေနပ်နေသည့် ပုကျူးကို ကြည့်ယင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

“ငါ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အမှန်အတိုင်း သိသွားရင် သူ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နိုင်ပါတော့မလား”

သူမသည် နှလုံးသားအလိုကို လိုက်ကာ မိဘ ဆရာသမား များအပေါ် သစ္စာဖောက်မိသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို မမေ့ပါချေ။

သူမ၏ဘဝနှင့် သူမ၏လုပ်ရပ် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သိရှိထားပါ၏။

သို့သော် ပုကျူးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာကို မေ့လျော့သွားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

နှလုံးသား အလိုဆန္ဒကို ဦးစားပေးမိခြင်းကြောင့် နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင် သူမသာ ဒုက္ခရောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်ထားလေတော့သည်။

ပုကျူးက မေးသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ခြံဝင်းထဲကို ပြန်သွားကြမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ သိုင်းလောက ဧည့်သည်တွေနဲ့ ရောနှောနေကြတာပေါ့၊ လျှို့ဝှက်ပိုင်းချုပ် ရောက်လာမယ့်အချိန်ကို စောင့်ရဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား ခြံဝင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကြ၏။
ထိုစဉ်...

“မင်းတို့ အပင်ပန်းခံပြီး စောင့်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး”
အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူတစ်စုသည် သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး ပုကျူးတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသူများ ပြေးထွက်လာကြပြီး ပုကျူးနှင့် ဝါးကူးတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ပုကျူးက...

“ညီမ ကျုပ် ဒီကိစ္စကို ကျုပ် တာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်”

“အစ်ကိုက”

“တောင်ကျွန်းဟာ သိုင်းလောက အရေးကိစ္စတွေမှာ ရှေ့တန်းက မားမားမတ်မတ် ရပ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ထက် ရောက်မှ ကိုယ့်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ဦးစားပေးနေမိလို့ တောင်ကျွန်းရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြန်ပြီး ကြီးစားသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

ပုကျူးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။
ဝါးကူးသည် ပုကျူး၏ ခံစားချက်ကို သဘောပေါက်မိလေ
တော့သည်။ ထို့ကြောင့်...

“အစ်ကို့ သဘောအတိုင်းပါပဲရှင်”

ဟု ပြောကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ဝိုင်းရံထားကြသူများအား ဦးဆောင်လာသူမှာ သိုင်းဆရာ
ကြီးထင်းယန် ဖြစ်လေသည်။

ထင်းယန်က...

“မင်းတို့ မဆိုးဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိနေကြ
တာပဲ။ ဟဲ ဟဲ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ ဩဇာခံဖြစ်အောင် ခြိမ်းခြောက်စည်း
ရုံးနေတဲ့ နည်းလမ်းထက် ခုလို ဆောင်ရွက်လိုက်တာက ပိုပြီး ထိ
ရောက်တယ်။ အချိန်ကုန်လည်း သက်သာတယ် မဟုတ်လား” ❖

“ခင်ဗျားဟာ အများကြည်ညိုလေးစားရတဲ့ သိုင်းဆရာကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ခုလို မကောင်းကြတာ မရှက်ဘူးလားဗျာ”

“ကျုပ်က ရှက်နေမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကျုပ်
ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်ကို ဘယ်ရောက်လာနိုင်တော့မှာလဲ”

“ညော် ခင်ဗျားကလည်း သိုင်းလောကကို လက်ဝါးကြီး
အုပ်ချင်နေတာကိုး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကတည်းက ကျုပ်မှာ အကြံအစည် ရှိနေ
တာပါ။ ဒါပေမယ့် အခွင့်မသာလို့ ငြိမ်နေခဲ့ရတာ။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း
ပေါ်ပေါက်လာပြီး အရင်က ကျုပ်က ဆက်ဆံဖူးတဲ့ သူဌေးဝမ်းက
ဆက်သွယ်လာတော့ ကျုပ်ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်တာပေါ့”

သူဌေးဝမ်းသည် သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးမည့်သူများ
တွင် အခရာကျသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ပုကျူးက...

“ခင်ဗျားရယ်၊ သူဌေးဝမ်းရယ်၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ရယ် သုံး
ယောက်ပေါင်းပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်နေကြတာပေါ့
ဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ပေါင်းလိုက်ရင် ဘာမှ တတ်နိုင်ကြ
တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“ကျုပ်က တတ်နိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ”

ပုကျူး၏စကားကြောင့် ထင်းယန်က လှောင်ပြောင်ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

“သခင်လေး ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ပါဦး၊ အချစ်ရေး
အတွက် ဗျာများနေတာနဲ့ သိုင်းပညာလည်းဟုတ်တိပတ်တိ မရှိ
တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သခင်လေးတို့ တောင်ကျွန်းဆိုတာ
သိုင်း လောကက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီလေ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

ထင်းယန်၏စကား ထူးခြားနေသဖြင့် ပုကျူး လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က တောင်ကျွန်းကို မုန်းတီးနေတာ အ
တော်ကြာပြီ၊ အခုတစ်ကြိမ် တောင်ကျွန်းရဲ့ နှောင့်ယှက်မှု မခံရ
အောင် ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“အစဉ်အလာ ကြီးမားတဲ့ တောင်ကျွန်းကို လွယ်လွယ်ကူကူ

ဖျက်ဆီးပစ်လိုရရင် မှားသွားမှာပေါ့ဗျာ”

“မမှားဘူး သခင်လေး၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တောင်ကျွန်းကို သွားပြီးပြီ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ တောင်ကျွန်းကို မြေလှန်ခဲ့ပြီးပါပြီလေ”

“ဒါ ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘဲ ကျုပ်က အပိုတွေ ပြောနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ကျွန်းကို ရောက်လာတဲ့ ဒေါသသိုင်းသမားရဲ့ အလောင်း ဧရိယာထဲမှာနေတာကို တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ တံငါသည်တွေ ရှိပါတယ် စုံစမ်းကြည့်ပါ”

“တောက် ခင်ဗျားတို့ ရက်စက်လှချည်လား”

ပုကျူးမှာ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကြီး နီရဲကာ အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်လာလေတော့သည်။

တောင်ကျွန်း ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရချေပြီ။

ပုကျူးအတွက် သိုင်းကျမ်းသွားယူပေးသော ဒေါသသိုင်းသမားမှာလည်း လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့ကာ ကံဆိုးသွားချေပြီ။

သူဆင်းရဲသည်လည်းကောင်း ဒေါသသိုင်းသမားသည်လည်းကောင်း မိမိ၏ပယောဂကြောင့် သေဆုံးသွားရသည်ဟု ခံယူကာ ပုကျူး ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ၏အသက် သေဆုံးသွားပါစေ ရန်သူကို ပြတ်ပြတ်သား

သား ရင်ဆိုင်သွားရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က တတ်နိုင်သေးတယ်ဆိုတာကို လက်တွေ့ပြပါမယ်ဗျာ”

ချက်ချင်းပင် ထင်းယန်ထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

“ယား”

ဝိုင်းရံထားကြသော ထင်းယန်၏လူများက ညာသံပေးကာ ဟန့်တားတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူများသည်ပင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ရမည်ဟု ပုကျူး နားလည်ထားလေတော့သည်။

ပုကျူးသည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး ဟူး ဟူး”

လေတိုးသံများနှင့်အတူ လေပွေလှိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများထံ တိုးဝင်သွား၏။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများသည်လည်း လေမုန်တိုင်း အတိုက်ခံရသဖြင့် ကျိုးပြတ်သွားသော သစ်ပင်များပမာ မရူမလှ ခံလိုက်ကြရလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပုကျူးက ထင်းယန်ထံသို့ သွားမည့်လမ်းကြောင်း၌ တားဆီးဟန်တားမည့်သူမရှိ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ထင်းယန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကသားတွေက အထင်သေးနေကြပေမယ့် သခင်လေးရဲ့ပညာက မဆိုးပါလား”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဆုံးမနိုင်ပါသေးတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် စမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”
ထင်းယန်က ပုကျူးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ဒေါသထွက်နေသော ပုကျူးက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားဆေးမှာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် အစွမ်းရှိလေသည်။

ဆေးသောက်လိုက်လျှင် အတွင်းအား တိုးတက်လာစေသကဲ့သို့ သိုင်းပညာ တိုးတက်လာအောင်လည်း အထောက်အကူ ပြုသည် မဟုတ်ပါလား။

သာမန်သိုင်းတစ်ကွက်သည်ပင် ထူးခြားထက်မြက်သော သိုင်းကွက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပေတော့သည်။

ပုကျူးက အားစိုက်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်သွားလေသည်။

ထင်းယန်ကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြရလေသည်။

ထင်းယန် မျက်နှာပျက်နေ၏။

“မင်း”

ပုကျူး ပြုံးလိုက်သည်။

“တောင်ကျွန်းဟာ သိုင်းလောကက ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ထင်းယန် နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဒဿိဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာသည်။

“မင်းရဲ့အတွင်းအား ဒီလောက်တောင် ကောင်းနေတာ မယုံနိုင်စရာပဲ”

“တာလိနန်းတွင်းရဲ့ နှစ်တစ်ရာအတွင်းအားတိုးဆေး တစ်လုံးကို ကျုပ်ရခဲ့တယ်လေဗျာ”

“လက်စသတ်တော့ မင်းကံကောင်းခဲ့တာကိုး”

“သူဌေးဝမ်းက ဆေးတစ်လုံး ဝယ်သွားတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်အတွက်ပဲပေါ့”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က ဆေးတစ်လုံး ရခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ မင်းမယုံဘူးလား”

ပုကျူး မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။
လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်သာ အတွင်းအားဆေးတစ်လုံး ရခဲ့မည်
ဆိုလျှင် အန္တရာယ် ကြီးမားနေမည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။
ထင်းယန်က...

“သူဌေးဝမ်းရဲ့ ဆေးတစ်လုံးအတွက် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က
တောင်ကျွန်းကို အရင်းကော အတိုးပါ ပေါင်းပြီး ချေမှုန်းပစ်ခဲ့တာပဲ။
သူဌေးဝမ်းကလည်း သူ့ရဲ့သမီးအတွက် တောင်ကျွန်းကို မုန်းတီးနေ
တာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းရဲ့ပညာ မဆိုးပေမယ့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ကိုတော့
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ် မကြောက်သေးဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် သူဌေးကြီးဝမ်းစီးနန်ရဲ့အိမ်ကို သွားပါ။ လျှို့ဝှက်
ဂိုဏ်းချုပ် အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သေလမ်းပို့ချင်လို့ ခုလို ဖွင့်ပြောပေ
မယ့် ကျုပ် အရောက်သွားပြီး ဆုံးမပြမှာပါဗျာ”

“သတ္တိရှိရင် တခြားသိုင်းလောကသားတွေကို အသိမပေး
ဘဲ မင်း သွားတွေ့ပုံပါ့မလား”

“ဘာကြောင့် မသွားရဲရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားသာ ငရဲပြည်ကို စိတ်
ဖြောင့်ဖြောင်သွားပါဗျာ၊ ကျုပ်က သူဌေးဝမ်းကော လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း
ချုပ်ကိုပါ။ ခင်ဗျားဆီကို ရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ထင်းယန်၏ ဟားတိုက်ရယ်မောသံ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့်
ရပ်တန့်သွား၏။

“ဝေါ”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်ဝုန်းခနဲ
လဲကျသွားလေသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများလည်း အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ
လျှင် ချက်ချင်း ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ပုကျူးက ထင်းယန်အား သုတ်သင်လိုက်၏။

ထင်းယန်၏ မကောင်းသော အကြံအစည်ကို ထုတ်ဖော်
ကာ သိုင်းလောကသားများအား ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများသည် ပုကျူးအား ကျေး
ဇူးတင်မဆုံးအောင် ဖြစ်ကြပြီး ချီးကျူးထောပနာ ပြုကြလေသည်။

ပုကျူးသည် ဖခင်၏ခြေရာကို နင်းကာ သိုင်းလောကအ
ကျိုး အများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း လက်
ခံလာကြသည်။

တောင်ကျွန်း၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ပုကျူး စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ဝါးကူး၏ကျေးဇူးကြောင့်ဖြစ်
ကြောင်း ပုကျူး ကောင်းစွာ နားလည်ထားလေတော့သည်။

သိုင်းလောကနေရာ အနှံ့အပြားတွင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဝင်များ ကို ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းကြတော့သည်။

သိုင်းလောကသားများ စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ချေမှုန်းကြသဖြင့် သိုင်းလောကအား လွမ်းမိုးရန် ကြံစည်ခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းမှာ မရှုမလှ ပျက်စီးသွားခဲ့ရတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် သူဌေးဝမ်းစီးနန်ကား လွတ်မြောက် သွားခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သိုင်းလောကမှ အစအန ရှာမရ အောင် ပျောက်ချင်းမလျှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

အောင်ပွဲ

ဂူတန်းဒုဂိုဏ်းချုပ်အိုလုံသည် သူ၏မှားယွင်းမှုများကို နောင်တရကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုသို့ အဆုံးစီရင်ခြင်းသည် သတ္တိနည်းကာ လက် မြောက်အရှုံးပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခံယူကာ ဂူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ထံ၌ အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

ခေါင်းဆောင်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအ ကြောင်းကို အတော်များများ သိရှိထားပြီး ဂိုဏ်းဝင်များအား ဖော် ထုတ်ခဲ့သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အရေးကိစ္စ ဖြစ် လာခြင်းကြောင့် ရှောင်လင်း၊ ဂူတန်း၊ ဂူစီး အစရှိသော ဂိုဏ်းကြီးများ ကလည်း လက်ဝိုက်ကြည့် မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ပါဝင်ပတ်သက်လာ ကြလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
သိုင်းလောကသားများ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ကြချေပြီ။
သို့ပါသော်လည်း ပုကျူးနှင့် ဝါးကူးတို့ ဝမ်းမသာနိုင်ကြ

သေးပါချေ။

သူဌေးဝမ်းစီးနန်နှင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ ပျောက်ဆုံးနေ
ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက် သိုင်းဆရာထင်းယန်၏ စံအိမ်ကို ကျော
ခိုင်းကာ သူဌေးဝမ်းစီးနန်၏အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဝမ်းစီးနန်၏အိမ်တွင် လူသူ
တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတော့ဘဲ သော့ပိတ်ထားသည်ကိုသာ
တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းစီးနန်ကား အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပုကျူးနှင့် ဝါးကူးတို့က အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ သတင်းစုံစမ်း
ကာ ဝမ်းစီးနန်သွားမည် ထင်မှတ်သည့် နေရာများ၌ လိုက်လံရှာဖွေ
ခဲ့လေသည်။

သို့သော် အချိန်များသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဝမ်းစီးနန်ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ချေ။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်သည်လည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်
ဆုံးနေတော့သည်။

လေပြည်လေညှင်းများ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။

မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံ့လာသည်။

ပုကျူးနှင့် ဝါးကူးတို့သည် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်

လှမ်းလာခဲ့ကြလေသည်။

သူဌေးဝမ်းစီးနန်အကြောင်း စုံစမ်းယင်း သတင်းတစ်ခု ရ
လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းစီးနန်အား ကျင်းကူးလှုံ တောအုပ်တစ်နေရာ၌ တွေ့
လိုက်ရသည်ဟု မှဆိုးတစ်ယောက်က ပြောဆိုကြောင်း သတင်းထွက်
ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် အမြန်ဆုံး လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသဖြင့် ပုကျူးနှင့် ဝါး
ကူးတို့၏ ရင်ထဲ၌လည်း သာယာကြည်နူးနေကြလေသည်။

ပုကျူးကား ဝါးကူးနှင့် အနီးကပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ
ယင်း ဝါးကူးကို သံယောဇဉ် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် သူမအပေါ် တိမ်းညွတ်မိခြင်း မရှိရလေအောင်
စိတ်ထိန်းထားရလေသည်။

သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ဝမ်းလင်းလင်းအပေါ်၌ သစ္စာမ
ဖောက်လိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းစီးနန်က လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း
ဝမ်းလင်းလင်းမှာ အလွန်စိတ်ကောင်းရှိသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် မဟုတ်ပါလား။

ပုကျူးက စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားကြောင်း ဝါးကူးလည်း
နားလည်မိလေသည်။

“သူဟာ တကယ့်ကို သစ္စာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သေ
ဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်သူမိန်းကလေးအပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်မိ

အောင် စောင့်စည်းနိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့နဲ့ ငါ ဒီထက်ပိုပြီး စောစောတွေ့ခဲ့ကြရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ”

သူမသည် ပုကျူးအပေါ် ကမ်းညွတ်နေသည့် စိတ်ကို မည်သို့မျှ တားဆီးမရနိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ဖြင့် မြတ်နိုးတွယ်တာမိခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထိုမြတ်နိုးတွယ်တာမှုကြောင့် တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးဆပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူမ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရေစက်က ဒီလောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်နှောင် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံတွေ့ရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

လိုစဉ်...

“ညီမ သတိထား”

ပုကျူး၏ သတိပေးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝါးကူးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သောအခါ တောလမ်းတလျှောက်နဲ့ လူသေအလောင်းများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဝါးကူး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိသည်။

ပုကျူးက...

“သိုင်းလောကသားတွေပဲ အဆိပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရတာ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်တို့ ကြားထားတဲ့ သတင်းအတိုင်းဆိုရင်

ခမ်းစီးနန်ဟာ သိုင်းပညာ ဟုတ္တိပတ္တိ မရှိပေမယ့် အဆိပ်ပညာကို တော့ တတ်မြောက်ထားတယ်။ အခြေအနေ ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့ လိုက်လာတဲ့ လမ်းကြောင်း မှန်ကန်နေပုံ ရတယ်။ သူဌေးဝမ်းစီးနန်ကို မကြာခင် တွေ့ရနိုင်တယ်”

နှစ်ယောက်သား စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်ကြရာ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် အရှေ့ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက် ဒရောသောပါး ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် ဘာဘာစာပေသမားပါလား”

ပြေးလာသူကား စာပေသိုင်းသမား ဖြစ်လေသည်။ စာပေသိုင်းသမား၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပါသည်။

“ဘာဘ”

ပုကျူးက အော်ခေါ်လိုက်ပြီး စာပေသိုင်းသမား နောက်သို့ လိုက်လာကြသူများအား တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ပုကျူး လျှပ်တပြက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့်...

“အား”

“အမယ်လေး”

စာပေသိုင်းသမားအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေကြသူများ အဘုန်းအရန်း လဲကျသွားကြတော့သည်။ စာပေသိုင်းသမားသည် ပုကျူးကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာသွား၏။

“သခင်လေးကို ထားခဲ့ပြီး ကျုပ်ထွက်လာမိခဲ့တာကို ခွင့်

လွတ်ပါ။ ကျုပ်က သတင်းစုံစမ်းယင်း သူဌေးဝမ်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း ချုပ်တို့က တောင်ကျွန်းကို သွားပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြတဲ့အပြင် ဒေါသ သိုင်းသမားကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် စိတ် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူဌေးဝမ်းဆီကို ထွက်လာမိခဲ့တာ သခင်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့တာတောင် မေ့သွားပါတယ်”

စာပေသိုင်းသမား ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အကြောင်းရင်း ကိုသိလိုက်ရချေပြီ။

“သူဌေးဝမ်းဆီကိုလာရင်း လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို သိုင်းလောက သားတွေ စုပေါင်းချေမှုန်းနေတဲ့သတင်းနဲ့ သခင်လေးက သိုင်းဆရာ ထင်းယန်ရဲ့အကြံအစည်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး သိုင်းလောကသားတွေကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့သတင်းကို ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ သူဌေးဝမ်း နဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်တို့လည်း ရှောင်တိမ်းသွားကြတာ ကျုပ်လိုက်နာ စမ်းနေတာပါ။ သည်ဘက်မှာ မှဆိုးတစ်ယောက်က တွေ့ခဲ့တယ်ဆို လို့ ကျုပ်လိုက်လာခဲ့တာ”

“ဘာ သူတို့ကို တွေ့ခဲ့သလား”

“တွေ့ခဲ့တယ်။ တောအုပ်တစ်ဘက်က တောင်ခြေမှာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ သူတို့ အဲသည်မှာ ရှိနေကြတယ်”
ဝါးကူးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း ချုပ်လိုလူမျိုးက ကြီးကျယ်တဲ့တိုက်ပွဲကြီးနဲ့ ရင်မဆိုင်ရသေးဘဲ ရှောင် ပုန်းသွားတာ အကြောင်းရှိမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“သူက သူဌေးဝမ်းကို ယုံတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နှစ်တစ်

ရာအတွင်းအားဆေးကို မသောက်သေးဘူး၊ ခုတော့မှ မဖြစ်မနေလို အပ်လို့ သောက်လိုက်ပြီ။ ဆေးသောက်ပြီးရင် ခုနစ်ရက် အိပ်ပျော် နေမယ်။ သူအိပ်ရာက နိုးလာတာနဲ့ သိုင်းလောကကို ပြန်ထွက်လာ မှာပါ။ ဒါဆိုရင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီပေါ့”

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ် အိပ်ပျော် သွားတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ”

“ကျုပ်မသိဘူး ကျုပ်က..”

“ဝေါ့”

စာပေသိုင်းသမား စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ် ထဲမှ သွေးမည်းများ အန်ထုတ်ကာ ဇက်ကျိုးကျသွားသည်။

“ဘာ...ဘာ”

ပုကျူး အလန့်တကြားခေါ်လိုက်သော်လည်း စာပေသိုင်း သမား ပြန်မထူးနိုင်တော့ချေ။

စာပေသိုင်းသမား သေဆုံးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ပုကျူး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

“ဘာရယ် သူဌေးဝမ်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဆုံးမပြီး တောင်ကျွန်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားလာအောင် ဆောင်ရွက်သွားမယ် လို့ ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ်”

ဝါးကူးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဟား ဟား ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်လာကာ သူဌေးဝမ်း သည်လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ခြံရံကာ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့

လိုက်ရလေသည်။

ပုကျူး ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာပါလား”

“ဪ မင်းအဖေက ငါ့ရဲ့စီးပွားရေး ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ၊ မင်းကြောင့် ငါ့သမီးသေဆုံးသွားခဲ့ရတာ ဒါတွေကိုတော့ မင်းတာမှမပြောတော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားသာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင် သည်လို ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“စကားမရှည်နဲ့၊ မင်းကိုရှင်းပစ်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သည် နေရာအထိ မင်းလိုက်လာတာ ကံဆိုးတာပဲ၊ ကံဟေ့ သည်ကောင်ကို ဆုံးမလိုက်ကြမယ်”

လျှို့ဝှက်ရိုက်သားများက ချက်ချင်းပင် ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေသည်။

ပုကျူးလည်း ခံပြင်းဒေါသ ထွက်နေပြီဖြစ်ရာ ပြင်းပြင်းထန် ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လျှို့ဝှက် ရိုက်သားများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

သူဌေးဝမ်းစီးနန်သည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် အ ဆိပ်ကို အသုံးပြုလိုက်၏။

သို့သော် နှစ်တစ်ရာအတွင်းဆေး ရထားသည့် ပုကျူးနှင့်

ဝါးကူးတို့မှာ အဆိပ်ကိုလည်း မမှုကြတော့ချေ။

သူဌေးဝမ်းက အဆိပ်အသုံးပြုလိုက်ကြောင်း နှစ်ယောက် စလုံး သိထားကြပြီး ဝါးကူးက လှင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။

“ရှင် ရှေ့ဆက်ပြီး အကောက်ကြံလို့ မရတော့ဘူး”

ဟု ငေါက်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

“အား”

သူဌေးဝမ်းစီးနန် အဝေးသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့သည်။

ပုကျူးမှာ သူဌေးဝမ်းစီးနန်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော် လည်း ဝမ်းလင်းလင်း၏ ဖခင်ဟူသော အသိဖြင့် ရုတ်တရက် တိုက် ခိုက်ဖို့ ခက်ခဲနေမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် ဝါးကူးက ကြားဝင်တိုက်ခိုက်လိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူဌေးဝမ်းစီးနန်အား မဖြစ်မနေ ဆုံးမရလိမ့်မည် မဟုတ် လား။ သူဌေးဝမ်းက မြေပေါ်လဲကျရာမှ လူးလိမ့်ထလာ၏။

ဝါးကူးကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ယင်...

“မင်း မင်း ယင်ကျင်း”

“ဘာလဲ”

“ကျုပ်က ဖန်ရှောင်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ၊ ဖန်ရှောင် မသေခင် ယင်ကျင်းဟာ ပုရပိုဒ်သခင်မဝါးကူးအဖြစ်နဲ့ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာ လိမ့်မယ်လို့ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောသွားတယ်”

သူဌေးဝမ်းစီးနန်သည် ပုကျူးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ပုကျူး ငါ့သမီးကို သတ်လိုက်တဲ့ ယင်ကျင်းဟာ မိန်းက လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို သိလို့ မင်းငြိမ်ခံနေခဲ့တာ မဟုတ် လား”

“ဗျာ”

“မင်းက ငါ့သမီးကို သစ္စာဖောက်တာပဲ၊ ငါ့သမီးက မင်းကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ လူယုတ်မာ သစ္စာ ဖောက်ပဲ မင်းကို...”

သူဌေးဝမ်းစီးနန်သည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် ပြန်လည် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဝါးကူး ခေါင်းငုံ့ထား၏။

အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

သူမသည် ယင်ကျင်းဖြစ်ကြောင်း တစ်နေ့ ပေါ်ပေါက်သွား မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ပုကျူး ခံပြင်းနေ၏။

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ကို လှည့်စားနေတာကိုး”

“ကျွန်မ”

“တော်ပြီ ငါတို့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ ဘူး”

ပုကျူး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော၏။

ဝါးကူး ရင်ထဲ နင့်သွား၏။

သူမ၏ဆရာသမားနှင့် မိဘများသည် ပုထင်းဟွာနှင့် မဟာရန်သူတော်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကိုသာ ပုကျူး သိသွားလျှင် တွေးဝံ့စရာ မရှိတော့ပေ။

ပုကျူးသည် ဝါးကူးက သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ်နေမှန်း ရိပ်မိ ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုတော့ ပိုပြီး အထင်လွဲစရာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

သူ၏မေတ္တာကို ရယူလို၍ ဝမ်းလင်းလင်းအပေါ် အ ကောက်ကြံခဲ့သည်ဟု ယူဆသွားတော့သည်။

“မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ သိပ်တော်တယ်၊ မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ဟာ ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ မိန်းမဆိုး တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းနဲ့ ငါ လမ်းခွဲလိုက်ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ပုကျူးက ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားလို့ မရတော့ပါဘူး”
အေးစိန်ခင်က စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်
ရှိလာလေသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ပုကျူး အကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်နေတာနဲ့ အတော်
ပါပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝါးကူး ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အစ်ကို သတိထားပါ”

ပုကျူးအတွက် စိုးရိမ်ကာ ကပျာကယာ ပြေးလိုက်သွား
လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွား
ရာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ် အခက်ကြုံသွားတော့သည်။

ပုကျူးက ဝါးကူးမှာ သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

“ဝုန်း”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ပုကျူးက...

“မင်း ဝင်မပါနဲ့”

ဝါးကူးကို ငေါက်လိုက်သည်။

ဝါးကူးက...

“အစ်ကို သူဟာ”

“မင်းဘေးဖယ်လိုက်စမ်း”

ပုကျူး လုံးဝလက်မခံဘဲ အော်ငေါက်မောင်းထုတ်နေစဉ်
မှာပင်...

“ခြွမ်း”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်
ခိုက်လာလေသည်။

သူ၏ဓားပညာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်
မြက်နေပါသည်။

ဝါးကူးက သွေးလက်ထင်းစုချူး ပြောဖူးသည့် အင်မတန်
ကြောက်စရာကောင်းသော ဓားသမားတစ်ယောက်ကို သတိရလာ
လေသည်။

သူမ ထိတ်လန့်သွား၏။

“ရှင်ဟာ သွေးဓားရဲ့ကျန်ပဲ”

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းချုပ်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း မဆိုးဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် တယ်သူတယ်ဝါတွေ
ဆိုတာ ငါရိပ်မိတယ်၊ မင်းတို့ မဆိုးကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ ဓား
ပညာကြောင့် တပန်းသာနေပြီဆိုတာ မင်းတို့ နားလည်ကြပါလိမ့်
မယ်၊ သေဖို့သာ ပြင်ထားကြပေတော့”

ဓားဝေယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ဓားရိပ်များသည် ပု
ကျူးနှင့် ဝါးကူးတို့အား လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

ပုကျူး ရင်ထိတ်သွားသည်။
 အကြောက်အကန် ခုခံရင်ဆိုင်လိုက်သည့်ကြားမှ...
 “အား”
 လျှို့ဝှက်ရိုက်ချုပ်(ဝါ)သွေးစားရုံကျွန်၏ ဓားချက်မိကာ
 ဝဲဘက်ပခုံး၌ ဒဏ်ရာရသွား၏။
 “မင်း မလွတ်နိုင်ပါဘူး”
 ရုံကျွန်က အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ဖိ၍ တိုက်ခိုက်
 လိုက်၏။
 သိုင်းကွက်ပျက်သွားသော ပုကျူး၏ရင်ဝသို့ ရုံကျွန်၏ဓား
 က တိုးဝင်သွား၏။
 “ဟင်”
 ဝါးကူး အလှန်တကြား ဖြစ်သွားပြီး...
 “အစ်ကို သတိထား”
 မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ခုန်ဝင်သွားပြီး ပုကျူးအား တွန်း
 ဖယ်လိုက်သည်။
 သွေးစားရုံကျွန်နှင့်လည်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။
 ဝါးကူး၏လုပ်ရပ်ကြောင့်...
 “ပုန်း”
 ပုကျူးမှာ ဒဏ်ဒဏ်ဖြစ်ကာ ရုံကျွန်၏ဓားချက်မှ လွတ်
 မြောက်သွား၏။
 ရုံကျွန်၏ဓားသည် ကြားဝင်လာသော ဝါးကူး၏ရင်ဝကို
 ခိုးစိုက်ချစ်လိုက်သည်။

ထို့အတူ...
 “ပုန်း”
 ဝါးကူး၏လက်ဝါးစိုက်ချက်ကလည်း သွေးစားရုံကျွန်၏ရင်
 ကို ရိုက်ချစ်လိုက်လေတော့သည်။
 တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။
 လျှို့ဝှက်ရိုက်ချုပ် သွေးစားရုံကျွန်နှင့် သူဌေးဝမ်းစီးနန်တို့
 မှာ ဝါးကူး၏လက်ချက်ဖြင့် အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။
 ဝါးကူးလည်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲလျက် မြေ
 ပေါ်လဲနေ၏။
 ပုကျူး ငိုနေ၏။
 ဝါးကူးမှာ ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရထားသော်လည်း သူမ၏မျက်
 နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။
 မိဘ ဆရာသမားများအပေါ် သစ္စာဖောက်မိသည့် အပြစ်
 ဒဏ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။
 ထို့အပြင်...
 “အစ်ကိုရယ် ဝမ်းလင်းလင်းအတွက် ကျေနပ်ပါတော့ရှင်”
 သူမ အားယူကာ ပြောလိုက်၏။
 ပုကျူးအတွက်လည်း ဝမ်းလင်းလင်း၏အသက်အစား သူမ
 ၏အသက်ကို အလျှော်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။
 ပုကျူး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
 သတိဝင်လာပြီး...
 “ညီမ”

ဟု ခေါ်လိုက်ချိန်မှာပင် ဝါးကူး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ
တော့သည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း အပြီးတိုင် ပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်
ပါသည်။

သွေးလက်၊ သွေးစားနှင့် သွေးရနံ့ဆိုသည့် သိုင်းသမားဆိုး
ကြီး သုံးယောက်လည်း သေဆုံးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာသွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။
ပုကျူးက တောင်ကျွန်းသို့ ပြန်သွား၏။

တောင်ကျွန်း၏အမည်သည် သိုင်းလောက၌ ဂုဏ်သိက္ခာရှိ
စွာ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား ရုတ်တရက် နာမည်ထွက်လာခဲ့သည့်
ပုရပိုဒ်သခင်မမှာ သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြစ်မှန်ကို သိထားသူ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။
သို့သော် မည်သူကမျှ ပုကျူးလောက သိနိုင်ကြမည် မ
ဟုတ်ပါ။

ပုကျူးက ပုရပိုဒ်သခင်မလေး ဝါးကူး၏ အကြောင်းကို

ထုတ်ဖော်ပြောမည် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ရင်ထဲ၌သာ ထာဝရသိမ်း
ဆည်းထားလိုက်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်း...

အထင်ကရ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီး၌ ကျိုးရွာကိုရင်
သည် အရေးပါသော ကျိုးရွာတန်းတော်ကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

သိုင်းကျမ်းများ သိမ်းဆည်းထားရှိသည့် သိုင်းကျမ်းဆောင်
တာဝန်ခံ ဖြစ်လာသည်။

သိုင်းကျမ်းဆောင်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာမှ “ကျင်းခုံး”
ကိုယ်တော် စီရင်ခဲ့သည့် ပုရပိုဒ်သည် အလွန်အဖိုးတန်နေကြောင်း
သိရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုသိုင်းပုရပိုဒ်ကို ဒုက္ခရောက်နေသော သားအမိနှစ်
ယောက်အား သူပေးခဲ့ပါသည်။

“သူတို့ဟာ သိုင်းပုရပိုဒ်ကို အသုံးပြုပြီး အများအကျိုး
ဆောင်ရွက်နိုင်သူတွေ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ”

ကျိုးရွာတန်းတော်ကြီးက အမြဲပင် ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။

ထိုသိုင်းပုရပိုဒ်နှင့် သနားစဖွယ် မိန်းကလေးအကြောင်းကို
သူက ထုတ်ဖော်မည် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောက၌လည်း သတင်း မကြားရပါ။

သိုင်းပုရပိုဒ်သည် အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ပြီဟု ကျိုးရွဲဘုန်းတော်ကြီး ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထိုသိုင်းပုရပိုဒ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆိုးဝါးသော အကျိုးဆက်
များ ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့သည်မှာ အလွန်ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
လည်း နားလည်ထားလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။ /